

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THOMAS KENEALLY

"SCHINDLER'İN LİSTESİ" YAZARI

İÇDENİZİN KADINI

İÇDENİZİN KADINI
•
THOMAS KENEALLY

BESTSELLER DİZİSİ

© SERENTINE PUB. COMP. LTD. - 1993

Kesim Telif Hakkı Ajansı
aracılığıyla

© İNKILÂP KİTABEVİ A.Ş.

Ankara Cad. No. 95
Sirkeci - İstanbul 34410
Tel: (0212) 514 06 10-11
Fax: (0212) 514 06 12

Kapak:

Şahin KARAKOÇ

Dizgi:

Pamukçuoğlu, 513 81 43

ISBN975-10-0878-6

95-34-Y-0051 0212

95 96 97 98 99 00 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı:

TEKNOGRAFİK

Matbaacılar Sitesi No: 38

Bağcılar - İSTANBUL

THOMAS KENEALLY

İÇDENİZİN KADINI

(Woman of the Inner Sea)

Roman

Türkçesi:
Nejat EBCİOĞLU

İNKILÂP KİTABEVİ

Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.
Ankara Cad. No. 95
Sirkeci 34410 - İstanbul

*THOMAS KENEALLY'nin Kitabevimizce
yayınlanmış öbür yapıtı:*

SCHINDLER'İN LİSTESİ

(Çeviren: Mehmet Harmanlı) - 1994

bir

OTUZ yaşında, güzel ama hafifçe kaşlarını çatmış olan kadın gezginimiz Kate Gaffney-Kozinski koşarak Potts Point'teki yağmurla parıldamış kaldırımları geçerken kapalı haber ajansının vitrinindeki posterde papaz cübbesini çıkarmış dayısının, o hafif dergilerden biriyle bir başka röportajı daha yapmış olduğunu gördü.

Vitrindeki posterin önünde durdu. Durumu inanılması güç ve üzücü bulmuştu. Eli entarisinin yakasından içeri kayıp sol omuzundaki yara yerini aradı. Fazla zamanı yoktu. Şarküteri kapanmak üzereydi. Murray için kahvesi kalmamıştı. Ama gene de titreyerek, soluğundan kocaman buhar bulutları çıkararak orada durdu. Ağlamaya başlamıştı.

Böyle açık açık ağlamak için buranın uygun bir sokak olmadığını biliyordu. Bu yolun iki sokak ötesinde ince-likler sona erip karaderili hamalların kaldıkları hanlar; Tasmanya Denizi bölgesinden gelen bıkkın Yeni Zelanda yerlisi kızların donuk camlı vitrinlerin gerisinde erkek-lerin apış arasını ellediklerinin görüldüğü kahverengi kumtaşından yapılmış evler yer almaktaydı... İşte orada

insanlar ağlar, güler ve ancak büyük, çılgın, gürültülü kentlerde duyacağınız türden kocaman kentlerin çılgın konuşmalarını yaparlardı.

Oysa şu sokağın sanatkârca süslenmiş on dokuzuncu yüzyıldan kalma büyük evleri, şu anda genç kadını sarsmakta olanlardan daha akli başında duyguların gösterisine uygundu.

Ağlayan Kate, dayısının yeteneklerini neden böyle Litvanya ya da Yunanistan'dan gelen (veya en kötüsü ülkenin kuzey kıyısında Protestan ana babası olan) anlayışsız bir kıza açıkladığını anlayamıyordu. O küçük orospular, Frank dayısının Tanrı'sı ya da onun devlet ile dünya hakkındaki şaşırtıcı görüşlerini anlayamazlardı.

Kate, dayısının çevresindeki kınayıcı bakışların ağırlığı altında iki boyutlu küçük arabasıyla kaçıp gözden kaybolmayı özleyişini hayal edebiliyordu. Hiçbir kutsal şeye inanmayan o erkek Fatmalar şimdi de adama kocaman kaba soruyu sormak istiyorlardı; Rahip O'Brien, bütün o polisler ve parlamentonun arka sıralarının üyeleri kilisenin pazar ayinine karşı tavır koyarken siz neden titiz İsa adına ayağa kalkmıyorsunuz? Neden siz de Tanrı'nın Kardinali gibi davranmıyorsunuz?

Bu Kelt kenti (tarihin yanlışlıklarıyla Sydney adıyla adlandırılmış ve Büyük Okyanus'un güneybatısında kurulmuştu) *gerçekte* dürzi Tanrı'lara, fahişe Tanrıça'lara tapınıyor ve yalnızca simgesel olarak öteki Tanrı'ya, giyinik olanına saygı gösteriyordu. Bu kentin gerçek Tanrı'ları sığır satıcısı ve kutsal at hırsız Cuchulain ya da görkemli pislik Finn MacCool idi. MacCool bir zamanlar Antrim'den İskoçya'ya uzanan şoseyi yapmış, bu da ona yaşamda ilerlemesini ve bir İskoçya Tanrıça'sını iğfal etmesini sağlamıştı. Sonunda MacCool pantolonunun kıç kesimi yırtık İskoçları, eski mahkûm İrlandalıları ya da göçmenleri yanma alıp bu Büyük Okyanus kentine doğru yelken açmıştı.

Pek saygıdeğer bir rahip olmayan Frank dayıyı tanıyanlar onun bu ikili Tanrı'nın birinden, iyi olmayan yan-

larını saklamayanından geldiğini bilirlerdi. Erdemlerden çok kurnazlıklara değer veren Kelt kökenli bir Tanrı'ydı bu. Pek saygıdeğer olmayan Frank dayı, onun için *düzüşken bir dürzidir* derdi.

Elbette ki Frank dayının geleneklere ilişkin bilgileri tam değildi. Ancak şu aşamada yeğeni Kate'in geçmişi hakkında sürekli olarak yeğeninin *Üzüntüler Kraliçesi* olduğunu söylemekteydi. Bazen Rahip, Kate'in durumu için o bir ilk örnektir, deyişini kullanıyor ve Deirdre adını öne sürüyordu. Büyük harfle yazılan Ü, Üzüntülerin Deirdre'si. Kral Ulster'in kız evladı. O kız doğduğunda Ulster'e üzüntüden başka bir şey getirmeyeceği öngörül-müştü. Frank dayı bu öyküyü ayrıntısıyla bilmiyor, bu nedenle deyişi bir cezaevi ziyaretinde üzerinde fazla düşünmeden şapşalca kullanıyordu. Evet, Üzüntülerin Deirdre'si. Bazı zavallı kadınlar böyle olmak zorundalar, demişti o gün.

Kate'in dayısı hep insanlara üzüntü veren konular hakkında konuştuğunu bilen dünyadaki tek kişidir. Cenazelerde ve arkadaşı cenaze levazımatçısı O'Toole'un işyerinde Frank dayı her zaman insanlara kayıplarının büyüklüğünü anımsatan konuşmalar yapar. Bir seferinde de yeğeni Kate Gaffney-Kozinski'ye desteklenmesi gereken dünyanın büyüklüğü hakkında soluk soluğa kalarak bir konuşma yapmıştı. Çok sık olduğu gibi, şu anda da davetsiz gözyaşlarını sessizce döken gene rahibin yeğeni Kate'dir. Ve bu durum, son zamanlarda sanki kural durumuna gelmiş gibidir.

Oysa yaşlı dolandırıcı, ailenin Şaman'ı, cezaevinde kaldığı sürece Yeni Güney Galler eyaletinin yasalarını rüşvet vererek, vergi kaçırarak çiğneyen biri olarak Rahip Frank şimdi de basına karşı tuhaf bir çekiciliğe sahiptir. Ve o gene yeğeni Kate'e davetsiz gözyaşları döktürmektedir.

Frank dayının aklında canlandırdığı Üzüntüler Kraliçesi şöyle biriydi:

Yazgıya dayanandan kesinlikle daha az hoş olmayan solukça bir güzel ama aşktan ölümcül derecede etkilenmiş biri.

Hoş bir kemik yapısı ve çıkık elmacık kemikleri var.

Güneş gökte parıldadığında bile o yağmurların kadınıdır.

Üzüntüler Kraliçesi'nin omuzları öbür insanların unuttuğu güneşlerin yakışıyla yaralanmış, şimdi de kaşınmaktadır.

Haber ajansının vitrinindeki posterde Kate, Frank dayısının sırtışını görebiliyordu. Bu tuhaf yaşlı herif nereye gitse boynuna papazların gömlek yakasını takmakta ısrarlıydı. Merkez Endüstri Cezaevinde giyindiği üniformanın altına bile papaz yakasını takmış olabilirdi. Kanıtlanmış suçlarından sonra çekilen fotoğrafında çenesi o beyaz selluloit yakanın desteğinden fırlayıp öne doğru çıkmıştı. Artık akli başında rahipler artık o lanet olası şeyi boyunlarına takmıyorlardı. Frank dayı eski günlerin hatırı için o türden bir yakayı kullanıyordu. Sözgelisi, Sydney Kriket Oyun Alanı'nın Hogan ve Clancy adlı iki duygusal kapı görevlisi yakasını görür görmez Rahip Frank'ı oyun alanına parasız sokuyorlardı. Endüstri çağının sonunda; sibernetik (ayarlama ve yönlendirme bilgisi - Çeviren), uzay ve nükleer enerji çağında pek de saygı değer biri olmayan Frank dayı şimdi de Tufan öncesi dönemin rahiplere özgü eşyalarını sevmekteydi.

— Ve bugün nasılsınız, Peder?

— Arkadaşlar savunmalarını örgütlediği sürece ben iyi olacağım.

— Oh, sanırım onlar Lyon'ları sekizde beş kaçıracaklar, Peder. Oysa ben başkalarına para yatırdım.

— Eh, olay bizim elimizde değil. Göreceğiz, göreceğiz.

Rahip şimdi de beyaz selluloit yakasının bir şeyler ifade ettiği bir dünyada yaşadığına gerçekten inanıyordu.

Kardinal Fogarty, *Sydney Morning Herald* gazetesine Frank dayının artık dinsel gücüne sahip bulunmadığını söylemiş bile olabilirdi. Ama, yıllardır Kriket Oyun Alanı'nda çalışan, Frank dayıyı tanıyan ve onun şimdi de rahip olduğuna inanan adamlar vardı. Frank dayı gururlu bir ifadeyle onlara kendisinin *Aaron ile Mechizedech'in düzenini sağladığını* ileri sürebilirdi.

Burada adı geçen iki Musevi, Rahip'in hayalinde Deirdre gibi karanlık ama şimdi de güçlü kişilerdi.

Frank dayı bilge bir kişi değildi. Cavan'daki aşağı düzeyde bir seminere katılmış ve kesinlikle Din Kuralları Ödülü'nü kazanamamıştı. Ama böyle olması onu yerli yersiz *Üzüntülerin Deindre'si* ya da *Aaron ile Mechizedech'in düzeni* gibi akla birçok şeyi getiren deyişleri kullanmasını önlemiyordu.

Genç kadının gözyaşları sonunda akmaz oldular. Bakışlarını derginin posterinden koparıp almış ve yeniden yürümeye başlamıştı. Hemen Murray için kahve ile genç adamı yaşamındaki özen ve yöntemlerindeki incelikleri için ödüllendirmek üzere biraz dondurma satın aldı. Dayısı pek saygın olmayan o tuhaf yaşlı herifin görüldüğü lanet olası poster ile kendisine akıttığı gözyaşlarını unuttabilmek üzere şu anda bir litrenin üçte biri kadar Skoç viskisi içip yabanıl bir cinsel ilişki deneyimini yaşamak istediğini biliyordu.

Bereket Murray'ı aşk oyunlarına sokmak o denli güç değildi. Genç adamın herkesin gözünün önündeki davranışları içinde, yağmur gibi akan gözyaşlarını kimin unutturduğunu anımsaması Murray'ı öfkeliyordu. Kate daha önce bu tür öfkeyle nasıl başa çıktığını Fiji'deki bir lagünün kıyısından anımsamaktaydı. Genç kadın önce adama yapacağı hareketleri dikte etmeye başlamış ama sonunda Murray kapı ve pencerelerden esen tayfun gibi bağırıp kükrer olmuştu.

Genç ama iyi bir emektar olan Murray, Frank dayının hayallerinden hiçbirini kendinde barındırmıyordu. Bu nedenle Kate genç adamla evlenmek istemişti. Murray'da şu ana ve geleceğe ilişkin bazı değer yargıları ve yararlar vardı. Genç adamın tuhaf ve lanetlenmiş hiçbir huyu bulunmuyordu. Murray'ın önceki evliliğinin harabesi bile ortalama bir yıkıntıydı. Genç adam bunu sanki korkutucu bir acı gibi benimsese bile durum böyleydi. Kate'e göre, Murray'ın masumluluğu erotik bir ölçekte idi.

iki

KATE'in babası, James Gaffney adlı işadamı idi. Bay Gaffney bir sinemalar zinciri ile kentin ilk pek büyük sinemasının kurucusu ve bu sinemaların çevresinde kurulan bir otel ile birçok dükkanın sahibiydi. Bu sinemalar zinciri, bir film festivalinin tek bir çatı altında yapılmasına bile olanak sağlıyordu. Kate'in anası, Frank dayının kız kardeşi, derin ama gene de ilkel tutkuları olan Katherine O'Brien idi.

Böylece aynı adlı ana ile kızını ayırt etmek üzere durumu bir kez daha görelim:

James Gaffney (evliliği) Kate O'Brien — Frank
↓
Kate Gaffney-Kozinski O'Brien'in kızkardeşi

Tanıdıkları, Bayan Gaffney'i (evlenmeden önceki soyadı O'Brien idi) insanı yıpratıcı bir kişi olarak görüyor, ancak kocası Jimmy Gaffney'in ne denli diplomatça davrandığını söyleyerek kadının düşüncelerini dengelediğini ileri sürüyorlardı. Öykümüzde Kate'in anası olan Kate O'Brien, çılgının biridir. Erkek kardeşi Frank yabanıl bir adam olan Druid iken, kız evladı da Üzüntülerin Deirdre'sidir.

Şu anda kahve ve dondurma alacağı zaman için ağlamasını kesen kız evlat Kate'in kendisi, her zaman anası ile dayısının birlikte ne tür bir çocukluğu yaşadıklarını merak ederdi. Onları sevenler için bile, canavar gibi çılgın çocuklar olmalıydılar.

Sonuç olarak Kate Gaffney-Kozinski'nin anası Bayan Kate O'Brien-Gaffney güç bir kadın olarak tanınıyordu. Erkek kardeşi Frank O'Brien'in karakterinin güç yönleri ise, birbiri peşisıra bir dizi niteliksiz kız yazarın uzun tanıtma makalelerine konu oluşturunuyordu.

Bayan Kate Gaffney ile pek de saygın olmayan Rahip Frank O'Brien birlikte İrlanda'nın Limerick kentinin sönük bir kasabasında büyümüşlerdi. Oysa Jimmy Gaffney (Kate'in babası) sıcak Avustralya güneşinin altında Leichhardt'ın işçi kesiminde erginliğe erişmişti.

Saygın bir rahip olmayan Frank kendisini yarı yarıya eğitmeye istekli bir seminer bulmadan önce doğduğu kasabadan uzak bazı ülkelere yolculuk yapmak zorunda kalmıştı. Daha sonra kentlerden uzak çalılık bir yöredeki piskoposluk bölgesinde çalışmak üzere gönüllü oldu. Bir sonraki görev yeri, Sydney yakınındaki başpiskoposa bağlı bir bölgeydi. Kızkardeşi Kate O'Brien onu Sydney'e taşınışında İrlanda'dan gelerek izledi ve Kutsal Meryem Ana'nın Çocuklarının bir pikniğinde Jimmy Gaffney ile tanıştı.

Bizim Kate, 1958'de ana babasının evlilişinin üzerinden dokuz ay geçmeden, otuz iki yaşının gözyaşlarını dökmek üzere bir gece yarısı dünyaya geldi. Orta boylu, teninin açık renkli ve saçlarının kumral oluşu Jim Gaffney'in tarafından kendisine geçmişti. Beden hatlarını ise ateşli bir kadın olan anasından almıştı. Bazı yaşlı kadınlar, düğününde Kate'in yüz hatlarının hoş ya da güzel olduğunu aralarında tartıştılar. Kate bir zamanlar, Polonyalı göçmen çocuğu olan Paul Kozinski ile evlendi. Ama, Kate'in bu evliliğinin hem başpiskoposluk mahkemesi ta-

rafından hem de medeni yasaya göre iptal edildiğini size hemen söyleyebilirim.

Paul Kozinski'nin babası Bay Kozinski bir kez Kate'in de tanık olduğu şekilde makul bir gururla Avustralya'da işe kendi el yapımı bir el arabasıyla başladığını; o arabayla çimento taşıdığını ve sonradan ülkenin beş büyük inşaat şirketinden birinin sahibi durumuna geldiğini anlatırdı.

Andrew Kozinski (evliliği) Maria Kozinski

Paul Kozinski

Kendisine Paul'un kur yaptığı sırada bile Kate, yaşlı Bay Kozinski'nin *beş büyük inşaat şirketinden biri* sözlerinin gerçeği yansıtmadığından kuşkulandı. Bu kuşku, sözün gerçeğe uygun olmayışından değildi. Bay Kozinski *beş büyük şirketten biri* derken namuslu davranmış ama *beşinci büyük şirket* diyecek kadar namuslu olamamıştı. Bu basit kendini beğenmişliği dikkat edilmeden bir ilk uyarı olarak görmek olasılıkla pek aşırı bir şey olacaktı.

Paul Kozinski cizvitler tarafından eğitilmişti. Ekonomi dalında üniversite diplomasını alırken bir yandan da günün belli saatlerinde vinççi olarak çalışmıştı. Sırık gibi uzun boylu, zayıf, bir tutamı alnının üzerine düşen kahverengi saçları ve filozofça gülümsemesi olan bir gençti. Ailesinin köylü geçmişinde Avustralya'da yetişmeye çok iyi uyan bir şey vardı. Siyasal ve toplumsal eşitlik uyarıları ile tam bir fırsatlar ülkesi: İşte Avustralya bu idi. Yalnızca köylülerin buraya yerleşmek üzere başvurusu gerekliydi.

Genç adam, Kozinski İnşaatları'nın taşınmaz mallarının geliştirilmesi işini hazır buldu ve onu gerçekten ge-

liştirdi. Gúcünü çekiciliği ile birleştirmişti. Sporcu ydu. Ana babasına ilişkin sevgi dolu şakalar yapabiliyordu. Bu da genç adamın Kozinskiler'in el arabası hanedanını dışardan gözlemlediğini göstermekteydi.

Bu gece Kate, Frank dayısının köpek yakalı boynuna, başına ve omuzlarına derginin posterinde bakarken Kozinski'nin girişimleri birtakım sıkıntılar içindeydi. Kozinskilerin şu anda nerelerde olduğu öyle bir durumdur ki, öykünün şu erken aşamasında bunu açıklayamayız. Ancak, 1980'li yılların büyüme çağında Paul, Kozinski İnşaatları'nın taşınmaz mallarının geliştirilmesi dalını Kaliforniya piyasalarına taşımıştı. İşi geliştirmek üzere işe yaramayan hisse senedi paralarını ödünç aldı. O ılgın on yıllık dönemde ekonomi dergilerinin işe yaşamı bölümlerinde adı göklere çıkarıldı. Ve dönemin çılgınca sıkışan endüstrilerinin tek prensi de o değildi. Eğer karısı ile kendisi arasında kötüye dönüşen ilişki normal bir evliliğin yıkılmasından başka bir şey olsa, Kate kinci davranışla Paul'un çektiklerinden ötürü çok mutlu olabilir ya da bazı serüven düşkünü kocaların eski eşlerinin çektiği üzüntüleri çekebilirdi.

Olay geliştikçe Kate bu iki davranışı da konuyla ilgisiz buluyordu. *Financial Review* gibi dergilerde son zamanlarda gördüğü Paul'un resimleri, adamın yüzündeki gölgeler, traşsız yüzünü ve gözlerindeki hilekârlığı vurgulamak ister gibi seçilmişlerdi. Geçen yılın dergilerindeki kötüniyetli yazı başlıkları genç adamın bir karmaşa içinde yaşadığını, Ulusal Tahvil ve Hisse Senetleri Komisyonu'nun kendisiyle bir konuşma yaptığını, İnşaat Endüstrisi Araştırma Komisyonu'nun onun hakkında bazı çıkarıcı etkinliklerde bulunduğunu saptadığını belirtiyorlardı. Bütün bunlar genç adamı öfkelenendiriyor ve okuduğu dergileri yırtıp parçalamasına neden oluyordu.

Böyle davranışta bulunurken genç adam yalnızca kızgın değil, yüzü de soluk oluyordu.

Gerçek sorun, Araştırma Komisyonu'nun genç adamın gerçekte suçlu olduğu konuları araştırmamasında yatıyordu. Komisyon'un ilgilendiği konuların ötesinde İnşaat Endüstrisi'nin başka sorunları da vardı.

Paul Kozinski ile Kate Gaffney'i Frank dayı evlendirmişti. O sıralarda Rahip Frank'ın birtakım suçları olduğu ortaya çıkmamış bulunuyordu. Kate ile Paul'un dostları Frank dayının çekiciliğinden o denli etkilenmişti ki, sürekli bu Rahip neden daha yüksek rütbeli bir din adamı değil? Diye sorular soruyorlardı. O günlerde henüz Frank dayının suçları *Sydney Morning Herald* gazetesinde ortaya vurulmamıştı.

Bayan Kozinski, evladının evlenme törenini alkolik rahip Frank'ın yönetmesinden üzüntü duyuyordu. Kocasını, genç din adamı Pietecki'nin yakın dostuydu. Bu rahip, Gaffney-Kozinski evliliğini daha geniş bir dinsel topluluğun katılımıyla gerçekleştirebilirdi.

Loreto kızları ve Aziz Ignatius erkekleri! Cennette yapılan ve karşılıklı bilmezden gelişle tamamlanan evlilikler. Düğün günü bahçede Frank dayı, *Omnes ethnici sunt periculosi* demişti.

Böylece, tüm yabancılar tehlikelidir derken tuhaf bir rahip şakası yapıyordu. Oysa, Bayan Kozinski kuşkusuz şimdi de bunu bir uyarı olarak anımsamaktaydı. Rahibin bu sözleri kabaca, cizvitlerden eğitim gören bir kişinin sizlerle ortak yönü olmayacağı anlamına geliyordu. Tarih her şeydir. İnsanlar sonunda sizinle paylaşmadıkları şeylerden ötürü sizleri bağışlamayacaktır.

üç

BURADA geri planda kalanlar şunlardı:

1. Kate Gaffney öğrenciler için en olgun dönemde ve Büyük Okyanus tarihinin ayrıcalıklı olmayan bir bölgesinde takdir belgesi olarak okulunu bitirmişti. Bu, köktenciler (radikaller) için üzerinde konuşulması en çok sevilen konuydu. Çünkü, acımasız Avrupa kültürü saldırıları ve Polinezya, Malenezya ile Mikronezya'nın yağmalanmasıyla ilgiliydi. Aynı şekilde Kate Gaffney köktenci bir öğrencinin tüm başarılı olma nedenlerine sahip değildi. İlk olarak, Kate ana babasından hiçbir zaman soğuk davranış görmemişti. Frank dayısının büyüğü ve ana babasına duyduğu saygı onu dayısının İnanç dediği şeyi her zaman, göz önünde tutmasına neden oluyordu.

2. Yetişkinlik çağında Kate, pek saygın bir rahip olmayan Frank dayısının İnanç'ının yalnızca dinin gizemli yönleriyle değil; müşterek bahis oyunları, içki ve devlete saygısızlığın gizemiyle bağıntılı olduğunu görüyordu. Oysa ki, Kozinski'lerin "İnancı" Frank dayısınınkinden de farklıydı. Kozinski'lerden birinin gizemi, Musevi mallarının geliştirilmesiyle ilgiliydi. (Musevilerden çoğu buraya Kozinskilerle aynı gemide gelmişlerdi.) Bu insanlar tüm oyunları gizlice ve ayrıcalıklı kurallarla oynuyor, Mu-

sa'nın döneminde Sina çölünden kovuluyor, Tanrı'nın oğlu İsa'yı öldürmekle görevlendiriliyor ve tutkulu Katolikler için her şeyi güçleştiriyorlardı. Kutsal Bakire Meryem'e duyulan saygı her nedense Kate'in çocukluğundan beri Gaffney'lerin evinde azalırken Kozinskilerin evinde bu saygı serpilmekteydi. Doğu'nun en büyük Meryem Ana'sı Czestochowa'nın Kara Kutsal Bakiresi için bir seferinde Paul Kozinski Polonyalıları özgü o sinsilikle, Meryem'in Auschwitz esir kamplarına en yakın bulunma onuruyla Bayan Kozinski'ye aşına biri olduğunu söylemişti.

Czestochowa'nun is kokulu Meryem'i daha sonra Kate'i uykusunda sık sık ziyaret edecekti. Ama biz şimdi bunlardan söz etmekle acelecilik ediyoruz.

3. Paul Kozinski ile evlenmeden önce Kate bir film tanıtma şirketinde çalışmıştı. Şirketin sahibi Bernie Astor denilen adamla, babasının film dağıtım şirketlerinin temsilcileri onuruna verdiği bir kokteyl partide tanışmıştı. Partide genç kız, babası Jim Gaffney ile Bernie Astor arasındaki insana rahatlık veren ilişkiyi görmüştü. Bernie'nin varlığı Jimmy Gaffney'i daha yüksek sesle ve rizikolu konuşmak üzere özgürleştiriyordu. Annesi Kate Gaffney (evlilik öncesi soyadıyla O'Brien) Bernie'nin varlığından ve adamın niyetlerinden kuşulanmıştı. Çünkü, adamın adı çıkmıştı. Onunla tanıştıklarında Bernie elli yaşlarındaydı ve karısından yeni boşanmıştı. O dönemde yalnızca sefih kimseler eşinden boşanıyordu. Kate O'Brien'in annelere özgü kuşkuları genç Kate Gaffney'i rahatsız etmişti. Kızlarının yeteneklerine güvenemeyen anneler, çoğu kez kız evlatlarının patronlarıyla gönül oyununa girişmelerine neden olurlar. Gerçekte Bernie iyi bir dost çıkmıştı: İkinci evliliğini o günlerde kurmuştu. Musevi dininin kutsal Sabbat kurallarına sürekli uyuyordu (Dinen yasaklanan cumartesi günleri çalışmama kuralı gibi - Çev.). Bol bol kitap okuyor, mesleğini seviyor ve filmlerden zevk alıyordu.

4. Kate, Bernie'nin yanında çalıştığı sıralarda göz kamaştırıcı Amerikan sözcüğü *gopher* (Kuzey Amerika'ya özgü birkaç tür sincap, özellikle çok hareketli yer sincabı anlamına gelmektedir. - Çev.) Bernie'nin işi dışında, film endüstrisinde henüz çok yaygın biçimde kullanılmaya başlamamıştı. Kızı işe alışı Bernie'nin onu bürosunda yer sincabı gibi kullanacağı koşuluna dayanmaktaydı. Bu sözcük Kate Gaffney ile ilgili olarak kullanıldığında yalnızca bir kelime oyunu oluşturmuyordu. Sözü edilmiş bir kurnazlık, akıllılık ve gizlenmiş enerjinin fısıltılarını taşımaktaydı. Bernie'nin bürosunda çalışan daha yaşlı kadınlardan film yönetmeni ve aktörlerle ilişkisi bulunduğu söylenen bazıları Kate'e karşı güceniklik duymaya, onun evlilik öncesi zamanını birtakım etkinliklerle doldurmaya çalışan bir kız olduğunu söylemeye başlamışlardı. Onların bütün bu ön yargılarını yer sincabı gibi koşuşturarak yalanlamak pek keyif vericiydi.

Kate Gaffney öteki kadınlarla taban tabana zıt bu su katılmadık enerjisini neredeyse kötüye kullanmaya bayılıyordu. Bernie'nin kendisine hiçbir zaman ücretini ödemediği fazla mesai saatlerinde de çalışmaktaydı. Ama sonra genç kız ve adam adı konulmamış bir anlaşma yaptılar: Kıza tüm hevesiyle çalışmasına karşı eksik ödenen ücretinin karşılığı olarak Bernie, Kate'e her şeyi öğretecekti. Böylece bazen adam kızdan mesaiden sonra büroda kalmasını, birlikte kentin sanata meraklı avukat ve işadamlarıyla buluşmalarını; Fransa, Çekoslovakya ya da Brezilya'dan gelen yeni filmleri izlemeyi ve dağıtıcıların o filmler için akıl edemedikleri bazı tanıtım yöntemlerini düşünmeyi istiyordu.

5. Bernie'den yaşlı kişiler ve bazen Bernie'nin kendisi, kıza yalnızca babasının karanlık sinema salonlarında karşılaştığı ad ve yüzlerin ülkeye yolculuk programlarını duyurdular. Böylece Kate hangi günde Meryl Streep ya da Kevin Kline, Dennis Hopper veya Robert Duvall'ın öğle zamanı televizyon şovunda görüneceğini ve daha

sonra dinlenmek üzere Melbourne'da ya da bir ilk gece açılışı ile onu izleyen kokteylde boy göstereceğini biliyordu. Genç kız hangi film yönetmeninin Sinema ve Televizyon Okulu'nda konuşma yapabileceğini ve hangisinin buna zaman bulamayacağına karar verebilmekteydi. Melbourne'dan yeni dalga'nın çok okuyan, denemeler yapan, mesleğinde sivrilikleri bulunan ve birkaç yıl içinde Akademi Sinema ödülüne aday olabilecek kadın ve erkek film yönetmenlerini kente getiriyordu. Kate sözde yıldızların yaşadıklarının çılası altında onları gerçekten tanımak, fiziksel ve akılsal görevlerine saygı duymak zorundaydı.

6. Genç kıza genellikle gecenin geç saatinde keyifli, kalpten duyumsanan konuşmalardan sonra olmak üzere dört ünlü erkek ile iki ünlü kadından sevişme önerisi geldi. Kate kendisini onların kollarının arasından uzakta tutabilmenin erdemlilik olduğu kadar gurur ve özsaygı nedeni olduğunu biliyordu. (Kuşkusuz burada bir soru'nun var olduğunu da bilip ayırt edebilmekteydi: Erdem ve gurur aynı canavar mıydılar?) Belki de Kate özverisine karşılık bu ünlülerin, özellikle erkeklerin Los Angeles ya da New York'a dönünce kendisine telefon açıp, Seni Unutamıyorum... diyeceklerine inansaydı!

7. Genç kız İtalyan kökenli Avustralyalı, genç ama çılginca başarılı bir film yönetmeninden de ayrı türden öneriler duydu. Kate'in çaresizlikleri arasında özellikle cinselliğin hareketlendiği anda genç adam taşıdığı tüm özellikleri unuttur gibiydi. Yönetmenin adı Pellegrino idi. Bu ad, Hacı ya da kutsal yerleri ziyaret eden kişi anlamına geliyordu.

Pellegrino kızdan ilişkilerinde bir mola istedi. Amerika'ya döndü ve kıza iki kez yazdı. Bunlar buğulu, pişmanlık dolu mektuplardı. Adam daha şimdiden New York'lu bir kızla nişanlanmıştı. Sevecen bir ilişkinin tüm parıltılarının keyfini sürüyordu. Kate onun kısa sü-

rede bir başkasıyla daha serüven yaşayacağını bilmekteydi.

Kate daha o günden kökleri Slav ülkelerinde olan Paul Kozinski ile her fırsatta sevişebileceğini biliyordu. Genç kızın yaşam için kafasında oluşturduğu bir planı vardı. Bu plan şöyleydi: Bernie Astor'un işini öğrenince Paul ile evlenecekti. Annelik için yer sincabı davranışlarının yüceltilmiş biçiminde uygulanmak üzere beş ila yedi yıllık bir süre ayıracaktı.

Paul Kozinski, hayalî olduğu halde kendisini *endüstri* diye adlandıran herhangi bir şeye karısının geri dönmesi düşüncesiyle yetiştirilmemişti. Bir kadın olabildiğince kendi evinde evcil ikonaların arasında bulunmalı, sedir ağacından yapılmış uzun bir masada öteki kibar bayanlarla oturup kahve içmeliydi. Oysa, Paul'un karşı koyması hiçbir zaman kötünîyetle söylenmiş bir şakanın ötesine gidemedi.

Çünkü, Kate'in çocukları olsun diye isteğini ileri sürmesi Paul'u ana babasının oğlu olarak daha geçerli bir duruma getiriyordu. Doğum odasından doğruca işe dönmeye yemin etmiş bir kadımla evlenerek Paul ana babasının gözünde daha bir güvencede olacağını biliyordu.

Kate çocuklarını yetiştirmekle ilgili beş yıllık kendi *annelik aşaması* hakkında biraz nafîle bir konuşma yapmıştı. Bu konuşmada genç kadın *sabbat* sözcüğünü de kullanmıştı. Bu sözcük akılda tutularak düşünüldüğünde, Kate'in kendine saklanacak bir yer aradığı sonucuna varılabilirdi. O, anneliği Paul'un apartmanında oturarak beklemek istemiyor, kendine sığınacak bir liman arıyordu. Bunda bir kısırlık, ürün verememe durumu olduğunu algılamıştı. Bir deniz kıyısı istemişti. Çocuklarının yanı sıra anne de bir deniz insanı olacaktı.

Bütün bunları düşünün: Sevene karşı sevilmiş: Sanı-

rım deniz kıyısı, bir yerdi. Sevene karşı sevilmiş: Ben kendim deniz kıyılarını severim. Paul, bu deniz kıyısı çocuk yetiştirmek üzere *Avustralya'da bir yerdir*, diyordu.

Kozinski İnşaatları şirketinin *Vistula* adında yaklaşık yirmi iki metre boyu olan bir gezi yatı vardı. Bu yata, ana baba Kozinskilerin doğduğu kentte akan bir nehirin adı verilmişti. Kozinskilerin böbürlendikleri şekilde *Vistula* buradan Tahiti'ye ve sonra San Diego'ya kadar gidebilirdi. Ancak aile üyelerinden hiç biri böyle bir yolculuğu göze alacak boş zamana sahip değildi. *Vistula* hafta sonları Pittwater'da demirliyken Paul karısı Kate'i yata götürüyordu. Pittwater nehri, Sdney kentinin kuzeyinde suları yeşil-mavi akan, kıyılarındaki çalılıkların arasında ve kumtaşı teraslarında şimdi de kanguru ve valla-bilerin koşuşturduğu bir akarsuydu. Buradaki okaliptüs ağaçlarında beyaz ve sarı, kara ve kırmızı papağanlar ile parlak tüylü diğer kuşlar uçuşuyordu.

Yakışksız parlak kuşlar,
Benim saygılı bakışımı zorlar...

Vistula'nın demirlediği Pittwater'dan biraz uzakta, Sydney'in kuzey yarımadasının karşısında Palm Beach adı verilen yer bulunuyordu. Buraya adı Miami'ye öykünülerek verilmemişti. Bu Palm Beach'de bir zamanlar eski suçlular ile buraya yerleşenlerin yapraklarından şapka yaptığı bir tür palmiye ağaçları şimdi de vardı. Burası şimdi zengin kişilerin tatil evlerini kurduğu ama sürekli yerleşim alanı sayılmayan bir yerdi. Zenginler, Palm Beach'i yalnız uygun hafta sonu ve genel tatil günlerini geçirmek üzere ziyaret ediyorlardı.

Kate ile Paul hiç tartışmadan bu kuralı bozmayı kararlaştırdılar. Çocuklarının ilk beş yılı boyunca Palm Beach'te yaşamaya niyetliydiler. Paul kente kadarki uzun yolu arabayla gidip gelmeyi göze aldığını söylüyordu.

Çünkü hafta sonlarında *Vistula*'ya kadar gitmesi gereken yol kısalacaktı. Ve Palm Beach sayesinde çocukları Avustralya'nın *erkekler dünyasında* güneş tarafından bol bol öpülerek büyüyeceklerdi.

Köy yaşamının güzelliğine inanarak kuzeye, Büyük Okyanus'un sınırsızlığına söz verir gibi dikilen Barrenjoey deniz fenerine bakan üç katlı kefekitaşından yapılmış bir evi satın aldılar. Bu evin geniş salonu kış güneşini alıyordu ve yarım futbol sahası kadar büyüktü. Güneşlenme terası çocukların bisikletle gezebileceği genişlikteydi. Evin içinde olsalar bile küçük Kozinskiler okyanusa bakarak ve güneşin tadını çıkararak bahçedeymiş gibi yaşayabilirlerdi. Evin arkasında kefekitaşı basamaklarıyla doğal bir amfi ile çocukların oyun oynayıp minik keşif gezilerine çıkacağı geniş bir astropikal bahçe bulunuyordu.

Her çevrede bir tuzak vardır. Burada, bu cennet gibi yalıboyundaki tuzakın huni biçiminde ağ ören örümcekler olduğunu herkes biliyordu. Güzel yarımada bu tür dünyanın en zehirli örümceklerinin vatanıydı. Kate evin alım işlemini tamamlamadan önce bir uzmana çevredeki bahçe ve evlerde bir araştırma yaptırmıştı. Sonuçta genç kadına burada zararlı olacak kadar büyük bir örümcek yaygınlığı görülmediği yolunda garanti verilmişti. Genç anne normal önlemleri alıyor, giyilmeden önce tüm ayakkabılar ters çevriliyor; kumdaki çukurlar, kova ve kürekler çocukları onları ellemeden önce kontrol ediliyordu. Uzmanın raporuna göre, Gaffney-Kozinski'lerin burada korkması gereken pek az şey vardı. Hiçbir kara kabuklu örümcek onların mutluluğuna gölge düşürmek üzere ortaya çıkmayacaktı.

Hiçbir evlilik bu denli muhasebe uygulamasına yaklaşmamıştır. Kate ile Paul'un evliliğinde ilerde ödenecek vergileri azaltma aracı olarak bir aile fonu oluşturulmuştu. Bunun için birtakım yasal düzenlemeler yapılmalı ve

belgeler imzalanmalıydı. Bütün bunlar başka bir şeyi değil ama yalnızca genç çiftin mutluluğunu güleryüzlü tavırlarla isteyen dikkatli avukatlar tarafından yapıldı. Yıllar önce Kate babasının şirketine ortak olurken de benzeri belgeleri imzalamıştı. Ancak oradaki ortaklığından herhangi bir gelir elde etmiyor, ortaklığı yalnızca kâğıt üzerinde kalıyordu. Paul'ün tanış olduğu bir muhasebeciye göre, evlilik öncesinde Kate vergileri paylaşp azaltmanın hatırı için yeniden imzaladığı kâğıtlar yönünden zengin sayılırdı. Lanet olası Paul, şu evliliği bozmaya kalkma sakın, hepsi bu kadar!

Bu fikrin böylece söylenmesi bile kahkahaların atılmasına neden oluyordu.

Bir zamanlar, bir aile toplantısında konuşan Kate'in babası; Ben ışığın gizemlerini dağıtırken Frank dayı İnanç'ın gizemlerinin dağıtımını yapıyor, demişti. Bu iki kişiden daha fazla şanslı olanı hangisiydi? Sanırım Frank dayı daha şanslıydı. Çünkü ışık sönerken inancın gizemleri ayakta kalıyorlardı.

Bu söz üzerine incelikli aile bireyleri Kate'in babasını alkışlamışlardı.

Çünkü burası etkili ve güzel sözlere kimsenin inanmadığı Avustralya idi. Burada vecize yumurtlayan bir adamı gözden kaçırmamalıydı. Avrupa'nın yüceltilmiş aklı buraya binlerce suçlu ve kışkırtılmış milyonlarca göçmen tarafından getirilmişti. Pek de saygın bir rahip olmayan Frank dayı, İrlanda'da binlerce yıl uygulanan baskıdan sonra orada yalnızca Oscar Wilde adlı biraz nükteli söz söyleyebilen eşcinsel bir yazar ortaya çıkabilmiştir, diyordu.

Avustralyalılar (Gaffney ile O'Brien'lerin akrabaları) bir nüktenin değerli olmayacağını kendi kanlarında biliyorlardı. Çünkü, onların ataları hep parayı verip düdüğü çalmışlardı.

İşte böylece Kate'in babası Jim Gaffney incelikli bir hatip ve Frank dayı *erkeklerin erkeği* olarak benimsenmişti. Frank dayı yarış atlarını tanıyor, hangi yarış hâkeminin son beş metreyi duyarlılıkla saptayacağını biliyor; bir insan grubu içinde olabildiğince rahat davranabiliyordu. Aslında Frank dayı da iyi konuşan biriydi. Ama, konuşmaya başlayınca lafın sonunu getirmeyi bilmiyordu. Renkli konuşuyordu ama konuşmalarında hep çok bilinen deyişler yer almaktaydı.

Kate çocukluğunda Frank dayısının tüm ciddi konuşmalarını kendisine hitaben yaptığını düşünürdü. On dört yaşındayken Kate bir gece (o sırada Avustralya Jokey Kulübü'nün ilkbahar mevsimi at yarışları başlıyordu. Kate'in babasının sahibi olduğu bir at da Doncaster engelli yarışlarında koşuyordu) yataktan kalktığında babasının bir muhasebeci yardımcısıyla birlikte Frank dayıyı limuzin arabaya bindirişlerini görmüştü. O gece de Frank dayıya kızkardeşi Kate O'Brien'in; neden kalıp da sabaha gitmiyorsun? dediği çok içki içtiği gecelerden biriydi. Çevrenizde Frank dayı varken neden içkili bir kişi için "küp gibi sarhoş" derlerdi? Sarhoş adamı Frank dayıya benzetmek yeterli olmaz mıydı? Frank dayı o gece başını kaldırıp kızın penceresine bakmış ve şöyle seslenmişti:

— Papa'nın Avustralya Başbakanı'ndan daha yüksek derecede olduğunu düşünür müsün? Bu bir işlemdir, anlıyorsun ya. İşlemler büyük pislikler için düzenlenmiştir. Onlar da büyük pislik oldukları için bu işlemlere uymak zorundadırlar.

Kate, bu sözleri dinlediğine Frank dayısının emin olduğuna inanıyordu. Pek sıradan siyasal ve dinsel eğitim görmüş biri olarak genç kız o sıralarda duyduğu haberleri kafasında darmadağın etmiyordu. Onları Loreto Manastırı'ndaki kız öğrenci arkadaşlarının çoğundan daha önce iyi bir biçimde algılamaya başlamıştı.

Ancak o gece, dine aykırı bu sıradan düşünceler iyice

dallanıp budaklanarak çevreye yayılmadan kızın babası sevecenlikle Rahip'i itip limuzinin arka koltuğuna oturtmuştu.

Kate'in dayısıyla karşılıklı konuşmalarında da her zaman onu utandıran bir hava esiyordu. Skandallar yaratan bu rahibin otellere ve yarış atlarına yatırım yaptığı söylenmekteydi. Frank dayı peygamberlerinkine benzeyen çenesini uzatıp yeğenine, kendisine iyi davranması gerektiğine ilişkin mesajlar veriyordu.

Kate Gaffney ağır ağır Frank dayısına ilişkin kullanışlı düşüncelerle bir paket meydana getirmişti. Söylenmeye pek az değer olan ama söylendiğinde bir gücü bulunan sözlerdi bunlar. Hepsi sade gerçekler ya da herkesçe bilinen önermelerdi. Ama böyle gerçekler ve önermeler bazı ağızlardan söylenildiğinde bir gücü içeriyordu. Ve Frank dayının ağzının genç kız üzerinde etkin bir gücü vardı. Frank dayı kızın ocağında onun *Sözcüsü* gibiydi. Aşıkların bayağı ama gene de her zaman insanı rahatlatıp tazeleyen bir övgüyle dolu konuşmaları gibi, Frank dayı da bayağı ama insanı tazeleyen gerçeklerden söz ediyordu. Bir aşık gibi yaşamsal konuşmalar yapan bir *sözcü*! Bu konuşmaların içerdiği sanatın en yüce yanı, konuşmaların doğru ve uygun yankılanmasıyla sevgisiz bir evrende bile tüm konuşulanların anlaşılabilmesiydi.

Çok gençken ve hatta Frank dayısını Şaman'ı olarak tanımadan önce Kate diğer insanların, okul arkadaşlarının ebeveynlerinin pek de saygın olmayan Rahip Frank dayısını özel bir öfkeyle suçladıklarına dikkat etmişti. Bu insanlar böyle konuşurlarken yüzlerini kapıyorlardı. Rahip Frank'ın ithal malı arabalarından, alpaka kumaş takım elbiselerinden, kumar oynayışı ve içki içişinden bütün bunları yapan tek rahip sanki oymuş gibi söz ediyorlardı. Anglikan ya da Roma Katolik kilisesine bağlı olsun Sydney piskoposluk bölgesi hiçbir zaman bu denli

yoğun pişmanlıklarla dolu olmamıştı. Hastalık bunalımı yaşayan kentin kendisi ile kişisel görüşler ve gizemcilik hiç bu kadar yüreklendirilmemişti. Genellikle alt ve orta sınıfın sahip olduğu erdeme, inancın bu denli yakılıp yok edilmesinden daha çok değer verilmekteydi.

Kilisenin saygınlığını düşünerek bazı amaçlara varmak üzere, rüşvet vermek ve böylece sefih bir yaşama kavuşmak Sydney'de oturan Jimm Gaffney ile Frank dayının kuşağından bazı İrlandalı rahiplerin seçtiği yoldu. Rahip Frank karşı cinse ilgi duyan (bunun tersi normal yoldan nasıl kışkırtılabilir ve kanıtlanabilirdi?); kumar oynayan, içki içen ve spora düşkün olan bir adamdı. Bütün bunları yapmaya *hak kazanmış gibiydi*. Onun, İsa aşkına bir hadım oğlanı olduğunu çevreye duyurması yeterliydi. Rahip Frank'in şişeye ya da spor sahasına girmesine izin verirsiniz, olasılıkla evlilik yatağına daha az özlemle bakacaktı. Rahip Frank iri kıyım damızlık boğa gibi biri değildi. Onun yaşamak için daha yüce bazı nedenleri bulunuyordu. Sydney başpiskoposluğu rahiplerin at yarışı alanlarına girmesini yasaklasa bile, orada tutkulu kışkırtmalar vardı. Rahip Frank daha iyi yemekler yemeyi, daha iyi arabalar kullanmayı, futbol ve at yarışı alanlarında müşterek bahislerde oynamayı hak ettiğine inanıyordu. Ne olursa olsun, kumar oynamak bağışlanabilir ve cinsel ilişki kurmak ölümlülere ilişkin davranışlar değil miydi?

Kate'in daha sonraları sezinlediği şekilde, pek saygın bir rahip olmayan Frank dayısı hakkında çok fazla konuşulmasının nedeni, insanların yarışlarda, futbolda, viskide, alpaka giysilerde, Jaguar ya da BMW arabalarda onun haddinden fazlasına el koyduğunu düşünmeleliydi. Frank dayının iş ortağı ise, dul bayan Fiona Kearney idi.

Bu kitap başlamadan önceki davranış işte bu O'Brien-Gaffney skandalıydı. Oysa, Bayan Kearney ile Frank dayı hakkındaki söylentiler evin içinde konuşulması yasak-

lanmış konulardı. Kate üniversitenin birinci sınıfına başlayıncaya değin, bu konuda evde hiçbir şey duyamıyordu. Belki de Kate'in olaylardan habersizliği kendi seçtiği bir davranıştıydı. İnsanın böyle bir şeyi duymamış olması şaşırtıcı değil midir?

Kate, O'Brien'lerin çene hatlarına mirasçı olmadığı için memnundu. Ancak O'Brienlerin toplumsal dayanıklılığı ve kabileye sadakat ilkelerine daha fazla mirasçı olsa çok sevinecekti. Öyle ya, bir Noel partisinde anası Kate Gaffney, kardeşi Rahip Frank hakkında aşırı ve biraz da aptalca şeyleri duyunca cırlayan ağustosböceklerinin gürültüsü arasında bahçe kapısını çarpıp partiden ayrılarak ve arabasını sürerek oradan uzaklaşmamış mıydı?

Dürüst bir insan olan Jim Gaffney temeli güçlü bir kişiyle evlenmişti. Kız evlat Kate bugünlerde anasının olasılıkla öfkeli ve haşın bir sevgili olduğu sonucuna varıyordu.

Böylece Jim tüm yürekliliğiyle öbür temel gücü, kayınbiraderi, pek saygın olmayan Rahip Frank'ın yükünü de sırtında taşımıştı.

Kızının Paul Kozinski ile evlenmesinden bir gece önce, Jim evlerinin balkonunda kızıyla birlikte oturup bir şişe şarap içmişti. Limandaki, insanın gözünü kamaştıran parıltılı sulara bakıyor ve saygısız bir yüreklilikle; Kuşkusuz Frank aslında bir rahip olmamalıydı, diyordu. O adam iyi bir tacir, görkemli bir politikacı ya da başarılı bir futbol teknik direktörü olabilirdi. Futbolcuları öldese onun için, ölürlerdiler! Ya da iyi bir at yetiştiricisi olarak ortaya çıkabilirdi. Tanrım, jockeyleri onun için herhangi bir yarışı koparıp kazanabilirlerdi! Oysa, bu adamın bir rahip olmaması gerekirdi.

Babası kızının gözlerinin içine bakarak konuşuyordu:

— Fakirlik ve kısıtlı şansı onu rahip yakasının içine soktu.

Bu sözler pek seyrek ağza alınan ve doğruluğu kabul edilen kuramlara aykırıydı. Kate bunları babasının içkili

olmadığı zamanda kesinlikle annesine söyleyemeyeceğine inanıyordu.

Yağmurlu havada Kate, vitrindeki dayısının posterine bakarken onun Frank dayı gibi biri olmaması halinde, şimdi kendisinin ölmüş olacağına inanıyordu. Genç kadın, canlı oluşundan her şeyin sonu gibiymiş gibi keyif alan bir kişi değildi. Ancak kurtuluşunu diğer olaylarla eşit değerde görüyordu. Söz gelişi, güneş ışığının sürekli liği ya da mıknatıs etkisinin bazı cisimler üzerinde bulunuşu gibi. Kate eğer Rahip Frank bir İşçi Partisi önde geleni, Avustralya Ticaret Odaları başkanı, İrlanda Cumhurbaşkanı ya da Parramatta ragbi liginde antrenör olsa kendisinin şimdi de burada olmayacağını düşünüyordu. Zavallı başka bir kadın, Frank dayı tarafından Üzüntülerin Kraliçesi düzeyine indirilmiş olacaktı.

dört

KENDİ tarihimizden ya da başka kaynaklardan, iki ayrı ırksal kökenden ailelerin evliliğinin nasıl olup da bir kabile kinciliğine dönüştüğünü hepimiz biliriz. Burada:

Nasıl olur da, Frank dayı bir Noel günü Double Bay'deki Gaffney'lerin evindeyken o yaşlı Polonyalı kocakarı Kozinski benden hiç hoşlanmaz? derdi. Polonya'daki inek gübrelerinin ortasından çıkıp gelerek, nasıl olurda lanet olası Habsburg hanedanının bir üyesi gibi davranabilirdi o kadın?

Nasıl olur da iki kabile üyeleri birbirinin çevresinde gevşek bir neşeyle dans edebilirdi?

Nasıl olur da, şimdi yaşadığı aşkla zenginleşen Paul, karısı Kate ile el ele verip bir düzen kurarak, anası köylü asıllı Maria Kozinski ortadayken bütün bunlara ve aynı şekilde köylü asıllı papaz O'Brien'e gülebilirdi?

Nasıl olur da, dinsel hiçbir temeli olmayan Bayan Kozinski, aslında pek saygın bir rahip olmayan Frank'ın yönettiği dinsel ayinlerin geçerliliğine ve aynı şekilde oğlunun sıradan ama kendine güvençli mutluluğuna inanmazdı?

Nasıl olur da, Jim Gaffney evinin geniş salonunda dolanıp bir kabile üyelerinden öbürlerine giderek şarap dağıtır ve onları yatıştırıcı komplimanlar yapardı?

Nasıl olur da, Kate O'Brien-Gaffney'in erkek kardeşi rahibe karşı beslediği gözlemci ve kaplanca sevginin ışığı altında herkes Rahip Frank'ın Gaffney'lerin görevlisi olduğunu bildiği halde, Kozinskilerin dinsel görevlerini Bayan Kozinski'nin ısrarıyla bir Polonyalı rahibin yürütmesiyle dengenin sağlanması amaçlanabilirdi?

Ve nasıl olur da, Paul ile Kate arasındaki evlilik yemi ni ettirilirken, bir yandan da Polonyalı rahip onların yanlarında ayakta durdurulur ve genç çiftin birbirine sadakat sözlerine meşruluk kazandırılmaya çalışılırdı?

Bir yıl sonra doğan, Kate Gaffney-Kozinski'nin ilk evladı olan ve Siobhan adı verilen kızının vaftiz töreni gene Frank dayı tarafından yapıldı. Ama, Polonyalı rahip Pietecki, Siobhan'ın ruhunu Şeytan'ın elinden çekip almada Frank'a yardımcı oldu.

Aynı düzenleme Kate'in oğlu Bernard için de yapıldı. Bu kez bebeğe adı büyük Kartusian mistiğinin adından esinlenerek (bunu hiç değilse Jim Gaffney mırıldanarak Bayan Kozinski'nin kulağına söylemişti) ve film tanıtım ustası Bernie Astor'un ilk adı düşünülerek verilmişti.

Daha sonra bu politik dengelemeler Bayan Maria Kozinski'nin aklında tam anlamını kazanacaktı. Çünkü, böyle olaylardan sonra Kozinskiler bu evliliği Rahip Frank'ın zehirlediğini, aynı etkinliği kilisede mihrabın önünde ve vaftiz töreni sırasında bile yaptığını düşünmeye başlamışlardı. Bu düşünceyi ayrıca ayıplı rahibin, Kate Gaffney-Kozinski'nin türlü heyecanlarla dolu anne kalbine yavaş yavaş nüfuz edip genç kadına kocasını yalnız başına ve orospuların elinde bırakmak yolunda telkinler yaptığı düşüncesi izledi.

Bayan Maria Kozinski'ye göre Frank dayı önce kötü

nl bir soytarı; sonra altı Avustralya eyaleti ile iki federal bölgede ve Kaliforniya'nın geniş kırsal kesimlerinde taşınmaz malların geliştirilmesini yapan prens oğluna lanetleri getiren kötü ruhlu bir bycyd. Bayan Kozinski'nin bir zamanlar yaşadığı Polonya'nın gbreliklerinde duyduğu her şey nerede bir prens varsa orada gülümseyen bir lanetinin bulunduğu şeklindeydi. İşte bu yüzden Bayan Kozinski torunlarına pek de saygın olmayan Rahip Frank'ın yaptığı vaftiz törenlerini geçerli duruma getirmek üzere, ülkeyi ziyaret eden Polonyalı rahibi o törenlerde bulundurmaya zen göstermişti.

Kate ile Paul'un birbirlerine sevgisinin yoğunluğu arasında, tüm ilkel annelerin yalnızca birer ilkel anne olması gerekliliği grlyordu. Kendi kan bağının Siobhan ile Bernard'inkine kaçırıldığı ve değişikliğe uğradığına inanan Kate bir an bununla eğleniyordu. Paul da yakışıklı bir ifadeyle sırtıyor, gülüşünü bastırmak üzere alt dudağını ısırıyor ve burnundan bir dizi horultulu sesler geliyordu. Bu yaptığı ge adamın yaptığı bir dizi şaşırtıcı davranıştan yalnızca biriydi.

— Babuşka, zavallı küçük herifi Direniş'teki amcası Casimir'in adıyla adlandırmanı istiyoruz. Bir okul bahçesinde Casimir adlı bir çocuğa neler olacağına düşünebilir misin?

Daha sonra gerçekleşen kayıpların yabanılığı arasında Paul yeniden anasının dünya düzenine dönecekti.

— Ve *Bernard* adına gelince? Hitler ile birlikte bulunamam. Ben, Hitler'in yönetimi altında kan döktüm. Bunun anlamı, senin Musevilerle dans etmeye ya da çocuklara onların adını vermeye gereksinmen değildir.

Bayan Kozinski'nin sürekli zntlerinden bir başkası da, birtakım insanların çocuklara tecavüz eden Polanski'nin arkadaşı olan roman yazarıyla ailesinin akraba olduğunu düşünmeleri yüzündendi. Polanski, Roman ilk

adını yüzyıllarca sürececek şekilde lekelemişti. Belki de roman yazarı, Jerzy adını lekelemek gibi dört başı mamur bir iş yapmamıştı. Paul, Bayan Kozinski'ye göre, Jerzy adının belki de yüzyıl sürececek göreceli olarak lekelenişini söylüyordu.

beş

KATE geriye dönüp de çocuklarının kısa süren yetiştirme dönemine baktığı zaman, her an deniz kıyısını görürdü. Deniz kıyısı onun bahçesi ve masumiyet çağı olmuştu. O sıralarda yalnızca etkili bir güneş perdesiyle güneş banyosu yapmak güvenli ve akılcı sayılıyordu. Siobhan'ın doğduğu yılda, güneşin yararlı ve sevecen olduğu benimsenen son dört, beş yazdan biri yaşanmıştı.

Genç kadın Sydney'in deniz kıyısındaki kumu, tozlu ve kirli, kara renkli ve volkanik kökenli, çocukların ayaklarına karşı çakıltaşlı ve batıcı olmadığından, çocukluk çağı için ideal olarak görüyordu. Bu kumlar çocuğun kendisini üzerine rahatça atabileceği, hiç acıtmadan omuz ve karnını dayayabileceği ve düşlerinin fantezisini kurabileceği yoğunluktaydı. Sarı aşı boyası renginde kumtaşından, diğer taş ve aluviyonlardan, çeşitli taş ve kum parçacıklarından oluşuyordu. Küçük taneciklerden meydana gelen bu kum genelde taş kalıntıları biçimindeydi.

Deniz kıyısının kumlarda çatlayan dalgalarla beslenen güney ucundaki havuzcukta, yoğun ve insanı yüzeye kaldıran deniz suyunda Siobhan iki buçuk yaşındayken yirmi beş metre uzaklığa kadar yüzebiliyordu. Bernard ablasından daha yavaş gelişmişti. Oğlanın yalpalayarak

yürüyüşü ve düşünürken hareketlerinin ağırlaşmaya eğilim göstermesi onun belki de sporcu olmayacağını gösteriyordu. Bernard koca denizdekilere oranla evin yakınındaki özel kayalarla yapılmış havuza daha çok ilgi göstermekteydi. Bu çocuk sudan daha çok kumda oynamaya meraklıydı.

Kate'in belleğine yerleşenlere göre, Siobhan kıyıda çatlayan dalgalardan en kabasını bile sanki Gaffney-Kozinski'lerin evinin arka bahçesindeki hayvanlardan biri gibi görüyordu. Oysa, kıyının güney ucunda çatlayan en küçük dalga bile, Bernard'ın poposuna tekme atar gibiydi. İnsanlar (ve hatta pek saygın biri olmayan Rahip Frank) bunun tersini söylüyordu. Ancak bu gözlemleri yapmak üzere gelenlerin çoğu Kate Gaffney-Kozinski'nin pek tuttuğu kişiler değildi. Bernard suda ilerleyemese ve hareketli su hep onun poposuna vursa bile, gene de oğlanın farklı ama eşit derecede saygıya değer şekilde büyüdüğü görülüyordu. Onun suyla böyle kızdırılması ve baskı altında tutulması başka bir soruyu oluşturmaktaydı.

Pek büyük sinemaların mucidi olan Jim Gaffney küçük Bernard'ın zayıf beden dengesi ve hareketli şeylere pek dikkat etmemesiyle ilgili olarak Kate ile konuşabilen az sayıdaki kişilerden biriydi. O konuşurken kızı, tehdit edici ve tek amacı susmak olan ruhsal duruma geçmiyordu. Jim kızına şunları söylüyordu:

— Sorun şöyle: Bedeni bir tür yetenekli olmayan erkek çocuk için okul dönemi zordur. Bir zamanlar sporu Avustralyalılar için kutsal görev sayan öğretmenlerin zamanı kadar güç değil şimdi. Ama, okullarda oğlan çocuklar böyle durumlarda pek ilkeldir, Kate.

Jim bu sözlerinin etkisini ölçmek üzere şu anda arkasını koltuğa dayamış olarak oturuyordu. Şimdi de kızıyla iletişim kurup kuramadığını görmek istiyordu:

— Tanrı'ya şükürler olsun şimdi klinikler var. Benim

zamanımda böyle klinikler bulunmuyordu. Hıristiyan kardeşlerim o zamanlar havanda su döverlerdi.

İşte böylece Kate, oğlu Bernard'ı sarıp sarmalayıp kendisine düğününde hediye edilen BMW arabaya bindi ve bir saat süreyle araba kullanarak çocuğunu Sydney Üniversitesi'ne götürdü. Burada parlak renklerle boyanmış klinikte, hareketleri dengesiz çocuklar vardı. Bu çocuklar kendilerine atılmayan topları yakalamaya çalışıyordu. Daha sonra, karısının büyük övgüleriyle bazen Paul da oğlunu o hastaneye taşıdı. Bir seferinde hastanede bir binadan ötekine koşuştururken Paul oğlunun klinikteki havuzda yüzmesini görmek üzere çağrıldı. Bir ana babanın sahip olması gereken hoşnutlukla Paul oğlunun minik ilerlemelerini gözlemledi. Ve sonra şöyle konuştu:

— Ona iyi öğretmişsin, Kate. Kız kardeşinden uzaklaştığını görmek iyi. Üstelik Bernard bir konteyner gemisi gibi yüzüyor, öyle değil mi?

Genç baba, oğlu Bernard'ın suda gerçekleştirdiği küçük ilerlemelerden, kızı Siobhan'ın Olimpik ölçekte yüzme rahatlığından olduğu kadar keyifleniyor, tüm yüzme stillerindeki başarının eşit değerde olacağını ileri sürüyordu. Bu durum başarılı ve nüfuzlu işadamından beklenmeyecek bir akli yücelikti. Kate, böyle bir adamın pek kaba ve ilkel deyişlerle konuşmasından kuşkulanıyordu. Sözgelisi, Yapı İşçileri Federasyonu'nun dili İngilizce'deki en kaba deyişleri içermekteydi.

Kate tüm kendini beğenmişliğiyle kocası Paul'un böyle demokratik çevrelerdeki aklının yaşam boyu süreceğine inanmaktaydı. Oysa bu durumun taş ocağındaki bir şakalaşma gibi olacağını bilemezdi.

Klinikteki kısa iyileştirme sonunda Bernard küçük sert topları yakalamaya başlamıştı. Bunu yaptıkça kısa kahkahalar atıyor ve hareketlerinin yararını anlamadan yalnızca eğlendirildiğini düşünüyordu. Beynindeki sinapslarda (sinir hücresi bağlantıları - Çev.) doğuştan

anormal ya da düzensiz değişiklikler oluşmuş, normal insan yeteneklerinde ufak bir kopma belki de o yeni doğmuş bebekten ilk soluğu alışında iki saniyelik bir gecikme yüzünden meydana gelmişti. Ama şimdi, kliniğin ona sağladığı eşgüdüm pek belirgin biçimde ortaya çıkıyordu. Artık Bernard yakalama, takla atma ve yana doğru adım atma etkinliklerinde başarılıydı.

Ancak çocuk deniz kıyısında şimdi de düşünceliydi. Bir deniz kabuğunun suskun aralığına bir saat süreyle kesiksiz bakabiliyordu.

Bir anne için burada iki yöne bakıp olayı görmek olasıydı. Önce cıva gibi değişken, sonra ipnotize olmuş gibi düşünceye dalan bir çocuk. İşte Bernard bu durumların birinden ötekine çok rahatça geçebiliyordu.

Bütün bunlar soğuk güneyli rüzgârlar ucundaki kefe ki taş sıralarıyla engellenmiş deniz kıyısında oluyor, burada yaz kutlamaları gibi kış kutlamaları da bekleniyordu.

İşlerin gelişip patlama yaptığı on yıl içinde Sydney'deki Polonyalı toplumun kahramanları Paul ile babası oldular. Polonyalılar Birliği, Polonyalılar Kulübü, Polonyalılar Merkezi ve Polonya Savaşı Anıt Kilisesi'ne karşı pek açıkelliydiler. Polonyalılar Sanat Tiyatrosu ve Polonyalılar Spor, Eğlence ve Toplum Merkezi'ne bağışlar yağıdırıyorlardı. Resimleri hep *Polonya Haberleri* gazetesinde görülüyor ve adları Polonyalılar Radyosu'nda okunuyordu.

Bir süre boyunca Kate, Polonya Tiyatrosu'nun ön sıralarında oturdu ya da Polska ile Krakowa adlı takımların oynadığı sert basketbol maçlarını izledi. Çoğunu Kozinski ailesinin verdiği ya da onların alkışlandığı ziyafetlere katıldı. 1950'li yıllarda Avustralya'ya gelen göçmenlerin pek çoğu Lodz, Wroclow ve Bydgoszcz'da kaybolan kadınları; Olsztyn, Bialystok ve Lublen'deki karaborsayı; Ost-

rowiec, Leszno, Opolo ve Katowice'de Almanlara ve Rus polisine köle olmuş kişileri sivri sözcüklerle ve kışkırtıcı tavırlarla anlatıyorlardı. Neşeli bir toplumdan gelip de onların Polonyalılığına ve tarihsel olarak hep aşağılanmalarına imrendiğinizi algılamanız şaşırtıcıydı.

Burada yaşlı baba Kozinski'nin, Polonya halkının öz alma tutkusuna ve acı çekmeyi surat buruşturarak olsa bile benimsemesine ilişkin en sevdiği yemek sonrası fıkrasını yineleyelim:

İlkel Slav ormanlarının birinde yaşayan bir Polonyalı, bir ağacın köklerinin arasında gizlenmiş kirli bir lamba bulur. Lambayı oradan çıkarır ve kirlerini temizler. Bu arada ortaya lambanın perisi çıkar ve Polonyalıya üç dilekte bulunması söyler. Bu dilekler yılda bir kez söylenecek ve gerçekleşecektir. Polonyalının ilk dileği, Çin ordusunun Polonya'ya gelmesi, halkı süngülemesi, malları yağmalaması, çevreyi ateşe vermesi ve sonra ülkelerine dönmesi yolundadır. Böyle fıkralarda hep olduğu gibi peri bu tuhaf istekleri göz önünde tutar. Bir iyilik yapar ve iki ay içinde Kızılordu Rusya'dan gelip Varşova kapılarına dayanır. Uzun süren bir çapul mevsiminden sonra Kızılordu ülkesine döner.

Aradan bir yıl geçer. Polonyalı bir kez daha lambasına yaklaşır. Camını parlatınca peri yeniden görünür. Polonyalı ona aynı dileği sonuçlarıyla birlikte yeniler. Ertesi yıl da periden üçüncü kez aynı dilekte bulunur. Peri sonunda razı olur ama merakla adama bu dileği yapmasının nedenini sorar. Polonyalı; böyle bir dilekte bulunuyorum çünkü her buraya geliş gidişinde Kızılordu iki kez tüm Rusya'yı da geçmek zorunda kalacaktır, der.

Yaşlı baba Kozinski bu fıkrayı Polonyalıların ruhuna ilişkin bir anahtar gibi düşünmektedir. Kate ziyafet sofralarında ham Polonya şarabı ve iyi votkalara bakarken bütün bu eziyetleri yaşamış insanlarla birlikte bulunmanın acılı olup olmayacağını merak ederdi.

Baba Kozinski sık sık aynı fıkrayı dünürleri Jim ile

karısı Kate Gaffney'e yineler ve eklerdi. İşte sevgili kardeşlerim, bizler de İrlandalılar gibiyiz. Sydney'e tam uyum sağlamış olmamıza şaşırılmamalı.

Üzüntü ve cefa çekmeler hakkında hiçbir şey bilmeyen Kate'in annesi Bayan Gaffney bu fıkra karşılığı bir şey demeyecek ve Bayan Kozinski'yi acı çekmede kızkardeş ilan etmeyecektir. Yalnızca inşaat işlerinde Baba Kozinski'nin kendisinin de yağmacılık yaptığını söylemekle yetinecektir.

Kate, kocası Paul'un bu fıkrayla simgelenen türde bir dayanıklılığa sahip olduğundan haberliydi. Paul'un ki utangaçlığa ya da başarısızlığa karşı anlaşılması güç bir dürtü dayanıklılığı değildi. Onun sendikalarla bir hafta boyunca yaptığı işlemler öyle bir yüreklilik istiyor ve o denli büyük sinirsel travmalara neden oluyordu ki; bunları avukatlar ile ortodondist diş hekimleri bir yıllık sürede yaşamazlardı. Daha da kötüsü genç adamın ayrıca eyalet politikacıları ve çevrecilerle konuşması, onları yatıştırması ve bazen korkutması gerekmekteydi.

Gene de Kate evliliğinin başında bu Kozinski stilini yasaklayıcı bulmuyordu. Yaşlı Andrew Kozinski'nin Slavların ruhu üzerine yaptığı gözlemleri dinlemekten hoşlanıyor ve adamın küçük fıkralarının sonuçlarını geçerli buluyordu. Ama şu eski soru onu şaşırtmaktaydı. Ailenin yapacağı işlerin takvimini belirleyen Bayan Kozinski olduğu halde, bir adam devlet yetkilileri ve sendika temsilcileri ile bu denli sert geçen işlemlere nasıl dayanabilirdi? Kate toplumbilimcilerin, erkeklerin gücü bunu göstermeleri gereken görünürdeki işlerde ortaya çıkar sözünün doğru olduğunu düşünüyordu. Eğer erkekler bu gücü dışarda uygularsa evde egemenlik altında kalmaktan memnun oluyorlardı.

Genç kadın yaramaz ve hoş bir adam olan Andrew Kozinski'ye; sakın, düşünceli ve kaprisli biri olan babası Jim Gaffney'e bakarken onların karısını düşünüyordu. Herkes bu eşlerin bir kabile anasının şamatacı ve karikatür gibi

olan yönlerini düşünürdü. Ve genç kadın kendisinin bu yöne gidişini nasıl önleyeceğini merak ederdi. Bayan Kozinski ile Bayan O'Brien-Gaffney kocalarının *daha büyük bir kürede* güçlü olduklarını düşünerek varlığını kabul etmedikleri bir acıyı çekiyorlar mıydı? Siobhan ile Bernard'ı yetiştirmek, genç ana Kate'e insanın harcayacağı en büyük çabalardan biri gibi görünmekteydi. Bayan Kozinski, Paul'u yetiştirirken bunu aynen algılamış mıydı? Annesi Bayan Kate O'Brien de aynı şeyi, kendisini yetiştirirken duyumsamış mıydı? Ve sonunda her iki kadın da güzel ağızlarının ucuyla hep sivri sözcükler kullanıp durumdan memnun olmadıklarını söylemiyorlar mıydı?

Gaffney-Kozinskiler eğlencelerinin çoğunu Pittwater'da Kozinski şirketinin *Vistula* adlı yatında sürdürüyorlardı. Daha önce Pittwater ırmağının temiz sularından söz etmiştik. Burası öyle nefis bir yerdi ki, sonunda bir İngiliz işadamı arkadaşı dayanamayıp Paul'un kulağına şöyle mırıldanmıştı. Biz, sizleri ceza olsun diye buraya gönderdiğimizi sanmışız! Oysa ne kadar yanılmışız...

Gene de Kate, *Vistula* yatından hoşlanmaz olmuştu. Çünkü kocası Paul yata pek seyrek geliyordu. Kozinski İnşaatları'nın kendi yönettiği taşınmaz malları geliştirme dalının yoğunlaşan işlerinin baskısı altında genç adam yalnızca dostlarını değil, işlerinde kullandığı kişileri de yata davet ediyor, onları ne pahasına olursa olsun memnun etmek için sürekli gülümseyerek elinden geleni yapıyordu. Bu kişilerden biri de Kozinski İnşaatları'nın güvenlik şefi olan uzun boylu, kısa kesik saçlı, aşırı kilolu, bir zamanların ünlü futbolcusu Burnside adlı adamdı.

Burnside, oğlu Bernard'ı havada salladığında sanki oğlu da kocaman ve etli bir zorba olmuş gibi Kate dolya-
tağında bir büzülmeyi algılıyordu.

Siobhan'ın soluk borusundaki bulaşıcı ama hafif bir hastalık Kate'i kocası ile kayınpederinin verdikleri bir akşam yemeğine, onların toplumsal çekiciliklerini ve prenslere özgü güçlerini göstermeye fırsat tanıyan bir toplantıya katılmasını engelleyen ilk fırsatı yarattı.

Genç kadın o akşam evde kalmaktan hoşlandığını anladı. Birtakım tıbbi önlemleri almaktan, Siobhan'ın gurunun okşayarak ona bir çocuk aspirini ile bir de çocuk şurubu yutturmaktan hoşlanmıştı. Masal kitabını uzun uzun okuması çocuklarını yatıştırmıştı. Sonra oturma odasına geçip çocuklarının hışırtilı bir motorunkine benzeyen soluk alışıyla uyuyuşlarını dinlemişti. Genç kadın daha sonra bir kadeh şarap içerek *Sydney Morning Herald* gazetesini okumuş üstüne bir kadeh de votka içerek televizyonda yayınlanan güncel toplumsal haberleri izlemişti.

Böyle bir akşamı her şeyden daha çok sevdiği için Kate hiç suçluluk duymamıştı. Bir an için ilkel anneliğe; güneşin geçişlerine, ayın neden olduğu gelgitlere duyarlı olan ve yaşadığı her gündüz ile geceyi değerli sayan göçebe annelerin davranışlarına döndüğünü varsaymıştı. Tekdüzelik kutsanmıştı. Toplumsal takvim sporların en alt düzeyi ve ruha uygulanan bir işkenceydi. Genç kadın yalnızca kocası Paul'un hatırı için birtakım zorunluluklara uymaya istekliydi artık.

Şimdi Kate şaşırarak yalnızca üçünün bir arada oluşundan memnun olduğunu görüyordu. Bu üç kişi kendisi, Siobhan ile Bernard idi.

Daha sonra, her zamanki bayağılıkların kendi durumuyla kanıtlanması hep Kate'i şaşırttı. Bu bayağılıklar, bir erkeğin karısı araya girmeden bir kadınla konuşup onunla samimileşmesi ya da karısı sanki orada yokmuş gibi bir kadının o kocayla birtakım şeyleri konuşması şeklinde gerçekleşiyordu.

Ziyafetlere gitmeyip evde kalarak Kate cezalandırılmış ve kocaman cezaları ödemiş gibi oluyordu. Çünkü,

basamakalıp bir oyunun oyuncusu olduğunu bilmiyordu. Kendisinin bütün bunlara karşı daha üstün olduğunu bilmekteydi.

Kate'in bildiği kadarıyla kocası Paul ilk gönül serüvenini kendi sekreteri ile değil, yaşlı Andrew Kozinski'nin sekreteriyle yaşamıştı. Ama o küçük bir serüvendi. Ne tuhaftır ki, daha sonra gerçek olay film dağıtıcılarının onuruna Jim Gaffney'in verdiği bir akşam yemeğinde başladı. Paul kendisini delirten tutkulu büyük aşkıyla orada karşılaştı. Genç adam gönüllü olarak bu kadın için ateş yutabilir, lanetlere sürüklenebilir ve cehenneme bile gidebilirdi.

O akşam Kate de oradaydı. Omuzunda henüz yara yeri olmadığı için omuzlarını örtmeyen bir gece elbisesi giyinmişti. Paul'un serüveni bu denli çılgınca tutkulu olmasa, Kate o gecenin Gaffney'lere özgü üstün nitelikleri yüzünden kocasının biraz aklını kaçırdığı ve Gaffney ailesinden öç almak için bir yabancıyı iffal etmeye karar verdiğini düşünecekti.

Bu kadının adı Perdita idi. Paul gibi, çok zayıf yapılıydı. Açık tenli bir sarışındı. Kate bu kadını tanıyor ve yüz hatlarını ezbere biliyordu. Yaz boyunca Perdita ile Hırvat asıllı kocası, Palm Beach'in müdavimlerindendi. Bu yüzden Kate kadının bikini mayosunun içinde nasıl görüldüğünü bilmekteydi. Paul de bunu biliyordu. Ama, genç adam o gece Gaffney'lerin evinde yan yana oturuşlarına dek kadındaki süper ısıya dikkat etmemiş gibi görünüyordu. O andan başlayarak Paul'un sahibi olduğu tutkulu ve başıboş kendini adayışa ne kadının konuşmaları ne de güzelliği neden olmuştu.

Paul'un, Perdita Krinkovich ile birlikteliği Gaffney'lerin akşam yemeğinden sonra başladı ve Kate'in bilinen acıları çekmesine neden oldu. Ancak genç kadının

bu konuda en çok nefret ettiği şey, durumun kendisi için Palm Beach'te yaşadığı koşulları değiştirmiş olmasıydı. Kate'in pek değerli çocuklarına deniz kıyısında espriyle sunduğu kahkahaları ve bir de güneşten yararlanma olanağı sona eriyor, çocuklar bunlardan yararlanamaz hale geliyordu.

Başlangıçta genç kadın çocuklarının hatırı için kendisini toplumdan soyutlamıştı. Şimdi ise, kocası Paul'un seçimiyle bir kez daha toplumdan soyutlanıyordu. Paul hafta içi günlerinde Double Bay'deki apartman katında kalmak için türlü nedenler uydurmaktaydı. Genç adam deniz kıyısına geldiğinde, cumartesi günleri uzun uzun uyuyordu. Cumartesi geceleri karısı ile dışarı yemeğe çıktıklarında konuşmaları kesik kesik, birbirini dener gibi geliyor ve sonunda ne iyidir ki çocuklarına ilişkin soru yanıt ve günlük olayların anlatılmasına takılıyordu.

Paul pazar günleri bir tekne dolusu insanı belli amaçlarla *Vistula* yatına getiriyordu. Gene de kimi zaman birlikte yüzmek üzere çocuklarını yanına almaktaydı. Ancak, Kate bu yüzüslere katılmamak üzere sık sık özürler buluyordu. Genç kadın Burnside ile öbür konukların görünüşünden bile nefret etmekteydi.

Sade görünüşlü ve dört köşe suratlı Murray ilk kez Kate'in kapısına bir dilekçeyi imzalamasını genç kadından istemek üzere geldi. Daha önce bir sefer deniz kıyısında olaydan kadına söz etmişti. Murray bir özel bankada çalışan avukattı. Şu anda işinin özelliğine hiç de uymayan biçimde kişilerden imza topluyordu.

Birisi, Palm Beach'te iki katlı bir lokanta kurmak istemişti. Lokanta yapılırsa Murray'ın evinin Büyük Okyanus manzarası kapanacaktı. Lokanta iş yapmazsa orada bomboş kalıp dikilecek ya da bir diskoya dönüşecekti. Bölgedeki yollar yoğun trafiğe uygun olarak yapılmamış-

tı. İçkili genç insanların yanındaki yanık tenli kızlara gösteri yapacağı o çılgınca araba sürüşlerine hiç de elverişli değildi.

Bu durumdan söz ederken Murray gururlu tavırlarla konuşuyordu. Ama, arada bir yaptığı küçük espriler adamın ifadesini yumuşatmaktaydı.

Murray Stannard, Anglo-Avustralya geleneğinin eski modaya uyan dürüst bir örneğiydi. Aynı şekilde Jim Gaffney de, Kelt kökenli eski moda geleneklerin temsilcisiydi. Her şeye karşın, bu iki adam tümüyle farklı yapılaşmışlardı. Murray kesinlikle Jim kadar esprili değildi. Bazı değer yargıları vardı. Genç kadının imzasını almak için yaptığı bu ziyarette Kate onun aklının biraz karışık olduğunu düşünmüştü. Belki de adam korumaya çalıştığı hakkından daha fazlasını savunmanın peşindeydi.

Genç adamın evliliğinin kötüye gittiğine ilişkin söylentiler dolaşıyordu. Geleneksel akıl ölçülerine göre bu onun 1950'lerin başındaki değerlerle yaşayan bir adam olduğundan kaynaklanmaktaydı. Genç karısı ise, 1970'li yılların çocuğu olarak cinsellik ve kültür alanında, kitap okumalarında ve fikirlerini ileri sürmede daha korosan kafalıydı. Başlangıçta genç kadın Murray'ın tuhafliklerini çekici bulmuştu. Ama şimdi onlara dayanamıyordu.

— Elbette (diyordu Murray) ihsanlar bunu benim yok olacak manzaram yüzünden yaptığımı düşünecekler. Ama olay bunun ötesinde. Tüm dünyadan insanlar buraya, manzara birtakım binalarla yok edilmemiş diye geliyor. Kabul etmeliyiz ki, bu bina başka yerdekilerle kıyaslandığında pek öyle zararlı değil, Bayan Kozinski. Oysa, sorun bu değil. Başka bir şey değil ama bu Sydney'in son şansı. Eğer bu manzara giderse kıyı hattı tüm toplum tarafından yağmalanacaktır. Wollongong'dan Palm Beach'e kadar betonlaşmış bir deniz kıyımız olacak.

Genç kadın o gün dilekçeyi imzalamıştı. Adamın imza

listesini evine götüreceğini ve orada karısına karşı sabırlı olacağını biliyordu.

Perdita Krinkovich ile Paul Kozinski arasında yaşananları Kate'e anlatacak pek çok kişi vardı. Bazıları bunu kötülük, kimisi de iyilik olsun diye yapıyordu. Söylenlere göre, Perdita'nın kocası durumdan hoşnuttu. Çünkü onun da bir kız arkadaşı vardı. Karısı "büyük taşınmaz mallar geliştiricisi" ile evlenirse ona ucuza çıkacak bir boşanma olasılığı sağlayacaktı.

Kate'in annesi kızının Paul'e karşı sert davranışlarda bulunmasından yanaydı. Kaynanası ise, gelinine daha sevecen olmasını ve kocasıyla birlikte daha çok partiye gitmesini öğütüyordu.

Büyük felaketten önceki yaz mevsiminde kişiler bazen Palm Beach'te otururken üç evliliğin birden çatırdadığını gözlemlediler. Bunlar Krinkovich'lerin, genç Kozinski'lerin ve Stannard'ların (Murray ile karısı) evlilikleriydi. Ancak Sydney'de pek sık görülen böyle durumlar karşısında insanlar pek fazla konuşmadı ve şaşırmadılar.

Reg Krinkovich yaşadığı evlilik dışı ilişkiyi ağırdan alırken, Paul yalnızca öyle yaparmış gibi davranmaktaydı.

Bernard'ın iyileştirildiği klinikte birisi dans derslerinin küçük oğlan için iyi olacağından söz etmişti. Kate'in diyebildiği kadarıyla da, dans yaradılış olarak Bernard'a çekici gelmekteydi. Belki de çocuğun içinde saklı duran sporculuk yönünü ortaya çıkarabilirdi.

Böylece dans dersleri başladı. Siobhan kısa sürede balenin diz bükme ve geriye doğru bedenin bükülmesi figürlerini başarırken Bernard da daha iyi bir beden dengesi durumunu kazanabildi.

Dans okulundaki Noel msameresine katılan yaşı Ba-
yan Kozinski, her zaman torununun kötü yazgısıyla ilgili
işaretleri görmeye hazır olduğundan; Ama bu sınıfta tek
bir oğlan çocuğı var, diyerek karşı çıkar gibi konuştu.

Bernard'ın yakışık almayan vaftiz töreni ile ona konu-
lan ilk Musevi adı, Paul'un annesinin önbililerini (keha-
net) sürdürmesini sağlıyordu. Kate kocasına:

— Annenle konuşmanı istiyorum, dedi. Onları Noel
günü hangi saatte göreceğız?

— Neden onunla sen konuşmuyorsun? Annem senin
sözünü dinler.

— Hayır. Ona oğlumu rahat bırakmasını sen söyle! Bu
artık, *Erkek çocukların oynadıklarına benzer oyunlar-
dan sen hoşlanmıyor musun?* sorusu değil.

— Haydi yapma. Annemin bu sözleri Bernard'a söyle-
diğini gerçekten işittin mi?

— Neredeyse bunu da söyleyecekti.

— Annemin *seni kötü yargıladığını mı* söylüyorsun?

— Annen senden etkilenecektir, Paul. Tanrı aşkına,
onu yalnızca uyar! Bernard, Avustralya ulusal kriket ta-
kımında oynamayacak. Ama şimdikinden güçlü olmalı.
Şu anda olayları olduğu gibi karşılıyor. Gerçekten dans
dersindeki tek erkek çocuk Bernard. Ama olayı bu koşul-
larda görmüyor: Ona göre, öbür çocuklar dansçı, ablası
dansçı ve kendisi de bir dansçı. Siobhan'ı kendisinden bi-
raz daha becerikli görüyor. Ama, Bernard şöyle *düşün-
müyor*: Ben bunları, bir kız yaptığı için yapmak istemem...
Ve şunu da *düşünmüyor*: Ben bunları, yapamadı-
ğım için yapmak istemem. Oğlan bu etkinlikten hoşlanı-
yor, hepsi bu kadar. Annenin onun kafasını karıştırması-
nı istemiyorum, Paul.

Bütün bunları; kocasının karısı ile annesinin arasın-
daki yarışmanın dengesini ayarlamak üzere göz önüne
alması gerektiğini düşündüğü için Paul'e söylediğini de
ekleyebilirdi.

Oysa, daha o anda Paul karısı Kate'den ve Bernard'ın

zarar görmemiş ruhu hakkında iki kadının itişip kakışmasından bıkmış bulunuyordu.

Son iki yıldır Gaffney-Kozinski'lerin evine çocuklara yardımcı olmak üzere gelen Denise adlı yüzünde çiller bulunan, zayıf ve incelikli bir kız vardı. Denise defalarca Himalaya dağlarına tırmanmıştı. 1980'li yıllarda Avustralyalı gençler arasında Himalayalara yolculuk etmek pek yaygın bir modaydı. Everest'i de içermek üzere bu dağların kirletilmesine katkıda bulunurken gençler Nepallilerden vejateryen (et yemez) besin rejimini uygulayan özenli ve incelikli birer kişi olmayı öğreniyorlardı. Denise de vejateryendi ve otuz beş yaşına kadar dağlara tırmanmaya kararlıydı. Kızlarının bugüne kadar yaptıklarından pişmanlık duyusu; taşınmaz mal, meslek ve diğer pek çok değerli şey karşısında ilgisiz kalışından şaşkınlık duyan ana babasıyla birlikte oturuyordu. Denise, Bernard'a karşı özel ilgi duyuyor, inandığı Zen Budizm'in (Dünyasal etkilerden sıyrılarak aydınlığa kavuşmayı amaçlayan bir tür Budizm - Çev.) etkisiyle bu çocuğa öncelik verirken, Siobhan'a da bale çalışmalarında yardımcı oluyordu. Denise dindar bir kişi olarak hiç içki içmiyor ve çok iyi araba kullanıyordu. Salı günkü dans derslerine çocukları götürmek onun işi olmuştu.

Yaz mevsiminde bir salı günü, öğleden sonra eve erken dönen Paul karısı Kate'i güneş gören bir koltuğa oturup temel öğesi votka olan içkisini yudumlar ve *Bulletin* gazetesini okur durumda buldu.

Ve Kate durumu açıklamak gereğini duydu:

— Bu günlerde dans dersine çocukları Denise götürüyor. Buna göz yumuyorum.

Genç kadın böyle konuşurken savunma durumuna geçmekten kendini alamamıştı.

— Yaşlı anne Kozinski'yi alt etmek için bir içki içiş

durumu bu, diyen Paul de kendisine içki koyup oraya oturarak denize bakmaya başladı.

Böyle birkaç salı günü daha olmuş, Paul eve erken dönüp yarım saatlik içki içiş partisinde karısına katılmıştı. Genellikle genç adam yolculuklara çıkıyor, geç saatlere kadar eve dönmüyor, döndüğünde de yorgunluktan bitap düşerek, bir de kentten buraya kadar uzun yolu araba kullanarak geçtiği için yakınıyordu.

Bir gece yarısı Paul uyandığında, elinde yatıştırıcı ilaç şişesiyle banyodan dönen karısını gördü.

— O ilaçlardan çok fazla alıyorsun, diye yakındı.

Bu durum onların soğuk evlilik yataklarının bir parçasıydı sanki. Genç kadın gerçekten aşırı oranda yatıştırıcı ilaç kullanmaktaydı. Belki de gecede yirmi miligram ilaç pek fazlaydı. Ayrıca Kate çok fazla votka içtiğini de kabul ediyordu. Evlilikleri soğuma durumuna girmişti. Başka kişilerin evliliği daha esnek ve kaçılması olası durumda görülüyordu. İnsan bu tür evliliği yaşayanların avukata gitmeden önce içkiye ve gönül oyunlarına düşkünleştiklerini bilir. Gaffney-Kozinski'lerin evine sıradan, bayağı bir kural daha egemen olmaktaydı.

— Umut ederim ki, çocukları sen araba ile götürürken ilaç almamış ve içki içmemiş durumda olursun, diyordu Paul.

Genç adamın hesabına kalsa, evlilikleri sona erdiğinde Kate çocuklarına annelik etmeyi sürdürürse, Paul daha mutlu olacaktı. Ama, annesi Bayan Kozinski oğlunu kıskırtabilir, torunlarını pek de saygın olmayan Rahip Frank'ın etkisinden kurtarmak için oğlunun gururuyla oynayabilirdi. Böyle bir davranış için Kate'in kullandığı yatıştırıcı ilaçlarla içtiği içkileri ileri sürmek yeterli ipucu olacaktı.

Olayın sonunda bilinçsiz kalmaya hazırlanan Kate bazı mahkeme sahnelerini gözünde canlandırıyor ve teninde ter damlaları gözüküyordu. Mahkemede şöyle konuşmalar yapılabilirdi:

— Bay Kozinski, uyuşturunca ilaçları aldığı için karınızı hiç azarladınız mı?

— Bir geceyi anımsıyorum: Karım elinde hap dolu şiselerle banyodan dönüyordu. O zaman bu durumdan yakındım. Karımın böyle durumda çocuklarımızı arabayla taşımasındaki sakıncalardan endişeye düşmüştüm.

Kate bu sahneyi düşününce zorunlu kalırsa Guatemala'da ya da Costa Rica kıyılarında yaşamaya içinden yemin etmişti. Bir de karabasan görmüştü. Bunda; direksiyonunda Kozinski İnşaatları'nın iri kıyım zorbası Burnside'in oturduğu kara renkli bir arabada adamın yanında kendisi oturuyor ve araba sağa sola dönerek zırvalar şekilde karanlıklar içinde yol alıyordu.

Genç kadın kendisini yatıştırıcı ilaçlar alırken görmesinin Paul'un Perdita ile yatmasını kolaylaştırıp kolaylaştırmadığını kocasına sormayı da düşündü. Ama sonra bu sorunun yaratacağı yüksek sesli tartışmaya dayanamayacak kadar yorgun olduğunu algılayarak vazgeçti.

İşte böyle küçük bedelleri saymak bir işaretti. Kocasıyla bir sona doğru yaklaşıyorlardı.

Sonra hoş yüz hatları olan, çocuklarla hiçbir zaman öç alıcı davranışlar sergilemeyecek bir adamın yüzü rasgele türden bir açıklıkla ortaya çıktı. Bu adam dilekçesinin imzalanması için evlerine gelen ve hiçbir şeyi taklit etmeyen Murray idi.

Frank dayı bazı pazartesi günleri Kate ile çocuklarını görmeye gelirdi. O günlerde rahibin pek çok meslektaş golf oynardı. Ama Frank o sıralarda meslektaşları arasında hep zıtlıkları söyleyen işaretleri taşımasına karşın, henüz bir parya durumuna düşmemişti. Ve henüz amiri olan Piskopos, (Frank'ın tuhaf deyişiyle) Rahip Frank'ın fişini prizden çekmemişti.

Pazartesi günleri, her seferinde Frank dayı huzursuz olurdu. Jim Gaffney, pazartesi günlerinin Frank'ın kara

sabbat'ı olduğunu söylediler. Bir başka müşterek bahiste oynamadan önce Rahip hafta ortası yarışını beklemek zorundaydı!

Ama, saygın olmayan Rahip Frank'ın şu anda içkiye karşı daha perhizkâr olması gerekiyordu. Geçmişte aşırı içkiliyken onun başını dertten kurtaran polis ve yargı gücündeki eski kafadarları ya emekli olmuş ya da kendileri suçlu durumuna düşmüşlerdi. Şimdi Kate'in evinde Rahip güneşlenme terasında oturup beyaz şarabını yudumluyor ve politikadan söz ediyordu.

— Eğer senin zavallı büyükannen bizi güneş altında bu altın renkli şarabı içerken görseydi, tüm acıların niçin olduğunu anlardı. Sevgili Kate, o lanet olası Polonyalı kocanla ilişkilerin iyi değil, öyle değil mi?

— Pek iyi değil, Frank dayı; diyerek durumu kabul eden Kate olayı gizlemek üzere kendini tüm zorlamalarına karşın böyle konuşmuştu.

— Oh Tanrım! Evlilik kötü bir iştir, anlarsın ya! Sıradan insanları yüceltir. Sıradışı insanları mutsuz eder. Şimdi de o Paul Kozinski'yi seviyor musun?

Genç kadının bu soruya vereceği yanıtı bulunmuyordu. İlk altı yılında evliliğin tatlı kutsanışı içinde sevgiye karşı hep uyumlu olmuştu. Şu anda kocasıyla aralarında süren savaşın kötü oyunları içinde Paul'ü sevdiğini Frank dayıya nasıl söyleyebilirdi?

— Sevgili Kate, diyen Frank soluklanarak sözlerini sürdürdü: Sanırım senin annen ve baban kilise yasalarına göre evliliğinin iptali işlemine gitmeni isteyecekler. Bu işlem günümüzde daha kolay. Rahip Slattey gibi küçük çakallara göre, bir anlaşma yapmak; yani uygun bir sözleşme hazırlamak, iyi tanıklar bulmak ve karşılıklı rızaya varmak gerekiyor. Şu anda sizin evliliğinizde neyin eksik olduğunu herhangi bir kişi bile kanıtlayabilir. Ve sanırım sen bu söylediklerimin hepsini yapmayı isteye-

ceksin. Ne olursa olsun bunlar bir gelenektir. Gelenek bir şeye değer. Eğer evliliklerine sadık kişiler, bunların ne denli kolay olduğunu sezinleseler (ve bedelini ödeyebilse) onlardan yarısı şimdi boşanmış olurdu.

— Durumu göreceğiz. Evliliğim kurtarılabilir, Frank dayı.

Oysa, Rahip durumun farklı olduğunu duymuştu. Zaten herkes bu konuda farklı şeyler işitiyordu. Paul Kozinski çok ileriye gitmiş bir kişinin tüm işaretlerini taşı-maktaydı.

— Benimle, Bayan Kearney arasında geçenleri merak ediyor musun? diye soran Frank dayı sorularını yerel dedikoduların üstündeki düzeye çıkarmak üzere istekli olduğunu gösteriyordu.

Bayan Kearney, Bay Alderman Pat Kearney'in dul kalmış eşi-ydi. Frank dayının pek çabuk alevlenen kız kardeşi Kate O'Brien'in bulunduğu toplulukta bu Bayan Fiona Kearney'in adını ağzınıza almamalıydınız.

— O kadının adını seninle birlikteyken güvenli bir kasaya kilitliyorum, Kate. Böylece şaka yapmadığımı anlayacaksın. Seninle her zaman konuşabilirim. İki yaşına girdiğin zamandan beri bizler işbirlikçiyiz. Ve sen on dört yaşına girdiğin günden beri bana her şeyi söylersin. Seni o korkunç Kiss'in konserine götürdüğüm günü anımsıyor musun? O rok müzikçi seraseriler yüzlerini bo-yamışlardı. Ses sanki beton kolonlardan omurgama vuruyordu o gün, Kate. Ama sen, bana en yüksek sınıftan melekler gibi baktın. Ve ben şöyle düşündüm: *Lanet olsun, bu onu mutlu ediyorsa iyi...* İşte bu yüzden Bayan Kearney'in adını şu konuşmamıza getirdim. Bizlerin can arkadaşı olduğumuzu göstermek için. Senin için kuşkusuz her şeyi yapabilirim. İşe bu yüzden o adı buraya getirdim, sevgili Kate. Senin kutsal annen nasıl bir mak-yajı yüzüne yapmışsa onu burada konuşmak istiyoruz.

Rahip, genç kadının bakışlarını kendisine çevirmesini bekledi. Kate bunu hemen yaptı. Kadının adını söylediği

ve birtakım dualarla cinleri def edeceği için dayısına gü-lümsedi.

— Şimdi eski hatalarımı söz konusu yapmak istemiyorum. İrlandalılar Mani'ciliğe (Mani adlı din adamının iki eşit iyi ve kötünün birlikte var olmasına dayanan öğretisi - Çev.) öylesine inanmışlardır ki, orada kendinden nefret ediş çaba harcamadan ortaya çıkar. Ama sana, benim çok derinden defolu olduğumu söylemek zorundayım. Piskoposluk bölgemde benim ne olduğumu anlatmak üzere kuyruğa giriyorlar. Çok derinden defolu biri. Senin şu anda yüzüne baktığın adam Kutsal Ruh tarafından üzerine soluklanmış olsa bile, bir ata titremeden binemiyor. Benim durumumda kabul etmeliyim ki, bu bir titreme değil. Daha çok lanet olası bir kalp enfarktüsüne benziyor.

Biraz duran Frank dayı sözlerini şöyle sürdürdü:

— Şimdi benim durumumdaki öteki adamlar bu işten kolayca vazgeçer, rahip yakasını boynundan çıkarıp atar ve Vatikan'dan, burjuvadan biri olduklarını, kumar oynamaya ve evliliğe elverişli bulunduklarını gösteren birer kâğıt parçası alırlardı. Oysa ben, pek gururlu ve asi biriyim, Kate. Roma'daki bir sürü İtalyan pisliğinin beni seçtiğim yolumdan çıkarıp atmasına izin vermeyeceğim.

Bu noktada bir kadeh şarap içen Frank dayı sözlerine devam etti:

— Ben, Aaron ve Melchizedech'in sıralamasına göre bir rahibim. Üzüntüler içindeki İrlanda'da küçük bir çocuk olduğum sıralarda bazı şeylerin sonsuzluğu üzerine şu öyküyü anlatırlardı: Nasıl olmuşsa olmuş bir rahip kadınları kovalar, şarap içer ve rahiplik gücünden soyunur olmuş. Ama adam bir gece vitrini ekmeklerle dolu bir fırının önüne gelince, sesinin ulaşabildiği her yeri kutsayacak güce sahip olmuş. *Çünkü, bu benim bedenim...* diyormuş. Bataklıklar içindeki o zavallı kasabanın fırınının vitrini önünde durarak rahip bir vitrin dolusu ekmeği *gizemli tahta parçalarına* çevirmiş...

Kate'in ağzını açmaması üzerine gene Rahip sözlerini sürdürdü:

— Şimdi sen benim olayı hangi koşullarda gördüğümü anlıyorsun. Buna *kaçılmaz durum* diyebilirsin. Hiçbir küçük İtalyan rahip grubu, beni öyküdeki zavallı adam gibi fırlatıp atamayacaktır. Bunları sana anlatıyorum, Kate. Çünkü nerede durduğumu ve inatla dikildiğimi anlamamı istiyorum. Benim gibi bir adama bakıp çoğu kez merak etmiş olmalısın. Sen küçük bir çocukken bile bana bakıp her şeyi gizemli görüyordun. Şimdi bir şeyi dosdoğru anlatmak istiyorum, sevgili Kate. Ben ne yapıyorsam onu lanet olası aklımla yapıyorum. Vatikan'ın o neşesiz hücrelerinde oturanlara göre aşkı daha çok bildiğimi düşünecek kadar zındık biri olabilirim.

Bu itirafların sonuna doğru Kate gözyaşlarını kontrol etmenin zorluğunu yaşarken Frank dayı neşelenip aşka gelmiş gibiydi.

— Ve izin ver de bir şey daha söyleyeyim... Eh, belki de Hunter Valley'den gelen bu altın renkli şaraptan bir kadeh daha doldurduktan sonra konuşabilirim, dedi.

Kadehini havaya kaldırıp bir şarkının şu dizelerini sıraladı:

— Oh, isterdim tatlı Dunlow'da olmayı
Ve çimenlerin üzerinde oturmayı
Ve elimde bir şişe şarap
Ve dizimde bir kadeh bulundurmayı...

Rahip bir yudum şarap içti, soluklanarak çöllерimizin ötesindeki yaşamın görkemli olduğunu söyledi! Sonra kendisini toparladı ve konuşmasını sürdürmeye hazır oldu:

— Sana söylediğim şu, Kate: Bildiğim kadarıyla sen mutsuzsun. Ben, senin hatırın için yas tutuyorum. Dünya üzerinde onlar için cehenneme gidebileceğim iki kişi var. Üzülerek söyleyeyim, bunlardan biri senin annen olan kız kardeşim değil. Onun için cehenneme gidebileceğim kişiler arasında yer almaması beni şaşırtıyor ve üzüyor. Kızkardeşim benim için her şeyi yapabilir. Hata-

larım ve benzerlerine karşı körleşmiş gibidir. Oysa, hatırı için cehenneme bile gidebileceğim iki kişi sen ve Fiona Kearney'sınız. İşte bu böyle. Melchizedeck'in sıralamasına göre rahip olan ve lanet olası ayıplar içinde yaşayan Frank O'Brien'in öyküsü böyle. İşte, olay bu noktaya geliyor. Senin için ne yapabilirim, Kate?

Kuşkusuz Rahip de Kate de bu sözlerin, Frank dayının sizler için ölebileceğini söylemesinin bir yatıştırma olduğunu ve onun yapacak bir şeyi bulunmadığını biliyorlardı. Cehenneme gitmeyi göze almış bir dayının sevgisi bile, Paul Kozinski'nin kendisini Perdita Krinkovich'e adanışının güçlülüğü karşısında bir şey yapamazdı.

Ancak Rahip Frank'ın bu konuşması tümüyle boşuna değildi. Kate de şaşırarak aklında bir liste oluşturduğunu sezinliyordu. Bu listede, Frank dayı çocuklarının ebeveyni olacaktı. Kendisi ve Paul birbirini çok seven bir çift olarak yaptıkları bir helikopter uçuşunda ya da *Vistula* yatıyla Tahiti'ye giderlerken yolda kaybolacaklardı. Daha sonra Bernard bir muhasebeci olarak yetiştirilecekti. Siobhan da birtakım kafeteryaların sahibi olacaktı. Bunların hiçbirisi fena şeyler değildi.

Bu sıralarda Frank ile Fiona'nın beraberce sekiz kafeteryanın sahibi oldukları söylentisi yaygındı. Dahası, Frank dayı, O'Toole adlı bir arkadaşının sahibi olduğu bir cenaze levazımatçısına paydaşlık etmeye başlamıştı.

Rahip Frank; Onu gözetle. Çok yoğun bir delikanlı, dedi.

— Ne demek istiyorsun, Frank dayı?

— O lanet olası Slavlar duygusal yönden çok yoğun insanlardır.

— Paul'un babası da aynı şeyi söylüyor.

— Eh, öyleyse onlar duygusal yönden yoğun değiller. Elbette duygusal yönden biz yoğunuz. Ama, farklı bir şekilde. Baskıyı artırmak üzere bizler kanayınca kadar içeriz. Onlar unutmamak üzere içerler. Onları gözetmeli ve her koşul altında bana telefon etmelisin, Kate.

altı

SYDNEY'in kuzeyindeki deniz kıyılarında nisan tatlı bir aydır. Bölgeye sonbahar gelmiş sayılır ama burada nisan başka bir yerdeki yaz ayları gibi geçer. Nisan ayı içinde, Çanakkale Boğazındaki Avustralyalı ve Yeni Zelandalı genç askerlerin 1915 yılında feda edilmesini anmak üzere saptanmış Anzak günü denilen bir resmî tatil günü vardır. Genellikle Gaffney-Kozinskiler bu tatil gününü deniz kıyısında, kumların üzerinde geçirirler.

O yıl, Anzak günü pazartesiye rastlamıştı. Kıyıya indiklerinde Bernard incelemek üzere deniz kabuklarını ararken Siobhan kumun pürüzsüz olduğu deniz kıyısında bale derslerinde öğrendiği dönüş hareketlerini yapıyordu. Paul Kozinski o sabah tuhaf derecede yumuşak başlı davranmıştı. Daha sonraki saatlerde Melbourne'a uçuşu gerektiğini, bu yüzden onun için tatil gününün kısılacakını gülümseyerek söylemişti. Ancak, genç adamın tavırları dalgın değildi.

Aynı şekilde yanında başka kadınların havasını taşırmış gibi görünmüyordu. Paul'un havası bir koca ve işadamı olarak pek meşgul bir kişinininki gibiydi:

— İki yıl önce bugün açık havada et kızartmış ve otuz, kırk kişiyi buraya toparlamıştık, dedi.

— Ama, *bir aile içinde kalmak* daha da hoş.

Bu sözlerle karı koca daha savunmalı şakalaşmalara başlamıştı. Durumları giderek hemen kopacak bir pamuk ipliği gibi inceliyor kırılganlaşıyordu.

Yılın şu zamanında Büyük Okyanus bazen pek durgun olur ve Batı dillerindeki Pasifik (edilgin) Okyanusu adına hak kazanırdı. O gün de, tüm zamanınızı Palm Beach'ten güneyde Whale adı verilen kumtaşı sarp kayalıklara kadar yüzerek geçirebileceğinizi hayal edeceğiniz günlerden biriydi. Kate öğleden sonra çocuklarını deniz kıyısında Denise ile birlikte bırakıp kendisi kıyı boyunca kilometrelerce sörf yapmayı bile düşünmüştü. Böyle bir anne için hava raporlarına göre bölgeden henüz üç yüz kilometre uzaklıkta bulunan güçlü rüzgârların saatler sonra buraya varacağı bir günde bu pek gösterişsiz bir serüveni oluşturacaktı. Ah keşke kocası Paul kendisini de New Port'a götürmek üzere yanına almış olsaydı.

Genç kadın bu konuda Denise'den başka telefon edeceği kimsesi bulunmadığını anlıyordu. Frank dayısına telefon etmiş olsa, kendini aşağılanmış gibi duyumsayacaktı. Paul, Melbourne'a gitmemiş olsa, çocuklarla birlikte kalmasını kocasından isteyebilir miydi?

Böylece Paul yanına alacağı birkaç parça eşyayı toparlayıp yola koyulduktan sonra genç kadın yılda ancak bir, iki kez bu denli sakin olan deniz suyuna çıplak ayaklarıyla bastı. Ve Bernard ile Siobhan güzel deniz kabuklarını aramaya başladılar.

Çocuklarının bulunduğu yerin ilerisinde, yerinden düşmüş büyük bir kumtaşı kayanın üzerinde duran bir adamı Kate gördü. Adamın başı ve omuzları bir plaj havlusuyla örtülüydü. Havlunun altında da İngiliz filmlerinde görülen Edward döneminin Akdeniz bölgesindeki güzelliklere düşkün ve yürütmeye meraklı kişilerin kafalarına taktıklarına benzer beyaz bir şapka vardı. Güneşten kaçınırmış ya da su sporlarında yer almaya niyetli olmadığını göstermek istermiş gibi adam uzun paçalı beyaz

bir pantolon giyinmişti. Dürbünüyle baktığı şeye dikkatini iyice yoğunlaştırmıştı. Kate onun baktığı tarafa doğru başını çevirdi ve orada bir, iki yunusbalığı ya da deniz yosunlarının yağlı yapraklarını gördü. Denizdeki bu şekiller daha sonra ıslak giysileriyle suya uzanmış, kalçaları ve hava tankları suyun üzerine çıkmış iki dalgıç gibi göründüler. Bir süre sonra dalgıçlar su altındaki bir şeyi yakından incelemiş gibi suya dalıp gözden kayboldular.

Kayanın üzerindeki adam bir saniye dürbününü gözünden indirip dalgıçların kaybolduğu noktaya çıplak gözlerle baktı. Bu adam, dilekçesine imza almak üzere Kate'in evine gelen Murray idi. Ve şu anda giyinmiş olduğu tüm giysileriyle güneşten nefret eden bir kişi olduğunu ortaya koyuyordu.

Genç kadın onun bulunduğu düzey yakınına kadar tırmandı ve; Merhaba! diye seslendi.

— Ben, Kate Kozinski'yim. O lokantanın yapılmasını durduramadığınız için üzgünüm.

— Merhaba. Ben de pek üzgünüm.

Genç adam bakışlarını yeniden denize, dalgıçların paletlerinin kalkıp birbirine uyumlu bir şekilde suya daldırdıkları noktaya doğru çevirmişti.

Kate şoke olur gibi rahatsızlaşmıştı. Genç adam dilekçesini imzalatmak üzere evine geldiğinde yeterince uyarca davranmıştı. Onun, Palm Beach'te hafta sonları görülen kaba yaradılışlı basın mensupları ya da avukatlardan çok daha incelikli olduğu biliniyordu. Ancak o kaba kişiler böylesi bir yanıt verebilirlerdi: Merhaba! Ben de pek üzgünüm. Şimdi Cehennem ol!

Murray'ın genç karısı insanlarla pek özgürce konuşmaktaydı. İşte o kadının anlattıklarıyla kocasının korkunç derecede iyi yetiştirilmiş birisi olduğu bilinmekteydi. Gene karısının anlattıklarına göre, Murray iyi bir İngiliz ailesindendi. Annesi dadılar elinde büyütülmüş ama evlenmeden gebe kalmış genç bir İngiliz anne adayı olarak Avustralya'ya uçmuş, çocuğunu burada doğurup ye-

tiştirerek geriye götürmeyi istemişti. Murray nitelikli İngiliz okullarını taklit eden bir okulda okumuş, yirmi yaşında iyi bir kriket oyuncusu olarak Yeni Güney Galler bölgesi Sheffield Shield takımında oynamak üzere seçilmişti. Annesinin umudu onun Avustralya'dan İngiltere'ye kriket oyuncusu olarak denemek üzere getirilmesi ve incelişsiz Avustralya kıtasında çocuğu büyütmemesi yolunda ısrarlı davranan akrabalarının sonunda, Sen harika bir iş başarmışsın, demeleriydi. Ve de, bu çocuk bizden biri olmuş, diye eklemeleriydi.

Kate, bu adamı konuşturmak üzere çaba harcamaya değer mi? diye merak etti. Böyle bir çabayı harcamak genç kadına doğal geliyordu. Ama yararı neydi? Bir kez denemek neredeyse içinden gelen dürtü gibiydi. Dilekçeye imzasını almak için koşa koşa evinin kapısına gelen bu adamı test etmek dünyasal ölçülerde lanet olası bir şeydi. Gene de dadılar elinde büyümüş bir annenin yetiştirdiği genç adamı dener gibi ona doğru seslendi:

— Ben de orada, denize dalanlarla birlikte olmaya hiç karşı çıkmazdım.

Murray bakışlarını denizdekilerin su yüzeyinde son kayboldukları noktadan ayırmamıştı. Havlusu başından kaydığı için Kate onun pek canlı kırmızı renkli yüzünü görebiliyordu. Aynı anda genç kadın oynadığı oyundan pişmanlık duydu. Çünkü, suda bir başkasıyla oynayan dalgıçlardan biri Murray'ın karısıydı. Belki de su altında yaptıklarına ek olarak iki dalgıç aynı yüz maskesi ve oksijen tankından havayı emiyor ve sonra birbirlerinin suratına üflüyorlardı.

Genç kadının kendisi de, aynı aptalca işkencenin içinde yaşamaktaydı. Üstelik Murray, hızlı yüzüşü ile Siobhan'ın ve giderek dengesi düzelen Bernard'ın kutsal rahatlatmalarına sahip değildi. Genç adam kumtaşı kayanın düzleşmiş tepesinde yalnızlıklar içinde dikilmekteydi.

Eğer Kate onun bulunduğu düzeye kadar tırmansa ve şu sözleri söylese adam ne yanıt verirdi?...

— Dinle, o dürbünü elinden bırak. Dürbünün ayar düğmesini çevirip durman durumu düzeltmeyecek. Benim kocam da gözden ırakta. Taşınmaz mallar işinde çalışan Macarlarla, kent yöneticileri ve sendikacılarla birlikte. Ben de kocamı göremiyorum. Ama, şu anda Perdita'nın onun yakınında olduğunu biliyorum. *Perdita kim mi?* Kayıp biri. Kuşkusuz kocası Bay Krinkovich'e göre kayıp bir kadın. Milyonlarca doların peşinde. Ve senin karın da uzaklara fırlatılmış bir kriket topu gibi. O ve diğer dalgıca; onlara ne ad verilebilir? Şu adamın adı ne? Senin üzüntüne karşılık gülümseyen o kişinin ne gibi bir adı olabilir?

Oysa inceliksiz ruhsal durumu ve güneşi yadsıyan kalın giysileri içinde Murray yanına gelinmesinden ve böyle bir yaklaşımda bulunulmasından hoşlanmayacaktı. Karısından ve şu anda yüzeye çıkmış dalgıçtan bir şeyler öğreneceğini düşünecek kadar aptal olmalıydı.

Kendi bezginliği ve Paul yüzeye çıktığında ondan neyi bekleyeceğini bilememenin sıkıntısı içindeki Kate iyice gerginleşmişti. Kendisini toparlamak üzere Murray'ı unutmayı ve oğlu Bernard'ın peşinden koşmayı yeğledi.

Kızının akşamları tek başına geçirdiğini bilen Jim Gaffney verdiği siyasal amaçlı ziyafetlerden birine Kate'in katılıp katılmayacağını sordu.

— Ama neden katılmamı istiyorsun, baba?

— Bu bir spor etkinliği gibi, aklı başka taraflara çekmek ve oyalanmak olacak. Bizleri kabinedeki bazı bakanlarla aynı masaya oturtacaklar. Birkaç siyasal içerikli soru sorup güçlülüğe yaklaştığını algılayabilirsin. Bu, bir gecelik evden dışarı çıkış olur. Seni aldırmaq üzere bir araba göndereceğim.

Geceleri dışarı çıkmak artık Kate için normalin dışında bir davranış olmuştu. Gene de genç kadın babasına şimdi de iş dünyasında olduğunu ve masada güzel konuşmalar yapabileceğini göstermek için ziyafete gitti.

Yemekteki konuklardan bazısı belki de onun Paul Kozinski'nin yaşamından kovduğu karısı olduğunu bilecekti.

Denise o gece çocuklarla kalmak üzere geldiğinde Kate özenle giyiniyordu. Kendi yararı ya da babasının hatırı için iyi giyinmesinin şart olduğunu bilmekteydi. Böylece babası gururlanacaktı. Son kez aynada nasıl göründüğüne bakarken birdenbire film yapımcısı Frank Pellegrino'yu düşündü. Şu anda görse Pellegrino kendisini onaylayıp arzular mıydı?

Ziyafette baba kız, Göçmen İşleri Bakanıyla aynı masada oturmuşlardı. Başbakan ile Maliye Bakanı ise, yandaki masadaydı. Jim'in masasında yapılan konuşmalar hep ekonomi ve siyasal göçmen konularıyla ilgiliydi. Bir borsa simsarı:

— Çinli öğrencilerin bilerek kendi devletleriyle siyasal çatışmaya girmelerini ne durdurabilir, diye sordu. Ve ekledi: Söz gelişi, Canberra'daki Çin Büyükelçiliği'nin önünde gösteri yapıyor ve yüzlerini televizyonda göstermeye çalışıyorlar.

Perth kentinin dış mahallelerinde doğmuş ama şimdi İşçi Partisi Sydney milletvekili ve Bakan olmuş düşünceli bir politikacı kaşlarını çatarak simsarı yanıtladı:

— Bir elçiliğin dışında gösteri yapmak hafife alınmaması gereken rizikolu bir davranıştır. Buna kalkışanların hiç değilse Çin anavatanında duyarlı akrabaları yok mudur?

Tatlılar yenilirken barışın hatırı için bile simsar fikir birliğine varmak istemedi. O Avustralya'yı devir alacak evlatlarının Mavi Dağlar ile Büyük Okyanus arasındaki şu büyük kentte her şeyin bu gecekinden pek çok yönden farklı olmasını istiyordu. Adamın endişelerinde bir tür ülke sevgisi gizliydi. Kate, neden ben bu endişeyi evlatlarım Siobhan ile Bernard için duymuyorum, diye düşündü. Genç kadın çocuklarını Koreli, Hong Kong'lu ya da Çinlilerin kuşatması altında görmüyordu.

Başbakan'ın, bankaların kural dışına çıkmaları ve aşırı gelişmelerini konu alan demecine sıra gelince, gecenin en ilginç anı yaşanmaya başlanmıştı. Kate, Başbakan ve Maliye Bakanı'nı da içermek üzere herkesin babasına ilk adıyla hitap ettiğini ve onun elini sıcak bir içtenlikle sık-tıklarına dikkat ediyordu. Ona, merhaba demek üzere sıraya giren politikacı ve işadamlarının çoğu Jim'in çocukluk arkadaşlarıydı. Birlikte uzun bir geçmişi yaşamış gibi ortak argoyla konuşuyorlardı. Jim Gaffney'in, ana babası ve yaşadığı çocukluğu nedeniyle bir siyasal partiye yakın bağlılığı vardı. Ancak Kate babasının şimdi de İşçi Partisi'ne oy verdiğinden emin değildi. Bu partiye her zaman oy verdiğinden bile emin olamazdı. Oysa ki, bir zamanlar *İşçi partisi düşüncesi* Jim Gaffney'in dininin ve beden sisteminin bir parçası olmuştu sanki.

Bu gece şu salonda Macquarie Caddesi'nin Yeni İşçi Partisi'ni genç teknokratlar ve orta sınıftan ideologlar temsil ediyordu. Partiye ilişkin eski kutsallığın bir bölümü de varlığını korumaktaydı. Avustralya Parlamentosu'nun Halk Meclisi'nin erkek ve kadın milletvekillerinin arasına Jim Gaffney güvenilir bir sempatizan olarak giriyor, bazı hükümet komisyonlarında onun danışmanlığına başvuruluyordu.

Tatlılar yenilmişti. Kate yemek üzerine sunulan Porto şarabını reddetmek üzereydi ki, iyi giyinmiş, dört köşe suratlı ve saçları boyalı bir adam masaya geldi. Genç kadının yanında şimdi boş olan iskemleye oturdu, ve alçak sesle konuşmaya başladı.

Kate onun Reg Krinkovich olduğunu biliyordu. Birkaç kez Palm Beach'te adamı deniz kıyısında mayolu olarak görmüştü.

— Merhaba demek istemiştin, Kate.

Paul Kozinski'nin tersine Reg'in konuşmasında şimdi de yabancıların aksanı vardı. İngilizce'yi Yugoslavlar gi-

bi konuşuyordu. Genç adam şu anda Adriyatik bölgesi insanının incelikli tavırlarıyla davranmaktaydı. Oysa masaya gelip bir başkasının geçici olarak boşalttığı iskemleye izin istemeden oturması yeterince saygısızlıktı.

— Eve gitmeden önce sizi görebilir miyim, dedi.

Sydney'de verilen başka akşam yemeklerinde olsa, Krinkovich için kendi karısıyla serüven yaşayan bir adamın eşiyle böyle konuşabilmek olanaksız sayılırdı. Oysa burada başlıca dedikodu siyasal çekişmeler üzerine yapılıyordu. Genç kadın sordu:

— Lobide konuşmamıza ne dersin?

— Olur. Üç dakika sonra orada buluşalım.

Başbakan hızla arabasına gitmeden ve ziyafetten ayrılışları başlatmadan önceki dakikalarda, Yeni Güney Galler bölgesinin eski başbakanlarının resimleriyle kuşatılmış bir ortamda konuşabilirlerdi.

Reg ve Kate biraz sonra buluşup lobide bulunan havuzun çevresine yerleştirilmiş koltuklara oturdular.

— Bu şekilde bir araya gelmemizden keyif duymuyorum, diyen Reg yaptıkları sanki bir aşk buluşmasıymış gibi konuşmuştu. Bildikleri gibi, öyle buluşmalar başka yerlerde yapılırdı.

Genç adam iki elinin parmaklarını birbirine çapraz biçiminde bağlamıştı. İşine aşağı yukarı yaşlı Bay Kozinski gibi bir kamyon, bir harç karma makinesi ve bir de el arabası ile başlayan birisi için bu eller oldukça bakımlıydılar.

— Dinle, Kate. Sürekli olarak duyduğum söylentiler hakkında konuşuyorum. Şöyle başlayayım: Karım Perdita ile evlendiğimde onun da işime ortak olmasını istedim. Kuşkusuz bunu yaparken vergiden kaçınma nedenleri vardı. Ama bir sevgi jesti yapmayı da istemiştim.

Biraz gülümseyen Reg o zamanlardaki masumiyetini düşünüp başını sallayarak konuşmasını sürdürdü:

— Her neyse, avukatım yaşlı bir heriftir. Anlarsın ya, Musevi'dir. Polonyalı bir Yahudi'dir. Kafası bir şeylere takılmış adamdır. Bana karşı baba gibi davranır. Bilirsin, Yugoslavların Musevileri sevmemesi ünlüdür. Ama ben bu yaşlı herifi severim. Her neyse, avukatım o zamanlar bana, bunu yapma, Reg! dedi. Vergileri düşürmenin ve sevgiyi göstermenin başka yolları bulunduğunu anlattı. Onunla mutlu olacağını biliyorum, ama onun geçmişini seninkinden farklı. O, Avustralya'da doğmuş ve büyümüş bir genç kız. Bir tür Anglo-Sakson ya da öyle bir şey. Şimdi ne olacağını hayal etmek güç ama birtakım sorunların olabilir. Bütün bunları kulak ardı etme, iyi düşün dedi.

Şişman suratlı, etli elleri olan birkaç işadamı yanlarından geçip tuvalete gittiler. Bir kez daha Reg konuştu:

— Avukatımın söylediklerini düşündüm ve gene de karımı işimde endüstri artıkları ve bunların değerlendirilmesi bölümünde görevlendirdim. Ona kimsenin elinden alamayacağı bir şeyi vermek istiyordum. Kuşkusuz elinden çıkmayacak bir geliri de olacaktı. O zamanlar bu yaptığımı düşünmüş ve kendimden pek hoşnut olmuştum. Şimdi de onları yaptığım için pişmanlık duymuyorum.

— Beni bağışla, Reg. Aslında karından kurtulursan senin mutlu olacağına ilişkin ortalıkta söylentiler dolaşıyor.

Genç adam ellerini birbirinden çözerek konuştu:

— Üç ay önce karım ve Paul bu ilişkiye başladıklarında buna, evet diyebilirdim. Oysa şimdi böylesi doğru değil. Bu günlerde kendimden memnun değilim.

Ansızın adamın gözlerinde yaşlar göründüler. İyi bakımlı, sakalsız yanaklarından süzülüyorlardı.

— Bu günlerde karımı kökünden söküp atmak düşüncesine gerçekten dayanamıyorum, dedi.

Kate'in gözlerinde de yaşlar belirmişti.

Ama bunu söylemek beraberinde endişeleri de getiriyordu. Çünkü, eğer Reg bu serüveni bitirirse, Kate evlili-

ğini kolayca onarabileceğini bilmekteydi. Oysa, genç kadın Paul'ü, Reg Krinkovich'in ileri sürdüğü şekilde, yamsal önemde bir kişi olarak görmüyordu.

Reg Krinkovich'in ağlayışıyla genç adamın sevgi ve gururunun koşulsuz gücünü gören Kate yalnızca çocuklarının kendisine yüce varlıklarmış gibi göründüklerini biliyordu. Paul için gözyaşı dökerken bile tüm yaşayan hücreleri Siobhan ile Bernard'a doğru çekiliyordu sanki. Çocukları tartışılmaz biçimde onun Kuzey Kutbu gibiydiler. Ve evlatları henüz bir şeye dikkat etmemişti. Paul'ün evdeki uzun yoklukları ağır ağır artıyordu. Normal olarak annelerinin evliliğini ilgilendiren şu soruyu sormamışlardı: *Anne, babamız sürekli olarak uzaklara gidecek mi?* Çünkü, şu ana değin Paul çocuklarını değil, hep karısını rahatsız etmişti. Bu olay düzeltilebilir ve eski şekline sokulabilirdi.

Krinkovich'in konuşurken olağan Hırvat öfkesini göstermemesi, döktüğü gözyaşları ve çektiği özlemleri hep yanlış yola sapmış karısı Perdita içindi. Oysa şu anda irade gücüyle genç adam sanki gözyaşlarını buharlaştırmış gibiydi. Yüzündeki ifade bir kez daha apaçık belirginleşmişti. Şöyle konuştu:

— Güvenilir kaynaklardan senin çok büyük gücün bulunduğunu öğrendim, Kate. Onu benim karımın gücüyle kıyaslayabilirsin. Çünkü Paul seni tam işinin merkezine yerleştirmiş durumda. Bu, benim Perdita ile yapmak istediğim biçimdi. Bizler ikimiz, yani senin kocan ve ben çok tutkulu kişileriz. Bunun anlamı, kocan olacak o piçe senin büyük parasal acılar verebileceğindir, Kate. Bayan Kozinski'nin onu gübre yığını içinde doğurduğundan beri duyacağı en büyük gümbürtüyle kocan olacak o orospu çocuğunu(!) gerçekliğe döndürebilirsin.

Genç adamın bu düşüncesi Kate'i çok korkutmuştu. Çevresine baktı. Babasının ya da onun okul arkadaşı işadamı, politikacı veya orada bulunan öbür kişilerin bu konuşmayı işitmesinden korkmuştu. Biraz sonra Başba-

kan binadan ayrılacaktı. Çünkü, Başbakan olabildiğince çabuk oturduğu Kirribilli binasına dönmeyi isterdi.

Başbakan iyice yorulup gitmeye kalkmadan önce Kate çabuk çabuk konuşup diyeceklerini söylemeliydi.

— Sanırım sen benim kocama şirketle ilgili şeyleri söylememi istiyorsun, öyle değil mi? Perdita ona yalnızca hurda atıklarıyla ilgili bir evlilik götürecektir mi diyeyim? Bu arada iyi bir avukatla onun servetini gerçekten egemenliğim altına geçirebilir ya da serveti ikiye bölebilirim. Mallarını nefret ettiği kişilere satabilirim! Öyle mi?

Reg Krinkovich umut dolu bir beklentiyle bakıyordu. Şöyle konuştu:

— Çok doğru, Kate. Senin elinde her zaman bir, iki güçlü ipucu var. Kocana onu bitirebileceğini söyle. Ona gerçek dünyayı anımsat, şekerim. Lanet olası piçe karşı açık ol.

Şu anda unutulduğu için Reg daha konuşkan biri olmuştu.

Genç kadın bütün bunların iş göreceğine adamın nasıl inandığını merak etti. Reg, sanki sonuç alıcı uzun bir nefret dönemi olamazmış gibi, kendisinin soyut yasal hileleri kullanmasını istiyordu.

— Belki işe yarar diye senin yöntemini kullanabilirim, ama iş görmeyeceğini biliyorum, dedi.

Krinkovich başını salladı. Bezginlik işaretleri verir gibi bakışlarını tavana dikti. Sonra konuştu:

— Bak şekerim, sana bir şey diyeyim: Paul şu dünyada yalnızca iki kişiden korkuyor. Bunlar annesi ve babası. Eğer anasıyla babası Paul'ü parçalayacağını, tepe taklak edeceğini, lanet olası ceplerini boşaltacağını, mallarının yarısını elinden alacağını *öğrenseler*, o piçin üzerine amansızca giderlerdi. Onlar, yaşlı iki timsahtan başka bir şey değiller. Oğullarına zorbalık edip, onun seni mamsu ve ezdiği bir kadın gibi görmesini sağlarlar.

Bu da, genç kadının ivedi olarak önerinin neden yan-

lış taraflarını düşünmesi gerektiğini gösteren kışkırtıcı bir senaryo idi.

— Eğer ben Paul'un yarı işini elinden alırsam, onun yükümlülüklerinin yarısını da üstlenmiş olmaz mıyım? Sözgelisi, Kaliforniya'daki taşınmaz mal sorunlarını... Onlar insanı cehenneme götürecek nitelikte.

— Tanrım! diyen Krinkovich ayağa kalkmak zorunda kalmış gibiydi. Şöyle konuştu:

— Senin bir erkek arkadaşın ya da ona benzer bir şeyin mi var? Lanet olası evliliğini kurtarmak ister gibi görünmüyorsun.

— Ben o işi dayanabileceğim koşullarla yapmayı isterim.

— Bu da, tam anlamıyla hoşgörülü bir pislik olurdu.

Sonra Krinkovich sesine sahte bir kadın tonu ekleyerek konuştu:

— *Ben kendime saygı duyabilmeyi isterim...* Sen insanlardan (özellikle lanet olası Kozinski'lerden) söz ediyorsun. Onlar neden kendine saygı denilen şeye özen göstermezler? Tüm istedikleri gübre yığınının üzerinde kalabilmektir. O insanlardan çoğu Hitler ve Stalin'in hegemonyası altında yaşadılar. Onların gözlerinin önünde SS'ler kızkardeşlerini düzdü(!). Utancın kimseyi kesinlikle öldürmediğini biliyorlar. Onlara göre, insanı öldüren lanet olası durum, kazanamamaktır. Tanrı aşkına uyan, Avustralya!

Genç kadın da ayağa kalktı. Bu adamla konuşarak aptallık etmişti. Kozinskilerin gangster olduklarını söylemiş olsa bile, Krinkovich'ten bir şey öğrenemezdi.

— Bu inşaat alanı ağızlarını bırakalım. Ben bir inşaat alanı şefi değilim, dedi.

Durum böyleyken bile Kate düşünüyordu. Neden bu söylenenleri yapmayayım? Yapsam bir yoldan işe yarayabilirler.

Reg Krinkovich başını başka yana çevirdi. Kendini toparladı ve:

— Üzgünüm, dedi.

Ama sonra, öfkesi yeniden kendini göstermiş gibi konuştu:

— Bak, pek çok kişi bu durumu senin yüreklendirdiğini söylüyor. Paul'le birlikte resmi yemeklere gitmiyormuşsun. Bu gece dışarı çıkmışsın, ama kiminle? Lanet olası *babanla birlikte*sin. Aslında nerede ise orada bulunup Paul'e göz kulak olmalıydın. Tanrım! Ben Perdita'yı şahin gibi gözetliyorum.

Kate ona kan emmesini isteyip istemeyeceğini de sormayı düşündü. *Bu kadarını istemezdin, değil mi?*

— Ben, şu Avustralya'da doğmuş kadınları anlamıyorum, Tanrım! Siz kesinlikle eski dünyanın kızları gibi evliliğinizi korumuyorsunuz. Kocanın arkasına geçip çekiçle kafasına vurman gerekirdi. Akılcı yol budur. Lanet olası iyi ev kadınlarının yaptığı bu olmalıdır. Kocanın yanında bulunacak, onun hareketlerini kontrol edip daha çok çocuk bakıcısı kullanacaksın.

— İş çocuklara gelip dayanınca ne yapacağımı bana söyleme.

— Oh Tanrım, evet! Bunu unutmuşum. Palm Beach'te lanet olası bir hippie gibi yaşayışını. Sanırım sen Meryem Ana'sın ve çocukların da Lekesiz Kavram'lar...

Genç kadın bu uzun ve aptalca konuşmayı yeterince dinlemişti. Yemek salonuna doğru yürürken bir an durup geriye döndü. Olabildiğince alçak sesle konuşarak:

— Sen evliliğini istediğin şekilde sürdür, Reg. Başkalarının evliliğinin üzerine kovandaki arıları salma, dedi.

Ne yazıktır, yemek salonunu kapısına vardığında Başbakan ve beraberindekiler de dışarı çıkmak üzereydiler. Başbakan asık suratını ve kısık gözlerini genç kadına çevirmişti. Gene de seçimde kazanmak isteyen politikacının gülümseyişiyle gülerek konuştu:

— İşte güzel Kate O'Brien! Şimdi de bize oy veriyormusunuz, Kate?

Genç kadın da gülümsedi. Ama şu anda kendisini pek beceriksizmiş gibi algılıyordu.

— Elbette Başbakan, dedi.

Ancak yanıtının pek yumuşak başlı olarak duyulmasından ötürü kendisini kınadı. Başbakanı onun daha alaycı dille bir şeyler söylemesini takdir edecekti. Çünkü o, saygısız ve sert kadınları severdi. Burada Kate şunu söylemeliydi: Başka türlü nasıl şimdi de kazanabiliyORSUnuz, Başbakan? Oysa, Reg Krinkovich şu anda genç kadının hazırcevaplığını yok etmişti.

İşte bu yüzden Başbakan orada daha fazla zaman harcamadı. Kate onun kendisi için *Aptal karı!* diye düşünmesinden ürktü. İşçi Partisi çalışan kesimden uzaklaştıkça ortaya Kate gibi kadınlar çıkıyordu.

Genç kadın Başbakan'ın sırtını kendisine dönüşünü düşündü: Bu adam ülkenin en ünlü feministlerinden biriydi. Seçim kampanyalarında hep bunu itiraf ediyordu. Kayıtlara geçen öyle çok boşboğazlığı vardı ki, partisi artık onun böyle davranmasını istemez olmuştu. Başbakan belki Paul gibi tekeşli evliliğe ve yaşamı öyle sürdürmeye inanan bir tip değildi. Ancak, Paul gibi tek bir konuya saplantılı da kalmıyordu. Paul kesinlikle yetkin şekilde pratik ve elde hazır bir eş ile çocuklarından vazgeçmezken, bir yandan da başka bir kadına çılgınca sevgi duyabiliyordu.

Kate mükemmel anaların en büyük kıskançlıklarını çocukları için yaşadığını sezinliyordu. Hiç değilse kocası eve geldiğinde, alaycı bir feminist olmayı yeğlerdi. Ama, sizin orada her bulunuşunuzda kocanız orada değildi, yoktu...

Babası Jim Gaffney ona eve dönüşü için bir limuzin ayarlamıştı. Sürücü hangi yoldan eve gitmeyi istediğini Kate'e sordu. Orman'dan mı diyerek öneride bulundu. Orman, kuzey deniz kıyısındaki banliyöleri kente bağla-

yan alıllık ve yarı tropikal bir alandı. Orman'ı geçerken içinde uzanan birkaç güzel manzaralı yol vardı. Bu yoldan geçmek iyi fikir olacaktı. Kate kendisine yapılan öneriyi benimsedi.

Orman içinde karanlık bir yerde sürücü frene bastı ve arabayı yolun kenarına çekti. Gecenin karanlığı içinde iyice sıklaşmış meşe ağaçlarının dalları, onlara sarılmış sarmaşık bitkileri ve trompete benzeyen çiçekleri arabanın camlarına sürünür gibiydiler.

Sürücü arabanın arka bölümüne açılan camı indirip sordu:

- Size yardımcı olabilmemin bir yolu var mı, Bayan?
- Bana yardımcı olmak mı?
- Ben, bazen yardımcı olabiliyorum da...
- Ne demek istediğinizi anlamıyorum.
- Bakın, bayan. Eğer bir yanlış anlama varsa...
- Eve, ocuklarıma dönmek istiyorum ben.
- Elbette, bayan. Ben yalnızca düşündüm ki...
- Bir arıza mı var arabada?
- Hayır yok.

Bunu göstermek üzere sürücü motoru çalıştırdı.

Orman'dan çıkıp kentin ışıklarına varınca Kate sordu:

— Bu işten önce ne yapıyordunuz?

— Hem ifti hem hayvan yetiştiricisiydim. Buğday ve koyun üretimi işindeydim. Umarım ki, bayan yanlış anlamayı unutacaktır.

— Avrupalı bir köle gibi konuşuyorsunuz.

— Ah evet.

— Geride kalan yerde, yani Orman'da sen gerçekten onu mu... neriyordun?

— Eh, bazı kadınlar bunu benden isterler. Anlarsınız ya. Onlar her zaman bana Orman yoluyla gidelim derler.

— Bu inanılmaz bir şey.

Genç kadın öyle ciddi konuşmuştu ki. Oysa işin toplumsal yönü kendisini şaşırtıyordu.

Dikiz aynasında sürücünün sırttığını gördü ve adamın şu sözlerini işitti:

— Bu kez işler karıştı.

Kate bir şey demedi. Böyle bir serüvene neden hoşgeldin denilmeyeceğini merak etti. Olayı o tür koşullarda görebilmiş olmayı diledi.

yedi

HİKÂYENİN özüne, amansız ve korkutucu tetiğe geliyoruz. Her şeyin havı dökülmüş hilesini merak etmeyelim ama o günün korkutuculuğu bizim için düşünülmesi güç bir şey.

İşte bu nedenle gerçeğe uygun muhasebeyi yapmayı erteliyor ve burada önemi daha sonra anlaşılan daha küçük olay ve ayrıntılarla uğraşıyoruz.

O gün hava sabahleyin fırtınalı geçmekteydi. Büyük Okyanus'un ve onun bir kolu olup da adına Tasmanya Denizi denilen su kütlesinin üzerinde siklonlu günlerin fırtına başları görülmüştü.

Küçük sörf dalgaları deniz kıyısını hızla dövüyor, kıyıdaki settin aşiboyası rengindeki kumlarını koparıp yerinden alıyordu.

Şu sıralarda Siobhan, Avalon Beach'teki devlet okulunda öğrenciydi. Avustralya'da çocukların her zaman yaptığı şekilde, şubat ayının sisli ve nemli günlerinde yeni bir okul yılına başlamıştı. Jim Gaffney ile Kate O'Brien-Gaffney kızlarının bir kilise okulunu seçmemesine şaşıklarını söylemişlerdi. Ama Kate bu konuda programını şöyle formüle etmişti: İlk altı ders yılı kızını tüm

özellikleriyle ortaya sürecekti. Çünkü, Siobhan birtakım nitelikleri olan bir çocuktü. Daha sonra akademik yetkinlik kazandırmak üzere kızını Loreto ya da Sacré Coeur'a gönderecekti.

Oysa bugün, Siobhan'ı okula yollamamıştı. Haftanın üç sabahında belli bir korku veya heves izi göstermeden anaokuluna giden Bernard'ı da okula göndermemişti. Her iki çocuk da o gece ateşlenmiş ve uykularında sayıklamışlardı. Böyle ateşli geçen geceler her çocuğun başından geçer. Kate'in tanıdığı kadınlardan bazıları bu tür virüslü ateşlenmelerin çocukta mutsuzluğun izi olduğunu söylemişlerdi.

Ancak, böyle havası nasıl geçeceği belli olmayan, mevsim dönüşü bitkilerin havaya pek çok alerjik çiçek tozunu yaydığı bir nisan gününün sabahında çocukları sarı renkli muşamba yağmurlukları ve kalın çizmeleriyle okula göndermek pek akılcı bir şey olmayacaktı.

O sabah kendisinden gelen mesaja göre Paul Kozinski taşınmaz mallar satışıyla ilgili olarak Brisbane kentindeydi. Daha sonra ay içinde Güney Kaliforniya'daki Sherman Oaks ve La Jolla'ya iş gezileri yapacaktı. Kate, kocasının sevgilisi Perdita'nın da oralara gitmek üzere bir özür bulacağını düşünmekteydi.

Çünkü Kate, pek kolaylıkla Paul ve Perdita'yı Büyük Okyanus kıyısındaki bir kulübede birlikteyken hayal edebiliyordu. Şu anda çocuklarının keçe uçlu kalemelerini ve türlü oyun gereçlerini yerden toplarken kendi kendisini yatıştırmaya çalışıyordu. Çocuklarla çok ateşli ve neşeli bir sesle konuşuyor onlarla coşkulu konuşmalara dalıyordu. Bu arada onların böyle pek çok iyi şeyin bir arada olmasından kuşkulanıp bazı şeyleri algılamalarından korkmaktaydı.

Siobhan biraz önce:

— Sen çok heyecanlısın anne, demişti.

Ablasının her yaptığını göz kamaştırıcı bulan Bernard da yinelemişti:

— Evet, çok heyecanlandın, anne.

Ve böylece fırtına yaklaşırken Bernard'ın uykusu gelmişti. Bir kanepeye doğru sendelemiş ve kendisini onun üzerine atmıştı. Çocuğun ateşli oluşunun farkında bulunan Kate, üzerine bir battaniye örtmüştü. Oysa Siobhan keçeli ve kurşunkalemlerle bir şeyler çiziyor ve ateşli tavırlarla konuşuyordu. Çizdiği şekillere birtakım hayali adlar vermektedir:

— Bu benim dansçı arkadaşım Carstanz. O, çok iyi bir dansçı. Tüm kent halkı onun dansını görmek üzere akın ediyor...

Öğleyin güneş çıktı. Rüzgâr ve kıyıdaki sörf dalgaları hafifledi. Bernard şimdi de uyuyordu. Siobhan kendi çocukluk hayallerine ve Kate de bir İngiliz feminist yazarın romanına dalmıştı.

Genç kadın bir çift kalın tabanlı çizmenin çıkardığı ayak seslerini sokaktan kumtaşı merdivenleri tırmanır ve kırmızı sedir ağacından yapılmış köprüden geçerek eve yaklaşırken işitti. Musluk tamircisi ya da herhangi bir şeyi eve teslim edecek kişiyi beklemiyordu. Bu yüzden gelenin kim olduğunu görmek üzere sokak kapısındaki gözetleme deliğine yaklaştı. Siobhan şimdi de herkesin görmek için akın edeceği ve annesinin bile oturduğu masadan kalkıp bakacağı bale dansçısının resmiyle ilgilenmekteydi.

Kate kapıdaki delikte takılı olan küçük mercekten yaklaşan kişinin Murray olduğunu gördü. Camda gözükken balıkgözü portrede adamın teni sabahki fırtınalı hava yüzünden berelenmiş gibi görünüyordu. Genç adamın pek dengeli bir yürüyüşü vardı. Zili çaldı ve Kate kapıyı açmadan önce içinden belli bir sayıya kadar saydı.

Murray'ın telefonunun bozuk olduğuna ilişkin klişe özürler ileri sürmesine karşı çıkılmamalıydı. Kate ile çocuklarını erken saatte uykularından uyandıran böyle fir-

tinalarda Sydney'in telefon kablolarının yerlerde süründüklerini size söylemeliyim.

— Merhaba Murray, diyen Kate canlı bir sesle konuşmuştu. Anzak gününde genç adamın kendisine ne denli ters davrandığını anımsıyordu.

— Bayan Kozinski, sizden bir ricada bulunabilir miyim?

— Elbette.

Genç kadın Murray'ı içeriye çağırmamıştı. Belli ki adam ne istediğini açıklamadan içeri girerse rahat edemeyecekti.

— Geçen seferki karşılaşmamızda benim için oldukça kaba biri diye düşünmüş olmalısınız. Biliyorsunuz o gün ben kayanın tepesindeyken konuştuğumuz sırada, aklım o anda pek meşguldü.

Normal davranışı bu şekilde olmasa bile, Murray sakalını traş etmişti. Ama boynunun bir yanında traş edilmiş bir kesim kalmıştı. Bu kusuruyla adam İtalyanlar gibi görünüyordu.

— Lütfen böyle konuşmayın. Ben o günü unuttum bile.

— Şu anda telefonum çalışmıyor. Dün gece kopan bir ağaç dalı telleri yere düşürmüştü.

Genç kadın, Murray'in gözlerine yaşlar indiğini ayırt etti. Komşusundan bir şeyi kullanmak üzere istemek, bir kadının önünde ağlamak onun için kuraldışı durum olmalıydı. Ancak genç adam güvenilecek kişi olarak Kate'i seçmişti. Tam olarak genç kadının da onu seçmiş olduğu gibi. Aşık olacak bir kişinin burnu, kesinlikle sığınılacak yeri olan birinin burnu kadar sağlam olamaz.

Kate adama içeri girmesini söyledi ve kapıyı sonuna kadar açtı. Murray hole girdi. Salonda Siobhan şimdi de öyküsünü yüksek sesle kendi kendine anlatıyordu:

— Böylece öğretmen geldi ve ona dedi ki: *Özel bir gösteri için sana gereksiniyoruz, Carstanz...*

Holde Murray duvara yaslanmıştı.

— Bu hafta henüz işe gitmedim, dedi.

— Günlerden daha salı.

Oysa Kate böyle bir adam için pazartesi günü işe gitmemesinin ve bir tür özür olarak ileri sürülecek yaraları bulunmamasının sıra dışı bir nihilizm (Varlığı yadsıma öğretisi - Çev.) olduğunu biliyordu. Üstelik adam salı günü şimdi de işe gitmemişti!...

Murray'a mutfağa gelmesini söyledi. Önden kendisi yürüyüp kahve hazırlamaya koyuldu. Kahve tanelerini öğütücü aygıta koydu ve aygıtın kapağını kapadı. Bıçaklar Kenya'dan gelmiş kahve tanelerini parçalamaya başladılar. Bu kahve hazırlama faslı, insana her şeyi unutturan küçük ama hoşnut edici bir dinsel tören gibiydi.

— Neredeyse tüm evler hafta içi günlerde boş. Ama sizin burada olduğunuzu biliyordum. Telefonunuzu kullanabilir miyim?

— Elbette. Bir telefonumuz çalışma odamdaki köşede duruyor. Kendinize bir votka doldurmanızı söyleyecektim. Ama bilmem ki ister miydiniz?

— Hayır, istemem.

Gene de adam hemen gitmemişti.

— Bana telefonumun şu anda neden bozulması gerektiğini söyleyebilir misiniz? Neden tam şu anda? Dün sabah uyandım ve büroya telefon edemedim. Fırtınada deniz kıyısı boyunca ta aşağılara kadar yürümek zorundaydım. Telefon kulübesi oradaydı.

Murray aklını yitirmiş gibi görünüyordu. Gözlerindeki yaşlar artmıştı.

— Karımın yanındaki adamı alıp kente geri götüreceğini söylediğini anımsıyorum. Pazar gecesi idi. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Kesinkes o anda içkiliydim. Sarhoştum. Beni bir yerimden tutup itseniz gözlerimin uçlarından Skoç viskisinin akacağını sanırdım. Bu, benim normal durumum değildir.

— Sanırım çevrede herkes bunu bilir.

Kate kendine özgü biçimde güçlü bir karakterdir. Oyun yazarı İonesco'nun oyunlarından fırlamış birine benzemez. Tüm romancılar için karakterlere inanmak çok iyidir ama karakterler inanılmak üzere yetiştirilmişse ne olacaktı?

Genç kadın havadan yapılmış bir şey değil, yapısal bir varlık olduğuna inanır. Böyleyken bile, (onun başına pek çok şey gelmeden önceki günde) beyninin kenarında bir nehrin aktığı ve nehrin sesinin bilinen dilekçeyi imzaladığı gün kendisiyle arkadaşlık kurduğuna inanmaktadır.

Böylece; *Eğer ben kendimi avutacaksam, olay bu türden bir adamla olmalı. Ama şu adam kendisini toparlamalı. Eski durumuna, incelikli, ciddi ve erkekçe hallerine geri dönmelidir, diyordu.*

Murray şöyle konuşuyordu:

— Bu, karımı son görüşümdü. Gece yarısından sonraya kadar ona telefon edemedim. Telefon hatları kopmadan önce o adamın numarasını sürekli aradım. Anlarsın ya, o adam benim korumam altında olan birisiydi. Ancak ben yalnızca o kaba yanıt verme makinesinde adamın sesini duyuyordum. Bu makine bir iletişim harikası mıdır? Bana sorarsanız bir cezalandırma makinesidir, derim.

— Haydi, derken Kate adamın fincanına kahve koyuyordu. O kahrolası aygıtta nefret ettiğini söylemeye izinlisin, Murray. Artık incelikli bir bay gibi davranmak zorunda değilsin.

— Ben, o lanet olası aletten nefret ediyorum. Bana ne iyilik yapıyorlar? Bir kez daha sorayım, sizin telefonunuz nerede?

Kate onun önünden gidip telefonu göstermek zorunda

kaldı. Adamı orada yalnız bıraktı. Ama kısa süre sonra Murray gene genç kadının yanına dönerken yüzü daha da süzölmüş ve bakışları daha da boşlaşmış gibi göründü.

— Bir kez daha yanıt verme aygıtına mı takıldın?

— Oraya gideceğim. Araba sürecek duruma gelir gelmez yola çıkacağım.

— Çok iyi. Biliyorum, acele etmek zorunda olduğunu düşünüyorsun. Ama acele etmek hiçbir farkı sağlamayacak.

Başka birinin yozlaşmış sevgisine sıra gelince hikmet sahibi olmak pek kolaydı.

— Neyin işe yarayacağını bilmediğimi söyleyeceğim için utanıyorum. Ama gene de bir kez denemeliyim.

Böyle konuşan adam bakışlarını tavana çevirdi. Gözlelerinden yaşlar taşıyordu. Ekledi:

— Annem, babamdan çok gençti. Ama o babama karşı hiç böyle davranmamıştı.

— Farklı zamanlar ve farklı biçimde yetiştirilmiş kızlar...

Murray kuşkusuz genç bir İngiliz *dula* ve onun Avusturalya'da doğmuş oğluna gönöl veren Sydney'li borsa sim-sarı üvey babasından söz ediyordu.

Genç adam şimdi gitmeye ve o nafîle yolculuğu için hazırlanmaya karar vermişti.

— Her şey için çok teşekkür ederim, Bayan Kozinski. Umarım telefonum hemen onarılır da sizi bir kez daha rahatsız etmem, dedi.

Kate çıkış yolunu göstereceği için şimdiden pişmanlık duyuyordu. Genç adam gider gitmez kıyıdaki dalgaların güröltüsü ve şimdi kendisine kötü ruhlu bir rakip bulmuş olan kızı Siobhan ile başbaşa kalacağını biliyordu.

— Sen, Giselle olarak dans edemezsin. Giselle benim içindir, diyen kızı kötölüklerle yüklü bir sesle konuşmaktaydı.

Kate bahçeye ve sokağa doğru yükselen kumtaşı bah-

çe duvarına doğru çıkan kapıyı açtı. Yağmurdan sonra kumtaşında hastalıklı bir solukluk belirmişti. Genç kadın Murray'ı hemen uğurlamak istemiyordu.

— Böyle durumlarda insanlarla konuşmanın güç olduğunu bilirim. Sen konuşabildiğin için çok sevindim, dedi.

— Oh evet. Senin beni en kötü durumunda gördüğünü anımsadım. O korkunç günde, havlumun altına sığınmaya çalışıyordum. Olay kaç gün önceydi?

— Geçen haftadan önceydi.

— Oh Tanrım!

Bahçedeki kırmızı sedir ağacından yapılmış köprüdeydiler. Genç adam:

— Sen, çok sempatiyorsun Kate, dedi.

— Ne gibi bir sonuç aldığını bildirir misin?

Diye sorarken genç kadın olabildiğince kayıtsız bir sesle konuşmaya çaba harcıyordu.

Murray hiçbir espiye başvurmadan arayacağını söyledi. Gitmeye hazırды ama henüz gitmiyordu. Kate'e baktı ve kuş gagasını açar gibi ağzını açıp gülümsedi. Bu suratı on beş, yirmi yıl önce Yeni Güney Galler bölgesi Sheffield Shield kriket takımının resminde hayal edebildiniz. O oğlanı görenler ne hoş bir çocuk, gayretli, deneme takımında başarılı olamaması ne kötü. Bizi iyi bir spor elçisi olarak temsil edebilir, diye düşünürlerdi. Kuralların var olduğuna inanan ve kurallara göre oynayan bu adam şimdi kendi aklından kuşkuya düşüyordu.

— Bunu söylediğim için üzgünüm, Kate. Ama senin kendi sorunların da olduğunu biliyorum. Bunların hepsini bir virüs olarak düşünüyorum. Sanırım bunlar annemin zamanında bulunmayan virüsler.

— Onlar o zaman da oradaydı. Ama şimdi insanlar virüsleri daha çok hak ediyorlar, hepsi o kadar. Biliyorsun, birtakım tutkuları var. Kötülük sahibi olmak pek yaygınlaşmış durumda. Aslında bu bir virüs bile değil.

— Ama ben bunun öte yanında neyin yattığını hayal

edemiyorum. Bir eş, ev kadını evden kaçıyor. Bunun öncesi yok. Benim deneyimlerime göre yok.

— Hiçbirimiz için bunun öncesi yok, Murray. Yolu-
muza giderken onları öğreniyoruz.

Gidiş durumuna girdiği halde Murray sürekli gidişini erteliyordu. Oradaki kauçuk bitkisi, çay ağacı, palmye-
ler ve Kozinskilerin ön bahçesine doğru bir jest yaptı. Şu anda bir kuramı geliştirmeye çaba harcar gibiydi. So-
nunda:

— Şimdi eve gidip ayılayım. Olur ya tamirciler gelir ve telefonumu onarırlar, dedi.

Kendine karşın yürümeyi başardı. Bir kez ayılıp ken-
dine gelir ve telefonu da onarılırsa, dışarda üçüncü kişi-
lere karşı hiçbir biçimde üzüntülerini açığa vurmamaya karar vermiş gibiydi.

Bernard uyandı. Kate ona yemesi için bir sandiviç ha-
zırladı. Güçlenen ışıktaki genç kadın belki de güneşlenme
terasının kapılarını açacak ve temiz havanın içeri girmesine izin verecekti.

Ama sonra, fırtına gene denizleri ve karaları dövmeye başladı.

Telefon çaldı. Arayan, çok büyük sinemaların patronu Jim Gaffney idi:

— Düşünüyordum da, Kate. Annen grubuyla bale gösterisine gidiyor, dedi.

Bayan Gaffney ilerleyen yaşında mani derecesinde ol-
masa bile, bir balesever olup çıkmıştı. Sydney'li koreog-
raf Graeme Murphy'nin bale çalışmalarını keşfetmiş, ne-
redeyse kardeşi eski Rahip Frank'a duyduğu ilgiyi ada-
ma gösterir olmuştu. Oysa Jim Gaffney bale gösterisinden pek hoşlanmıyordu.

— Sanırım Paul, Brisbane kentinde, diyen Jim herkesin kendisinden umduğundan daha zekiydi. Baş başa yemek yememiz için bu iyi bir şans, diye ekledi.

— Denise'in zamanının elverişli olup olmadığını öğrenmem gerekli.

— Evinizde yaşayan sürekli bir dadı tutmalısın, Kate.

— Herkesin söylediği gibi ben profesyonel bir anneyim. Henüz bir dadıya gereksinmiyorum.

— Eğer Bilson'un yerine gideceğimizi ve oradan kuşbakışı Sydney körfezinin manzarasını seyredeceğimizi söylesem ne derdin? Her şey orada başlamıştı, değil mi? Baba kız orada birlikte olurduk.

— Sen Frank dayı ile mi konuşuyorsun, baba?

— Neler olduğunu anlamak için Frank dayı ile görüşmeye gerek yok.

— Ben de böyle rahatlatılmaya gereksinim duymuyorum.

Jim hiç duraksamadan yanıtladı; Rahatlatılmaya gereksinim duyan benim. Kızımı yeterince göremiyorum.

Kate oraya gitmemek için birçok özürler ileri sürdü. Bugün öğleden sonra çocukların dans dersi vardı. Bu evde de baleye düşkün kişiler bulunuyordu. Denise çocukları dersten geri getirdiğinde evde olmayı isterdi. Oysa ki, çocuklar hafif grip olduklarına göre onları dans dersine göndereceğinden bile emin değildi.

Babasına bir dakika beklemesini söyledi. Çocuklarla daha önce yapmış oldukları pratik bir anlaşmaya göre, eğer çocuklar hastaysa, *Hayır senin benimle kalmanı istiyorum, anne* diyeceklerdi. Kate kızının yanına gitti. Ona, Denise'in akşam eve gelip kendisiyle kalmasını isteyip istemediğini sordu.

Kızı gözlerini şimdi ikincisini de çizdiği dansçı resimlerinden ayırmadan:

— Sorun yok, anne, dedi.

Avalon oyun alanının deyişi öne çıkmıştı: *Sorun yok*.

Bernard da biraz önce uyanmış ve annesinin sorusunu işitmişti. Yüzüne yaklaştırdığı ellerini çırpı. Yaşamının neşesini unutulmayacak bir jestle gözler önüne seriyordu.

Burada Kate'in biraz kıskançlık gösterisi yapmasını hoşgörüyü karşılayabiliriz. Yıllar boyunca Denise'in yalnızca kendi yerini tutmadığı belli oluyordu. Genç kız, çocuklarının yaşam düzeninde bir özerklik de kazanmıştı.

Böyle bir şeye bir an için olsa bile gıpta etmesi genç kadını endişelendirmişti. Çünkü bu duygu yerini gücenikliğe bırakabilirdi. Üstelik Paul'un annesi oğlunu bir başka türlü görüp kimsenin onu kendisinin anladığı gibi anlayamadığını öne sürmüyor muydu? Kate de kendisini çocuklarının duygularını yorumlayan tek kişi olarak görecekti miydi?

Genç kadın telefona dönüp babasına eğer Denise bu akşam boşsa ve buraya gelirse, kendisiyle buluşacağını söyledi. O da Bilson'un yerine gitme fikrini iyi bir fırsat olarak görüyordu.

Babası sordu:

— Sana bir araba göndereyim mi?

Oysa Kate geçen defa Orman'da neler olduğunu anımsamıştı. Bir kez daha o türden yanlış anlamalara dayanamayacaktı.

— Hayır, oraya kendi arabamla gelirim baba, diye yanıtladı.

Her zamanki gibi Jim erken saatte akşam yemeğini yemek istiyordu. Kendisi buna, çalışan sınıftan gelen biri olduğum için bu böyle, derdi. Saat altı buçukta buluşmayı kararlaştırdılar.

Benliğinin merkezindeki karakter için başarılı bir balle evreni yaratmak için harcadığı çabadan ötürü Siobhan yorgun düşüp uyumuştı. Kate şimdi dinlenmiş olan Bernard'a kanepenin üzerine uzanarak bir şeyler okudu.

O gün hava genç kadını şaşırtacak kadar sık değişiyordu. Yağmur yağmış ve kesilmişti. Sonra güneş deniz kıyısına vurmuştu. Daha sonra yeniden yağmur yağmaya başlamıştı. Yağmur damlalarının arasından bir an

için güneşin ışınları hafifçe görünmüştü. Genç kadın o günün öğleden sonrasında fırtınadan sakın havaya kadar havanın değişen nüanslarını görebiliyordu. Bu arada yüksek sesle oğluna vombat (vombat, Avustralya'ya özgü keseli küçük bir hayvandır - Çev.) ile porsukların; Paris okulundaki minik kız Madeleine'in; Büyülü Muhallebi ile Dev Şeftali'nin öykülerini okuyor, oğlu da bunları büyük bir dikkatle dinliyordu.

Denise eve kararlaştırılan saatte, tam dört buçukta geldi. Uykudan yeni uyanmış olan Siobhan onun gelişine şerefine taklak attı. Ortalık kararmaya başlıyordu. Güneş, Palm Beach'in ötesindeki sivri tepelerin arkasında batmıştı.

Kate giyindi, çocukları öpüp veda etti ve dışarı çıktı. Deniz kıyısında oturan insanların yeğlediği ama deniz suyunun tuzunun arabasının saç yapısına zararlı olduğu yanları açık garajın köşesinde durup eve dönerek baktı. Evlilikte trajediler yaşandığında çocukların sorduğu soruları evlatlarının kendisine sormaması ona bir kez daha dokunmuştu.

Arabasının motoru çalışmadı. Oysa şu ana değin öyle güvenilir bir araç olmuştu ki. Yaşlı Bay Kozinski her zaman bu arabanın motor kapağına vurur ve ters bir tavırla homurdanarak, Alman mühendisliği, derdi. Şu ana dek kontak anahtarını ilk çevirişte motorun çalışmadığı görülmemişti. Genç kadın ön tabloyu kontrol etti ama arızayı açıklayan şeyi bulamadı. Belki de kazayla farları açık bırakmıştı.

Tamirci çağıracak zamanı yoktu. Ertesi gün telefon edip Avalon'dan tamirci getirebilirdi. Eve döndü ve taksi çağırmak üzere telefon etti. Kuzeydeki bu uzak yere taksinin gelmesi yirmi dakika sürdü. Bu arada çocuklar Denise ile birlikte oyun oynuyorlardı. Paul hakkında kendisine soru sormaları olasılığı bulunmuyordu.

Double Bay kentin kozmopolit bir kesimi sayılır. Burada Orta ve Doğu Avrupa'dan gelen ama önce Sydney'in doğu banliyölerinde başarı kazanmış olan pek çok göçmen yaşar. Kentin bu kesiminde Avrupa stilinde kafeteryalar ve pek çok butik vardır. Buraya yeni göçmen dalgası olarak Güney Afrikalılar, Hong Kong'lular, Çinliler ve Japonlar yerleşmektedir. Göçmenler arasında en hoş sayılanları, servetini beraberinde getirenlerdir.

O akşam yemek yemeleri için Jim Gaffney'in seçtiği lokanta aslında Macarlar tarafından işletilen melez özellikli bir yerdi. Yemeklerin sosu lezzetli olmaktan daha çok cafcıflı idi. Duvarlarda avlanmış hayvanların boy-nuzları vardı. Salonun dekoru daha çok Alman mahzen birahanelerini anımsatıyordu.

Kate babasını görür görmez şöyle konuştu:

— Bak, arabamı çalıştıramadım, baba. Eve taksi ile döneceğim. Bu konuda seninle tartışmayı istemiyorum.

Genç kadın sürekli taksi şoförü olarak çalışan bir sürücü ile daha güvenlikte olacağını düşünüyordu. Öyleleri normalde yolun ortasında durup yolcuya fazladan hizmette bulunmak istemezlerdi.

Jim bu konuda tartışmaya başladı: O uzun yol için normal bir taksi sürücüsü bulamazsın. Koreli sürücüler çok çılgın. Senin buradan ta Palm Beach'e kadar onlardan biriyle gitmeni istemem.

Kate bu konuda babasına karşı sert davranmayı kararlaştırdı:

— Double Bay'e yalnızca bu konuyu tartışmak için gelmedim, dedi.

Babası yumuşamış ama genç kadın diyeceklerini bitirmemişti:

— Evet, buraya başka türde bir tartışma yapmak için de gelmedim, diye ekledi.

Yaşlı adam ellerine bakıp konuştu:

— Neden buraya gelmek zorunda kaldığını biliyorum, Kate. Annen burada olmadığı için geldin sen.

Böyle konuşurken Jini gülümsedi. Çabuk alevlenen karısı, Paul Kozinski konusunu öne sürecek, Kate'den kocasını eve gelmeye zorlamasını ya da ondan boşanmasını isteyecekti. Oysa genç kadın babası ile şu anda güvenlikliydi.

Babasının bir metresi olmadığını bilmesine karşın biraz nükteli konuşmak isteyen Kate: Haydi, senin kız arkadaşın hakkında konuşalım, dedi.

Jim Gaffney'le ilgili olarak işler şu denli yalındı: Babası neredeyse yaradılıştan tek eşli bir adamdı. Çok yoğun bir tempoyla yaşamaktaydı. Sabah saat altıdan önce Centennial Park'ında yarış bisikletine binmiş ve altı buçukta Tattersall Kulübü'ndeki havuzda suya girmiş olurdu. Sabah saat sekizde çalışma masasının başına geçer ve akşamları katılacağı ziyafet olmazsa erkenden yatağa girerdi. Jim Gaffney mutlu bir adamdı.

Soğan çorbalarını içerlerken çocuklardan ve Frank dayıdan söz ettiler. O aşamada Frank dayı henüz Sydney piskoposluk bölgesinde bir mıntika rahibiydi. Ancak daha şimdiden Piskopos Fogarty tarafından tehdit edilmeye başlanmıştı. Jim Gaffney hiç değilse kendi gözünde Frank dayıyı tutan hafifletici nedenleri görebiliyordu:

— Şu kabul edilmeli ki, Sydney çok tutucu bir yer. Çocukken bunun farkında değildim. Yolculuk ettikçe bunun ne demek olduğunu anladım. Her ne olursa olsun piskopos, Frank'ın ileri gittiğini düşünüyor. Frank borç alan bazı arkadaşları için garantörlük etmiş. Teknik yönden kilise yasalarını çiğnemiş oluyor. Şu günlerde kentten Batı banliyösünde iki kafeterya daha satın aldı. Elbette ki o yerler Kadın'ın adına kayıtlılar.

Jim Gaffney her zaman Bayan Kearney için, *Kadın* ya

da *O'nun Arkadaşı* derdi. Şu anda sözlerini şöyle sürdürüyordu:

— Belli ki, kilise yasalarında rahiplerin içki satış yerlerine sahip olmasını yasaklayıcı maddeler var. Bunu biliyor muydun, Kate? Herneyse, her şeyin ortasında bir başka şaşırtıcı olayda, Frank dayının arkadaşları. Ben onların durumunu bir türlü açıklayamıyorum: Bunlar, eski din adamları ve O'Toole'un cenaze levazımatçısında Frank'ın kendilerine birkaç söz ettiği kişiler. Onlar kesinlikle yaşadıklarını unutmuyorlar. Frank'ın en büyük yeteneği insanların sadakatini kendi üzerine çekebilmesidir.

Babası sesini alçaltarak konuştu:

— Ancak o insanlara verdiği herhangi bir ruhsal rahatlamanın karşılığı olarak kendisine bir ödeme yapılmasını istemekten utanmıyor; emektar Frank şaşırtıcı bir kişi.

— Frank dayı kesinlikle şu ana kadar benden bir şey istemedi.

— Eh, o seni her türlü ölçütün dışında seviyor, Kate. Onun nasıl bir kişi olduğunu bilirsin, değil mi? Eşkıya reisidir.

Jim bir kez daha gülümsedi. *Eşkıya reisi* derken olasılıkla Wicklow'ların reisi O'Dwyer'i, yani bir amaç uğruna işkencelere katlanan ve sonunda öldürülen kahramanı düşünüyordu. O'Dwyer, 1898'in kahramanıydı. İngilizlerin bile saygısını kazanmıştı. Ölüsü Avustralya'ya getirilmiş ve Waverley Mezarlığı'ndaki çok süslü bir mezara gömülmüştü. Yasaya aykırı ve yıkıcı eylemlerin içinde kutsal kişiliğiyle yer alan Frank dayı gibi birisiydi o. Gene Jim Gaffney konuştu:

— Şu halde, dayından nefret eden kişiler de var. Frank karşıtı mektup yazma kampanyası başlatıldı. Geçen gün onun eski arkadaşı Bay Brynt ile karşılaştım. O bana, bunun planlı bir saldırı olduğunu söyledi. Her pazartesi ya da salı günü kilisenin rektörlüğünde kırk, elli

mektup topluyorlarmış. Birtakım kişiler aslında pazar ayinine skandallar yaratan Rahip'in ne yaptığını görmek için gidiyor ve sonra eve dönünce korku dolu mektup-çuklarını yazıyorlarmış.

— Oysa, Frank dayı ile *konuşmalar* yapacakları bu şeyden vazgeçmezler miydi, diye sordu Kate.

Jim bu soruya yanıt vermedi. Büyüleyici bir Hristi-yan olan Frank dayı belli ki bu tür soruşturmalardan ka-çınıyordu.

Elbette ki Jim Gaffney, Frank dayıdan çok daha iyi bir rahip olabilirdi. O etkinliklerinde, pek saygın olma-yan Rahip Frank'ın zıtlıklarını ortaya çıkarmazdı. Nite-likli bir din adamı olmaya elverişli Jim Gaffney tartış-mayı dengelemeye çalışarak sözlerine şunları ekledi:

— Sen şunu bilmiyor olabilirsin: Dayın sahibi olduğu o kafeteryaların tüm gelirini yaşlı rahiplerin evinin har-camalarına yatırıyor. Eminim ki, Piskopos'a yazılan mektuplarda bundan hiç söz edilmiyordur.

Baba kız zamanın hızla geçişinden konuştular. Çünkü Kate "Sabbat"ım dediği sürenin sonuna yaklaştığını bili-yordu. On sekiz ay içinde Bernard okula başlayacaktı. Genç kadın, Bernie Astor ile birlikte çalışmaya dönüşü için Bernard'ın yedi yaşına girmesini beklemeye neden görmediğini çevresine söylemeye başlamıştı.

— Her halde bundan sonra yapacağım bir büro görevi olmalı. Film yıldızlarıyla birlikte yolculuklara çıkamaya-cağım artık.

Jim; Sen iyi bir annesin, dedi.

Genç kadın omuzlarını silkip konuştu:

— Bu, pek fazla baba kız görüşmesi olmadı, değil mi? Tüm konuşmalarımız Frank dayının başarısız rahipliği ve benim kötüye giden evliliğim hakkındaydı.

— Hayır, hayır. Bana göre bunların ikisi de başarısız değiller. Ya da hiç değilse başarısızlıklar, sana ve belki de Frank'a yüklenemezler.

Eğer Jim Gaffney, Frank dayının piskoposu olsa kar-

şıklı diplomasi ve geçici anlaşma sağlanabilecekti. Frank dayı altmış yaşına yaklaşıyordu. Zaman ve yeni yaşı ona piskoposluk bölgesi yöneticilerinden daha çok özen gösterecekti.

Daha sonra sanki sıradan bir dedikodu yaparmış gibi Kate babasına Murray'dan, onun genç karısından, bir adamla birlikte kadının dalış yapmasından, denizin altına birlikte dalıp Murray'dan gizlenmelerinden, bunun üzerine Murray'ın çıldırır gibi olmasından ve Murray'ın geçmişinden söz etti. Kate tuhaf bir biçimde bu konuşmaları yaparak ve Murray'ın sorunlarını kötüye kullanarak babasının dikkatini kendi sorunlarından uzaklaştırmaya çalıştığını algıladı.

Slovenyalı ama Sydney'deki bütün Yugoslav garsonların yaptığı gibi İtalyan'ların davranışlarını taklit etmeye özen gösteren bir garson, Jim Gaffney'in yanına geldi ve ona telefonla arandığını söyledi. Jim telefonu yanıtlamak üzere giderken espri yaptı:

— Oysa, metresime buraya telefon etmemesini söylemiştim.

Genç kadın ellerine bakarak orada oturuyordu. Adetlere uyup şimdi de alyans takmıştı. Bu, İkinci Dünya Savaşı'ndan kurtarılmış ve atalardan kalmış eski bir Polonya mücevheriydi. Bayan Kozinski, Paul ile nişanlanmalarının ilk heyecanı içinde yüzüğü Kate'e vermişti.

Kozinskilerden gelen bu tür hediyelere bakarken Paul'un akılcı bir haklılıkla söylediği şu sözler Kate'in aklına geldi ve onu sarstı: *Anne ile evlatları... Babanla yemek üzere zamanı, benimle birlikte yemek yiyecek zamana göre çok daha çabuk bulursun.*

Şu ana değin genç kadının aklına o işte, içinde çalışanların *gerçek endüstri* dedikleri kocasının işinde çalışmak gelmemişti. Kate'in aynı şekilde orada da başarıyla uygulayabileceği yetenekleri vardı. Böylece o işte çalışırsa kocasının sağ ya da sol kolu olabilirdi. Bu durumda yalnızca bir avukatın yazıhanesinde, bir zamanlar imza-

ladığı vekâlet belgeleriyle vazgeçilemez ve işten kovulamaz biri değil; gerçekten günün iş koşullarında kendisinden vazgeçilmez biri durumuna gelebilirdi.

Bu, hiç değilse düşünölmeye değer bir fikirdi. Aynı şeyi düşünmek üzere genç kadın bir süre daha kendine izin verdi. Ama sonra, babasının uzunca bir zamandır telefonun başından dönmemiş olması onu şaşırttı. Normalde müşteri telefon görüşmelerinin yapıldığı yer olan bara baktı. Babası orada değildi. Baş garson genç kadının yüzündeki şaşkınlığı gördü ve hemen onun yanına geldi. Bu adam da İtalyan ya da Macarları taklit eden bir Slovenyalı idi. Ama o, Slovenya'nın nerede olduğunu anlatarak müşterinin zamanını almıyor ve kendisini Yugoslav olarak tanıtmak istemiyordu.

— Bayan Kozinski, babanız telefonunu benim odamda yanıtlıyor, dedi.

Genç kadın büro kapısını gözetledi. Ama babası bir türlü oradan çıkmadı. Baş garson gene geldi ve ona içki ikram etmek istedi. Kate bu öneriyi geri çevirdi.

Sonunda Jim bürodan çıktı, salon boyunca yürüyüp yaklaşırken bakışları çarpılmış ve görünüşü ezikleşmiş gibiydi. Yanına yanaşıp istediğiniz herhangi bir düzenlemeyi yapabilirim der gibi sürekli başını öne eğip onaylama hareketi yapan baş garson ile bir süre konuştu.

Jim Gaffney'i böyle ciddi pozlar takınmaya iten nedenler neydi?

Karara varmış gibi baş garsonun yanından ayrılan yaşlı adam kızının yanına geldi.

— Kate, gitmek zorundayız, dedi.

Genç kadın sorunun ne olduğunu ondan öğrenmek istedi. Jim burada konuşmamanın daha iyi olacağını söyledi. Masaya dayadığı ellerinin yardımıyla ayakta dik durmaya çalışan Kate; Annem, değil mi, diye sordu.

Şu anda Jim daha da şaşkınlaşmış gibiydi. Endişesini unutmış, yerine duygusuzluk gelmişti.

— Annen mi? Öyle bir şey yok, derken havayı süpü-

rür gibi bir el hareketi yaptı. Bir şey var ama burada konuşamayız, diye ekledi.

Bu anda genç kadın babasının ağız çizgilerinin büzüldüğünü gördü. Kapıya gitmek üzere yaşlı adamla birlikte masaların arasında yürüdüler. Kate:

— Evet, eminim. Annemin başına bir şey geldi, dedi.

— Hayır! Sana söyledim. Gitmek zorundayız.

Rahat insanlarla dolu bu aydınlık yerden ayrılmak zorundaydılar. Oraya uygun değillerdi artık.

— Öyleyse Paul. Evet, Paul! Kocam bir kaza geçirdi. O fahişe Perdita ile birlikte!

— Kate, benimle birlikte gel. Arabada konuşacağız.

— Yoksa çocuklar mı? Tanrım! Siobhan ile Bernard'a bir şey mi oldu?

— Böyle konuşmayı bırak! derken Jim çok üzgündü. Ama gene de kızına gerçekten komuta ediyordu. Herkes iyi, dedi.

Oysa babası *Herkes* derken bir şeyden kaçınır gibiydi. Çocukları iyi olabilirdi. Ama herkes iyi değildi.

— Annem...

— Tanrı aşkına, Kate! Konuşmayı bırak da benimle gel.

Daha sonraları Kate bu anı hep Paul ile Bayan Krinkovich'in bir kazada öldüklerini düşündüğü saniyeler olarak anımsayacaktı. Söz gelişi, bir limuzin akaryakıt tankı ile çarpışıyor ya da Avustralya göklerinde seyrek oluşan bir uçak kazası felaket biçiminde gerçekleşiyordu hayalinde...

Kaldırırma çıktıklarında Kate:

— Ne olduğunu söylemezsen arabana binmeyecek, bir taksiye atlayıp herkesi yerinde kontrol edeceğim, dedi.

Jim'in yüzü bu tehditten ötürü daha da çökmüş gibi oldu.

— Lütfen, Kate. Arabaya bin, her şeyi anlatacağım, diye yalvardı.

Araba, Kate'in partilerde karşılaştığı bir Macar terzi

tarafından işletilen butiğin önüne park edilmişti. Jim Gaffney aracın kapısını açmakta zorlandı. Anahtarı sanki kapı kilidine sıkışmış gibiydi.

— Gelip sana yardım etmemi ister misin, baba?

— Hayır, hayır. Kapı açılınca, oraya gelip senin kapı-nı da kilitle açmaz ve içerden kapıyı açarsam gücenir misin?

Sonunda Jim kapıyı açabildi. Arabanın merkezi kapı kilitleme-açma sistemi de çalıştı. Kate de arabaya bindi. Babası ona koltukta dik oturabilmek üzere direksiyonu destek olarak kullanıyormuş gibi göründü.

Genç kadın ısrarlı bir sesle:

— İzin ver de arabayı ben kullanayım, dedi.

— Hayır, hayır, hayır... derken babası zayıf bir sesle mırıldanıyordu. Şu anda kendisinin içine düştüğü zayıflık durumu gibi biraz sonra kızı da haberi alanca her tür yeteneğinden yoksun kalacak, bütün yaşamsal işlevleri buzlaşacaktı.

— Pekiyi, anahtarı çevir ve arabayı çalıştırırken herşeyi bana anlat, baba.

Adam arabayı çalıştırdı. Harekete geçirip park yerinden çıkardı. Sydney'in o ilginç Doğu banliyölerine gitmek için bir sokak ötede bir dönüş yaptı.

Babası arabayı doğru yöne güvenlikle döndürünce genç kadın:

— Pekiyi, seni dinliyorum, dedi.

Oysa ki, pek ısrarlı değildi. Çünkü babasına şu anda baskı yapılamayacağını görüyordu. Kate çektiği acıyı, büyük elemeler duyduğunu göstererek ortaya vurmaya karar vermişti.

Babası sürekli:

— Bir dakika, bir dakika... diyordu. Bu dakika epeyce sürdü. King Cross caddesini geçip William caddesine vardılar. Burada on altı yaşında süper mini etekler ve yüksek topuklu pabuçlar giyinmiş genç fahişeler o fırtınalı gecenin rüzgârı ve soğukunda kaldırımlarda dolaşıyorlardı.

Sydney'in pek çok caddesini ve tüneline geçip Opera binasının bulunduğu yere vardılar.

Bu yol üzerinde onları bekleyen tehlikeler de vardı. Çünkü yol şeritleri birbirini kesip birleşiyordu. Olağanüstü bir yol olan Liman Köprüsü tüm sürücülerini yıldırtan bir yerdi. Çünkü araçlar oraya her yönden amansızca yaklaşıyordu. Yol şeritleri birbiriyle birleştiğinde sebze yüklü kocaman bir kamyon Jim Gaffney'in kullandığı şeride girdi. Yaşlı adamın kullandığı Jaguar markalı arabanın arkasına çarpar gibi oldu. Kamyon öyle yaklaştı ki, Jim olanca gücüyle gaz pedalına basarken sızıldanmaya ve; Oh Tanrım, oh Tanrım! demeye başlamıştı.

Sebze kamyonu daha da hızlanıp sollayarak köprüye doğru fırladı, gitti. Kate şuna emindi: Eğer kamyon sürücüsü yaşlı adamın kentteki büyük sinemaların yaratıcısı olduğunu bilse, Jim Gaffney'i bu duruma düşürmezdi.

Yaşlı adam frene basıp hızı azaltarak arabayı yolun sağına doğru çekip durdu. Direksiyonunu sıkıca tutarken şimdi de sık sık soluyordu. Öbür arabalar yanlarından geçerken sürücüleri sinirli tavırlarla dönüp baktılar. Jim kafasını sallayıp görüş yeteneğini düzeltmeye çalışırken bir yandan da arabasının çakıp sönen arıza ışıklarını yaktı.

Kate ona animsatti:

— Burada kalmazsın, baba.

Ve sonra Jim Gaffney dikkatini kızında topladı, ona haberi verdi.

sekiz

ARADAN yaklaşık üç ay geçmişti. Yaralar iyileşmiş, ateşlenmeler bitmiş ve Czetochowa'nın Kara Meryem'i artık Kate'in hastane odasını işgal ederek ona kaşlarını çatmaz olmuştu. Genç kadının omuzları, geriye pembe yumrular kalarak iyileşmişti. Bir operatör Kate'in yanına gelip bu yara izlerine bedeninin başka yerinden alınacak deri parçaları ekleyip estetik ameliyat yapmayı önermişti.

Murray bugün öğleyin Kate'i hastaneden alacak, genç kadının ebeveynlerinin sahibi olduğu limanın üzerindeki apartman katına götürecekti. Jim Gaffney bu iş için kızının Murray'ı seçmesine izin vermişti. Eğer karısı ve kendisi onu hastaneden çıkarmak üzere gelirlerse, Jim her şeyin çok daha kılı kırk yarar biçimde titizlikle gerçekleşeceğini bilmekteydi.

Kate'in hastane odasında içi dolu ama etiketi yırtık bir şişe votkası vardı. Bu ona evinden yadigar kalan tek şeydi. Olay gecesi üniformalı bir itfaiyeci evin koridoruna girip köşeyi bucağı aranmış, bir şeyi ucundan çekip almış, bulunduğu yerden çıkarmış ve bu şişe sonunda

genç kadının eline ulaşmıştı. Durgunlaşan Kate şişeyi hep yanında taşır olmuştu. Ana babasının evinde, şişe yatağının yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Kızları izin verse bile, ana babası o şişeyi içki dolabındaki diğer şişelerin arasına karıştırmaya dayanamayacaktı. Şişedeki içkiyi boşaltmak veya kaldırıp atmak da yanlış bir davranış gibi görünüyordu. Sanki o şişenin ihtimal dışı kurtuluşuyla bağıntılı kutsal bir yönü vardı.

Genç kadın Fiji'ye giderken şişeyi dirimsel önemde görüp yanına almış, sonra hastaneye de götürmüştü. Şişe parçalara bölünmüş ama yeniden yapılanacak bir bütünün parçası gibiydi. Genç kadın bir yolculuk yapmayı ve değişiklik oluşturmayı düşününce kendisine yapılan bir ziyareti, Frank dayının yanına gelişini bir fırsat olarak görmüştü. Ana babasının felaketten kurtulmuş bu şeyden salt sevecenlikle kurtulmayı isteyeceklerinden endişe duyduğunu söylüyor; dayısından şişeyi yanına alıp güvenli bir yerde saklamasını istiyordu.

Kuşku götürmez biçimde Frank dayı, O'Toole'un cenaze levazımatçısında yaptığı işte yaşadığı uzun deneyimler sonucu genç kadının ne istediğini tam olarak biliyordu. Üzüntülerin yarattığı mantıksızlığı çok iyi anlamaktaydı.

— O içkiyi içmeyecek ya da başka bir şeye karıştırmayacaksın, değil mi dayı?

— Hey Tanrım! Sen benim nasıl bir pislik olduğumu düşünüyorsun?

Böylece genç kadın, evinden kurtarılmış son şey için sığınak ayarlamıştı. Şu anda özgür bir gezgin olabilirdi.

Birçok hemşire ve hastabakıcı Kate'i uğurlamak için toplanmıştı. Bu davranışları en sevdikleri hasta o olduğu için değildi. Ama bu kişiler, kendilerini profesyonel sağlık elemanı olarak cinlerin gözüne bakmaya adanmış; bir takım hayaletlerin ortadan kaybolmasına aşina olmuşlar-

dı. Kate, ortalıkta dolanan insanları olduğu kadar hasta-bakıcı ve hemşireleri dehşete düşürmüyordu.

Her şeyin ötesinde genç kadın ortaya vurmadığı bir şaşkınlıkla, onlarla bilerek bilinçli bir bağıntı kurmamasına karşın, bu insanların kendisi için sıcak duygular beslediğine dikkat etmişti. Bu gerçek bir saygı mı yoksa kaba elli bir acıma belirtisi miydi? Kate böyle bir soruya yanıt vermek istemiyordu.

Murray için algıladığı kederin büyüklüğünü tanımlamak güçtü. Genç adam, Kate'i genç kızlığını yaşadığı ve şimdi ana babasının huzursuz tavırlarla beklediğı eve götürmek üzere öğleden sonraki işlerini bir gün sonraya ertelemişti.

Ana babası için Kate'in pişmanlık ve vicdan azabı duyacak gücü bulunmuyordu. Onlar da birer ebeveyn idiler. Ebeveynler her zaman daha iyilere layıktır. Onların bunu almaya yaklaşması bile beklenemez. Kate televizyondan, Jim Gaffney ile karısının bir başka kederi daha yüklendiklerini öğrenmişti:

En sonunda Piskopos Fogarty, Frank dayının rahipliğini askıya almıştı. Piskoposluk bölgesindeki bazı Rahip Frank destekçileri basına kutsal rahibin böylece gururunun kırılacağını sızdırmışlardı. Frank dayı hakkında hazırlanan güncel bir programın ana teması; Bu adam bir aziz mi yoksa serseri mi, sorusunu içeriyordu. Bazıları Rahip Frank için dua ederken kimileri de ona küfrediyordu. Rahip O'Brien'in yaşadığı son aile trajedisinin ışığı altında öteki kişiler, şu anda Piskopos Fogarty daha çok zamanın ve durumun gereğine göre davranabilirdi, diyorlardı.

Oysa, hastane ziyaretlerindeki durumuna bakılırsa Frank dayı vaaz verme, çiftleri evlendirme ve cemaate ayin yaptırma yetkisinin elinden alınışını iyi tavırlarla karşılamıştı. Mahkemeye gitmekten söz ediyordu. Rahiplerin bile eşit haklar elde etmek üzere normal yasa yollarına başvuracağına kesin inancı bulunuyordu.

Pek saygın olmayan Frank dayısı genç kadının kutsal varlığı olmasına karşın, kendisi onun yeğeniydi. Kate'in odasının köşesinde, içinde en iyi giysileri ve hatta hava-alanından buraya cankurtaranla onu getirdiklerinde giyinmiş olduğu buluzla etekliğin bulunduğu kocaman bir valiz vardı. Genç kadın bu valizin üzerine naylon bir poşete yerleştirdiği Murray'ınki ile Jim, Kate ve Frank dayısının ortak mektuplarını bir yapıştırıcı bantla iliştiirmişti.

Murray'a yazılan mektubu şöyleydi:

Çok sevgili Murray,

Lütfen en sevgili Murray'ım. Benim için geldiğinde beni bulamayacaksın. Çünkü her şeyi yerli yerine oturtmak üzere zaman bulamadım. Bildiğin gibi, çok fazla sarhoş olmuş ve senin dostluğunla gözlerim kamaşmıştı. Üstelik güvenin ışığı yaptığı gibi güneşi kucaklıyordum. Bu nedenlerle aklım aşırı derecede başımdan gitmişti.

Eğer senin gibi sevecen ve cinsel yönden böylesine uzman birisini (aslında tutucu bir Anglosaksonu) tanımış olsaydım, en sevgili Murray, sana genç kızlığımda başvururdum.

Mektubun bu son cümlesi bilerek düşüncesizce kaleme alınmıştı. Ancak içgüdüğü genç kadına yazdıklarına biraz düşüncesizlik katmasını dikte etmişti. Sizin güvenlikle sokağı çıkmanız insanlara akli başında biri olduğunuzu inandırır. Burada ayrıca şu da söylenebilir: Bu, bizim Fiji'de değerli olan tatilimizdir. Biraz insanbilimle ilgilidir. Bir anlamda şöyle olmuştur: Kate, Murray ile birlikte geçirdiği uyuşturucu ve insanı öfkeliendirici saatlere şaşmıştı. Genç adam bunu aralarında ciddi bir şey olarak algılıyordu. Artık daha ciddiye alınacak bir iş kavramından yoksundu. Aklının karışması Murray'ı öldürmeyecekti. Başka kadınlar bulabilirdi. Şu anda geçtiği yolda bir rekoru vardı.

Mektup şöyle sürüyordu:

Üzgünüm ama ne zaman geri geleceğimi bilmiyorum. Bu yüzden sana yalvarıyorum, Murray. Bana büyük bir iyilik etmek istiyorsan, hakkımda soruşturmalar yapma. Sanırım basit bir eşitlikten habersizsin, Murray. Ya ben bunu yapacak ya da kendimi vuracağım. Beni izlemeyerek soluk almama izin vereceksin. Eğer bunu yapabilirsen, ailemin araştırma yürekliğini de kırmış olursun. Kilisesinin inançlarına karşı gelen ve afaroz edilmiş bir kişi olan Frank dayımdan, çocuklarım ve benim için Meleklerin Toplantısı duasını okumasını iste.

Öyleyse her şeyi açık seçik ortaya koyalım: Sana çok şey borçluyum, Murray. Hiç kimseye tam olarak söylemediğim bir şeyi sana söyleyeceğim. Seni seviyorum. Ancak bu cümle benim ağzımda gerçek insanların ağzından söylendiği anlama gelmiyor. Benim ne denli duyarlı konuştuğumu bilirsin.

İçtenlikle, Kate.

Giderken Kate mavi renkli bir kazak ile yeşil bir pantolon giyinmişti. Bunlar birinci kalite giysiler değildi. Çünkü, genç kadın giysilerine dikkat etmek zorundaydı. Eğer Trangie ya da Coonamble gibi kasabalarda bir motelde iş bulmak isterse, çok iyi giyimli birinin karşısında motel müdürünün aklı karışacaktı. Bu yüzden sıradan sayılabilecek giysiler giyinmişti. Üç aydan beri aybaşı durumu yaşamamıştı. Ancak doğum kontrol aygıtı kullandığı için gebe kalmayacağını bilmekteydi. Ne olursa olsun doğa ya da kimyası onun gebe kalmasına izin vermiydi? Plastikten yapılmış el çantasında birkaç temel makyaj malzemesi ile bazı iç çamaşırları ve içkiyle birlikte almaması koşuluyla içmesine izin verilen uyku hapları vardı. Yolda eğer öylesini seçerse, sıradan davranışlarla gerekenden çok daha fazla uyku hapi alabilirdi.

Havayollarının yolcularına verdiklerine benzeyen spor çantasının kapağını özensiz biçimde fermuarını kapamadan taşıyordu. Şu anda koridordaydı. Yüzündeki mimikler de kayıtsızlığının izlerini taşımaktaydılar. Hemşire odasındaki hemşirelere genel tuvalette makyajını yapacağını söyledi.

Burası özel bir hastaneydi. Tuvaletler beş yıldızlı otellinkiler gibi özenliydi. Tuvalette otururken Kate önündeki günlerde olasılıkla böyle özenli bir kadınlar tuvaleti ile karşılaşmayacağını sezinliyordu. Bu düşünce onun ruhunda kıpırdanmalara neden oldu. Bu bir neşe değil; neşenin gölgesi ya da yansıması veya neşenin insan kaşlarını yakıp dağlamaları yaparak onları titreştirmesi olabilirdi.

Genç kadın asansörde da kayıtsız davranıyordu. Hastaneden tanıdığı biri rahim ameliyatı geçirmiş, diğeri tiroit illeti çeken iki kadınla kısa konuşmalar yaptı. Lobide çevresine bakındı ve sonra ana kapıdan Darlington yoluna çıkıp kentin bu denli kendisine tanıdık gelmesinden ötürü sarsıldı. Buranın yalnızca iki yüz yıllık bir kent olduğuna inanmak güçtü.

Martin Palace'e gitmek üzere bir taksiye bindi. Niyeti çok yalın bir yaşamı sürdürmektir. Gene de banka hesabından 10.000 dolar çekmişti. Bankacılar parayı çekerken ona heyecanlanmadan, canları sıkkin gibi davranmışlardı. Çünkü, tüm Kozinski ailesinin hesaplarının büyük kesimini kasalarında tutuyorlardı.

Daha sonra Kate bir buhar mabedi gibi görünen Merkezi Demiryolları garına gitti. Eğer Sydney'in doğu banliyösü ya da kuzey deniz kıyılarında oturursanız trenleri bulmak üzere altında dolandığınız bu büyük kubbeli garı yıllarca kesinlikle göremezdiniz. Kate buraya çocukken annesiyle birlikte yaptığı bir tren yolculuğundan beri ayak basmamıştı. Şimdi garın ana salonu yenilenmiş ve tavanına kadar boyanmıştı. Binanın yüzyılı aşkın sürelik bir tarihçesi vardı. Uçaklara binecek kadar parası ol-

mayan ya da bir havaalanı bile olmayan küçük yerleşim birimlerinde oturanları gitmek istedikleri yere götürecek on iki tren, peronlarda bekliyordu.

Burada büyük kubbenin altında gördüğünüz yüzler yıllarca öncesine ilişkin daha az karmaşık Avustralya'nın insanının yüzleriydi. Garda, kırsal kesime giden trenlerin yolcusu, kırsal kesimin insanı bulunuyordu. Burası kozmopolit bir ortam değildi. Daha az Asya kökenli insan vardı. Sade, yaşlanmış ve patates ile et yiyen insanlardı bunlar. Anglo-kelt kökenli, yüzleri olasılıkla yara izi taşıyan ve güneş yanığı olan kişiler. Onlarda çoğu kez aşırı güneş yanığı nedeniyle kanser izlerini görebilirdiniz. Ovaları süpürüp geçen sert rüzgârlar ve insanı kahreden güneş nedeniyle insanların gözleri burada, şu garın kubbesinin altında bile yarı kapalı denilecek kadar kısılmıştı.

Elektronik tablo on beş dakika içinde iki trenin kalkacağını gösteriyordu. Daha sonra kırk beş dakika süreyle gardan tren kalkmayacaktı. Kate burada on beş dakikadan uzun süreyle boş kalmaktan hoşlanacaktı. Oysa Murray ya da başka birisinin kendisini garda aramasından endişe duyuyordu.

Birinci tren deniz kıyısı boyunca hareketle kuzeye, Grafton kentine gidecek olan eksprestti. Bu tren, deniz kıyısını görme seçeneğini sağlıyordu. Ama, ikinci tren Kate'i daha çok ilgilendirmişti. Gidiş hattı tablo üzerinde gösterilen tren, Kate'in deniz kıyısı ile ilgili anılarını canlandırmayacağı için çok iyiydi. Tren yolu önce kuzeye sonra kıta içine doğru ilerliyordu. Uğrayacağı yerlerin adları da ilginçti. Önce Bathurst kenti, sonra Orange ve Wellington kasabaları. Yerleşim birimlerinin İngilizce adları bir noktaya kadar sürüyor ve sonra yerel adlar egemenliği ele geçiriyordu. Tubbo, Narromine, Trangie, Nevertire, Mullengudgerly, Myambagh, Nyngan.. Bu son

kasabada aktarma yapıp Hermidale, Canbelego ve Co-bar'a ulaşabiliyor ya da aynı trenden inmeden Girilambone, Coolabah, Byrock ve Boorindal'a gidebiliyordunuz. Daha sonra, adını sömürgeci vali Bourke'dan alan son kentin istasyonuna varırken aynı zamanda Darling adlı nehre de ulaşmış oluyordunuz.

Belki de şunu bilebilirsiniz. Bourke kenti insanların konuşurken *asla asla gidilmeyecek bir yer* ya da *bir şeyin ötesinin bile arka tarafı* veya *çalılık bölgeye varış* dedikleri bir yerleşim alanıydı. Böyle deyişler Kate'i rahatlatıyordu. Gene de Bathurst'dan Bourke'a kadar uzanan demiryolu üzerindeki her yerleşim birimi adı onun için denenecek şanstı, belki de ideal bir kasabaydı.

Genç kadın birinci mevkiden bilet almadı. Bourke yolunda, dünyanın şu anki dengesini birinci mevki biletiyle karşılayacak bir şey bulunmuyordu. Şu anda Kate kırsal kesimde yaşayan insanların yüzlerinin arasında bulunmak istiyordu. Onların arasında duygusuzca beslenmek ve gereksinmelerini sağlamak niyetindeydi. Şu andan ve zehirlenmiş dünyadan bu yüzlerin yardımıyla daha güvenli bir Avustralya'ya kaçmak dileğindeydi. Babası Jim Gaffney'e göre, bu Avustralya'da insanlar öğle yemeğine *ziyafet*, akşam yemeğine *çay*, valizlerine *bagaj*, süt üreticilerine *memebaşı soyucuları* ya da *inek horozları* diyorlardı. Yemeklerini ninelerinden kalma odun sobasında pişiriyor, konuşmalarında sürekli 1964 ile 1986 yıllarının kuraklık ve sellerini birbiriyle kıyaslıyorlardı.

Kate kendisini son istasyon olan Bourke'a kadar götürecektir bir bilet satın almıştı. Ancak, bütün o yolu gitmeyebilirdi. Ona tam yankı verecek bir yerde trenden inme hakkını kendinde saklı tutmak istemişti. Sırtını dağlara yaslamış olan taş kömürü kasabası Lithgow'a varana kadar trenin penceresinden gördüğü hiçbir şey onu ilgilendirmedir. Oysa bu kasabada, yol kenarlarında kamyonlardan dökülen antrasit kömürü parçaları parıldıyordu. Avustralya'da çok aşırı reklamı edilen her madenci ve

karısının kendi yüz yirmi beş metre karelik evinde yaşayacağı ve evinin hiçbir duvarını başka bir ailenin eviyle paylaşmayacağı sözleri Lithgow için şimdi de geçerli değildi. Üstelik bu kasaba, başkent Sydney ve Kozinski İnşaatları şirketinin merkezine ne kadar yakındı...

Daha sonra koyun ve inek sürülerinin otlatıldığı mezarlar görüntüye girdi. Topraklar kahverengileşip küçük otlaklar daha da kurumuş gibi göründüler. Kocaman, sağlam ve ikonalar gibi güzel okalıptüs ağaçları kırlarda ve hayvan yemi yetiştiren tarlaların ortasında dikiliyordu. Tren nehirleri geçtikçe Kate hayvan sürülerinin, yetiştiricileriyle öğleden sonra buluşması için süt sağma kulübelerine varmak üzere tepelere tırmandığını görüyordu. Bu görüntüde insanı yatıştırıcı bir özellik vardı. Hayvanların titizlenmeden uzun ve rahat adımlarla yürüyüşünün ardında, pasif huyları bulunduğu akla geliyordu. Genç kadın kendinde de benzeri yatıştırıcı huyları bulmayı, bu huyların uyuşturucu etkisine yenilmeyi ve kendisinin ilkel saat çizelgelerine uyarak beklentilerini en az düzeye indirmeyi istedi. Burada, diye düşündü. Evet burada, bazı duygularım kurtulabilir.

Oysa buradaki görüntülerin çoğu durağandı. Çevre hayvan otlatma alanıydı. Görebildiğiniz kadarıyla burada tüm hayvanlar öyle ağır ağır otluyorlardı ki, geviş getirenlerin muazzam, zafer dolusu sıkıcılığına gömülmüş gibiydiler.

Yılan gibi kıvrılarak akan nehirler bazı kasabaların bulunduğu yeri işaretliyordu. Ovalar çok genişti. Her zaman uzaklarda bulunan dağ sıraları yeşil ya da kirli yeşil renkte görülüyordu. Genç kadın burada bulunan kasabaların aynı ilkelere uyarak birbirinden ayrılp ülkeye serpildiğini düşünerek kendisini kutsanmış gibi algıladı. Kasabalar önce birbirinden uzak, seyrek evlerle başlıyor; daha sonra sıra, kiliselere, bankalara ve kamu yapılarına geliyordu. Devlete ve yurttaşlara ilişkin binalar on dokuzuncu yüzyıldan kalma tuğla ya da kefeki taşından

yapılardı. Veya 1950-60'lı yıllarda yün ve etin çok para ettiği dönemde yapılmış krem rengi tuğla binalardı. Tüm kasabalardaki tutucu stildeki meyhaneler hep aynı adları taşıyordu: Demiryolu, Federal, Viktorya, Kraliyet ya da Ticaret meyhaneleri gibi...

Bir meyhanede kalması gerekliliği düşüncesi Kate'i sarstı. Şu ana değin kendisini karabiber ağaçlarının arasındaki bindirme tahtalarla kaplı kocaman bir evde oda kiralamış olarak hayal etmişti. Ama şimdi, Demiryolları adlı bir otelde tek yataklı, oda duvarlarında resim bulunmayan ve kadınlar tuvaleti koridorun ucunda olan dar bir odayı tutmaya karar vermiş bulunuyordu. Amacı, adını unutturarak tüm dünyada benzeri bulunabilecek bir Demiryolları Oteli'nde kalmaktı.

O gün tüm sabah ve yarı öğleden sonra boyunca Kate birbirine benzeyen bu kasabaların kendisine bir şeyler öğretmesine izin verdi. Saat dördü birkaç dakika geçe, tren, içinde hiç su bulunmayan kemerli bir su yolunun üzerinden ağır ağır geçip ilerlerken genç kadın bir başka kasabaya daha yaklaştıklarını gördü. Kasaba, bir nehrin kıvrımının içine doğru uzanmıştı. Çok uzaklarda aşınmış, deniz yeşili renginde dağlar vardı. Burası insanların huylarına fazlasıyla bağlı olduğu tutucu bir kasaba gibi görünüyordu. Güneş bir kez batınca sanki burada salt sessizlik oluşacak gibiydi.

Ve de aylardan mayıs, saatler ileri alınmış olduğuna göre güneş biraz sonra batacaaktı.

dokuz

TREN daha hızını kesmeden Kate eşyalarını toplardı ve vagonun arkasına, kapılara doğru yürüdü. İstasyon binaları daha o çocukken anasıyla birlikte buralara yolculuk yaptığı zamanki gibi sarıya boyalıydı. Tren durunca merdivenlerden kum kaplı zemine atladı ve eşyalarını taşıyarak sarı binaya doğru yürüdü. Yolcuların biletlerini toplayan memur ona diğer yolcuları beklemesini, daha sonra kullanılmayan bilet bölümü için para iadesi formunu dolduracağını söyledi. Adam, Bourke'a kadar bilet alıp da genç kadının dört yüz kilometre kadar önce trenden inmesine şaşırmıştı.

Memurun şaşkınlaşması Kate'i sevindirdi. Her şeyin bu denli geleneğe bağlı olduğu bir kasabayı istemişti. Böyle bir yerde maymun iştahlı davranışlara güç kalkışılırdı. Biletleri toplayan memur o akşam karısına günün olaylarını anlatırken kim olduğunu bilmediği genç bir kadının, son istasyon Bourke kentine kadar geçerli bileti varken Myambagh'ta trenden indiğini, daha sonra bilet parasının kalanını geriye almak üzere kendisine gelmediğini anlatacaktı. Durum yeni birisiyle karşılaşmanın ve olayları böyle kabul etmenin Myambagh usulü yorumlaması ise, burası zaman geçirmek üzere güvenli bir yerdi.

İstasyonun dışında boş vagonların beklediği yerde ot öbekleri büyümüştü. Burada dökme tahıl yükü taşıyan birkaç vagon vardı.

Vagonların ötesinde, kenarlarına çekilmemiş biber çuvallarının dizildiği geniş bir sokak yer alıyordu. Hindistan'da eğitilmiş Kraliyet ölçüm memurları umutların yeşerdiği dönemde bu kasabaların planını yapmış ve kenar semt sokaklarını bile gerekirse diye geniş tutmuşlardı.

Yol üzerinde hevesli rahibelerin görev yaptığı manastır ile gösterişli bir Anglikan kilisesi bulunuyordu. On dokuzuncu yüzyılda yapılmış, köşelerinde taştan yontulmuş aslan ve tek boynuzlu hayvan heykelleri ile VR harflerinin bulunduğu adliye binası kilisenin ilerisinde yer almaktaydı. Sirtına bol kazak giyinmiş birkaç Avustalya yerlisi ile beyaz genç, mahkeme binasının önündeki verandadaki banklara oturmuş, günün son değişikliklerini gözlüyorlardı.

Daha sonra Kate tren raylarının sokakla kesiştiği hemzemin geçide geldi. Orada kuzey yönüne bakan yerde iki katlı, geniş verandaları olan binayı gördü. Bu binanın yatay bandında MURCHISON'UN DEMİRYOLU OTELİ yazılıydı. Otel, demiryolunu kentin diğer kuruluşlarından ayırır gibiydi. Bu da otelin lehine bir durum yaratıyordu.

Şu anda tren kalkmış ve batı yönünde uzaklaşmıştı. Genç kadın hemzemin geçidi geçerken büyük sessizlik içinde doğu yönünden gelen bir çelik sesini işitti. Bu, eski bir kamyonun vites değiştirirken çıkardığı ses olabildi.

Murchison'un Demiryolu Otelini koyu kahverengi ince tuğlalarla yapılmıştı. Böyle narin tuğlalar belki de doksan yıldır imal edilmiyorlardı artık. Binanın pencereleindeki buzlu camlara yarı dairesel şekilde *Demiryolu Otelini* yazılmıştı. Barın girişinde otelin ruhsat sahiplerinin adları yazılıydı: *Patrick Murchison* ve *Costantia V. Murchison*.

Kate bara değil, üst katlardaki odalara çıkan merdivenin otesinde bulunan kapıdan içeri girdi. Orada bir danışma masası bulunacağını düşünmüştü. Ama hayır, bu otel sizi deftere barda kaydettikleri bir meyhaneydi. Eğer otelde kalmazsanız, orada içki içenlerin göz hapsinde kalırdınız. Burası, asıl işi bira satmak olan oysa kalınacak odaları ruhsat almak için gerekli bulunan bir yerdi.

Barda birkaç yaşlı adamla kapalı yerde bile geniş kenarlı oban şapkalarını giyen yüzü yanık gezginler vardı. Servis penceresinde iriyarı bir kadın biftekli sandviçleri servis ediyordu. Bardaklara bira dolduran meyhaneci seslendi: Tamam, geliyorum ocuklar!

Sonra sandivileri getirip gezginlerin önüne koyarken Kate'e bakmayı da ihmal etmedi.

Murchison otelinin sahip ve yöneticisi meyhaneci Jack Murchison'u ilk görüşünde Kate onun güvenilmez bir adam olduğunu düşünmüştü. Adam uzun boyluydu ve hafifçe öne eğikmiş gibi yürüyordu. Sandivileri dağıtır ve bira fıısının musluğunu açıp kapatırken herkesi yatıştıracak kadar hızlı davranmaktaydı. Gezinlerden biri sandiviler hakkında espri yapsa, bu adam hemen gülmeye hazır gibiydi.

Bütün bunlar genç kadının kafasında böyle bir meyhanenin sahibinde olması gerekenlere uygun özelliklerdi. Adam, Kate'e yaklaşırken genç kadının oradaki varlığından haberliydi. Genç kadın böyle bir yere uygun şekilde giyinmiş olduğu halde, davranışları adam tarafından uygun görülmüyor olabilirdi. Hoşgörüsünü genç kadının ne kadar zorlayacağını düşünebilirdi. Kate içtenlikle bir geçiş dönemini yaşadığını adamın anlamasını umut etti. Yaşadığı trajedi henüz tüm hücrelerince sindirilmemişti.

Adam sinirli bir sesle sordu:

- Yardımcı olabilir miyim, azizem?
- Kalacak bir yer arıyorum.

Genç kadın başının yana doğru sallanmasına engel olamamıştı. Bu, bilerek yapılmış bir hareket gibi görünebilirdi. Oysa Kate'in isteğinin dışında gerçekleşiyordu.

— Bizim bazı odalarımız var, diyen adam başını omuzuna doğru çevirip seslendi: Connie, bara bakar mısın, lütfen?

Genç bir kadın sesi. Neden, diye sordu. Bu soru her zaman hesap sormayı adet edinmiş birisinininki gibi duyulmuştu.

Bardaki gezginlerden biri araya girdi:

— Tanrım şu hale bak hele! En iyisi Connie görmeden sen bayanı yukarı götür, Jack.

Bu sözleri söyleyen yaşlı adam barın ucunda oturmuş, huysuz bir sesle konuşup kıkır kıkır gülüyordu. Öyle işleri bir yana bırakmış ve yalnızca bunun acısını çıkarmayı istemiş bir adamın çok ukalaca konuşmalarıydı bunlar. Jack başında geniş kenarlı şapka olan yaşlı adama dönüp:

— Sen konuşmayı bırak da kendini düzdür(!) İlan, dedi.

Meyhaneci rom ve viski şişelerinin altındaki duvara uzanıp oradan bir anahtar aldı. Kate'e işaret edip barın köşesindeki salona açılan kapıda buluşacaklarını gösterdi. Bu salon da küçük bir bardı. Kış günleri burası sıcak ve rahat bir yer olmalıydı.

Adam daha sonra hole çıkıp önden yürüyerek Kate'i bir merdivenin alt başına getirdi. Sedir ağacından yapılmış merdiven kaplama tahtaları üzerlerine sürülen kat kat vernikle güzelliğini yitirmişti. Duvarların üst kesiminde Viktorya ve Edward stili seri üretimle yapılmış, dünyanın tüm ev ve otellerini süslemek üzere en uzak yerlere bile gönderilmiş madeni kornişler vardı.

Kendisine Jack denilen iri yarı adam yarı yarıya geriye dönüp genç kadının merdiveleri tırmanışına bakarken konuştu:

— Bilirsiniz, burada selin yarattığı yıkıntıyı gider-

mek üzere çalışan pek çok işçi ile onlara mal satan esnaf var.

— Hayır, bilmiyordum bunu.

— Bileceğinizi sanmıştım.

— Hayır, hiç duymamıştım.

— Aşağıdaki herif haklıydı. Connie senin başını ağrı-tacaktır. Bu yüzden seninle benim aramda şu anda hiç-bir sözleşme bulunmuyor, şekerim. Otel ruhsatı yasasına göre sana yalnızca odayı gösteriyorum, hepsi o kadar. Henüz şu odayı kiralayacağını söylemiyorum. Senden birkaç şeyi öğrenmem gerekiyor...

Kate kol ve bacaklarında bir tür yorgunluğun etkisini duyar gibi oldu.

— Ne gibi şeyler, diye sordu.

— Bak sen yolculuk eden gezgin bir kadına benzemi-yorsun. Aynı şekilde, böyle bir yerde açık açık çalışa-mazsın. Eğer senin istediğin buysa ben ruhsatımı yitire-bilirim.

— Çalışmak mı? Kimse sana *çalışmaktan* söz etmedi ki...

— Ne demek istediğimi biliyorsun, şekerim. Daha önce de burada kızlar vardı ve barda çalışmak çabasıındaydılar. Bu yerin benden önceki sahibi barı öyle işletiyordu. O, ri-zikoları göze alabiliyordu. Ben alamam, sevgilim. Çünkü; (1) Gırtlığıma kadar ipotekli borcum var. (2) Connie böyle bir şeyi yapmama izin vermez. (3) Yeni Galler Bölgesi de-nilen bu yerde lanet olası İşyeri Ruhsat Yasa'ları var.

— Sen beni fahişe mi sandın. Ben, senden basit şekil-de bir oda istiyorum. Bununla birlikte sen güvenilir bir de eleman istersen?...

— Tanrım! Sen bir işte çalışan eleman mısın?

Adam, bir an için Murchison Demiryolu Oteli'nin üst katında bulunan geniş ve karanlık koridorda durakladı.

— O işi yapmayı bilir misin? Yani barcılık etmeyi di-yorum.

— Çabucak öğreneceğime inanırım.

— Buna inanır mısın?... derken adam etli, koca kafasını iki kez utanır gibi salladı.

— Çok kolay olmadığını biliyorum. Ama gerçekten öyle sürekli tekrarlanan bir işi yapmak hoşuma gidecek. İstersen bulaşık da yıkayabilirim.

— Daha önce nasıl bir işte çalışmıştın?

— Bir büroda çalıştım.

— Adın ne?

— Kate Gaffney.

— Cezaevi ya da benzeri bir yerde bulundun mu? Akıl hastanesinde yattın mı? Ya da benzeri bir şey başına geldi mi?

— Hayır? Öyle bir kişiye benziyor muyum?

— Eh, burada kişi bar personelini perşembe gününden başlayarak görevlendirebilir. Ama sen, gösterişli bir kadınsın. Connie çevresinde sen varken bana inanmayacaktır. Bak, ben başka kadınlara gitmem. Kutsal kitap, *Komşunuzun karısına imrenmeyeceksiniz*, der. Oysa biliyorum, Connie bana inanmayacaktır. Bu, onun davranış biçimidir.

— Başka işyerlerini deneyebilirim.

— Dur bir dakika. Senin gibi hoş birisinin *Federal* ya da *Ticaret* oteline gittiğini görmekten nefret edeceğim. Bu kasabada oldukça kaba meyhaneler var. Benim için ne denli disiplinsiz biri, diye düşündüğünü biliyorum. Oysa ben, lanet olası derecede disiplinli biriyim. Her an sıkı bir disiplini sürdürürüm. Kendim üzerinde de durum böyledir. Meyhanede disiplin, meyhaneciyle başlar. Tanrım, şu kasabada öyle korkunç piçler var ki. Nehirden gelen herifler kendi kızkardeşine bile tecavüz ederler. Burada güvenlikte olacağına yemin ederim. Oysa, diğer yerler için bunu söyleyemem.

Şu anda üst katın rahatsız edici karanlığı içinde ayakta duruyorlardı.

— Bak, sana karşı dürüst olmalıyım. Buradaki işe uygun biri olduğumu görebiliyorum. Ama, birbirimizi tanımıyoruz, öyle değil mi? Önce odaya bir bakalım, Kate.

Kapıyı açtı. Odadaki şeylerin özelliği genç kadının trende düşlediklerine uymaktaydı. Tek kişilik ile iki kişilik yatağın ortası genişlikte bir karyola. Alçak bir konsol. Başucu lambası. Bir iskemle ve lavabo. Takvimden kesilip çerçevelenmiş Gwydir nehri manzarası.

— Bayanlar tuvaleti verandada. Burası, Regent Oteli değil ama tuvaleti temiz tutuyoruz. Resim de Picasso'nun değil, derken Jack çerçeveye dokunuyordu.

Yeniden o konuştu:

— Kahvaltı ve akşam yemeğini içeren yarım pansiyon on sekiz dolar. Bu, insanı yıpratacak bir tarife. Ama, anlaşabilirsek fiyatta bir ayarlama yapabiliriz. Eğer...

— Eğer Connie benden hoşlanırsa.

— Tam olarak evet, öyle sevgilim. Ve yalnızca bu kadar değil. Eğer bir adam şu eşikten içeri adım atarsa, sen o güzel poponu hemen sokakta bulursun. Saatin gece yarısı olmasına bile bakmam. Burada işyerine ruhsat veren polislerle şu anda işlerimi düzeltmeye çalışıyorum. Beni anlıyorsun, öyle değil mi?

Kate, Jack Murchison'un insana sürekli talimat veren ses tonundan yorulmuştu. Hırkasının üstteki düğmesini çözdü. Sol omuzunu göstermek üzere kazağını ve gömleğini aşağı doğru çekti.

— Şunu görüyor musun, dedi.

Genç kadın Jack'ın şekilsiz, yamuk yumuk ölü dokuya bakarken gözlerini kısmış olduğuna emindi.

— Tanrım!

— Böyle omuzu olan bir kadının fahişe olarak yaşamını kazanması oldukça güçtür, değil mi?

— Tanrım! Çok üzgünüm, canım.

Başını öteki tarafa çeviren adam onun omuzunu bir an önce kapamasını ister gibiydi.

— Oda senindir, dedi.

— Pekiyi, iş için ne dersin?

— Şairler Günü'ne kadar bekle. Seni deneyeceğiz.

— Şairler Günü mü? O da nesi?

— Evet cuma günü, şekerim. Cumartesi günü erkenden kalkmanın öfkesine karşı cuma, Şairler Günü'dür.

— Ve sen, Bay Murchison musun?

— Evet, ilk adını Jack'tır. Connie karımdır. Yunan asıllıdır. Babamın Goondiwindi'de kafeteryası var. Bu yeri de o düzenledi. Bana bir iyilik etti o, Tanrım!

Adam espri yapmıyordu. Bir evlat olarak babasına karşı gönül borcuyla doluydu.

Merdivenlerin alt başından Rum asıllı kadının bağıırışı duyuldu:

— Jack! Nerdesin Jack? Ambardan çay ve kahve paketlerini çıkarman gerekiyor!...

Adam gülümsedi ve hoşgörülü tavrıyla fısıldadı:

— Başka bir kadınla birlikte olduğumu biliyor. Sen de, o heriflere dikkat et, sevgilim. Onlardan bazısına sakatlık hiçbir şey ifade etmez.

Kate bu sözler üzerine hemen yanık yerlerini sakatlık olarak algıladı. Bu ona yeni bir görüş açısı getirmişti. Yabancıların yanlış adlandırmasında bile size gösterebileceği sevecenlik bulunuyordu.

— Sakatlık mı? Ama ben koşabilir, dans edebilir ve hatta yüzebilirim, dedi.

— Çok iyi. Şu an ile Şairler Günü arasında metropolimizi gözden geçirebilirsin, şekerim. Bu iş de senin üç dakikanı alacaktır. Geçen hafta kış nedeniyle kamuya açık banyoları kapadılar. Kuzeyli rüzgârlar başlayana değin onları açık tutmaları gerekirdi. O zaman buz sahası olarak kullanabilirdik orayı.

Genç kadın kendisini şato sahibi bir kadın gibi algılayarak merdivene doğru adamı izledi. Jack iki basamak indi ve bir kez daha dönüp ona doğru konuştu.

— Connie sana göz kulak olacaktır, canım. Karım o herifleri korkutup kaçırır.

Şirret kadın Connie düşüncesi adamı rahatsız eder gibiydi. Merdiven başına kadar kıs kıs gülüşünü sürdürdü.

KATE, bu kasabanın gerçekten üç dakikada gezilecek bir yer olduğunu kendisi de saptamak istedi. Bu yüzden her şeyi yerli yerinde görmek üzere bir kez daha demiryolunu geriye doğru geçip yürümeye başladı.

Bazı şeylere ikinci kez bakıyordu ama şu anda kasabada kalabileceği bir odası vardı. Ve araştırması öncekinden farklıydı. İstedikini bulmuştu. Şimdi şunları görüyordu. Sözgelisi, küçük bir cemaat kilisesinin ön yüzünde bulunan ilan tahtasındaki rengi soluk posterde, *Myambagh* (Benim Ambagh'ım demektir - Çev.) *sizin Ambagh'ınız değil, Tanrı'nın Ambagh'ıdır*, cümlesi yazılıydı.

Genç kadın, Jack'ın sözünü ettiği suyu boşaltılıp kapatılmış kasaba banyolarını görmek istedi ve onları buldu. Çevresinde tel çit, bahçe kapısında kilit ve şöyle bir yazı vardı: *FLORENCE TREOLAR ANIT HAVUZU*.

Demiryolunun kuzeyine bakan Murchison Demiryolu Oteli'nden sonra Kate merak ettiği diğer meyhaneleri, yani Kraliyet ve Tattersall adlı iki katlı otel-barları demiryolunun güney tarafında gördü.

Avustralya kentlerinin hepsinde bulunan savaş anıtı burada da vardı. Myambagh'tan çok uzaklara, bir cehen-nemin içine gönderilen asker adları burada da ona pek

tanıdık geliyordu: Ainsworth, Brady, Clarke, Dankworth, Egan, Flannery, Gordon, Gogarty, Harris, Iroton, Jenkins, Kelly, Lloyd, Mangan... Liste öylesine uzayıp gidiyordu ki, Myambagh'ın bu ilk savaş kayıpları 1939-45 yıllarında yeni kuşaktan savaşta yitirilenlere yer bırakmıyordu. Ama, anıtın arka yüzüne onların adları da kazınmıştı: Lavery, McIntosh, MacMillan, O'Leary, Phillips...

Savaş anıtının yakınında bir yere kasabanın kurucusu, doğayı seven kişi Horace Wrangle'i anmak üzere madeni bir merinos koyunu yontusu konulmuştu.

Çevresi yeşil alan olan Bowling Salonu'nun biraz ötesinde ruhsatlı Bowling Kulübü yer alıyordu. Kate kulübün barındaki siyah papyon kravatlı barmeni sokaktan görebildi. Barın üzerine krallığı temsil eden portreler asılmıştı.

Biraz daha ilerde Savaş Malülleri Derneği vardı. Bina-ya; *Yaşlılık onları yıpratmayacaktır* yazılı bir tabela asılmıştı. Ve derneğin girişinde yaşlı bir adam masaya başını koymuş kestirmekteydi. Derneğin içinden kumar makinelerinin sesi geliyordu. Kolunu çektiğinizde küçük servetler veren ama çoğu kez insanı üzüntüye boğan acımasız kumar makineleriydi bunlar... Yalnızca Kate'in ülkesinde, Avustralya'nın her kentinde 1942 yılında Koko-da Trail'de ve 1917'de Çanakkale ve Flanders'te ölen gençlerin anılarıyla bu makineler yan yana bulunabilirdi.

Kasabanın lisesine on dokuzuncu yüzyılın kaşifi, Myambagh'ın öldürücü suları olan çevrimli sellerinin saptayıcısı ve pek seyrek görülen yalıçapkını kuşları gözleyen kişinin; Albay John Eglington'un adı verilmişti. Okulun bahçe girişindeki kapıda granit üzerine kazınmış bir yazıt vardı: *Eglington Lisesi personeli bu yazıtı, 1986 selinden sonra okul binalarını restore etmek için büyük çaba harcayan öğrencilerini anmak üzere buraya koydular.*

Yazıtın altında sıkıcı bir ilke bulunuyordu: *Çalışan kazanır.*

Daha sonraki sokak köşesinde kapıları ardına kadar açık olan St. John Cankurtaran Servisi yer almıştı. Cankurtaran aracında ay yüzlü genç bir adam direksiyonda oturuyor ve telsiz telefonla kaygısızca konuşuyordu. Kate'e adamın kullandığı telsiz telefon pek yeniymiş ve elektriğin harikaları adamın işine pek uygun düşmemiş gibi geldi.

Ancak genç kadın buraya zeki, kurnaz ve açığöz kırsal kesim insanını bulmak için gelmemiştir.

Üzerinde Wrangle Bölgesi Gönüllü İtfaiyeciler Bölüğü yazılı barakanın tüm kapıları kilitliydi. Geçmişte oluşan çalılık bölge yangınlarının anısı şu anda kapıdaki kocaman kilidin arkasına gizlenmiş gibiydi.

Sonunda Kate kendisini gazete bayiiine tembel tembel bakınırken buldu. Kasada oturan kadına cep kitaplarını satıp satmadıklarını sordu.

— Hayır, azizem. O tür kitapların burada istenmediklerini gördük.

Kate içinde, işte böylece Wrangle bölgesinin Myambagh kasabası benim için daha ideal bir yer oluyor... diye söylendi. Burada her şeye taban tabana zıt bir duyumsuzluk içinde soluk alma şansı bulunuyordu. Ön sayfasında Rotary kulübünün üç eski başkanı ile eşlerinin resminin bulunduğu *Wrangle Shire Times* gazetesi satın aldı. Böylece sıkıldığı zaman uzanıp eline alacağı bir yatıştırıcıyı katlayarak kolunun altına koyuyor ve gazetecinin önünden ayrılıyordu. Kimbilir belki de Murchison Demiryolu Otelindeki odasına çekildiğinde Myambagh Central takımının Wombilil A takımıyla oynadığı son kriket maçının ayrıntılarına dalabilirdi.

Dunnegan mağazasının dışındaki bankta oturan yaşlı ve belki de bunamış bir adam, onun yabancı oluşunu hemen farketmiş gibiydi. Kate'e sordu:

— Sen bizim setlerimizi gördün mü, azizem?

— Setler mi? Onlar da ne?

— Nehir kenarında su taşmasını engelleyen setler. Biz

burada sellerimizle ünlüyüzdür. Şu kasabada en ilginç şey sellerdir. Sen o setleri görmelisin.

— Göreceğim. Setleri kesinlikle göreceğim.

— İşte genç kız böyle olur.

Kate geriye döndüğünde bar, beyaz renkli işçi tulumları ya da başka şeyler giyinmiş, yeni traş olup saçlarını taramış ve iş giysilerini biraz önce üzerlerinden çıkarmış pek çok erkekle doluydu. Bunlar'selin izlerini kasabadan silmeye çalışan işçilerdi.

Odanın kapısı vuruldu. *Tabura geç, saç sakal traşı bir Şilin* der gibi güçlü vuruşlardı bunlar. Jack Murchison kapısına gelmişti.

— Connie bir fincan çay içmek ister miydin, diye soruyor dedi. Karısının sorusunu iletirken adam kaşlarını kaldırıp indiriyordu.

Kate bu soruyu ortalıkta görünmeyen Connie'nin komutası olarak algıladı. Söz dinleyen Jack'ı merdivenden aşağı inerken, verandaya çıkıp meyhanenin işlerinin görüldüğü kesime giderken (bu keşim; mutfak, çamaşırhane ve et kesme odasından oluşuyordu) izledi. Bütün bu yerlerin duvarlarında asılı küçük fiçiler vardı. Genç kadın, okuldan yeni gelmiş iki çocuğunu doyuran Connie'nin bulunduğu fırın kadar sıcak olan mutfığa girdi. Jack Murchison'un karısı koyu renk gözlü, buğday tenli ama yüzü soluk bir kadındı. Yabanıl bir güzelliği vardı. Atalarından ona kalıtımla geçmiş yaralı ve kederli gibi görünen bakışları vardı. Ülkesine bir zamanlar egemen olan Türk ve Makedonların davranışlarına şimdi de dış biler gibiydi.

Babası Jack gibi iri kemikli bir oğlan çocuk ekmeğinin üzerine bir şeyler sürmek için mutfakta dolanıyordu. İriyarı bir kadın kocaman akaryakıt sobasının üzerinde biftekleri pişirmekteydi. Dana eti, deniz ürünleri ve ince çubuk makarnaya Demiryolu Otelı yemek menülerinde

yer ayrılmamıştı. Buradaki çok güçlü protein diyeti yüzünden erken yaşta kalp krizi geçirebilirdiniz.

Kate için bifteğin kokusu bir önbiliyi ve yapacağı seyriseferi anımsatır gibiydi. Bu koku ona dayanabileceği son noktaya kadar iz üzerinde olduğunu duyuruyordu. Connie kucağındaki küçük çocuğunu yere koydu ve onun koşmasına izin verirken sordu:

— Bir fincan çay ister misin?

— Evet. Genç kadın böyle yanıt verirken bir kez daha o tuhaf, istemsiz baş sallayışını engelleyememişti.

— Ne o, bir şey mi var, diye soran Connie şu anda yeni bir tür kuşkuya daha kapılmıştı. Kate'in tiki onun ahlsal konuda ilgisini yumuşatıyor ve yeni konuğun bir sara vakası olması ihtimalini büyük ölçüde artırıyordu.

Kate çayını yudumlarken bunun farkındaydı. Connie onu gözledi ve hoşnutsuzluğunu gösterir gibi, ağzını tuhafça hareket ettirdi.

— Çay içmeye gelmiş pek çok erkek var burada. Geceleleri de çok sayıda erkek oluyor. Onların kaç tane olduklarını senin bilmediğini Jack söylüyor.

— Gerçekten bilmiyorum. Ben, sessiz bir kasaba arıyordum. Ancak, burada işlerin nasıl gittiğine bakacağım.

— Eh, burası sessiz bir kasabadır. Ancak, erkeklerle doludur. Myambagh'ta işler şöyle yürür: Her üç yılda bir burayı seller basar. Her selde politikacılar kasabaya gelir ve hemen yardım edileceğine söz verirler. Ardından işçiler çıkagelir. Sel bitince duvarlar iyice kurumadan özel işçi yevmiyeleriyle her şey alçılanır ve yeniden boyanır. Bir, iki yıl sonra kasaba iyice kuruyunca işçiler bir kez daha boy gösterir. Çünkü yaptıkları alçılar kabarmış ve boyalar fiske fiske dökülmüştür. İşte bu yüzden şimdi Shirley işçilere biftek pişiriyor. Anlarsın ya...

Tanıtma konuşması sırasında Connie kurnaz bakışlarla Kate'e bakmıştı. En kötüyü görmemiş ama onu görmeyi bekleyen oldukça dürüst bakışlardı bunlar.

— Öyleyse sen erkeklerle dolu bir kasabayla gerçekten ilgili değilsin, öyle mi, dedi.

Kate başını salladı. Aslında o buradan gidip, Bourke kentine kadar kullanılmamış biletenin yararlanmayı düşünmeye başlamıştı. Ama, tam üstüne ısmarlama ke-silmiş gibi uyan bir kasabadan ayrılmak olacaktı bu.

— Ben erkek düşkünü bir kadın değilim diyerek yanıtladı.

Gözleri mutfakta dolaşan küçük çocuğuna takılmış olan Connie kahkahayla güldü. Bu, bir kızkardeşin gülüşü gibi işitildi.

— Tanrım, davranışın adamları düşkırıklığına uğratacak, dedi.

Biftekleri pişiren Shirley de güldü.

Connie, O herifler haftada bir kez on dakikalığına kadına muhtaç, diye konuştu.

Şu anda Kate de yüreklenmişti.

— Sanırım buraya bir testten geçmek üzere getirildim, öyle mi, diye sordu.

— Evet! diyen Connie'nin bakışlarına gene doğuştan edindiği keder egemen olmuştu. Şimdi olayların mükemmel olmayışından şikayet ettiğini göstermek ister gibi seslendi:

— Hey, Jack!.. Dubbo'daki dağıtıcıya telefon etmedin mi henüz?...

Jack bardan bağırarak yanıt verdi:

— Şimdi telefon ediyorum, sevgilim! Önce şu fıçıyı açmam gerekti!..

on bir

ŞAİRLER Günü yaklaştıkça Kate saçlarının paçavra-laştığını keyifle gördü. Bu değişikliğin ruhunda, akşam yemeklerini yabanıl bir havada tek başına bir masada yemesinde ve adamların onu orada rahatsız etmemele-rinde görüyordu. Umduğunuz gibi, meyhanede yemekler çok bol ve kalbe kötü etki yapacak kadar güçlüydüler. Genç kadın kendi kendine, bedenim kalınlaşacak, diye söz verdi. Kanım da köy yapıştırıcısı gibi akışkanlığını yitirecek. Sabah kahvaltısında biftek yiyeceğim. Avust-ralya Kalp Vakfı için bir uyarı olacağım. Onların kırsal kesim hastalıklı insan istatistiklerini kabartacağım.

Burada masa örtüleri Tayvan malı plastikten yapılmış dantellerdi. Kate yemeğin sularını masa örtüsüne dam-latmaktan çekinmiyor ve yemek yerken de eskisinden bi-raz farklı olmaya çaba harcıyordu.

Kasabadaki duvarları alçılıyıp boyayan işçilerin iki grubu oluşturduğunu fark etmişti.

Başka yerlerde düzenli yaşam sürdürdükleri açıkça belli olan bazı adamlar vardı. Bunlar Myambagh kasaba-sının Demiryolu Oteli'nde davranışlarıyla nasıl insan ol-duklarını göstermekteydi. Sel altında kalmış kasabada fe-laketin yarattığı etkiyi onarmak için iyi ücretler almak

üzere buraya gelmişlerdi. Kazandıkları dolarları boşuna harcamamak için kendilerini tutuşlarını görebiliyordu. Barda pek az para harcıyorlardı. Saçları fırçalanmıştı. Alçak sesle konuşuyor, gözleri her an salonun köşelerini aranıyordu. Dirseklerini bedenlerine yapışık tutuyorlardı. Bunlar Keşişler'di.

Bir de öteki tip, Kaçaklar vardı. Bunlar uzak kentlerde nefret ettikleri bir evliliği sürdürüyor olmalıydı. Geçmişte yaptıkları yanlış seçimin bedelini ödüyorlardı. Kazandıkları para bir çocuğun bakımına ya da yüksek faizle alınmış bir borcun ödenmesine gidecekti.

Belli amaçları olan Keşişler, aynen Kaçaklar gibi hep birlikte kendi özel masalarında oturuyordu. Kaçaklar dünyayı umursamadan yüksek sesle konuşuyor, her dakika Kate'e dönüp kendileriyle içip içmeyeceğini soruyorlardı. Genç kadın onlarla içmek istese bile, gerçekten istediği şeyi içip içmeyeceğini merak ediyordu. Öyle gözükiyordu ki, onlarla birlikte olursa zorlanacak ve fıçıdan muslukla akıtılacak koyu birayı içmek durumunda kalacaktı. Eğer cintonik ısmarlarsa bu ya bir ihanet olacak ya da kimliği ortaya çıkacaktı. Sonunda adamlara bir cuma günü onlarla birlikte içeceğini söyledi.

— O söylediğin, lanet olası iyi bir şey değil! Çoğumuz, Şairler Gecesi evimize gidiyoruz.

Kate yediği içinde içyağı damarları bulunan bifteği ve içmeye ne zaman başlayacağı birayı düşündü. Durum hoşuna gitmişti.

Cenazede Bayan Kozinski'nin torba gibi sarkmış ağız açılmış, yaşlı kadın mezarın üzerinden şöyle seslenmişti:

— Nasıl bir annesin sen?!.. Nasıl bir anne?... Eğer kocana iyi eş olabilseydin, babanla mı akşam yemeği yerdin?!.. Elbette, sen babanla yemek yedin!... Eğer iyi eş ve anne olsaydın, şu anda benim de torunlarım hayatta olurdu...

Eğer Kate kendi kanına ve Bayan Kozinski'nin anısına korkutucu bir sadelikle engel olabilseydi! Onları yan-

lış türden bir karbonhidratla boğabilirdi. Bayan Kozinski'nin sesi dışında hiçbir şeyden korkmadan, kırsal kesimin sağlıklı besinleri arasında kendisi tanınmaz bir duruma gelip ortadan silinecekti. Niyeti buydu.

Kaçaklar kafaları karışmış olarak bara kapanırken Keşişler bilgi yarışması, güncel olaylar ve kışkırtıcı bir polisiye dizisini izlemek, daha sonra geceliği kendilerine hesaplı gelen yataklarına girmek üzere üst kata, televizyon odasına çıkmışlardı. Kate, bardaki Kaçaklar'dan çevreye yayılan kuşkucu havayı algılayabiliyordu. Adamlar kendisi için şöyle düşünüyor olmalıydılar: Şu kadın aybaşı halinde mi; ya da o bir kışkırtıcı veya lezbiyen mi? TV'de margarin reklamlarını izleyen Keşişler de onun için gerçekten iyi bir kız mı yoksa baş belası mı, diye düşünüyor olmalıydı. Kate kuşkunun bu iki kutbunun kendisini, saman torbalarına eşit uzaklıkta bulunan Buri-dan'in eşeği gibi, sersemleştirici bir denge durumunda tutmasını umut etti.

Bir, iki ay sonra ne Keşişler ne de Kaçaklar böyle sularla eğlenmeye kalkacak, elektriksel durum gevşeyecekti. Eğer bu düşündüğü çıkmazsa Kate başka bir trene atlayıp ülkenin merkezine doğru giderken camdan bakıp kasabalardan kendine uygun bir başka kasaba seçecekti.

Kardinal Başpikopos Fogarty mezarın başındayken Kate oradaki kişilerin Bayan Kozinski için, bu ne düşüncesiz bir kadın, Kardinal'in önünde nasıl böyle davranabiliyor, dediklerini duymuştu. Sanki fark eder miydi? Kardinal Fogarty'nin mor renkli giysileri de Bayan Kozinski'nin küstahlığını kışkırtır gibiydiler.

Bunun üzerine Frank dayı da orada çıldırıyor gibi olmuştu. Aslında cenaze törenini Rahip Pietecki yönetiyordu. Ve kocakarı hiç çekinmeden sesini yükseltmekteydi:

— Sen benim anneliğime saygı göstermedin!... Sen, oğluma karşı bağlılık duymadın!... Bu yüzden tanrı bir balta gibi kafana indi!...

Şu anda içinden kendi kendine söylenen Kate, ama göreceğiz, diyor ve önündeki kremayı kaşıklarken kalbindeki gazabı körükler gibi ekliyordu: Ben kendi üzerimde Tanrı'nın yaptığından daha iyi iş göreceğim.

Daha sonra çıktığı televizyon izleme odasında genç kadın tüm Keşişler'in meraklı bakışları altında ekrana göz atıp odanın köşesinde duran kitap rafına yaklaştı. Rafta eski bir ansiklopedinin ciltleri vardı. Bunlar belki de Myambagh'ın yün ve buğdayının iyi para ettiği günlerden kalmıştı. Ya da olasılıkla Jack Murchison bir koyun satışı artırmasındaki uyarı üzerine ansiklopediyi alıp oraya koymuştu.

Kate raftan bir ansiklopedi cildini çekip aldı. Odasında kapıyı sürgüleyip yatağının üzerine oturdu. Bir hayalet bile haber almaya ve oyalanmaya gereksindiğinden, ansiklopedi cildini dikkatle incelemeye başladı.

13. Cilt - *Jirásek'ten Liguria bölgesi'ne* kadar olan madde başlıklarını içeriyordu. Genç kadın Slav'lar hakkında yeni bir şey bulmak umuduyla kitabın ilk sayfasını açıp *Jirásek'i* okudu. Onun Çek olduğunu ve 1851-1930 yılları arasında yaşadığını öğrendi.

— *Jirásek*, Bohemya'nın Hronov kasabasında, 1851 yılının 23 ağustos günü doğdu. Tüm çalışma yaşamı boyunca lisede öğretmen olarak görev yaptı. Yazdığı tarihi romanlar çağında çok ünlendi ve Çekoslovak milliyetçiliğini körükledi. Hussite dönemine özel bir ilgi duydu.

Genç kadın, *Joss'un* uzakdoğuda kullanılan İngilizce'den bozma dilde putlar ve kutsal varlıklar anlamına gelen bir sözcük olduğunu öğrendi. *Jota*, Aragon bölgesi-

nin 3/4 ritimli bir dansıydı. *Slobodan Jovanoic*, 1962 yılında Kanada'nın Windsdor kentinde ölen Sırp asıllı avukat, politikacı ve tarihçiydi. Kate İrlandalı yazar *James Joyce*'u tanıyordu. Ama üniversitedeyken yazarın *Finnegans Wake* adlı yapıtını anlamakta başarısız kalmıştı. Musevilerin dinsel inanç ve ilkeleri anlamına gelen *Judaizm*'i eski patronu Bernard Astor'un talimatı aklına gelerek ve aklında birtakım özürler bulup içinden gözyaşları dökerek okumadan atladı. *Norwich'li Julian* ve *Jungle* (cengel) *Savaşları* başlıklı maddeleri de okumadan geçti. *Jura Jeolojik Zamanı* adlı maddeyi biraz okuyabildi.

Sonra sıra K harfiyle başlayan maddelere geldi. Buradaki ilk sayfada çağdaş ressam *Kandinski* ile *Kangurular* vardı. Avustralya'nın ulusal totemi olan kanguruları bazı kişiler avlıyorlardı. Bu avcılar, olasılıkla kendinizi onları asmaya hazırladığınız bardaki insanlar türündendi. Yumuşakbaşlı bir otçul hayvan olan kanguru, madde başlığının yanında iyi çekilmiş bir resimle temsil olunuyordu. Bu tür hayvanlara dokunulmazlık sağlanmalıydı. Keseliler sınıfının en büyük boylu örneğine iri ayaklı anlamına gelen *Macropodidae* denilmekteydi. Bunların yakın akrabaları gene Avustralya'da yaşayan vombat ve Falanger'lerdi. *Macropus Kanguru* adı verilen gri kangurular (ansiklopedinin düzenlendiği tarihte) saatte kırk iki kilometre hızla yol alabiliyordu.

Kanguruların ayak parmaklarının sayısı beş iken *Hypsirymnodon* türü dışındakilerde beşinci parmak ortadan kalkmıştı. İkinci ve üçüncü parmakları incelmış olup bunlar artık üzerine basmaya değil, hayvanın kürkünü tımar etmesine yarıyordu. Hayvanın üçüncü üye görevini yapan kuyruğu çok hızlı hareket ettiği zamanlarda dengeleme ve dümen tutma işlevlerini yapmaktaydı.

Ansiklopedinin on üçüncü cildi, kangurunun koyu kahverengi gözlerinin iri olduklarını belirtiyordu. Hayvanın kulakları sesin kaynağına göre dönebiliyordu. Yavru doğduğunda döl yatağının ağzı ile kese arasındaki

yolu anasının kürkünü aralayarak aşabilmekteydi. Bu durumda dört ayağını da sürünme hareketini yapmak için kullanıyordu. Anasının organları arasındaki bu yolculuğu yapmak için kış mevsiminin başlangıcını seçmiş oluyordu. Yavru bir sığınaktan ötekine giderken iki buçuk santim kadar boyunda, kırmızı renkli ve yapış yapış görünüşlüydü. Kate, bu yolculukta yavrunun dünyanın doğası ve şaptanmış yolların değerini öğrendiğini düşündü. Keseye varınca yavru oradaki memelerden birini ağzına alıyordu. Meme şişiyor ve hep yerinde kalıyordu. Yavru kesenin karanlık, güvenli ve ılık yumuşaklığı içinde uzunca bir süre yaşıyordu. Aylar sonra bir süre ağzından memeyi bırakıyor ve keseden çıkıp kısa gezintiler yapıyordu. Altı aylık olunca keseden tümüyle ayrılıyordu.

Diğer kıtalardaki ceylan ve geyiklerin yaşayışına benzer şekilde kangurular Avustralya'da otçul beslenme düzenini sürdürüyor, sürü ya da gruplar halinde dolaşarak, başlarında genç ve tutkulu hemcinslerine karşı sürüyü koruyan güçlü erkek kangurular bulunuyordu. Ön ayaklarıyla yumruk vuran kangurular, pençeleri de bulunan arka ayaklarıyla gene yumruk ve tekmeatabiliyorlardı.

On üçüncü cilde göre, bu denli yaşam dolu olan kangurular kolayca korkutulabilirdi. Kaçarken kendilerini yaraladıkları oluyordu. Sürü halindeyken direnmektense kaçmayı yeğliyor ama kimi zaman oldukları yerde dikilip düşmanlarını yumruklayarak ya da tekmeleyerek kendilerini savunuyorlardı. Kimi belgelere göre, kangurular kendilerine saldıran bazı köpek ve hatta insanların bağırsaklarını yere dökmüşlerdi. Bir süre bu hayvanların yumruk atma yeteneği kötüye kullanılmış ve insan rakipleriyle boks yaptırılmışlardı. Yumruk atarken kanguru kuyruğunu arka ayaklarına ekleyip üçüncü ayak gibi kullanıyordu.

Kate, ansiklopedinin *Kanguru* maddesine doğru bildiride bulunur gibi konuştu:

— Endişe etme sen! Endişe etme!...

Kitaptaki resimde *Macropus Kanguru* diye tanıtılan ön ayağını ağzına getirip sabit bakışlarla bakan yaratığa karşı bir anlamda sempati duyacak zamanı bulunmuyordu genç kadının. Bu hayvan bir gaf sonucu yanlış dünyaya gelmişti. Burada güvenli kesesinin vaatleri açık alanlarda onurlandırılmıyordu.

Genç kadın elindeki ansiklopedi ile bir buçuk saat kadar oyalanmıştı. Kapıya birisi vurdu. Beklediği gibi, gelen rahatça gülümsemekte olan Jack Murchison idi. San ki birbirlerini aylardır tanıyor gibiydiler. Adam:

— Sessiz bir gece. Musluklara bakmak isteyebilirsin diye düşündüm, dedi.

— Aşağıda çok erkek var mı?

— Her zamanki adamlar. Yerliler. Zararsız ve yaşlı piçler.

Gene de adam merdivenin alt başında durup konuştu:

— Onlardan her birisi kasabada lanet olası bir özelliğiyle ünlüdür.

İş toplantıları ve fikir alışverişi için düzenlenmiş küçük salon bar bu saatte boştu. Cam kapılarının ötesinde kasabanın kararlı sessizliğini kolayca algılayabilirdiniz. Genç kadın şuradaki duvarın dışında tahıl kamyonlarının yol kenarında, ışıktaki fark edilen sisin içinde sessizce park edilmiş olduklarını görebiliyordu. Kate kendi kendisine, politikacılar bu anda tahıl ürünlerinin dışsatımından kesin dille söz ediyorlardır, dedi. Oysa şu sırada Myambagh'ta istasyonlarda bulunan tahıl ürünü, buğday taşıyan araçların koca karınlarında uyuyor.

Jack salon bardaki tezgahın giriş yerini açtı ve genç kadını tezgahın içki hazırlama işi yapılan yanına geçirdi. Şimdi uzun tezgahın arka tarafında bulunan bir kapıdan geçip asıl bara girebilirlerdi.

Kate bu türden işyerlerinin kutsal ve tabu sayılan ke-

simine girmiş olduğunu biliyordu. Atyarışı hipodromlarında tartı odası ya da kiliselerin itiraf locası gibi, bar tezgahının arkası da çok önemliydi. Genç kadın kendisine bir tür dokunulmazlık damgası vurulmuş gibi duyumsadı. Salon boş olduğu halde bu kutsal yerin havasını içine çekebilmek üzere bir süre orada kalmalarını istedi. Oysa Jack, onun orada duralamasını emekçi sınıfının barının görüntüsünden, böyle bir yerin konumundan Kate'in şaşkınlığa düşüp kafasının karışmış olmasına yorumladı. Jack'in gülümseyişi bağışlayıcıydı. Aynı zamanda, ben her zaman senin Hilton'lara ve Marriott'lara ait olduğundan kuşkulandım, der gibiydi.

Gene de orada fazla oyalanmadan asıl bara, meyhane bölümüne geçtiler. Burası Jack'ın söylediği gibi fazla kalabalık değildi. Genç kadın uzak köşede duvarın yakınındaki bardo masasının boş olduğunu gördü. Masanın üzerindeki avizenin ışıkları da söndürülmüştü. Barın son müşterileri biten günün son içkisini içmek üzere tezgaha toplanmışlardı.

Kate şimdi de beyaz iş tulumlarını giyinmiş yerel kökenli bir işçinin barda oturduğunu gördü. Genç kadın, bu adamın Jack Murchison'un meyhanesinde basit fikir alışverişleri yaparak buraya sığınmış olduğunu söyleyebilirdi. Belli ki adam burayı bir yuva gibi görüyordu. Şimdi kasabada uykuya dalmış sokaklarda bulunan bazı duvarların ardındaki evinde, evlilik yuvasında daha karmaşık bir pazarlıktan kaçmış olduğu ne kadar da belliydi. Bunu anlamak için ünlü dedektif Sherlock Holmes olmanız gerekmiyordu...

Barın arka kapısının yanındaki köşede uzun ayaklı taburede çok iriyarı bir adam vardı. Oturduğu yerde adamın bedeninin üst kesimi piramit gibi görülmekteydi. Gene de bu durum adamın bedenindeki kaslarla birlikte yağlanmış, şişmanlamış yapısının sarkmaya başlamış olduğunu gösterebilirdi. Çıplak görmedikçe bundan emin olamazdınız.

Orası, o adamın köşesiydi. Bunu nasıl söyleyebildiğini Tanrı bilirdi. Ama, orası onun köşesiydi. Hiçbir saldırganca davranış yapmadan oraya sahip oluşunun havasını çevreye yayıyordu. Jack Murchison bu adamların her birinin burada bir şeyle ünlü olduğunu söylemişti. Bu adam da adının böyle çıkmış olduğunu biliyordu. Bu ünü belli ki tatlılıkla taşımaktaydı. Çünkü Kate'e doğru çevirdiği iri yüzü, kuşku taşımadan bakan art niyetsiz bir ifadeyle doluydu. Bu adam barda iriyarı oluşuyla ünlü olmalıydı.

Piramit biçimli adamdan bir, bir buçuk metre uzaklıkta şimdi de şapkasını başından çıkarmamış olan ince yapılı bir adam vardı. Bu adam Kate'in önünde yürüyen Jack'a, ne oluyor, diye bakıp gülümsedi. Evet bu adam Tazı idi. Kate barın şu tarafına geçmekle hiç yanılmadan o adamın tazı olduğunu, her yerde bulunup o yerleri bildiğini söyleyebilirdi. Burada her yer denilince Melbourne, San Francisco, Edinburgh ya da Tokyo akla gelmemeliydi. Bu bağlamda o yer Wilcannia, Dungog, Warricknabel, Manduramak ve şimdi kuşkusuz adamın takılıp kaldığı Myambagh anlamına geliyordu.

Kate yaptığı bu adlandırmaları pek tatlı buluyordu. Yaşadığı felaketten önce böyle adamları hemen ayırt edemezdi. Şimdi genç kadın için bu adamlarda sanki onu besleyip oyalayacak bir şey vardı.

Her yerde bulunan adamın sol tarafında, yüzünde Keltlerin belli belirsiz leke izi olan çok uzun boylu bir oğlan çocuk oturuyordu. Böyle yüzleri şu sıralarda çoğunlukla çalılık bölge kasabalarında, Connemara'da ve dağlık bölgede görebilirdiniz. Bu tür yüzün asıl sahibi çalılık alana on dokuzuncu yüzyılda gönderilmiş olurdu. Oraya çoğu kez gönülsüz gelen bu insanlar özgün görünüşünü koruyarak yaşar ve torunları yüzlerindeki lekelerle eski günleri anımsatırlardı. Hebride'in dışındaki balıkçılarda bunlardan daha iyi yüz göremezdiniz.

Barın köşesinde oldukça yaşlı ama gene de çok yaşlı

olmayan iki adam adam vardı. Kısa boylu olanı barın tam köşesindeydi ve kolu duvara değiyordu. Diğer yazıtı şöyle olan bir plakanın tam altına oturmuştu: *Bu yazıt, Bert (Tıknaç) Hogan'ın (1923-1989) anısına buraya, Murchison Demiryolu Otel Sosyal Kulübü tarafından konuldu. Burası Tıknaç'ın köşesidir.*

İki yaşlı adam da, her yerde bulunan ve o yerleri bilen adam gibi şapkalarını başında taşıyordu. Barın köşesindeki yaşlı adam (Köşedeki Adam) için Kate, suratındaki mimikleri ne kadar çabuk değiştiriyor, diye düşündü. Aynen insanların oynadığı oyuna katılmak isteyen, bu yüzden yüzü her an değişen ve arka ayaklarının üzerinde susta duran bir köpek gibi.

Onun tersine yazıtlı plakanın altında oturan adam (Plaka Adam) olasılıkla altmış beş yıllık canlı bir deneyin birikimine sahipti. Eğer kendisine sorarsanız bu deneyimleri anlatır, sormazsanız hiç bir şey söylemezdi. Damarlarında var olan canlı deneyimleriyle ölüp gidecekti.

Arka kapının yanındaki Piramit Adam ile lekeli şapka giyen Tazı, buradaki konuşmaları kontrol altında tutan iki kişiydi. Jack Murchison'un da katkısıyla iki adam bu kontrolü kendilerini hiç sıkmadan ama oldukça emredici tavırlarla yürütüyorlardı.

Plaka adam bu durumu anlayışla karşılıyor ve kulaklarını istekli köpek gibi oynatabilen Köşedeki Adam'a daha incelikli tavırlarla durumu aktarabiliyordu. Ancak, burada da bir kural geçerliydi. Olayı yanındakine aktarır gibi yapmamalıydınız. İşin içine lanet olası gurur sorunu karışıyordu.

Öyleyse bardaki özel gerilimin bir bölümü iki yaşlı adamın kolayca kazanılmasından geçiyordu. Ufacık bir şey bile bunu yapabilir, bir konuşmanın o anki konusunu sağlayabilirdi. Bu hep böyle olagelmmişti. Yeni Güney Galler Bölgesi İçki Ruhsatı Komisyonu, Jack'a içki satma ruhsatı vermişti. Ama bu, barda hoşnutluğu ve hevesi

artırıcı bir ruhsat değildi. Sevecen bakışlı Piramit Adam; bu etkinliği, dünyada böyle bir kural olmasa bile, iki yaşlı adamı memnun edecek şekilde rahatça yapabiliyordu.

Kate ilk içki mayalama ve damıtma Tanrı'larından beri böyle düzenlemelerin var olduğunu bilerek kendine güveniyor ve gene de şaşkınlığa düşüyordu. Bir adama ruhsat ve üzerinde kutsal varlıkların soluğu bulunan içkilerin kontrolü verilmiş, bütün bu yardımcı elemanlar bir yerden çıkıp şarap ve ekmek kutsaması ayinini yapmaya gelerek kahverengi sıvılar beyinlerinden geçerken düşlerini değiştirmişti.

Jack için genç kadın, O pek şanslı bir adam, diye düşündü. Hiç çaba harcamadan bu durum böyle düzenlenmiş olduğu için adam sürekli müşteriler edinmişti. Ve şu anda belki genç kadının konuşmak istemeyeceği iki yaşlı adamı da içermek üzere, bütün bu müşteriler onunla görüşmek istiyorlardı.

Meyhaneci, Kate'e bardaki kasanın nasıl kullanılacağını öğretirken genç kadın, Tazı'nın bakışlarının kendi üzerinde bulunduğunu algılayabiliyordu. Bu adam, komik olmasalar bile, belli bir şekle bağlı şakalarını yapıyordu:

— Yeni bir çırağın mı var, Jack? Lanet olası, bu geçen seferkinden çok daha hoş görünümlü biri...

— Bu tuş orta boy, bu da büyük boy bira bardakları için, diyen Jack kasanın yanında ayakta durup genç kadına açıklamalar yapmaktaydı. Şu tuşa votka, rom ve viski gibi sert içkilerin birer dublesi için basacaksın. Lanet olası mükemmellikte olmayan bir dünyada sen elbette ki bir duble içki ne değer ifade ediyorsa müşteriye o değerle borçlandıracaksın. Çünkü herkes viski, votka ve romun farklı fiyatlarla satıldığını bilir. Ama, Demiryolu

Oteli bu mükemmel olmayan lanet olası dünyadadır. Ve sen, bu farklı fiyatları kafasında taşıyan kişilerden başka fiyatı isteyemezsin. Burada kibarlık devri sona ermiştir. Şimdi sattığımız yerfıstığı ve öbür çöplüklere sıra geldi. Onların hepsi aynı fiyatlıdır. Şu yerfıstığı tuşunu görüyor musun? İşte ona basacaksın.

Adam kasayı geçici olarak sildi. Böylece Kate birkaç kez denemek üzere tuşlara basabilecekti. Genç kadın, bardaki tüm konuşmaların kesildiğine dikkat etti. Herkes Jack'ın talimatının onun üzerindeki etkisini görmek ve yapacağı tuhaf bir hatayı yakalamak üzere dikkat kesilmişti.

Daha sonra Jack:

— Şimdi fiçılardaki muslukları görelim, dedi. Eski, yeni ve Foster biraları. Bunların muslukları. Birayı fiçiden satıyoruz. İşin sırrı bu. Bileğime dikkat et şimdi.

Kullanılmamış bardak tepsisinden büyük bir bira bardağı alıp sanki ortadan uçup gidecekmiş gibi hafif bir el hareketiyle bardağı doldurdu.

— Bütün marifet bilekte. Burada yaşamının büyük hedefi, büyük bira bardağını iki harekette doldurmak olacak. Böylece damlama tepsisinde bir damla bira kaybı bile olmaz. Sonunda çok hoş, güzel bir köpük üstü kaplı dolu bir bira bardağı çıkar ortaya.

Jack konuşurken bir yandan da bardağı doldurma hareketini gösteriyordu. Bu hareketler genç kadını yaşadığı yalın ortama uygun bir tür zevk ile doldurdu. Adamın bileğinin bükülüğü ne mükemmeldi.

İkinci ve daha kısa süren bir bilek hareketi sonucu oluşan dökülüştü bardaktaki bira tama yakın dolmuş, üzerinde yeterince köpük oluşmuştu. Genç kadın biranın köpüğüyle ilgili olarak dikkatle davranması gerektiğini biliyordu. Başka ülkelerde normal sayılan ve yapılmasına izin verilen şeyin Avustralya meyhanelerinde hakka saldırı ya da onur kırıcı bir durumu ortaya çıkaracağını biliyordu. Dolu bira bardağının yeterince köpüklü üst

yüzeyi olması burada doğuştan kazanılmış bir hak gibiydi. Bu görüntü sanki içki içenin varlığına ve erkekliğine alkış tutmaktaydı.

Genç kadın Jack'ın yaptıklarına dikkat edip adamın bilek hareketlerini aklında tuttu. Hafif ve incelikli davranışlardı bunlar. Sonra kendisi de aynı şekilde büyük bir bardağı birayla doldurdu.

— Güzel oldu, diyen meyhaneci tam kıvamında köpükle süslü dolu bardağı barın üzerine koydu. Piramit Adam alkışladı. Onun beğendiğini alkışlamasına izin verilmiş olmalıydı. Hevesli yaşlı adam bu alkışa güldü. Onun gülmesine de ya izin verilmişti ya da kimse ona aldırış etmiyordu.

Şu anda uzun uzun tanıştırma faslına geçiliyordu. Arka duvarın önündeki taburede oturan ve şimdi ayağa kalkmış olan Piramit Adam'ın adı Jelly idi. Genç kadın dikkat etti: Jelly'nin gözleri yaşam doluydu. Görünüşte bu adama acımasızca bir takma ad takılmış olmasına karşın, bu böyleydi. (Jelly, İngilizce'de pelte, jöle, jelatin demektir - Türkçe'de de sıvı durumundaki dinamite, dinamit lokumu denir - Çev.).

Daha sonra Jack bu takma adın, serserinin beden boyutlarıyla hiçbir ilgisinin bulunmadığını söyledi.

Ve Jelly güldü. Kendisiyle ilgili olarak yapılan espriye dört elle sarılır gibiydi.

— Bu adam lanet olası bir dinamitçidir. Jelly adı, jelatinli dinamitten esinlenerek ona takılmış. Bu da Bayan Kate, Jelly.

— Tamam şekerim, hoşgeldin.

Meyhaneci şimdi Tazı'ya dönmüştü.

— Bu adam Guthega'dır. Kasaya lanet olası parasını alıp koymadan kesinlikle bu adama içki doldurma!...

— Senin gibi gözü aç bir serseri için bu sözler pek yerinde! diyen Tazı bağırır gibi konuşmaktaydı. Canowindra'da sana benzeyen berbat bir meyhaneci vardı. Adamı o berbat kasabadan sürdüler. Şimdi lanet olası oğlumu

da bayana tanıştıracak mısın, yoksa tanıştırmayacak mısın?...

Tazı yanındaki yüzünde Kelt'lere özgü leke izi bulunan oğlunu işaret ediyordu.

— Şu anda oğluna, yani seninle ilgili en berbat şeye geliyordum. Bana sorarsan bu çocuk bir koyun kırkıcısının yanında çalışan ahçıdır. Kate, şu oğlan Guthega'nın oğlu Noel.

Babasından daha uzun ve de sıska olan oğlan genç kadınla tokalaşmak üzere elini uzattı. Guthega onun bu davranışından hoşlanmamıştı.

— Bir kadınla el sıkışma, Noel adlı herif!.. Tanrım! Bu kadın Avustralya Yüksek Mahkemesinde kadın haklarını savunan lanet olası bir feminist ya da ona benzer bir şey değil ki!...

Bu sözlerden ötürü biraz rahatsızlanmış gibi görünen çocuğa herkes gülerken Kate gülümsemesini engelledi. Çünkü şimdi de çocuklarına Noel adını takan bir kasabayı bulduğu için sevinçliydi. Bir kez daha bu durum, ona sunduklarıyla mükemmel görünüyordu. En yalın öğelere geri dönmüş gibiydi.

Yalnızca görev kabilinden yüzeysel gülüşünü kesen Jelly genç kadına bir şeyler söylemek istedi. Kate onun ellerini baltayla bir şey keser gibi bara dayadığını gördü. Sonunda adam konuştu:

— Noel, Avustralya'nın şampiyon koyun kırkıcısıdır. Buna inanamazsın. Ama, sahiden o bir şampiyondur. Böyle lanet olası okuma yazması kıt ve umutsuz bir vaka olan babası varken Noel bir konuda şampiyon olabilmiştir. Bu yüzden sen bir şampiyonun elini sıkabilirsin...

Noel beden ağırlığını bir ayağından öbürüne aktardı. Başarıları hakkında kişiler konuşurken bozguna uğraması Noel'in tipine çok uyuyordu.

— Geniş taraklar sayesinde şampiyon oldum, bayan. Eski günlerin dar taraklarıyla değil, diyebildi.

— Evet, geniş taraklarla şampiyon oldu, diyerek baba-

sı yineledi: Eski günlerin taraklarıyla değil bu şampiyonluk. Lanet olası geniş taraklar bizleri de zorluyor. Bu yüzden anası ve ben başımızı dik tutamıyoruz artık...

Guthega çok fazla içki içmiş, oğlu geniş tarak şampiyonu içmemişti. Kate, Bayan Guthega'nın sesini duyar gibi oldu:

— Babana sahip ol, onu eve sağ salim getir, oğlum!

Jack genç kadına iki yaşlı adamın, Köşedeki ve Plaka Adam'ların adlarını da söyledi. Köşedeki Adam bunu sevinçle karşılarken öteki adam başını kısa ve nefret eder bir hareketle geriye doğru salladı. O ve Kate birbirinin adını öğrenmeye gereksinmediklerini anlıyorlardı. İki çocuğunu birden yitirmiş bir kadın, böyle adlara kafasını takmayacaktı.

Oysa Köşedeki Adam bu durumu bilmiyordu. Neden-siz olarak o hemen kadınla arkadaşlık etmek ve şakalaşmak istedi. Kendisi kadına, Kate! diyecekti. Karşılık olarak kendi adının da konuşmalarda kullanılmasını istiyordu. Ansiklopedinin 13. cildindeki keyifli anası olan kanguru gibi, adam şimdi de antika ahmaklığıyla dünyanın onun yoluna geleceğine inanmaktaydı.

İş tulumu giyinmiş yerel işçi şimdiden bardan ayrılmış bulunuyordu.

Artık öğrenecek bir şey kalmadığından Kate adamların hepsine birden, İyi Geceler diledi. Jelly'nin gözlerinin kendisini biçimli bakışlarla izlediğinden haberliydi. İyi niyetlerle dolu, parıldayan ama hiçbir şey beklemeden bakışlardı bunlar.

Oysa, şampiyonun babası avanak Guthega bu kadınla bir şansım olabilir diye düşünüyordu.

on iki

KATE bir süre için meyhanedeki canlılığı ve iş hacmini kendisinin artırdığını söyleyebilirdi. Albay John Eglington Lise öğretmenleri ile National, Westpac ve State bankalarının memurları onu görmek için bara geliyor; Kaçaklar grubu, genç kadına Eglington yolundaki bir başka meyhanede yapacakları partiye katılıp katılmayacağını soruyorlardı. Kate'in kendilerinden uzak durma isteği dışında, başka bir meyhaneye gerek duymamasının nedenini anıyamıyorlardı. Kaçaklar bir yana bırakılırsa Demiryolu Oteli tam Kate'in aradıklarına uyan bir yerdi.

Birkaç kişiden gelen özel buluşma önerisini de genç kadın kolayca geri çevirmişti. Sözgelisi, bir teknisyen ona bar kapandıktan sonra Wrangle ormanlarında bulunan Kara Göl'ü ay ışığında göstermeyi önerdi. Arabayla gideceklerini ve oranın çok güzel bir yer olduğunu söylüyordu. Tren istasyonunda çalışan bir muhasebeci ise, Wagga'da sahnelenen bir Fransız oyununu birlikte gidip görmelerini önerdi. Kate her iki öneriye de şöyle söyleyerek karşı çıktı:

— Çok uzun bir araba yolculuğu olacak. Lanet olası hava da pek soğuk...

Sonunda onun cinsel yönden soğuk bir kadın olduğu adamların arasında alçak sesle konuşulmaya başlandı ve barda Kate'in sayesinde yaşanan olağandışı iş artışı sona erdi.

Genç kadın sabah kahvaltısında yağlarını bile ayırmaya zahmet etmeden domuz sucuğu, öğle yemeklerinde bifttek yiyor ve çay içiyordu. Bunlarla birlikte üzerine soğuk tereyağı sürülmüş beyaz ekmek dilimlerini tüketmekteydi. Artık karbonhidrat, yağ ve proteini bol bol tüketen bir kadın olmuştu.

Jack onun gösterişsiz haftalığından yatma ve yeme harcamalarını kesiyordu. Murchison Demiryolu Otelinde kalıp kendisini tuhaf biçime sokmak Kate'e haftada doksan dolara mal olmaktaydı.

Gene de biçim değiştirme işlemi her zaman pürüzsüz olamadı. Bir sabah Avustralya'nın sonbahar sonu insanı kamçılayan sert havasında odasından çıktığında, Connie ile Jack'ın kendisi hakkında tartıştıklarını işitti:

— Ben sıradan *dostça davranışlardan* söz ediyorum.

— Bana bak, Connie. Onun bir fahişe olduğundan endişe duyan sen değil miydin?!

— Çevresine biraz daha dostça davranmakla fahişe olması gerekmez. Bu kadın insanları korkutup kaçırıyor.

— Bara gelen o adamların hepsi, bütün o ekstra işler aldaticıydı, sevgilim.

Kate, meyhanecinin ağzının ucuyla birtakım tuhaf sesler çıkarıp yeniden konuştuğunu duydu:

— O herifler müşteri olarak buranın devamlısı olmayacaklardı. Geçiciydiler.

— Lanet olası geçici müşterilerin bıraktığı para banka ekstrelerinde hiç de fena görünmüyordu, diyen tutumlu Rum kadını şunları eklemekteydi: Makedon ve Türk düşmanların ne zaman gelip köyü yakacağını kim bilir? İş varken yapılmalı ve para kazanılmalı...

— Dinle sevgilim. Böyle şeyler söyleme, Tanrı aşkına!

— O tuhaf bir kadın!

— Evet, biliyorum. Ama tehlikeli değil. Öyle değil mi?

Daha sonra mutfakta Kate patatesleri soyarken iriyarı bir kadın olan Shirley onları öğle yemeği için kızartıyordu. Genç kadının gözleri önündeki açık gazete sayfasına kaydı. Zaman zaman dikkati şu anki gibi tanıdık adların bulunduğu yazılara takılıyordu:

Kozinski'lere Yapı Sorgulama Komisyonu'nda Erteleme Kararı Verildi

Taşınmaz Malları geliştirmeyeyle ilgili işlerde önde gelen Kozinski İnşaatları ve Kozinski Uluslararası Taşınmaz Mallar Geliştirme Şirketi'nin başlıca ortakları babaoğul tanınmış işadamları Peter ve Paul Kozinski'nin son zamanlarda geçirdikleri büyük aile trajedisi nedeniyle, geçici olarak İnşaat Endüstrisi Komisyonu'nda sorgulanmalarının ertelenmesine karar verildi. Komisyon Başkanı Bay P. Roger, Kozinski şirketlerini temsil eden Bay German'a Kozinskilerle ilgili sorulacak soruları olduğunu; bunların çok fazla ertelenemeyeceğini, ancak ailenin yaşadığı büyük trajedinin tüm toplum tarafından üzüntü ile karşılanmasının bu kararın alınmasına neden olduğunu bildirdi.

.....

Genç kadın kendisiyle ilgili öykünün bir kez daha acıklı biçimde anlatıldığı yazının geri kalanını okumadı bile.

Mutfakta çalışır ve soyduğu patatesleri masanın üzerine serilmiş gazetenin üzerine koyarken Connie bir kez daha onu yoklar gibi konuştu:

— Jack ve ben bugün Hereford Breeder ailesinin vereceği baloya gidiyoruz. Bizler, bu gece çocuklarımıza senin bakıp bakmayacağını merak ediyoruz, Kate.

Genç kadın gözlerini kapadı. Bu tür gereksiz oyunların kendisine karşı oynanmasını istemiyordu.

— Ben çocuklara bakmada pek iyi değilimdir, dedi.

— Önce karşı çıkıp sonra çocuklara bakacağını mı söylüyorsun? Ya da onlara bakmak istemediğini mi söylemek niyetindesin?

— Hayır. İkisi de değil. Ben, o işte iyi değilim.

Kate, Demiryolu Otel'i'ni Connie'nin çocuklarıyla paylaşmaya hazırdı. Ama çocuklarla konuşmuyor ve onların adını anımsamaktan kaçınıyordu. O çocuklar kendisine göre, bardaki Plaka Adam ve Köşedeki Adam gibiydiler.

Connie'ye söyledikleriyle kendisini tehlikeye attığını bilen genç kadın, iş için henüz hazır olmayan karartılmış asıl barda Jack'ı buldu.

— Dinle Jack. Bugün buradaki bütün işleri ben yapacağım, dedi.

Meyhaneci onun ne demek istediğini anlayamamış ve içtenlikle kaşlarını çatmıştı.

— Demek istiyorum ki, saat ondan kapanışa kadar bütün gün çalışacağım.

— Mahvolursun sonra, şekerim.

— Olsun, biraz sıkı çalışmak istiyorum. Daha iyi uyumak için.

— Sana o kadar parayı verip veremeyeceğimi bilemiyorum.

— Aynı yevmiye ile... Fazla saatlerle çalışma ücreti istemem. Aynı yevmiyeyi alacağım.

Gündüz servis edilen tatlıları yalın bilek hareketleriyle kaselere doldurmak istiyordu. Sonra iki döküşte büyük bira bardaklarını, birayı fış fış akıtarak güzelce dolduracaktı.

— Beni dinle... Üzerime görev değil ama aklının başında olduğundan emin misin? Bir doktora görünmen gerektiğini düşünür müsün?

— Hastanedeysen pek çok doktora görünmüştüm.

— Hastanede mi yattın sen?

— Omuzumdaki yanıklarımı için yatmıştım. Bunun insanlara bir zarar vereceğini mi düşünüyorsun?

— Hayır. Öyle değil. Korkma.

Ve Jack karısı Connie ile birlikte daha erken saatte yola çıkacağı için sevincini gösteren tuhaf sesler çıkardı.

Oysa Kate on iki, on üç saat süreyle bira bardaklarını güzelce doldurmaya istekli oluşunun yeterli görülmediğini hemence sezinleyebiliyordu. Her zamanki gibi, insanlar sizin onlar için yapacaklarınızla doyunluğa varmıyordu. Onlar daha, daha fazlasını istemekteydiler.

Durum giderek karmaşıklaşıyordu. Bu yüzden genç kadın biraz zorlayıcı davranmaya karar verdi:

— Bak, bu Tanrı'nın cezası yerde çalışmamı istiyor musun yoksa istemiyor musun, Jack, dedi.

Meyhaneci kadınların öfke gösterilerine alışkın değildi. Korkar gibi olmuştu.

— Tamam, tamam. Yaptığın işte muazzamsın, diye konuşurken Yeni Toothey birası akıtan fıçının musluğuna dokundu. Sonra sordu:

— Bir yerde kocan ya da sevgilin var mı?

— Kocamı bıraktım.

Genç kadın, erkeklerin bulunmadığı ya da onların sorunlarını böyle rahatça ileri süremediği bir yer var mıdır, diye merak etti. Ancak öyle bir yerin varlığını düşünemiyordu.

— Tamam, Kate. öyle istiyorsan bir kez dene. Ancak öğleden sonra saat birden gece on bire kadar çalışmaya ne dersin? Senin de yaşanacak bir hayatın var, şekerim.

Meyhaneci bu kolayca söylenmiş *Senin de yaşanacak bir hayatın var* sözünün Kate'i öfkелendirdiğini anlıyor ama bunun nedenini göremiyordu.

— Bundan sonra müşterilere karşı hoş davranacaksın, Kate. Olmaz mı, diye sordu.

Genç kadın bu sözü nasıl yanıtlayacağını biliyordu. Hem de en etkili sözcüklerle...

— Cehennem ol! diye söylendi.

Şimdi de Kate başının istemsiz hareketlerle sallanmasını durduramıyordu. Şöyle bir düşkünlüğünü yaşamaktaydı: Meyhaneci ona önce bira bardaklarını güzelce doldurmasını, tepsiye içki damlatmamasını öbür şeylerin yanı sıra öğütlemişti. Adam şimdi karısının sözü üzerine diğer şeylere yaklaşımda bulunuyordu.

— Dinle, seninle karım arasında bazı benzerliklerin bulunduğuna dikkat ettim. İzin ver de anlatayım... Connie kolayca moralini yitirebiliyor. Oysa, onun kız kardeşi daha da çabuk moralini yitiren bir kişiydi. Ailesinin Goondiwindi'de sahibi olduğu kafeteryada o kadın kendi boğazını kesti. Gece saat dokuz buçuktu ve kafeteryanın kapanış zamanıydı. Kadın, kapıları kapamış, tezgahın arkasındaki eviyeye gitmiş ve orada boynundaki şahdamarını kesmişti.

Jack bunları anlatırken boynundaki şahdamarına dokunuyordu. Genç kadın, adamın boynuna hafifçe dokunuşundan onun şahdamarının elleriyle yapacağı acımasız bir harekete karşı güvenlikte olacağını gösterdiğini söyleyebilirdi. Kate bu adamı hareketlerinin eksiksizliği, güçlülük ve zayıflıkları, boyu bosu, esmer teni ve sevindiğinde çıkardığı tuhaf sesleriyle sevimli buluyordu.

— Ben burada duygusal sorunlar çıksın istemiyorum, Kate. Connie'ye özen gösterirken ellerim çok dolu, pek meşgulüm, anlıyor musun?

Meyhaneci, elinde bıçakla Connie'yi istekli birtakım hareketler yapmaktan durdurmayı kendisinin ödevi olarak görüyordu.

Bu noktada Kate gülmeye karar verdi. Gülerek şu adamın aklını başına getirebilirdi. Güldü, sonra konuştu:

— Böylece, ilk olarak fahişe olmadığuma seni inandırmak zorundaydım. Ve şimdi, barda Jelly'i öldürmeyeceğime seni inandırmak zorunda kalıyorum.

Meyhaneci de güldü. Kate'in yaptığı bu şakayla rahatlaması acınacak bir durumdu. Sonunda adam şunu kabul etmek zorunda kaldı:

— Sen söylediginde bu durum komik gibi geldi bana.

— Elbette, düzülesi(!) derecede komik.

— Sen iyisi mi bu sözcüğü barda kullanma, Kate. O herifler çok basit kafalıdır. Bu sözcüğü kullanan kadını düzüşme(!) yanlısı gibi varsayarlar.

O gece kendisinden istenilmeden genç kadın Bunda-berg romundan bir kadeh doldurup Piramit Adam Jelly'nin önüne koydu. Bu, adamın her günkü içkisiydi. İriyarı adam o gece boyunca düşünceli tavırlarla otururken çeyrek şişe Queensland şekerkamışından yapıp salt güneşte damıtılmış, yüksek derecede alkol içeren romu içti.

Genç kadın sonunda ona sordu:

— Şu dinamitten ve başından geçenlerden söz eder misin?

Balodan dönmüş olan ve şu anda barda başkasıyla konuşmuş gibi davranan Jack'ın kendisini dinlediğini biliyordu. Jelly düzgün hatları olan yüzüyle ve yeşil gözlerindeki parıltıyla gönül borcunu gösteren ifadeyle anlat-tı.

Söyledikleri özetle şunlardı: Kırsal kesimdeki kasaba yaşamınızda bir şeyi bir kez yaparsınız. Ve adınız o yaptığınız şeye çıkar. Herkes her zaman onu yaptığınızı söyler. Ben yıllardır dinamite elimi bile sürmedim. Kullandığım sözcükten ötürü beni bağışla, şekerim. Burada, bir sürü kaba piçin arasındayız.

Çenesini havaya doğru kaldıran Jack söze karıştı. Jelly hiçbir zaman kendine karşı ciddi olmadığına göre meyhaneci ona ciddi davranmalıydı.

— Bayana karşı dürüst ol, olmaz mı? Evinin arka bahçesinde lanet olası bir baraka dolusu o şeylerden yok mu? Belki de onlara daha dikkatle baksan iyi olacak. Onların sıcakta terleyip terlemediklerini de gör!..

— Arka bahçemde bir şeyim yok, Kate; diyen Jelly genç kadına indirdiği kaşlarının altından bakıyordu. Aslında karım annesinin yanına gittiğinden beri, arka bah-

çemin otunu biçmiyorum bile. Arka bahçemde ya da yatak odamda dinamit bulunmuyor.

Oysa, iriyarı adamın bu söyledikleri Jack ile Guthega'yı güldürmüştü. Piramit Adam söylediklerini manevla gibi kullanmıyordu ama şimdi diğer adamlar da gülmeye başlamışlardı.

— Gene de bir zamanlar dinamitçiydin, öyle değil mi?

— Dinle, şekerim. Ben bir emekliyim. Bohem hayatı yaşıyorum. Bir zamanlar tanınmış bir futbolcu ve kırsal kesimden takıma oyuncu seçen bir antrenördüm. Bir ara demiryollarında da çalıştım.

Guthega onun bir zamanlar çalışmış olduğunu ileri sürmesine güldü ve:

— Pekiyi, depondaki o parmak biçimli hoş şeylere ne demeli, diye sordu.

— Cehennem ol!.. diye Guthega'ya söylenen Jelly bir kez daha genç kadına döndü.

— 1962 yılındaki selde biraz dinamitleme işi yapmıştım. Bu doğru, dedi.

Sanki önceden bu sahne prova edilmiş gibi Jack bir kâğıtla kalem getirmiş ve Jelly'nin önüne koymuştu. Piramit Adam beklermiş gibi onları aldı. Önce baklava biçimli bir paralelkenar çizdi. Ve sonra, kendisini dinleyenleri bir yolculuğa çıkarırmış gibi anlatmaya başladı:

— Bir tarafta Eglington adı verilen batı karayolu vardı. Diğer iki tarafta sele karşı yapılan setler bulunuyordu. Dördüncü kenar olan sağ el yanına en yakın yerde Myambagh-Cobar demiryolu uzanmaktaydı. Karayolu aynen demiryolu gibi doğal bir setti. Diğer iki hat olan setler insan eliyle daha alçak zeminde, batıdaki nehir taşmalarına karşı oluşturulmuş setlerdi. Bu setler Myambagh kalesinin duvarlarına kadar ulaşmaktaydı. Pek alçaktılar ama bölge başkanı McHugh yeterince yüksek olduklarını söylüyordu. Üstelik herkes sel zamanı bunların kum torbalarıyla berkitildiğini bilirdi.

İriyarı adam biraz duralayıp sonra sözlerini şöyle sürdürdü:

— O zamanlar ben Batı Ligi'nde oynayan profesyonel bir futbolcuydum. Şimdiki halimden de çok zayıftım. Kendime güven dolu ama bir tavşan kadar aptaldım. Ancak, demiryolunun altındaki su yollarının bir sel gelip de setleri aştığında suyu akıtmak için yetersiz kalacaklarını biliyordum. Bunun için insanın Einstein olması gerekmez!...

Çizdiği krokiyi Kate'e uzatan adam yeniden konuşmaya başladı:

— O gün, büyük bir su kütlesi, doğudan gelip Bogan düzlüklerinden ta Taş Devri'nden beri yapageldiği gibi aktı. Bizim tüm yaptığımız ise, lanet olası Mısırlılar gibi kum torbalarını settin üzerine yığmaktan ileri gitmiyordu. Ama bu oluşturduğumuz engel selin gücü karşısında yıkıldı. Herkes demiryolunu düşündükçe titriyor ve polisler Bölge Başkanı'nın başka bir girişimde bulunması gerektiğini söylüyordu.

Guthega söze karıştı:

— Yaşlı McHugh bir boka(!) yaramaz!

Noel çağılıtlı, tuhaf bir ses çıkardı. Bu, bir evlada yakışır onaylama sesi olabilirdi.

— O durumda ben, iki adamla birlikte hareket edip dinamit satan bir mağazanın kapılarını kırdım. Oradan jela-tinli dinamit ve patlatıcıları alıp Cobar demiryoluna götürdüm. Dinamiti patlatıp demiryolunu oluşturan toprak sette büyük bir yarık açtım.

Bunları söylerken adam sesini alçaltmış ve romundan bir yudum almıştı. Sonra ağzındaki romun havasını çevresine yayan bir sesle yeniden konuştu:

— Biz bunu yapmadan su en üst düzeye kadar yükselmişti. Patlamayla birlikte sular batıya doğru akmaya başladı. Halk dinamitin kenti kurtardığını söyledi.

— Lanetler olsun! Aynen öyle oldu, diyerek onayladı Guthega.

Avustralya'luların dilinde *Lanet olsun* sözü *Amin* anlamına geliyordu.

Guthega, oğluna döndü ve sordu:

— Sen içinde, bu büyüklükte bir şeyi yapabilecek bir gücünün var olduğunu düşünür müsün?

— Bilemem.

— Ben bilirim. Senin bedenindeki ahlak liflerinin içine o lanet olası geniş taraklar tükürdüler.

Noel dönüp uzaklara baktı. Görev dolu uzun gecelerin acıları içinde Guthega çoğu kez oğlunun küçük kusurlarıyla uğraşırdı. Oğlu için her zaman başvurduğu davranış biçimi, onu yabancılara karşı elinin tersiyle övdüğü ama her an değerini küçük gördüğü sözcükler şunlardı: Şampiyon, ama değersiz bir şampiyon... Şimdi de içtiği içkiyle kabalaşan baba şöyle konuşuyordu:

— Oğlumun o lanet olası uyuz koyunları kırmaya yaran geniş tarakları sevmesine şaşmamalı. Noel, örümceklerden kahrolurcasına korkuyor. Annesi için ölü bir fareyi eliyle tutup mutfaktan dışarı atamıyor. Bunlar utanç verici durumlar, öyle değil mi? Ama siz, bir de oğlumu titrerken görmelisiniz.

Guthega bunları anlatırken korkan bir kişinin titremesini de taklit edince barda yalnızca Plaka Adam güldü.

Noel'in yüzü sararmıştı. Babasına yumruk vurmamak için bardan dışarı çıkıp gitti. Bunun üzerine meyhaneci Jack şöyle konuştu:

— Hey Tanrım! Sen, bu çocuğa karşı sevecen davranmalısın, Guthega. O sana saygınlık sağlıyor oysa sen onu lanet olası şekilde yerden yere vuruyorsun.

— Git, ondan özür dileyip içeri gelmesini söyle Guthega, diyen Jelly de sanki talimat veriyormuş gibi konuşmaktaydı.

— Ama o kendi gücüyle içeriye gelmeye hak kazanmış durumda. Eğer bu kadar duyarlı ise... diyen Guthega sözlerini yarıda kesti.

Jack ve Jelly'nin uyguladığı baskı sonucu ayağa kalkıp kapıya gitmek zorunda kaldı. Noel orada gecenin karanlığı içinde dikilmiş sokağa ve parıldayan demiryoluna bakıyordu.

— Tamam oğlum, sözlerime gücenme, onları ciddiye alma. İçeri gel ve yaşlı babanla bir içki iç.

Noel asık suratla salona girdi. Belki de o küçük tırmanıcı ve kemirici şeylere karşı korkusu vardı. Aksi takdirde bu denli ihanete uğramış gibi görünmezdi.

— Dinleyin, diyen Guthega yaptığı alçaklığı unutturmak üzere bir öyküyü anlatmaya girişti: Size, Coonabrabran'daki iriyarı heriften söz etmiş miydiniz?...

Jelly onun sözünü kesip konuştu:

— Bir dakika dur be adam! Biz şimdi de dinamitlerden söz ediyoruz. Lanet olası kediyi kim boğuyor?

Bu sözleri izleyen sessizlikte Plaka Adam kıkır kıkır güldü ve Jelly konuşmasını şöyle sürdürdü:

— Sonra, 1986 yılındaki selde son kez benim dinamiti patlatmam gerekirdi. Ama o işi yapmadım. Anlarsınız ya, futbolcularla birlikte Wagga'daydım. 1962'de benimle birlikte dinamiti patlatan arkadaşlarım ise... Biri ölmüş, öteki Kuzey Queensland'a taşınmıştı. Kasabada o hattı yaracak lanet olası yürekli bir kişi kalmamıştı.

Guthega, İvedi Durum Servisleri'nde çalışan heriflerin siz öksürene kadar ne yapacaklarını bilmediğini söyledi. Sonra oğluna doğru dönüp göz kırptı.

— Eh, ne yapalım? Gelecek sefere... diyerek söze başlayan Jelly tek düze bir ses tonuyla konuşuyordu: Bir dahaki selde, heriflere lanet olası uyarıyı yapmadan, o eyleme bir kez daha başvuracağım. Ne olursa olsun, kahrolası demiryolu hattı bir işe yaramıyor. O boktan(!) şeyi havaya uçurmak gerekiyor. Küfrümden dolayı beni bağışla, Kate.

Sözlerini sona erdirirken iri yarı adam başını öne eğerek genç kadının küçük haritayı saklayabileceğini gösterdi. Ağzı şimdi daha duyarlıymış gibi görünüyordu.

Myambagh'ın sel tarihçesi ve kendisinin bu tarihçede kaçırıldığı şansı, adamı daha akıllı yapmıştı sanki. Biraz çocuklara, birisinin çok sevgili oğlan çocuğuna benziyordu. Genç kadın onu ve meyhaneci Jack'ı düşündü. İkisi, istekleri ve beklentileri bulunan ve iki hevesli çocuktan oluşan bir takım gibiydiler.

Jelly kadehindeki romdan bir yudum daha içti. Kararlı tavırlarla Kate'in gözlerinin içine bakarak sordu:

— Sana bir içki ısmarlamama izin verecek misin, şekerim?

Herkes ortaya çıkacak durumu gözledi. Genç kadın elini boğazına koydu ve çenesini yukarı kaldırdı. Bu jesti alaylı bir razı oluşu gösteriyordu. Tepsiden büyük bira bardaklarından birini aldı. Tazı (Guthega) bile şu anın kötü laf edilecek bir zaman olmadığını biliyordu. Kate de, durumu Jack'ın ölçüp biçtiğinin farkındaydı. Meyhaneci bütün bunların bir tür kurala uymayan güdülerden ortaya çıktığını biliyor olmalıydı.

Kate musluğun altına bardağı koyarken Jelly'e:

— Büyük bardakla yeni bira, dedi.

İki hamlede bardağı güzelce dolduran genç kadın votka içse daha çok hoşlanacaktı. Ama, o içki kendisini yeterince kalınlaştıramayacaktı. Bardağı dudaklarına götürürken sakın bir sesle konuştu:

— Şerefine Jelly, teşekkürler.

İri yarı adam da kadehini eline aldı. İçkisinden bir yudum içmeden önce onun yalnızca, Tanrım! dediğini genç kadın duydu.

Kate'in davranışının, içkiyi kabul edişinin ne anlama geldiğini bilmeden söylenmiş bir sözdü bu. Gene de her ikisini birbirine bağlayan bir söz olabilirdi.

Genç kadın üçüncü birasını bitirdiğinde, bardağı tezgahın üzerine koydu ve parayı ödemesi için elini Jelly'e uzattı.

on üç

VE böylece Kate normalliğini Murchison'lara, Keşişler ile Kaçaklar'a kanıtlamak üzere Jelly'i koruyucu arkadaş olarak seçmiş bulunuyordu. Artık kimse ona başka soru sormaya gereksinmeyecekti. Genç kadının kuşku uyandıran yalnızlığı ortadan kalkmıştı. Ne Jack, ne de Connie onun bu boyun eğişine şaşıtı. Çünkü Kate'in davranışı birdenbire düşünmeden ya da kayıtsızca yapılmış bir şey değil; orada önde gelen bir değere yönelişti. Artık genç kadın barda güvenlik içinde küfür dolu öyküleri ve insanı duygusuzlaştıran yalın düşünceleri dinleyebilirdi.

Ve barda konuşulan her sözün böyle ayırt edilmeden kullanılışıyla Kate'in acıları dinler gibi oluyordu.

Genç kadın bütün gün bu türden cana yakın konuşmaları dinlemekteydi. Pek besleyici kahvaltılarını yemeye, tualete gidip böbrek ve bağırsaklarındaki atık maddeleri boşaltmaya ve *Woman's Day* adlı dergiden bir, iki makale okuyarak kendisini şaşırtmaya güçlkle zaman ayırabiliyordu. İçki bardaklarını güzelce doldurabilmek üzere bilinen hareketleri ve diğer işleri yapmak için tüm enerjisini tüketmek üzere günün geri kalan on iki saatinde bardaydı. Koruyucusu Jelly saat altıda bara geliyor,

biftekli sandivicini yerken içkisini içmeye başlıyor ve bu arada köşedeki başkan yerinde oturuyordu.

Sabahları atılan yumurta kabukları, bifteklerin yenilmeyen yağlı artıkları ve soyulan patates kabukları sayfa-larca gazete kâğıdına sarılıyor ve bardaki konuşmalar sı-rasında orada kalıyordu. Bir sabah ahçı Shirley dışarda-ki soğuk havayı soluğuyla hohlayarak kapıdan içeri gi-rerken Kate'in gözleri burada, Myambagh'ta bile dikkati-ni çeken bir gazete başlığına takıldı:

Rahip Frank Kilise Lojmanından Atılıyor

Sydney Kardinal Piskoposu Fogarty, atyarışı ve spor alanlarında çok tanınan eski rahip saygın Francis O'Brien'a karşı yasal önlemlere başvuracağını dün bildirdi. Kardinal Fogarty'nin bürosu böyle bir davranışı yapmaktan ötürü üzüntü duyulduğunu ancak Rahip O'Brien'in kilise lojmanını boşaltmaya karşı çıktığını bildirdi. Kardinal'in sözcüsü, Peder O'Brien'in taşınmaz mallara pek çok yatırım yapmış olduğunu, bu yüzden kilisenin önlemi yüzünden evsiz kalmayacağını açıkladı.

Peder O'Brien, bir zamanlar kentin suçlara karşı ey-lemde bulunan Bağımsız Komisyonu'nun başkanı olan ölü Bay Alderman Kearney'in çok yakın arkadaşıydı. Şu anda Rahip O'Brien'in, ölü Bay Kearney'in dul eşi Bayan Fiona Kearney ile birlikte bazı iş ortaklıklarına girdiğine inanılmaktadır.

Lojmandan çıkarılma konusunda Peder O'Brien'in yorumunu alamadık. Ancak onun evindeki işlere on beş yıldır bakmakta olan Bayan Pendergast, rahibin kiliseden önce davranıp Abbotsford'daki evine taşınırken onunla birlikte gideceğini söyledi. Rahip Frank'ın eski arkadaşı ve Sydney'in ünlü cenaze levazımatçısı Bay Patrick O'Toole da, kilisenin sadık bir evladı olmasına karşın. Bu durumda Kardinal Fogarty'nin taşıdığı kisveye uygun cömertliği göstermemiş olduğunu söyleyebilirim, dedi.

Kate, dayım Frank o kadar da zavallı değil; zavallı olan, annem Kate O'Brien-Gaffney, diye düşündü. Frank yandaşları tarafından desteklenecekti. Bu destekçiler Bayan Pendergast, Bayan Kearney, Bay O'Toole ve daha yüzlerce kişiydiler. Kardeşi Kate O'Brien ise, onun en yalnız kalmış savunucusu olacaktı.

Şu anda Kate, Frank dayısının değişim içindeki yeğeni olan kendisini savunmak üzere varsa elindeki olanaklarla çıkıp gelmesine gereksinim duymadığını anlıyordu. Dayısı, onu anlıyor ve bir otobüs dolusu kişinin kendisi için ayağa kalkacağını biliyor olmalıydı. Katolik toplumla iş yapan ve rüşvetle kandırılabilen bir adam olan O'Toole, Frank dayının kutsal adını kullanarak Kardinal Fogarty'yi cezalandırabilirdi.

İşte böyle bir desteği arkasına alan Frank dayı omuzunda yara izleri bulunan, patates soyma dışındaki işlere karşı ölü gibi davranan sürekli biftek yiyen ve iki hareketle bira bardağını güzelce dolduran bir kişiye muhtaç olamazdı.

Böylece bazı gizemli baskılarla, Frank dayı hakkındaki gazete yazısı Kate'i yakınlarına rahatlatıcı mektuplar yazmaya değil de, bir anlamda daha uzaklara yolculuk yapmaya itti. Murray'ı en cansız fikirlerle düşünmesinin ötesinde, genç kadın Jelly ile ilişkilerini ilerletmeye niyetlendi. Burada işin içine kayırma girmeyecekti. Murray şurada olsa Kate onu yeğleyebilirdi. Jelly, bu ilişki-den pek az yarar sağlayacaktı.

Çektiği üzüntüleri sanki Kate'in dolyatağını ele geçirmişti. Onun yaşındaki bir kadının düzenli olarak başına gelen aylık kanamaları olmuyordu. Cinsel istek evrelerini de yaşamamaktaydı. Kendisini kocakarılık dönemine girmiş gibi düşünmeye başlamıştı. İki ay önce Fiji'de yaşadığı güçlü cinsel iştahı da ortadan yok olmuştu. Zavallı Jelly onda yalnızca ölü yüzeyleri tanıyacaktı.

O akşam yedi adam ve üç kadından oluşan on kişilik Avustralyalı yerli kafilesi, pazar günü Nevertire'da yapı-

lacak rodeo gösterisine giderlerken alacakaranlıkta bara geldiler. Çocukları dışarda arabalarında oturuyor ya da istasyonun verandasında oyun oynuyorlardı.

Sonra kriket formalarını giyinmiş dört adam geldi. Cumartesi öğleden sonra kazandıkları oyun nedeniyle pek sevinçliydi. Bağırıyor ve kahkahalar atıyorlardı. Bunlar barın sürekli müşterisi değildi. Ama orada bulunanlarla ve hatta kendilerini hoşgörüyü karşılayan Jelly ile arkadaşça ilişkilerini canlandırmaya çalışıyorlardı. Çünkü, kriket oyuncuları Jelly ve Guthega ile aynı okula devam etmişlerdi. Ancak bu bar, kriketçilerin normal çevresi değildi. Genelde şu adamlar Bowling ya da Savaşan Askerler Kulübü'nde rahatça oturup içkilerini içerlerdi.

Durum telaşlandırıcıydı. Rodeo'ya giden kişiler kendilerini arabalarda bekleyen çocuklarını yatıştırmak için Demiryolu Oteli barının tüm yerfıstığı stoğunu satın almışlardı. Kriket oyuncuları ise içki alemine dalmıştı. Bağırıp duruyorlardı.

Jelly bu akşam da genç kadına içeceği içkiyi ısmarmıştı. İri yarı adam, Kate'in kendisine karşı davranışlarını her gün olumlu yönde geliştirdiğini anlıyordu. Genç kadına:

— Bu gece, işten sonra bir fincan çay içmek için evime gelir misin, dedi.

Bu soruyu sorarken içine girdiği gerilimle yüzü bembeyaz olmuştu. Oysa, Kate onun çaydan söz etmesinin bahanenin ötesinde bir şey olduğunu biliyordu. Jelly her zaman çay içmeyi sevdiğini anlatırdı. Barda sürekli rom içişinin nedeni, dinamitçi olarak sahip olduğu ünü korumak ve barın adı konmamış başkanı oluşunu sürdürmektir. Çay içmeyi sevişiyle Jelly kendine özgü bir adamdı.

— Yıkanacak pek çok bardak var. Geç olacak. Ama yanıtım evet, dedi Kate.

Ve barın müşterileri son içkisini içtiğinde saat ger-

çekten pek geç olmuştu. Kriketçiler iyice sarhoş olmuş, saatlerine bakıp herkese gururla, şu anda sorunun karılarına dönmek olduğunu söylüyor ve yarından başlayarak burasının meyhaneleri olacağına yemin ediyorlardı.

Onlara inanmayan Jelly kayıtsız bir sesle; Telefon koridorda, çocuklar! Neden karılarınıza telefon edip onların da bize katılmasını istemiyorsunuz, diye sordu.

Sonunda adamlar kendilerini toparlayıp bir kez daha, yakında görüşeceğiz, dediler. Yüksek sesle: Neden bu altından yapılmış yeri yıllarca ihmal etmişiz? diye kendi kendilerine soruyorlardı. Dilleri peltekleşmişti. Gözlerinde o tuhaf cansız bakışlar vardı. Ama, okul çağı anılarının tazelendiğine ve Jelly ile ilişkilerini sağlamlaştırdıklarına emindiler.

Hafif sesle geğiren, ana babalara özgü tehditleri savuran Avustralya yerlileri de biraz önce bardan çıkmış, arabalarına dolmuşlardı. Orada bir baba şöyle bağıırıyordu:

— Tanrım! Şu lanet olası kamyonetin arkasına geç be, Sharon!..

Guthega'yı evine oğlu Noel götürmüştü. Köşedeki Adam ile Plaka Adam evlerine gideli neredeyse bir saat olmuştu. Aynı anda hem kendine güveni artmış hem de üzüntüye kapılmış gibi görünen meyhaneci Jack, barın önüne gelen Kate'in Jelly'e, Hazır mısın, dediğini işitti. Jelly ayağa kalktı. İç çekişiyle genç kadının cennet bahçelerine gideceğini ummamasını söyler gibiydi.

Dışarda kuzeyden gelen rüzgârlarla uçuşan kırmızı toz bulutlarının arasında Jelly genç kadına: Bu gece senin yaşamındaki en heyecanlı gece olacak şekerim, dedi.

Kate'in bunu duyduğunu iyice garantilemek üzere kadının bileğine dokundu. Kamyonetini bara getirmemişti. Myambagah polisinin meyhane önüne park edilmiş araçlara özellikle dikkat ettiğini biliyordu. Onların sürücülerinin kanında alkol oranının yüksek bulunacağına bahse girebilirdiniz.

Jelly ile Kate demiryolundan aşıya doğru yürürlerken rüzgâr omuzlarına vuruyordu. İri göğsü ile heybetli karnı olan adamın kalçaları iki küçük el çantası kadardı. Amacı şişmanlamak, tombullaşmak ve kabalaşmak olan Kate henüz bu amacı gerçekleştirememişti. Ve şu saatte Jelly'e çevredeki tek güzellik oymuş gibi görünüyordu. Cumartesi gecesi kasaba aşırı derecede sessiz ve sanki ölüp gitmiş gibi görünmekteydi. Genç kadın, sevdiği bu çevresinden habersiz kasaba için şunları söyleyebilirdi: Bütün o güzel saatler henüz şehvetle tüketilmemişti.

Demiryolunun öteki yanında, gümüş renkli ay ışığının altında nereye gittiği bilinmeden uzanan karayolunda dizel motorları ya da yük kamyonlarının oluşturduğu yoğun bir trafik bulunmuyordu. Murchison Demiryolu Oteli ile Jelly'nin küçük evi arasında yere yayılmış, basamakları tahta olan ve ip bir merdivene benzeyen demiryolu uzanıyordu. On dokuzuncu yüzyılın doğaseverleri ile parlamento üyeleri, bir zamanlar küçük bir bölümünü Jelly'nin dinamitle havaya uçurduğu Myambagh'tan Cobar'a uzanan bu kısa şube demiryolunu iptal etmeyi uzun uzun tartışmışlardı. Ancak bu gece demiryolu Myambagh'ın iki yarı küresi arasında süsleyici bir sınır gibi görünüyordu.

Jelly'nin bindirme kaplama tahtalarıyla yapılmış küçük evi temellerine doğru kamburlaşmış gibiydi. Birinci Dünya Savaşı yıllarında pek moda olan ama şimdi paslanmış saç çatısı vardı. Belli ki bu küçük evde pek çok mutlu çift yaşamıştı. Oysa, şu anda ev karısı olmayan Jelly'nindi. Daha önce de iriyarı adamın söylediği gibi küçük evin bahçesi pek bakımlı değildi. Ama, bir dönemde bahçedeki şeyler boyandığından onların görüntüsü iyiydiler.

Mutfağa girdiklerinde Jelly elektrikli fırınının ocak kısmına çaydanlığını koydu. Masada kendi fincanını koyacağı yerin yanına bir hap kutusunu yerleştirirken açıkladı:

— Yüksek tansiyonum için bunlar.

Mutfak temizdi. Ahşap yer döşemesi vernikliydi. Toz kokusu duyulmuyordu.

Çay demlenince adam Kate'in isteğine göre bir fincana çayı doldurup masada genç kadının oturacağı yere koyarak: Otur, dedi.

Kendisi de kadının karşısına oturup çayını yudumlamaya başladı.

— Tanrım! Buraya geleceğini kim düşünebilirdi, Kate?

— Seninle evlenmeyeceğim.

— Evlensen rahatsız olmazdım.

— Ama, evlenmeyeceğim.

Jelly'in önden gidip Kate'e yol göstererek onu soktuğu kırsal kesim evlerinin tipik yatak odasında üzerinde yuvarlak bir ayna bulunan enli ve yayvan ayaklı bir tuvalet masası vardı. Bu masanın üzerine bir kadının tuvalet gereçleri ve anı eşyalarını koyacağı üst zemininde şu anda *En iyi ve en dürüst tarafından kazanılmıştır* yazılı üç kupa bulunuyordu. Kupaların ad kısmı boş bırakılmıştı.

Yatağın üzerinde ünlü kaşiflerin, Hugh ile Willis'in resmi asılmıştı. Avustralya kıtasını güneyinden kuzeyine doğru geçen ve sonra geri dönerek Cooper'in deresindeki terkedilmiş depoyu bulan kaşifler, ay ışığında üzerine KAZ! sözcüğü kazınmış bir ağacın altında oturuyorlardı. Daha önce yola çıkmış grubun geriye bıraktığı az sayıda malzemeyi toprağın altından kazıp çıkarmışlardı. Bu resim Avustralya'da pek çok yerde duvara asılı olurdu. Burada da geniş yatağın üzerinde susuzluk ve korkuyu anımsatmak için asılmış gibiydi.

Yatak sanki Jelly onu kendi ağırlığına karşı berkitmiş ya da üst üste iki şilteyi koymuş gibi yüksekti. Yatağın yanında üzeri gazete dolu bir koltuk vardı. En üstteki gazetenin birinci sayfasında bir süre önce Macquaire Caddesinde Kate'i selamlamış olan Başbakan'ın resmi bulunuyordu.

Jelly yatağın yanındaki lambayı işaret edip sordu:

— Işığın yanık kalmasını ister misin?

— Evet.

Tuvalet masasının ve koltuğun arasında, iri yarı adamın ağırlığı altında olan Kate onun küçük beyaz organını buldu ve yerine doğru itti. Sessiz gecenin içinde genç kadın, adamın gönül borcunu gösteren inildeyişini duydu. Böyle sesler çıkarmasını Jelly'den hiç ummamıştı. Belki de bu gönül borcunu ıstirmek için adama yardımcı olmuştu.

Bu ilişki bir evlilik bağı içinde gerçekleşmediği için Kate saat sabahın üçünde iri yarı adamı derin uykusunda bırakarak evden ayrıldı. Eglington karayolu sessizdi. Henüz şafağın trafiği canlanmamıştı. Genç kadın doğrucu Muhrchison Oteli'ndeki kendisini bağrına basan odasına gitti.

Sabah gerçekten olunca uyanıp aşağı indi ve Connie'yi verandadaki taşığı yıkarken buldu. Bu işi her sabah Jack daha akşamki yorgunluğu üzerinden atamadan uyurken, Kate ya da Connie yapardı. Connie şu anda bakışlarını, kendisi yönetmezse san ki suyun akışı kesilecekmiş gibi, elindeki borudan akan suya dikmişti. Şöyle konuştu:

— Biliyorsun, Jelly... Yani, o adam sağlıklı biri değil.

— Evet. Hap almak zorunda olduğu dikkatimi çekti.

— Tamam. Bildiğine göre sorun yok.

Eğer birtakım olasılıklar üzerinde konuşmanın tuhaf olacağını bilen birisi varsa, bu kişi Connie olmalıydı. Onun kızkardeşi yüksek tansiyon illeti çekmemiş ama ölümünü kendi elleriyle hazırlamıştı. Kate, Connie'ye şunları söyleyebilirdi: Benim de çocuklarım vardı. Bir çocuğum kendisi ve hatta seyircileri için birtakım bale

figürlerini yapabiliyor; öteki çocuğum için ise, tedavi olduğu klinik; Artık topları yakalayabiliyor, diye rapor veriyordu. Ve onların başarılı bale hareketleri yapması ya da sağlam parmaklara sahip olması hiçbir garanti sağlamamıştı. Şu halde, *O adam sağlıklı biri değil...* sözü ne anlam ifade edebilirdi?

Connie'nin başka bir şeyi demek ister gibi davranmasına karşın, Kate onun ne demek istediğini yeterince anlayabiliyordu: O iriyarı adam sana çok ağır gelecek.

Bir kez daha Connie konuştu:

— Benim üzerime görev değil ama adamın heybetli gövdeyi taşıırken o işi yapabilmesine şaşırdım.

Kate bu söze yanıt vermedi. Acaba Connie iriyarı Jelly'nin bir erkek çocuğunki gibi ince ve küçük cinsel organını nasıl bulduğunu ve adamın yüzüne gülerek onu nasıl aldattığını mı sormak istiyordu?

Jelly'nin kollarının arasında yatarken Kate çevrenin iriyarı adamı nasıl Dinamitçi durumuna getirdiğini adamakıllı ayrıntısıyla öğreniyordu:

— Olay bütünüyle doğru, Kate. Dinamitleri evimin arka bahçesinde bulunan barakadan çıkardım. Tüm dinamit lokumlarını ve patlatıcıları. Onlar şimdi bir Esky'nin içindeler.

Esky, Avustralya'da yaygın biçimde kullanılan, içine piknik gereç ve yiyeceklerini koyup taşıyacağınız türden küçük arabaydı. Ancak Jelly'nin Esky'si piknik gereç ve yiyeceği taşımıyordu artık.

— O dinamitleri demiryolları deposundan aldım, Kate. Herkes, polisler bile bunu biliyor. Elbette ki, dinamitlere ben göz kulak oluyorum. Eğer onlar bir kazaya uğrayıp patlarsa, adamların bildiğini nasıl yadsıyacağını görürsün. Dünya pek çok insanın kolunu büken ve sorumluluğu hemen üzerinden atıveren kişiyle dolu.

Oysa ki, Kate ile Jelly'nin kesin amaçlar uğruna bir-

leştiklerini söyleyebilirdiniz. Onlar için kaçamak yapma lüksü mevcut değildi.

— Dinamitler iyi durumda, diyen Jelly anlattı: Çoğu pek iyi durumda. Terlemiyorlar. Her şeyi özgün durumunda tutabilmek üzere oraya nem çekici maddeler koydum. Burada herkes benim dinamitlerle meşgul olduğumu görmek ister. Doğallıkla Bölge Başkanı gibi insanlar dışında. O adamın demiryolu üzerinde bir otlığı var. Lanet olası otlak yüksekçe bir alan. Adam, orada rahatsız edilmek istemiyor. Myambagh kasabası sular altında kal-sa bile, onun koyunlarına bir şey olmasın yeter.

Bu dingin konuşma sırasında Jelly tavandaki su şekillerini nasıl da dikkatle gözlemekteydi.

Kate, Bölge Başkanı McHugh için ileri sürülen bu iftiraların iyi bir temele oturup oturmadığını merak ediyordu.

— Öyleyse o adam nasıl seçildi, diye sordu.

Jelly başını salladı. Böyle adamların seçilmelerini sağlayan gücü bulmaları her zaman ona gizemli bir şey gibi görünürdü.

— İşte bu nedenlerle çoğu sıradan kasabalı o boktan(!) Cobar şube demiryolunu havaya uçurmamı istiyor. Mug-gins dışında bu işi yapacak benden başka enayinin olmadığını düşünüyorlar. Hiç değilse onların anlattığı öykü böyle.

Ezildiği sorumluluğun altında Jelly biraz soluk aldı. Bu, onun gülüşü de olabilirdi.

Bir sabah Kate, Demiryolu Oteli'ndeki odasından çıkıp kadınların yıkandığı duşun bulunduğu verandaya indi. Jelly ile birlikte geçirdiği altı, yedi saatlik sakin ve birbirlerinden fazla istekte bulunmadıkları sürenin terini üzerinden atmak niyetindeydi. Verandada durup kasabaya baktı. Myambagh'taki evlerin çoğunun çatısı bu işin sanat düzeyindeki el işçiliğiyle yapıldığı günlerden kalma ama şimdi paslanıp kırmızılaşmış saç demir kap-

lamaydı. Arada bir çatısı kırmızı kiremitle kaplanmış evler de vardı. Bunlar banka müdürü, doktor ve büyük bir tüccarın evleriydi. Böyle kişiler bir kriket maçının zafer sarhoşluğuyla işledikleri hatanın dışında Demiryolu Otelinin barında içki içmezlerdi. Bu adamlar, Kate'in servisini yaptığı büyük bira bardaklarının başında iki saatlerini harcamazdı.

Kırk yıl önce oraya takılmış duş başlığının altında Myambagh'ın çamur kokulu nehrinden gelen ya da fosil taşların arasındaki çok derinlerden pompa ile çıkarılan alkalik suyla duş yaparken genç kadın artık kalınlaşan kalçalarını iyice yıkıyordu. Kalça kasında, yanaklarda ya da çenedeki gamzeye benzeyen çukurları gördü. Bu çukurlar onun omuzlarındaki yara izlerine benziyordu. Kate öylesine sevindi ki, o mutluluğun arasında saçlarını elindeki sert sabun ve kötü nitelikli suyla ovalar gibi yıkamaya başladı.

Yaptığı duştan hoşnut geriye dönerken Kate erkeklerin duşunun önünden geçmek zorundaydı. Burada Keşişler ve Kaçaklar'ın birbirine bağırışları, küfürleri, attıkları osuruklar(!) ve osuranlara söylenişleri, duştan akan ilk soğuk su bedenlerine çarptığında Tanrı'ya yakarışları işitilirdi. Şimdi sabahları hava iyice soğuk olmaya başlamıştı. Adamlar bu verandada bazen yarı çıplak ve kimi zamanda tümüyle çıplak koşarlardı. Buhar dolu kalabalık erkekler duşunda adamlar bedenlerini iyice kurulayamadıkları için sürekli hapsirirlerdi. Kate kendisini iyice kurulayabilecek uygun zaman ve yeterli yere sahip olduğu için keyifliydi. Bu adamların akıl gücünün bu denli ucuz oluşuna karşı, durum bir öç alış gibiydi.

Soğuk ve hüzünlü bir sabahın erken saatinde Kate erkeklerin buhar dolu duşunun önünden geçerken bir zamanlar onun kapısını çalan ve başka bir meyhanede birlikte içki içmelerini öneren bir sıva ve boya ustasıyla karşı karşıya geldi. Bu adamın gözlerinde aynen Connie'ninkilerdeki gibi ezik bir bakış vardı.

— Kendini pek ucuza satıyorsun, öyle değil mi Kate, şekerim, dedi.

Genç kadın bu adama kendisine bir kez daha bakıp değerlendirmesini, nasıl kalınlaştığını görmesini ve haffalar önce arkadaşlık etmek için kapısına nasıl olup da geldiğini düşünmesini söyleyebilirdi. Kate'in aklında, ona üç ay daha verilirse artık kendisinin güzel diye düşünölmeyeceğini ve hatta kadından sayılmayacağına ilişkin bir düşünce yer alıyordu. Giderek erkeklerin dikkatini çeker biri olmaktan uzaklaşacaktı.

Zaten bu yüzden Jelly'i bağına basmaktaydı. Çünkü iriyarı adam kendisini o olduğı için istiyordu. Veranda-da karşılaştığı bu etkili adam, Jelly'nin geçmiş ve gelecekteki dinamitleme işiyle nasıl yoğrulmuş olduğunu bilemezdi. Aynen Frank dayısı gibi, Jelly ileri sürdüğü kutsal düşünceleriyle sevimli ve aşağılık bir adamdı. Genç kadın, verandadaki adama:

— Sen git de kendini düzdür(!) dedi.

— Lanet olası hoş bir yanıt bu.

Verandadaki adam Kate'i hiç kucaklayamadığı halde, şu anda ateşli bir rahatlamaya kavuşmuş gibi konuşmuştu.

on dört

O GECE ya da başka bir gece Jelly'nin eski bir arkadaşı bara geldi. Bu adam tıpkı Tazı Guthega'ya benziyordu. Sırım gibiydi. Ama onda Tazı'nın kötü niyetli sözlerinden eser yoktu. Kate, Jelly ile bu arkadaşının selamlaşmasına hayran kaldı. Çünkü, adamlar iyi arkadaş olduklarını gösterip bardakileri etkilemek üzere yüksek sesle konuşmuyorlardı. Bu adam genç sayılırdı. Yaşı belki de kırka yakındı. Teni zeytin renkliydi. Derisi çocukluğundan beri seçtiği yaşam şekli ya da babasıyla atalarınınkinin de böyle oluşu yüzünden köseleleşmiş gibiydi. Koyu renkli yüzünde derinlere batmış ama parıldayan yeşil gözleri vardı. Simsiyah saçlarından bir tutamı alına dökülmüştü. Sırtındaki gri renkli kazağı ve başındaki geniş şapkası kırmızı tozlara belenmişti.

Genç kadın barda kendisine yaklaşırken Jelly'nin bakışları yumuşar gibi oldu. Arkadaşını şöyle tanıttı:

— Kate, korumam altındaki Gus Schulberger. O, Yeni Güney Galler Bölgesi takımında oynadı. Onu takıma ben seçmiştim.

Başını eğerek genç adamı selamlayan Kate ile tokalaşmak üzere elini uzattı. Bu davranışı Gus Schulberger'in pek alışkını olmadığı bir şeydi. Adam duraksayarak el sıkıştı.

Jelly onun bu rahatsızlığının nedenini açıkladı:

— Gus, Bourke kentinin dışındaki bir yerden geldi.

Avustralyalılar fazla yürekli olmalarının nedeni olan başarısızlıklara öylesine alışkındır ki, bankaların ya da mevsimlerin kendilerinden çaldıkları ile kuraklık ya da sellerin umutlarını yok edişi karşısında kendilerine Savaşçı derler. Gus Schulberger de en kötü şanssızlıkların televizyonda sergilendiği bir belgeselde Savaşçı rolünü rahatça oynayabilirdi. Bir Savaşçı için refleks durumunda gülümseme ve sırtını dimdik tutabilme gerekliyse, Gus Schulberger bunların ikisine de sahipti. Ancak şu anda onun görünüşüyle Jelly'nin Gus'ı Sydney takımı için seçtiği komple sporcuyu hayal edebilmek olanaksızdı.

Gus ve Jelly'nin her ikisi de genç yaşta iyi birer sporcu olup enerjilerini olanca kendini beğenmişlikleriyle sergilemek üzere çalılık bölge geleneklerine göre yetiştirilmişlerdi.

Jelly, Kate'e fısıldadı:

— Arkadaşım Gus'ın dışarda, kamyonetinin arka kesiminde Avustralya'nın lanet olası hanedan simgesi sayılan canlı, tüylü ve kürklü şeyleri varmış.

Kate onun neyi kast ettiğini anlamak ister gibi kolayca kaşlarını çatı. Gus kulağını kaşırken Jelly kadehindeki romu yudumlamadan önce genç kadının kaş çatışına güldü. Ancak bu Guthega'nın yapabileceği biçimde doğal bir pişmanlık davranışı değildi. Jelly daha sonra arkadaşını zorladı:

— Kate'e onları göster, Gus.

Genç kadın barın arasında duvar boyunca yürürken ikisi de gülümseyen Plaka ve Köşedeki Adam'ın yanlarından geçti. Jack bankalardan birinden gelip barda içki içen bir muhasebeciyle konuşuyordu. Kate Meyhaneciye yaklaşıp; Birkaç dakika bara bakar mısın, diye sordu.

Jack'ın izniyle barın arkasından farklı bir kıta gibi gözüken müşteri tarafına geçti. Jelly ile Gus'ın gizlilik

içinde bir eylemi yapmaya başladıklarını gördü. Jelly sanki tuvalete gidip idrar torbasındaki su kabağını boşaltmaya gereksinirmiş gibi poz yapıyordu. Bardakiler, iki yaşlı adam Tazı ve belki Noel bile ona kıskançlıkla bakarken Jelly dikkatli davranmalıydı. Onlar bütünüyle bilgi edinmek isterken kendisi istemeyerek de olsa adamlardan bir şeyleri saklamaktaydı.

Gus dışarda bir eşya taşıma kamyonetinin yanında şapkasını çıkarınış olarak ayakta duruyordu. Ağzını açıp soluğundaki buharları havaya salıverdi. Kamyonetin arka kapısındaki sürgüyü yukarı doğru itip kapıyı açtı.

Şimdi de başındaki istemsiz sallanmayı algılayan Kate bir an göreceklelerinden kaçınır gibi davrandı. Kamyonetin arka kesiminin karanlığı içinde birdenbire bir hayvanın kıpırdayan, tüylerini hırşırdatan ve pençesini dösemeye sürtüşüyle tıkırdayan seslerini duyup genç kadın bir adım geriledi. Orada ne olduğunu düşününce Kate'in kafası sallanmayıp normal durumuna gelmişti. Bir saniye için Gus'ın yaşadığı zor zamanların baskısıyla tuhaf ve insanı itici bir şeyi kasabadaki insanlara göstermek için getirdiğini, bu arada bir içki içip insanı üzecek kadar irileşen eski arkadaşını görmek istediğini düşündü.

Gus cebinden elfenerini çıkarıp yakarak kamyonetin içini aydınlatırken:

— İnsan bunu yapmakla bir parça lanet olası hain gibi duyumsuyor kendisini, dedi.

Elfenerinin verdiği ışıkla Kate otlardan oluşan bir yatağın üzerinde duran iki hayvanı gördü. Hayvanların bakışları Gus'ın elindeki elfenerinin tuhaf turuncu renkli ışığına takılmıştı. Onlar, tüy ve kürkten oluşan yaratıklar gibi görünüyordu. Evden eve eşya taşıyan bu kamyoneti Gus'm ödünç almış olmasına şaşmamak gerekiyordu. Hayvanlardan daha uzun boylu olanı emu (Avustralya'ya özgü devekuşuna benzeyen adına bazen koşucudevekuşu da denilen çok iri bir kuş - Çev.) idi. Kanguru

ise, pek iri değildi. Gene de bedeninin kaslı ve yüzünün pek duyarlı olduğu görülüyordu.

Gus'ın kokusu ya da görüntüsüyle rahatlayan emu bacaklarını insanın yaptığının tersi yönde katladı ve bedeninin gerisinde tüylerden oluşan topun üzerine hemen oturdu. Uzun boynu, iri gagalı küçük kafasıyla şimdi de Connie Murchison'un çocuklarından daha uzun boyluymuş gibi görünüyordu.

Genç kadına dönen Gus:

— Şu lanet olasılar pek zavallı hayvanlardır, dedi.

Sonra hayvanlara yalvarır gibi hitap etti:

— Tamam be serseriler! Endişelenmenize gerek yok.

Elfenerinin ışığını yere doğru çevirip anlattı:

— Karım bunları oturduğumuz yerde yetiştirdi. Şu kuşu görüyor musun? Adı Menzies'dir. Karım onu yumurtadan çıkardı. Babasını köpek kapmıştı. Emu'larda baba kuş kuluçkaya yatar. Bunun babası köpeklerle kavgaya tutuşmuş. Kuşun bacaklarını kırmış lanet olası köpekler. Yanlarına vardığımda onları bir türlü sakat kuşun yanından uzaklaştıramadım. Köpekler iyice azmış, kontrolden çıkmıştı. Anlarsın ya...

Kate kuşun patlak gözlerindeki durağan bakışlardan etkilenmişti. Uçma yeteneği bulunmayan emular her türlü saldırıya karşı gözlerini bütün yönlere çevirebiliyorlardı. Aslında emunun kafası tümüyle yaşamındaki dikkat ve iştah öğelerini yanıtlamak üzere yarı yarıya göz ve gagadan oluşmuş gibiydi. Tüylü ama kanatsız oluşu ona uzun zaman önce oyun oynamış gibiydi.

— Şu gri kanguruyu görüyor musun? Onun adı da Chiefley'dir. Bunu da, anasının kesesinden çıkaran karım büyüttü. Anasına bir kamyon çarpıp öldürmüştü. Karım bunu biberonla besledi. Babam iyi olduğu zamanlarda şu lanet olası Chiefley ile yumruklaşırdı. Babamın söylediği ve benim de ona katıldığım gibi, insanların kuyruğu yoktur ve kangurular da iyi yumruk atamazlar. Sen yumruk atabilir misin, Chiefley ha? Ben, lanet olası

kanguruların boks maçı yapmasından nefret ederim. Bunu onlara yaptırtmak, insanı pek alçaltıcı bir şeydir.

Gus'ın yeşil gözleri bir an için kangurunun bakışlarına takıldı. Ama sonra, elfenerinin ışığıyla birlikte başını da başka yöne çevirdi. Anlatışını sürdürdü:

— *Western Plains Gazette*'de bir ilan görmüştüm. İlan da adamın biri Waggà'da eğlence parkı kurduğunu bildiriyor ve bir emu ile kanguru istiyordu. Çünkü, sabah saat dokuzdan akşam beşe kadar her saat başında, Avustralya'nın simgeleri olan *canlı varlıkların tablosunu* sergileyecekmiş. Parkında Avustralya'yı temsil eden hayvanlar varmış. Tüm istediği çekici bir emu ile gene çekici olan bir kanguruyu her saat başı iki yanına almakmış. Adam daha sonra hayvanların yanından ayrılmalarına aldırış etmeyecekmiş. Yalnızca saat başlarında onları istiyormuş. Parkı gezen tüm aileler ve okul çocukları oraya toplanıyormuş. Lanet olası fotoğraf makineleriyle bir sürü Japon da oraya geliyormuş. Neler olacağını biliyor ve fotoğraf makinelerini hazırlıyorlarmış. Kalabalığın ortasında hayvanlar olacakmış. Adam ortada, Chifley bir yanında ve Mezies öbür yanında duracakmış. Sanırım, orada öyle iki saniye hareketsiz kalırlarsa herkes buna alkış tutacaktır. Sonra Menzies ayaklarını bükmeden yürüyüp gidecek ve Chifley zıplamaya başlayacaktır. Bu da sanırım herkesi daha çok alkışlamaya iter.

Gus sözlerini şöyle sürdürdü:

— Parkı kuran girişimci bana duyarlı bakıcıların bu hayvanları en lezzetli yiyeceklerle baştan çıkaracağını söylüyordu.

Kara saçlı kafasını iki yana sallayan Gus ne olursa olsun bu düzenlemeden hoşnut değilmiş gibiydi.

— Farklı hayvan türleri değişik özene gereksinir, diyerek ekledi: Ama kimse buna dikkat etmiyor. Ülkeyi kuran atalarımız da buna aldırış etmemişler. Ülkemizin simgesinde emu ile kanguru birlikte yer alır. Ve böyle bir sistemi kurup altında yaşamamızı öngörmüşlerdir,

Jelly. Ancak bu sistem benim gibi alçak gönüllü bir kişinin bile Darling nehrinin batısında yaşamasına yeterli olanakları sağlamamaktadır. Şu lanet olası zavallı hayvanlar...

Gus şimdi elfenerini söndürmüştü. Sabit bakışlarla kamyonetin içindeki hayvanların yüzüne baktı. Şu anda kuşlar ve keseli hayvanların çektiği uzun yılların acılarını daha çok algılayabilirdiniz.

— Eh ne yapalım, diyen Jelly ekledi; sen de para kazanmak zorundasın, Gus.

Arkadaşının çektiği bunca acı karşısında Jelly şaşkınlığa düşmüştü. Kate de şaşırmıştı. Genç kadın Avustralya'nın kurucusu atalarına çatmanın Gus'ın normal stili olmadığını söyleyebilirdi.

— Beni bu işin içine katma, derken Kate hüznünlüydü. Ve gene başı istemsiz hareketlerle sallanıyordu. Genç kadın şu anda soluk alan dünyanın tüm sistemlerine karşı uzaktan olsa bile eleştirisi bulunmadığına emindi. Kate kendi kendisini yargılıyordu. Fazla düşünmeden kolay ve rahatça konuşma izni ondan koparılıp alınmıştı sanki.

Şimdi genç kadın kamyonetin içini daha yakından görebiliyordu. Çünkü gözleri karanlığa alışmıştı. Kamburunu çıkarıp zemine oturmuş emudan bakışlarını prensler gibi dikilen kanguruya kaydırdı. Işığı yansıtmasalar bile bu hayvanın duru gözlerinin varlığından haberliydi. Kangurunun kaslı omuzlarını, kahverengi arka ayaklarını ve kocaman bir çekice benzeyen kuyruğunu güçlü oluşlarıyla tanıyordu. Evet, bu güçlü hayvan ot yiyerek koyun ve geyiklerin yanında yer alırken aslanlarla hiçbir ortak noktası bulunmuyordu. Kangurunun tüm gücü yediği çeşitli otlardan gelmekteydi.

Gene Gus konuştu:

— Biz bunları çocuk gibi büyüttük. Şimdi satıyoruz. Ya da daha doğru deyişle lanet olası ben bunları satıyorum.

Jelly arkadaşının acısını dindirmek istedi.

— Bu işin doğası böyle eski arkadaş, derken kendisi de zerre kadar işin doğasından anlamamaktaydı.

— *Canlı Tablo* imiş!.. diye küçümser gibi konuşan Gus ekledi; Dubbo'daki adamlara Chifley'e boks yaptır-mamalarını söyledim. Ona en iyi biçimde davranmalarını öğütledim. Parkın sahibine de bir yazıyı imzalattım... Emu'ya greyder operatörlerinin şapkasını giydirmeyeceklerdi...

Dimdik oturan kuş yerinde kıpırdadı. Başını çevirdi. Eşya kamyonetinin yarı karanlık ortamı içinde bile hayvan tetikteydi. Oysa Chifley adlı kanguru hareketsizdi. Bakışlarını Kate'de sabitleştirmişti.

Kate; Chifley!.. diye seslendi.

— Karımın şakası da buydu. Hayvana adını söylemek bunu rahatlatır.

— Lanet olası iyi kadındı, dedi ivedilikle Jelly.

Gus; Üzüntümden sana haber veremedim Jelly, diyerek yanıtladı.

Emu gırtlığından bir inleme sesi çıkardı. Bedeni bol kaslı ot yiyici, otlaklarda çobanların baş belası ama Gus'ın dostu olan kanguru ise sanki efendisinin düşüncelerine katılıyor ve onun anılarından hoşlanıyormuş gibiydi.

Jelly arkadaşının karısı ölü Bayan Schulberger hakkında birtakım sorular sordu.

— Gerçekten haberi duyunca çok şaşırdım, Gus. Gerçi bir sorunu olduğunu duymuştum ama... dedi.

— Evet, kuyruk sokumu kemiğindeki kanser karımı yiyip bitirdi. Ölümü sanki onun için bir kurtuluş gibi oldu.

Jelly'nin sesi şimdi başsağlığı diler gibi duyuluyordu.

— Guthega bir gün yanıma geldi ve karının öldüğünü söyledi. O sıralarda tam karına geçmiş olsun kartı yazmak üzereydim.

Saçlarının arkasını eliyle düzelten Gus:

— Çok çabuk öldü gitti, diyerek yanıtladı.

Kamyonetin içinde Chifley onu yetiştiren kişinin ne-

reye gittiğine ilişkin inandırıcı bir bilgiyi bekler gibi görünüyordu. Menzies adlı kuş oturduğu yerden öne doğru uzandı ve döşemedeki bir yem parçasını gagaladı. Uzun boynunun ucundaki dar kafasını kaldırdı, boş bakışlarla baktı ve yutkundu. Eğer o kuşkulu bir işe götürülüyor olmasa, Jelly ile Kate bu hayvanın yem parçasını boğazından aşağıya gönderişine güleceklerdi.

Jelly başını eğip kanguruyu göstererek:

— Şu herifin kocaman erbezlerine bak, dedi.

Oysa Gus espriyi duymuyor, kendi kendisiyle uzlaşmaya çalışıyordu:

— Lanet olası *Canlı Tablo*... Park gösterişli bir yer olmalı. Orada mutlaka devamlı çalışan bir veteriner vardır.

— Buraya gelmelerinden daha iyi olur, diyen Jelly mırıldandı; kendini beğenmişler burada veterineri canından bezdirirler.

— Chifley, dedi Kate.

Kaburgalarının ardındaki sertlikte bir şey kendisini genç kadına duyumsatmıştı. Buna duygulanmanın yarattığı çatlak diyebilirdiniz.

Kate içerdeki barı unutmuş gibi orada beklerken Gus kamyonetin arka kapısını kapamaya girişti. Kapı biraz aralıkken bile genç kadın arabanın içindeki Chifley'in o sadık varlığını algıladı. Sonra, derin derin içini çeken Gus kapıyı iyice bastırıp kapadı.

Genç kadın o akşam Jelly'e sakın bir gece geçirmek istediğini, bu yüzden onun evine gelemeyeceğini söyledi. Adam bu konuda pek rahattı.

— Ben de lanet olası biçimde dinlenmeye gereksiniyorum, derken ikisinin de doymak bilmez kişiler olduğunu duyurmak ister gibi konuşmaktaydı.

Uykusunda bile o keseli hayvanın gururu genç kadının gözlerinin önünden gitmedi.

on beş

KATE önce Kozinski'lerin hizmetlisi Burnside'ı tanıyamadı. Adam, eskiden Kozinski İnşaatları'nın muhafızlığını yaparken onu Paul'un *Vistula* yatına getirdiği günlerde yapmadığını yapmış, saman rengi kısa bir sakal bırakmıştı. Göbeği daha fazla sarkmış gibiydi. Ancak şimdi de haltercilerin geniş omuzlarına sahipti.

Barda otururken takım elbisesinin ceketini sırtından ve kravatını boynundan çıkarmıştı. Kravatı ekose desenli gömleğinin göğüs cebindeydi. Bütün bunları bara başka niyetlerle değil, yalnızca içki içmek için geldiğini vurgulamak ister gibi yapmıştı.

Kate önce onu bir firmanın satış temsilcisi sandı ama sonra birdenbire tanıdı. Son günlerde azalan istemsiz baş sallayışları ansızın daha sert hareketlerle geri gelmişti. Bardan sessizce ayrılmayı ve Jack'ı bulmayı düşündü. Ama sonra, büyük bira bardaklarını tepsiye istif etmeyi ve barda elini kaldıranlara içki servisi yapmayı sürdürdü. Şu anda bir kişi gündüzleri başkalarının oturmasına izin verilen yerde, Jelly'nin köşedeki taburesinde oturmuş elini kaldırarak içki istiyordu.

Böyle elini kaldırarak içki istediğini kimseyi rahatsız etmeden belirten müşterileri Kate gönül borcuyla karşılı-

yordu. El kaldırdığını sizin gördüğünüzü algılayınca adamlar önce yanındakinin boş bardağını ve sonra kendi biten içkilerini gösteriyorlardı. Onlara bunu yapmayı kim öğretmişti?

Temiz iki bira bardağına içki koymak üzere fıçının önüne getirdi. Meyhanelerde bu da kutsal bir ayin gibi kurala bağlanmıştı. Aynı bardağa iki kez üst üste içki koyamazdınız.

Meyhaneci Jack salon bar tarafından göründü. Burnside bir sınıfta soru soran erkek öğrenci gibi iri elini ona doğru uzattı. Genç kadın, adamın Jack'a; Kate Kozinski burada mı, diye sorduğunu işitti. Meyhaneci konuşmayı hemen bitirmek isteyen bir tavırla, Hayır diye yanıtladı. Ama, Burnside sorgulamasını sürdürüyordu:

— Pekiyi, Kate Gaffney adlı kişi için ne dersin? Kozinski onun evlilikteki soyadıdır.

Jack bir şey demedi. Elinde bardaki içkileri sayıp da eksilenlerin siparişlerini yazdığı bir tabaka kâğıt vardı. Meyhanecinin tavrı şimdi her şeyi yadsır ve; Defol git! der gibiydi. Sen kendini kim sanıyor da insanı işinin arasında rahatsız ediyorsun?

Oysa, Burnside ona bir kart uzatıyordu. Jack kartı alıp sipariş kâğıdının üzerine koyarak okurken kaşları çatılmıştı.

İki büyük bira bardağını güzelce dolduran genç kadın onları müşterilere verip paralarının ödenmesi için açık elini uzattı. Her hareketinin olabildiğince uzun zamanda bitmesini istiyordu. Nasıl olsa, bir zamanlar çocukları ve büyük Bayan Kozinski ile *Vistula* yatının güvertesinde güneş banyosu yapan şu sarı sakallı adam biraz sonra Kozinskilerin adını açık seçik ileri sürecekti. O ya da başka birisinin daha önce buraya gelmemiş olması şaşırtıcıydı.

Son önlem olarak Kate'in bir kutu dolusu uyku hapı vardı. Ancak şu sırada bardan ayrılıp odasına çıkması olanaksız gibiydi.

Felaket gecesi evde yalnızlarken Paul Kozinski, genç kadına haklı olarak şöyle bağıırıyordu; *Neden sen burada değildin?* Kate o zaman ve şimdi kocasıyla aynı fikirdeydi: Orada bulunmamasına karşın, suçlu kendisiydi. Aynı şekilde, bütün ruhuyla bu fikri desteklerken o akşam üstü evde bulunmamasının dünyalarını yok ettiğine ilişkin düşünceye alayla burun bükme noktasına varıyordu. İtfaiyenin başmüfettişi ya da İvedi Servis şefinin kendisini arayıp bu suçluluğu ortadan kaldıracak şeyi vereceğine veya cümleyi söyleyeceğine ilişkin kafasında bir fikri geliştirmişti. Şöyle ya da böyle Kate bunu beklemeliydi.

İşte bu yüzden şimdi binanın arka kapısından dışarı sıvışıp başka bir kasabaya gidecek miydi? Jelly ayrılmasının böyle ansızın gerçekleşmesinden şaşkınlığa düşebilirdi. İriyarı adam ilişkilerini daha incelikli bir şekilde bitirmeyi beklerdi. Kate şu anda bir noktaya kadar yeni bir kadın olmuştu. Eski durumunda en ufak bir açıklama yapmadan ana ve babasını terk edebilmişti. Oysa şimdi yaralı kalbiyle Jelly'e karşı sevecen olmaya eğilim gösteriyordu.

Şimdi de adamın kartını inceleyen ve kartın bir köşesinde adamın sorduklarını geçerli kılacak küçük bir ayrıntıyı arayan Jack sordu:

— Siz, o kadını hangi adla adlandırıyorsunuz?

Aslında Jack şu anda birinci sınıf bir patron gibi davranmaktaydı. Bir beton blok ortadan kaybolamazdı. Aynı şekilde, köpekadama davetiye getiren kişi cehenneme yollanmalıydı.

Kafasına söylenen sözle güm güm vurulan Burnside bile şu anda Jack'a karşı dikkatli davranıyordu. Şöyle konuştu:

— Kozinski o kadının evlilik soyadıdır. Gaffney ise genç kızlık adı. Hiç sorun yok. Bende ona yararlı olacak bazı belgeler var.

Jack, Burnside'a bekleme yeri olarak salon barı gösterdi. Kasabada kimse Demiryolu Oteli'ne gizlilik isteyen öğle yemeklerine gelmediği ve salonda içki içmek boşuna para harcama sayılacağı için burası gündüzleri boş olan bir yerdi. Meyhaneci salon bara girilen kapıyı Burnside için açtı. Bu da, şu andan sonra olacakların yeni konuk için bir dereceye kadar güç koşullarda geçeceği anlamına geliyordu.

Burnside salon bara girince Jack geriye dönerek barın arkasına geçip genç kadının yanına yaklaştı.

— Tamam Kate, dedi.

Burnside'ın kartını ona verip sordu:

— Bu adamı tanıyor musun?

Kate onaylar gibi başını öne eğdi. Elbette ki durum kısmen Burnside'ın kendi utancının da olduğu yerden, yani Kozinski yarıküresinden gelmiş olması nedeniyle ortaya çıkıyordu.

— O adam benim kocamın hesabına çalışır Jack, diyerek yanıtladı.

— Böyle devasa, sağır dilsiz bir herifin benim hesabıma çalışmasını isterdim.

Meyhaneci genç kadına bakmayı sürdürdü. Kate bir işaret verse, onu alıp götürebilir ve bir yerlere saklayabilirdi.

Kuşkusuz Kate, Burnside ile yüz yüze gelmesi gerektiğini biliyordu. O adam, Shirley'in biftekleri ve kasabanın nefis beyaz ekmekleri sayesinde kilo alıp değişmiş yeni kadın olan kendisinin bir tehlikeyi yaşamadan karşılaşacağı Kozinski dünyasının bireyi idi. Kate, Paul'un kendisinin gelmemiş olmasından ötürü gönül borcu duyuyordu. Kocasını Paul ile karşılaşmak onun için olanaksız bir durumdu.

Genç kadının kararını öğrenmek isteyen Jack sordu:

— Bu adamla görüşmek istediğine emin misin?

— Oh evet, diyen Kate salona gitmek üzere davranırken meyhanecinin elinden kartı aldı.

Burnside'in yanından geçip arkasında bir iskemleye oturdu. Bu arada adamın bir kaşını kaldırdığını ve sanki *Vistula* yatının kış tarafında birlikte oturup yeşil sular-da birlikte hiç gezi yapmamışlar gibi adamın yabancılaş-mış olduğunu algıladı. Şimdi dönüp kendisine bakan adamın gözleri tam Kate'in anımsadığı gibiydi. İnsanı korkutmak isteyen bakışlarla bakıyorlardı. Bu adamın küstahlığı onun kendini önemli bir karakter gibi görme-sinden, iyi şeyler yaptığını düşünmesinden, Kozinski ai-lesi adına insanları korkutmasından ve istediği şeyleri duymak için kişileri zorlamasından geliyordu. *Sen tam bir karaktersin, Burnside.* Şu ülkenin yapı endüstrisinde bir efsanesin. Senin yüzünden insanlar kendileri ya kor-kuyla ya neşeyle parçalayabilirler...

— Senin patronun bana görkemli bir karşılama yaptı, dedi Burnside.

Jack ona büyük bardakla bira vermişti. Şimdi genç kadına bakıp gördüklerini değerlendirirken bir yandan da birayı yudumluyordu.

— Bir hayli düşmanca tavırlarla karşılandım, diye ek-lerken adam dişlerini gösterdi. Bütün bu davranışların hilekârca olduğunu düşünmüş olmalıydı. Oysa pek acıklı biçimde yabanılca davrandığı ortadaydı. Bir kez daha o konuştu:

— Kendini biraz kapıp koyvermişsin, öyle değil mi? Çok hoşlandığın Murray denilen herif seni bu halinle be-ğenmeyecek.

— Çok iyi.

— Hayır, ben yalnızca yorum yapıyorum, Bayan Ko-zinski. Seni ait olduğun yere geri götürebilirim.

Bu aptalca vaat genç kadını daha az korkutmuştu.

— Birkaç kez karşılaşmıştık sanırım. Kozinskilerin yatında.

— Hoş günlerde... diyen genç kadın bu sözü alay eder

gibi söylemişti. Şu anda daha az tarafsız ve daha sinirli gibiydi. Ancak Burnside'ın bu iki ruh halini de sürdürmesine neden olmak istemezdi.

Adam; Ben kocanızın şirketiyle uzun zamandan beri işbirliği yapmaktan onur duyuyorum, Bayan Kozinski, dedi.

— Bayan Kozinski, Paul'un annesidir. Bu adı ona Kutsal Bakire Czystochowa'lı Kara Meryem ile Kutsal Babamız bahşetmiştir. Git o kadına sor, sana söyleyecektir.

— Ama sen, Bay Paul Kozinski'nin karısısın.

— Genç kızlık soyadıma geri döndüm.

— Anlıyorum.

Adam onaylar gibi başına salladı ve bir uzlaşma istemeye başlar gibi davrandı. İskemlenin arkasına astığı ceketinin cebinden şişkin bir zarf çıkardı.

— Bay Kozinski bu belgeleri sana vermemi söyledi.

— Bay Paul ve Bay Andrew herhalde?

— Oh, evet. Bunlar imzalanacak. Belki önce belgelere bakmak istersin.

Genç kadın zarfı almadı. Adamın onu masanın üzerine koymasına izin verdi. Zarf orada kaldı. Bira bardağının masada bıraktığı yuvarlak su izi zarfın üzerinde oluşsa genç kadın daha çok memnun olacaktı.

— Bay Kozinski, evliliğinin iptalinden başka bir şeyi aramadığın için çok memnun. Senden hiçbir haber alamadığı için böylesini varsayıyor. Ama sana karşı birtakım sorumlulukları bulunduğunu da sezinlemekte. Burada imzalanacak belgelerden bazıları senin Kozinski şirketlerindeki birçok müdürlük görevinden çekilmeni sağlayacak. Öyle görülüyor ki, sen de bunlarla ilgili hiçbir şeyi istemiyorsun. Ama, Paul'un cömertçe davrandığını da göreceksin. İlki imza tarihinden on beş gün sonra yapılmak üzere altı aylık taksitler halinde sana iki milyon dolar ödeneceğine ilişkin bir sözleşme de var bu belgelerin içinde.

— Evet, diyen kadın pek kederliydi. Şimdi de Chifley

adı verilen kangurunun kendisine verdiği keyfi ve acıyı düşünüyordu.

Kasabanın üzerinde Demiryolu Otelı ile eski binalar arasındaki yerde korkunç bir gökgürültüsü tüm şiddetiyle işitildi. Bu yüzden genç kadına Burnside gözlerini kır-pıstırmış gibi geldi.

— Tanrım! Şunu dinle. Burada seller olurmuş. Öyle değil mi?

— Evet. Bu kasabada insanlar hep seli konuşurlar.

— İşte böyle... İstifa belgelerini göreceksin. Ayrıca Piskoposluk mahkemesine yazılmış bir iptal dilekçesi de var. O belgeyi imzala, sonra istediğin adamla ilişki kura-bilirsin. Sonunda bütün bu evrakları kendi rızanla imza-ladığına ilişkin bir belge daha olacak. Her belgede imza-layacağın yerde kurşunkalemle yazılmış K.K. harfleri ve bir çarpı işareti bulunuyor. Katherine Kozinski anlamın-da bu K.K. harfleri. Belgeleri Kozinski adıyla imzalamak istemeyebilirsin. Ama, öyle imzalasın iyi olur. Çünkü bu bir yasal gereklilik.

Kate bu adama, Kozinskilerin anlaşma belgelerini de yanlarına alıp cehenneme kadar gitmelerini söyleyebilir-di. Ama, Kozinskilerin bedeni kaslı hizmetlisi eğlendir-mek için neden bir şeyler söylesin ki? Böyle özel araştır-ma işinde çalışan kişiler neden boşanma davasına da bu-runlarını sokardı? Çünkü, hiç değilse kartına göre bu adam bir özel araştırmacıydı. Ve genç kadın onun öykü-yü özel bir kategoriye sokabilmesini istemiyordu. Bu adamın anlatacak hiçbir öyküsü bulunmadan şuradan gitmesinden pek hoşlanacaktı.

Oysa, ne olursa olsun kendisinin kısmen değişmesi ve bedeninin kalınlaşması adamın anlatacağı öyküsünü oluşturacaktı. Tanrım! Kate'in kendisini nasıl koyver-diğini görmelisiniz, diyecekti.

Lanet olsun şu adama!

Ve gene Burnside konuştu:

— Böylece buradan ayrılmak üzere parasal gücün ola-

cak. Kuşkusuz Paul baştan beri senin buralarda bulunmanı istemezdi.

— O pek inceliklidir. Ama, burası benim bulunduğum yer.

Burnside her şeyin böyle kolayca yürüyor gibi görünmesinden dolayı rahatsızdı. Adamın içindeki profesyonel bir yan, kolaylıklara güvenmiyordu. Bir kez daha genç kadını zorlar gibi konuştu:

— Belki de şimdi belgeleri imzalarsan Paul Kozinski'yi ve üzücü durumu düşünmeyi sürdürebilirsin.

— Sen o üzücü durumdan söz etme!

— Ben yalnızca şunu söylemek istiyordum...

— Söyleme. O lanet olası şeyi söyleme. *Asla söyleme!*

— Tamam, nasıl istiyorsan öyle olsun, Bayan Kozinski. Ama, sanki sen ve Paul bir daha bir araya gelemeyecekmişsiniz gibi görünüyor. Bu yüzden neden belgeleri ve kilisenin iptal dilekçesini imzalamayasın ki?.. Ben senin ailenin de dindar Katoliklerden olduğuna ve kilisenin nikahı iptalini isteyeceğine inanıyorum. İşte, dilekçe de o işlemi başlatıyor.

— Biliyorum. Açıklamıştın.

— Boşanma ve nikahı iptal işlemleri öyle ahım şahım şeylerden değil. Özellikle Kozinski gibi insanlar için.

— Evet. Yaşlı Bay Andrew Kozinski, Katolik kilisesinin soylu kişilerindendir.

— Benim demek istediğim de bu. İşte bu nedenle belgeleri senin imzalaman gerekiyor. O imzalar işleri gres yağı gibi kolaylaştıracak. Zarfı açmamı ister miydin?

— İstemezdim.

— Eğer onları hemen imzalarsan, ben Wagga'ya kadar arabayla gider ve sekiz uçağına yetişebilirim. Bizim de bir ailemiz var...

Ama sonra genç kadın bu sözleriyle büyük pot kırdığını fark eden adamın yüzünün solgunlaştığını gördü.

— Oh Tanrım, neler olduğunu biliyorum... O plajdaki

durumu... Lütfen beni bağışla, Bayan Kozinski. Onu demek istemedim.

Burnside gibi bir adamı kolayca bağışlayabilirdiniz.

— Hepimizin ailesi var, diyerek adamı doğruladı.

Genç kadının kendisine takılacağı çengelden çıkması için izin verdiğini düşünen Burnside asıl tartışmayı sürdürebileceği için sevindi.

— Dinle. Neden şu zarfı şimdi açmayalım, diye sordu.

Kadını biraz zorlamaya karar vermişti. Zarfı eline aldı ve ucunu yırtmaya çalıştı.

— Bırak zarfı. O belgeler bana ait.

— Doğru.

— Şu halde bırak onları, dedi Kate.

— Üzgünüm. Bak ben senin...

Bir kez daha müthiş bir gökgürültüsü duyuldu. Demiryolu Oteli sarsılır gibi oldu. Gökyüzü, Myambagh kasabasının üzerine çakıltaşlarının üzerinden akan bir nehir gibi geliyordu.

Genç kadın adama; O belgeleri bana bırakacaksın, dedi.

İmzalama işlemini neden ertelemek istediğini kendisi de bilmiyordu. Burnside'in söyledikleri akılcıydı. İmzala; sorumluluklarından ve kocandan kurtul. Bu adamın buraya gelişiyle ondaki değişime ara verilmişti. Ve adam gidene kadar değişim devam etmeyecekti.

Gene de kendisine yüklü bir bedele mal olsa bile Kate, Kozinskilerin amacını geciktirmek istiyordu. Utancından sonuna dek haberliydi. Bu utancı kendi içinde saklıyor ama o gece Paul'un haykırışında adamın sesinin şiddetini unutamıyordu. Adama bir tavsiyede bulundu:

— Sen iyisi mi burada kal. Bu belgeleri sabaha alırsın.

— Ne olursa olsun onları sonunda imzalayacağını biliyorsun, değil mi şekerim?

— Burada kalışının bir geceliği yirmi dolara mal olur. Bu fiyat, seni patlatıncaya kadar doyuracak bifteği de içermektedir.

— O belgeleri imzalayacağını bildiğine göre, beni bir takım zahmetlerden kurtaracağını umut etmiştim.

— Kozinskiler senin otel faturanı öderler, sanırım.

— Eh, kuşkusuz ödeyecekler.

— Öyleyse burada kal.

— Şu anda ne dolaplar çevirdiğini bilmiyorum, Bayan Kozinski. Ama belki de dışardaki adamlara silah taşıma ruhsatım olduğunu söylemelisin. Eğer geceleyin beni ziyaret etmeye kalkarlarsa...

— Salaklık etme!

— Eğer barda kötü niyetli birkaç piç varsa... Meyhanecinin kendisi de iri yarı bir piç!

— Evet, ama sana zarar vermeyecektir. Burada kal ve çeneni kapa. Sabahleyin seni göreceğim.

Sonra bir şeyi daha anımsayıp ekledi:

— Benimle birlikte yemek yemeyeceksin. Jack'ın çay dediği şeyi benimle birlikte içmeyeceksin. Birlikte oturup yemek yiyebileceğin pek çok erkek var burada.

— Anlıyorum... derken Burnside alaycı bir sesle konuşmuştu. Bu adam genel konuşma şeklinde amaçları karıştırıyordu. Bazen konuşurken bir polis gibi, kimi zaman da şirketin avukatı gibi işitilmeyi istiyordu. Şu anda şirket avukatı gibi tartışmayı denemekteydi.

Bir kez daha genç kadın kendisinin nerede olduğunu kuşkusuz Burnside'in herkese söyleyeceğini düşündü. Daha sonra herkes, en kötüsü de vesveseli ana ve babası buraya gelecekti. Bu yüzden olasılıkla Kate'in kurduğu tuzakların içinde bir gece daha Jelly'nin bol etli bedeninin kıvrımları arasına duygusuzca sığınmak, bir akşam daha büyük bira bardaklarını doldurmak ve belki bir gece daha, güzel keseli hayvanların düşünüyormuş gibi görünmek yer alıyordu.

Burnside, karayolunda birkaç saat araba sürebilir ve uçağa yetişebilirdi. Gittiği yerde herkes ona soracaktı: Çalılık bölgeye ziyaretin nasıldı? Genç kadın şimdilik bunu önlemişti. Adam sabaha kadar Kate'in imzalayacağı

belgelerle burada kalacak, Shirley'in pişirdiği bol yağlı bifteklerle, tereyağı sürülmüş beyaz ekmek dilimleriyle ve bol bol sunulan pudingle biraz kalınlaşmış olacaktı. Genç kadın şöyle düşünüyordu: Bu arada belki başka bir şey olabilirdi.

Bu gece yağın yağmurla çevre o kadar karanlıklaşmıştı ki, polisler bile evlerinde kalabilirlerdi. Bu yüzden Jelly genç kadını da yanına alarak arabayla evine dönme rizikosunu göze alıyordu. Hava çok soğuktu.

Jelly şunu bilmek istiyordu: O herif kimdi?

— Adı, Burnside. Kocam buraya göndermiş.

— Pekiyi, yanında ne getirmiş?

— Boşanma evrakını.

Bir gözünü kapayan Jelly bu sözün önemini tartar gibiydi.

Şu anda arabayı sürerken sürekli söyleniyordu: Bu artabilir. Tanrım! Bu artabilir.

Yağmuru kast ediyordu. Myambagh'ın geniş sokakları yağmurda daralmış ve küçülmüş gibiydiler.

— Onların hepsi küçük demir çatıların altında, diye mırıldanan Jelly sanki kalınlaşmış incileri sayar gibi evlere bakıyordu.

Jelly, Burnside hakkında başka soru sormadan eve vardılar. Adam karanlıkta bir saat kadar uyudu. Oysa Kate uyuyamamıştı. Yanındaki iriyarı bedenden keyif alıyordu. Jelly'in gece içtiği rom bedeninden çevreye yayılır gibiydi. Kate onu uyandırdığında Jelly yakınmadı ama irkilmişti.

— Tanrım! Neler oluyor, lanet olsun! diye söylendi.

Ama bunlar tümüyle saf duygusal sözlerdi. Gerçek öfke Jelly'de ölçülülüğü, ağır kilosuna ve yaşadığı yaşamın etkisiyle bastırılmıştı.

— Işığı yakmak istiyorum, Jelly.

— Işık mı?

Kentte yaşayanların tersine burada, Myambagh'takiler uygun olmayan saatlerde lamba yakmama konusunda pek titizdiler. Genç kadın onların tüm gece boyunca evlerini karanlıkta bıraktıklarına dikkat etmişti. Hırsızları caydırmak için bile Demiryolu Otelinde hiçbir lamba açık bırakılmıyordu. Myambagh halkının ataları elektriğin kasabaya nasıl ulaşabildiğini görmüştü. Kabîle belleği onlara gecenin yarısında ışığı kullanarak savurgan olunmamasını öğütlemekteydi sanki.

Kate şöyle konuştu:

— Yağmur bu şekilde yağarsa elektrikler mutlaka kesilecektir. Sana bir şey göstereceğim, Jelly. Şu anda ışık varken.

Tam tepelerinde bir tek lamba vardı. Kate'in buraya ilk gelişinde komodinin üzerinde duran başucu lambası yerinde değildi. Jelly'nin dünyasında savurganlığın yeri bulunmuyordu. Odadaki ışık kaynağı bu tek lambaydı.

Genç kadın her gece buraya gelirken omuzuna taktığı çantayı eline aldı. İçinden cüzdanını çıkardı. Felaketten beri bakmadığı halde fotoğrafın orada durduğunu biliyordu. Resme bakarsa onun kendisine birtakım sorular sorduracağını ve suçsuzluğunu dile getiren yalvarışlarda bulunduracağını farkındaydı.

— İşte aradığımı buldum, dedi.

Kendisi farklı kadinken kuşkusuz bir şeye bakabilir, umut dolu yumuşak dileklerde bulunabilirdi. Aşırı duygusallaşp gözyaşlarına bile boğulabilirdi.

Cüzdanın arka cebinden resmi çıkardı ve yağmur, adamın evinin madeni çatısını döverken onu Jelly'e uzattı.

— Şunlar benim çocuklarım.

Resmi eline alan Jelly gözlerini kırptırıp sonra dikkatle baktı. Saygıyla inceliyor ve övgüler yağdırmaya hazırlanıyordu.

— O çocukları yitirdim.

— Yitirdin mi? Onları babası mı aldı?

— Evet.

— Tanrım. Neden bunu yaptı ki?

— Kendisinin onlara bakmak için daha uygun biri olduğunu tartıştı. Kocamın annesi de bu fikri savundu.

— Tanrım!

Biraz düşündükten sonra, şimdi de resme bakan Jelly şöyle konuştu:

— Güzel çocuklar. Senin onlara karşı acımasız olamayacağını biliyorum.

— Kocam acımasız olduğumu söyledi, derken Kate bu noktada öyküyü bitirmek istiyordu.

— Ben öyle bir şey olmayacağına bahse girerim. Var mıydı yoksa?

— Bilerek yapılmış hiçbir şey yoktu.

Genç kadın, Jelly'nin kaşlarını çatıldığını gördü. Adam en yalın yanıtı, annece verilen güvenceyi istiyordu. Geri vermeye hazır olsun ya da olmasın Kate resmi onun elinden aldı, cüzdanına yerleştirip cüzdanı da omuz çantasına koydu. Jelly'nin insanı kederlere boğan ışığını söndürdü.

Karanlıkta adam; ne söyleyeceğini bilemiyorum Kate, dedi.

Oysa sesiyle konuyu tartışmak istediğini belli ediyordu. Genç kadın ona iyice yaklaştı. Jelly bedeninin derisinde sıcaktı ama eti buz gibiydi.

— Bu konuda konuşmaya başlama, diyen Kate dudaklarını adamın yüzünde gezdirdi.

— Ama dinle.

— Ne söyleyeceksin? Her şeyi yerli yerine oturtacak bir şey mi?

— Tanrım! Patlatıcı maddeyi yerine takarken ben de zor zamanlar yaşamıştım.

— İşte bu sensin. Kes sesini artık.

Ve gerçekten Jelly bir işi yapmaktan alıkonduğu için gönül borcu duydu. Uykuya dalmak üzereyken mırıldandı:

— Onu yık at, Hughy!

Avustralya iklimlerinin Tanrı'sına, kuraklık ve selleri oluşturan Tanrı'ya lanet okuyuştu bu. Demiryolu Oteli barının Tanrı'sından sağanakların Tanrı'sına edilen bir duaydı.

Kate bir kez daha uyandığında odadaki ışık gri mavileşmişti. Yağmur gene aynı şakırtıyı çıkararak yağıyordu. Genç kadın üşümüştü. Çünkü, Jelly yataktan kalkmıştı. Bu yatakta Kate şimdiye değin hiç uzun süre yalnız yatmamıştı. Jelly'nin odanın ortasında dikildiğini gördü. Adam içini çekerek yağmurda giyilen suya karşı korumalı pantolonunun bir paçasını ayağına takıyordu.

— Tanrım! Bunu giyince ördeklere benziyorum. Kapının çalındığını işitmedin, değil mi? Kabaran nehir, kenarındaki bayırı aşmış ve Narromine'den taşıp çevresini basmaya başlamış. Ben, suyu boşaltma elemanı olarak görevlendirildim. Eski Sinema Sarayı'nda bana gereksiniyorlar. Orası biraz yüksek bir kesimdedir. Anlarsın ya, şimdi gitmek zorundayım. Üzgünüm, şekerim.

Genç kadın merakla ona bakıp gülümsedi: Bu, Jelly'nin kendisine karşı yaptığı sıradan bir aşığın, hiç değilse şafak zamanına kadar sevgilisinin yanında yatıp normal görevini yapan bir kişinin nezaket cümlelerini söyleyişi miydi?

— Sen, Jack'ın yerine gitmelisin. Sanırım çok geçmeden seni de yarış alanında kum torbalarını doldurmakla görevlendireceklerdir, Kate.

Sonunda Jelly suya karşı korunmalı pantolonunu giyebilmişti. Şimdi daha ince, uzun ve yetkili bir kişi gibi görünüyordu. İşi sürekli barda oturup içki içmek olan barın gediklisi emekli bir kişinin havasından kurtulmuştu. Geçici kurtarma elemanı ve bu işten hoşlanan biri havasındaydı. Kate onun yaşlı bir bayana; Evi ve köpeği

merak etme, su eşiğini bile aşmayabilir. Bir fincan çay iç. Bu arada helikopter gelecek şekerim, deyişini gözünde canlandırabiliyordu.

— Senin yapmanı istediğim bir şey var, Kate. Eğer o zimbirtıyı buraya getirirsem, senin onu Jack'ın yerine götürmeni istiyorum.

Genç kadın, onun zimbirtı diyerek neyi kast ettiğini bilemeden Jelly'e bir an baktı. İri yarı adam genç kadının suskunluğunu kabul anlamında aldı. Ve Kate bir şey sormadan gitti.

Giyinmeye başlayan kadın pabuçlarının akşamdan ıslak kalmış olduğunu fark etti. Biraz sonra Jelly üzerinden sular sızarak ve Avustralyalıların standart piknik arabası Esky'i kucağında taşıyarak geldi. İri yarı adam parıldayan yağmur giysileri içinde hernedense soluk so-luğaydı. Kate'e garanti verdi:

— Kolay parlayan bir şey değildir bu.

— Dinamitin mi var? Gerçekten dinamit mi bunlar?

— Tanrım! Sana söylemiştim, Kate. Elbette o lanet olası şey bende var.

Arabayı kaldırıp nasıl taşınacağını genç kadına uygulamayla gösterdi. Sonunda arabayı yavaşça yatağın üzerine bıraktı.

— Onu sapından tut, anlarsın ya. Elinden düşürsen bile bir sorun çıkmaz. Gene de sen yere düşürmemeye çalış. Patlatıcılar da burada. Alüminyum folyoya sarılı olarak güvenlik içindeler. Patlatma pompasının kutusunu daha sonra ben getireceğim. Bu yağmurda sana daha fazla yük olsun istemem, sevgilim.

— Nereye götüreceğim bunu?

— Oh üzgünüm, canım. Sen Demiryolu Otel'i'ne varınca elindeki Esky'de bulunan şu zimbirtıları ikinci kata çıkarırsın. Orada bir sivil ivedi hizmet servisi oluşturulacak. Zimbirtıları oraya koy ve Jack'a bunu söyle. Ben, daha sonra oraya geleceğim.

Kate bir deneme yapar gibi arabanın sapına dokundu.

Genç kadının şu an hiçbir zararlı etkinliği olmayan patlatıcılardan ürktüğünü gören Jelly açıklamalarını sürdürdü:

— Görüyorsun, paketin arka kesimini dışarda bırakırsan orası ıslanır. Eğer orası ıslanmışsa, hemen polise haber verin. O zaman lanet olası herifler dinamiti patlatıp ondan kurtulurlar.

Bu durumu gözünün önünde canlandıran iriyarı adam esefle başını salladı. Görevinin böyle komik bir durumla sona ermesine dayanamayacaktı.

— Ben endişelenmiyorum, dedi Kate.

Genç kadın Kozinskilerin belgelerini imzalamaya yetecek kadar uzun yaşamayı istememesine karşın, o lanet olası Burnside'ın yağmurlu havada körleşmiş olarak yollara düşmesini görmeyi diliyordu. Şimdi kendisi ıslak papuçlarını giyinmişti. Otele gitmeye hazırdı.

Esky tipi piknik arabasını kucağına aldı ve onun çok doğal bir ağırlıkta olduğunu algıladı. Koridorda önden yürüyen Jelly'i izledi. Sokak kapısı rüzgârla tıkırdıyordu. Yağmurluk türü muşamba giysileriyle sarı kurbağaya benzeyen Jelly ona doğru dönüp konuştu:

— O iriyarı herif bir araştırma elemanı mı?

— Evet.

— Bu selde... O da şurada bir yerde takılıp kalabilir.

— Ona lanetler yağsın isterim!

— Evet, diyen Jelly duyarlı bir sesle ama pek seyrek yaptığı şekilde açık seçik konuşuyordu. Bu da onun vereceği öğüdü tam anlamıyla söyleyememesinden ileri gelmiş olabilirdi.

— Bak Kate, sana şunları söylemek isterim: Sen, hemen ortadan kaybolmayı bekleyemezsin. Bilirsin ya, Myambagh gibi ölü bir yere gelmek bile buna yeterli değildir. Senin için hazırlanmış afişleri gördüm. Ailen her yere afişlerini astırmış olmalı. Seni kayıp kişi olarak adlandırmak istememiş ve her polis karakoluna afiş göndermişler. O afişte resmin var. Karakollar, afişlerin Bele-

diye ve postanelere asılmasını istemiş... Polisteki bir arkadaşım afişi getirip bana sordu: *Bu, senin arkadaşın değil mi?* Ben de, evet o, dedim. Arkadaşım afişlerin asılmasını senin isteyip istemeyeceğini sordu. Ben de istemeyeceğini düşündüm. Polis arkadaşım, senin sabıkan bulunmadığını söyledi. Çünkü, bunu kontrol etmiş. Bu yüzden afişleri bana verdi. Ben de onları yok ettim. Myambagh kasabası dışında tüm Yeni Güney Galler bölgesinde senin duvarlara asılı resimlerin var. Myambagh kasabası selleri dışında hep ayrıcalıklı kalmayı ister. Eh, bu böyledir. Belediye binası ve postanesinde senin resmin bulunmayan tek yer burasıdır. Hayal edebiliyor musun bunu?

Kate biraz da kendisine karşı olmak üzere duyduğu gönül borcuyla kızardığını algıladı. Korumasını şaşmaz biçimde doğru seçmişti.

Dinamitleri Myambagh kasabasının içinde taşıyacak olmaktan ötürü Kate'in duyduğu utanç şu anda yok oluyordu. Patlatıcıların dinamitlerden ayrı ve çok iyi biçimde paketlenmiş olduklarını gözünde canlandırdı. Büyük görevin iki sevgili maddesi birbirinden özenle yalıtılmıştı.

Jelly evden önce çıkıp karanlıklara karıştı. Ama daha önce, o çıkmadan Kate bir süre kucağındaki yükü yere bırakmış ve Jelly; Polis arkadaşım sağ olsun, üzerine bir parça rizikoyu aldı. Gene de afişlerin yanlış yere konulmuş olduklarını söyleyebilir, demişti.

Genç kadın evin kapısını kapadı ama kilitlemedi. Çünkü, Myambagh halkı hırsızlardan değil yalnızca sellerden korkardı. Sessizlik içinde yağmur sularıyla yıkanmış sokaklarda yürürken Kate plastik saplı yükünü taşımaktan ve Jelly'nin kendisine sahip çıktığını düşünmekten büyük keyif duyuyordu. Ağır bir şeyi taşıırken çoğu kez olduğu gibi yamru yumru olmuş omuzları ağrımaya

ve kaşınmaya başlamışlardı. Eski dünyasından kalma bu acı duyma mesajı araştırılabilir ve yeni dünyasına ince bir pamuk ipliğiyle bağlanabilirdi.

Demiryolu Otelinin yemek salonunda Burnside genç kadını bekliyordu. Adam oraya iyice yerleşmişe benziyordu. Sıkı sıkı kahvaltı etmiş, inşaat endüstrisinin öyküleriyle diğer otel konuklarının dikkatini çekmiş olmalıydı. Shirley masalardaki yemek artıklarını toplamış ve plastik masa örtülerini silmeye başlamıştı. Salon sessizdi. Bugün bile, Keşiş ve Kaçaklar kasabanın binalarına dağılmış, yeni bir sel beklenirken bir önceki selin bıraktığı izleri silmek üzere çalışmaya başlamışlardı.

Kate'i görünce Burnside ayağa kalktı. Kahvesini masada bırakarak ona yaklaştı.

— Piknikte miydin, diye sordu. Yanıt beklemeden ekledi: Eğer sen o kâğıtları hemen imzalayıp bana vermezsen, burada tıkılıp kalacağım...

— Kâğıtlarını getireceğim. Burada bekle.

Genç kadın öncelikle Jelly'nin zimbirtılarını üst kata, verandanın üzerindeki boş alana taşıdı. Jack her zaman burada on dokuzuncu yüzyıl sonu ve yirminci yüzyılın başında çobanların, celeplerin, bıçkıcıların ve boğaları iğdiş eden kişilerin kriket oynamış olduklarını öğünçle anlatırdı. Onlar oynarken gene şort ve fanile giyinmiş adamlar korkulukların önünde durur ve topun sokağa ya da demiryoluna düşmesini önlemeye çalışırlarmış. Gene de aşağı düşen top olursa, onu yukarıya vermek üzere genç bir Avustralya yerlisi sokakta bekletilmiş. Top kazayla aşağı kaçınca oyuncular bu yerliye şöyle bağırırlarmış: Al topu oradan, siyah piç!

Bu geniş alanlı çatıda yağmur damlaları tabanca gibi tıkırdıyordu. Kate eklenti binada birisinin bulunduğunu duydu. Bu kişi belki de bol kolestrollü yemeklerini sunup masaları temizlemiş olan Shirley idi. Şu anda kadın salonu temizlemiş, şilteleri karyolalara yaymaya başlamış olmalıydı. Daha sonra battaniyeler ve yatak örtüleri

katlanmış durumda yatakların üzerine konulacaktı. Jack ve kara gözlü karısı Connie'nin emirleri uyarınca, ivedi durum için otelde bir yatakhane hazırlanıyordu. Genç kadın, Demiryolu Otel'i'nde hazırlıkların bu düzeye ulaştığını Jelly'nin bilip bilmediğini merak etti.

Çatının uzakta kalan köşesinde dinamitlerin konulmasına uygun bir dolap vardı. Ama, Jelly onların açıklık alanda bir noktaya yerleştirilmesini tasarlamıştı. Ne olursa olsun genç kadın şu anda onun sözüne uymaya karar verdi. Jelly, paketteki maddelerin çabuk alevlenir türden olmadıklarını söylemişti. Konulacakları yeri kararlaştırmak da adamın hakkıydı. Zaten Jelly otelde hazırlanan tüm battaniye, yatak ve örtüleri ile gelecek fazladan konuklardan haberli olmalıydı.

Kate odasına çıkıp kapıyı kapadı. Hava soğuk ve yarı karanlıktı. Genç kadın bir süre yatağının üzerine uzandı. Son zamanlarda adet edindiği şekilde kanguru Chifley'in hayallerine daldı. Düşlerinde kürkün ve kuştüyünün yeri bulunmuyordu. Yalnızca Avustralya'ya özgü o güzel yüzleri görmekteydi.

Bir akşam konuşurlarken Guthega kanguruların akciğerlerinin kaburgalarının arkasında sarktığını ve hayvanın karnındaki yumuşak dokunun içine doğru uzandığını, havanın buraya kadar dolabildiğini söylemişti. Bu şekilde karnını havayla doldurabilen kangurunun bedeni çevresine göre hafiflemiş gibi oluyordu. Guthega'ya göre, koşarken hiçbir zaman soluk soluğa kalmayan kangurular, doğuştan maraton koşucusuydular.

Genç kadının boğazı özlemlerle tıkanır gibi oldu ve şunu hayal etti. Uçtukça daha çok soluk alabiliyorsun, koşmak senin bedenini havadan oluşan bir bütün haline getiriyor.

Koşmak ve uçmak üzerine kurduğu bu gündüz düşlerinden sonra Kate yataktan kalktı. Burnside'ın zarfını dolabından aldı. Kilise ve sivil yönetimle ilgili belgelerin kurşunkalemle işaretlenmiş yerlerini imzaladı. Belgeleri

okumamıştı bile. Çünkü, ne dediklerini biliyordu. Bunları imzalayınca tüm yetki ve haklarını Kozinski İnşaatları, Kozinski Taşınmaz Mallar Geliştirme, Kozinski İnşaat Hizmetleri, Kozinski Endüstri Artıkları, Vistula Tröst ve Temizleme vb. şirketlere devretmiş oluyordu. Kilisenin dinsel nikahı iptal belgesinin başlığında St. Patrick Kilisesinin arması vardı. Genç kadın, Frank dayısının kilise avukatlarına karşı beslediği nefreti anımsayarak bu belgeyi de ivedilikle imzaladı.

Belgeleri zarfa koyarken kâğıtları zorluyor ve belgelerde yeniden katlanma yerleri oluşuyordu. Daha sonra zarfı aşağı kata götürdü.

Burnside onu yemek salonunda bekliyordu. Bir sigara yakmıştı; ama, rahatlamış değildi. Adamın beklemediği çabuklukla Kate zarfı ona uzattı. Burnside ne yapacağını şaşırır gibi oldu. Sigarasını ağzının kenarına doğru alıp sonra zarfı açtı. Her sayfayı teker teker kontrol edip imzaların tamam olduğunu gördü. Kate'in onları evlilik soyadı ile imzalamış olduğunu görmek adamı memnun etmişti. Ama, Burnside'in politikası sevincini karşısındaki ne duyurmamaktı.

— Şunları dün imzalamış olmanı isterdim, diyerek sözlerini sürdürdü; karayolu şimdi kapalı olmasa bile gene de Dubbo'da takılıp kalacağım. Radyo, havaalanının kapalı olduğunu söyledi.

— Bu artık küçük bir zahmet, diyen genç kadın sözleri adamın daha fazla yakınmasını istemeyen bir tonla söylemişti. Çünkü şu aşamada bile imzalar iptal edilebilirdi. Zarf şimdi adamın dirseğinin altındaydı. Oradan alınabilir ve belgeler yırtılabilirdi.

Genç kadın ona; Gitmeden önce Jack'tan faturayı istemeyi unutma, dedi.

Başına öne eğip onaylar gibi sallayan adam yeni bir değerlendirmeye varmış gibi sabit bakışlarla bakmaktaydı.

— Paul senin gibi pasaklı bir karıda ne buldu ki, diye

yanıtlarken zarfı şu anda iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu. Bu işten dolayı birkaç yüz bin doları komisyon alacaktı. İşte bu yüzden kendine duyduğu güvenle şimdi saldırgan olabiliyordu. Genç kadın adamın kendisine bir de yumruk atıp atmamayı düşündüğünü bile merak etti.

— Sen, buralardan da iyi yerlerde, daha nitelikli insanlarla birlikte yaşamalısın. Paul senin burada yaşadığını görse çok şaşırır. Yaşadığın olayların şokuyla burada yaşadığını sanıyorum, ama...

Genç kadın arkasını dönüp adamı orada öylece bıraktı. Bira musluklarıyla uğraşma zamanı gelmişti.

Connie'yi tezgahın arkasına geçmiş ve bara el koymuş durumda buldu.

— O herifle işini bitirdin mi, diye sordu Connie.

— Evet, gidiyor.

Jack fiçilerin istif edildiği kilerden çıkıp geldi. Yüzünde namussuzca bir gülüşle; Connie bira musluklarına el koydu, dedi.

-- Sel kurbanlarına bedava bira sunmak üzere vakit çok erken. Bıraksam Jack bunu yapmaya hemen başlayacak.

— Sevgilim!... diyen Jack işadamı özelliği hakarete uğramış gibi karşı çıktı.

— Avustralyalılar işten anlamazlar, diyerek söze başlayan Connie ekledi; Bu yüzden ülke büyük bir karmaşa içinde. Jack benim babamın parasıyla aşırı duygusal davranıyor.

Bu sözler üzerine öfkelenen Jack'ın boynu kızarmıştı. Kekeleyerek konuştu:

-- Sevgilim, senin babanın tek bir dolarını bile boşa harcamadım.

— Çünkü, seni sürekli göz altında tutuyordum da ondan paraları saçmadın, diyen kadının yaralı bakışları tetikleydi.

— Her erkeğin bir gururu vardır, diyerek Jack özürünü anımsattı.

— Herneyse, bugün yoğun iş olmaz artık, diyen Connie şimdiden yumuşamaya başlamıştı.

Bir kez daha o konuştu:

— Eğer istediğin oysa, sen de kum torbası doldurmayaya gidebilirsin.

Jack karısının yanağını öpüp kulağına bir şey fısıldadı. Daha sonra yağmurlu havaya göre giyinmeye gitti. İri yarı adam bardan çıkarken Connie bu seferki tartışmasını çocuklarıyla yapıyor, onlara bazı yasaklamalar koyuyordu.

Yemek salonunda çocuklar televizyonun karşısına yerleşirken Kate bir yandan Dunnegan'ın Köy Gereçleri Mağazası'ndan aldığı uzun, kaba çizmeleri giyiniyor, bir yandan da her gün kendisinin ya da Connie'nin yıkadığı ama bugün onların işini yağmurun üstlendiği, şakır şakır ıslanan verandaya bakıyordu. Burnside arabasıyla geri manevra yapıp doğu yönüne doğru yola çıkarken sıkı yağın sağanak yağmurda kendinden pek emin görünmekteydi. Kate onun bu havada Dubbo'ya kadar olan yolu bile geçmesinin olanaksızlığını düşündü. Öte yandan, adamın sel basmış kesimlerde zarfı dişlerinin arasında tutarak yüzdüğünü hayal etti.

on altı

JACK'ın kamyonetinin önünde uzanan yol, nehir karayolu bağlantısını yok ettiği için başlangıçta boştu. Ama sonra, kasabayı geçerlerken jant kapaklarına kadar yükselen sularda ağır ağır ilerleyen öbür araçlarla karşılaştılar. Jelly'nin barda kâğıt üzerine çizdiği baklava biçimindeki haritanın içinde kalan alandaydılar. Bu baklava biçiminin bir kenarı Cobar'a uzanan şube demiryolu, ikinci kenarı ona bağlanan karayolu ve diğer iki yanı da su taşmalarına engel olmak üzere yapılmış iki setti. İçdenizin içindeki Myambagh paralelkenarı, şu anda toprakları yutmaya tutkuyla hazırlanan öldürücü nehrin kenarındaydı. Bu kötü olasılığa karşı insanlar tüm dört tekerli araçlarıyla kaçıyor, yollardaki suyu iki yana fışkırtarak yaklaşan geceden önce buradan uzaklaşmaya çalışıyor şimdi kendilerini içkiyle yatıştırmaya hiç de istekli davranmıyorlardı.

Myambagh kasabasının yıllık tarım gösterilerinin yapıldığı alanın girişi, geçen yıl yapılan gösterilerle övünür gibi yükselmekteydi.

Kapıdan giren Jack'ın kamyonetini aralarında sürdüğü tahtadan yapılmış ürün sergileme yerleri aynen demiryolu istasyonu gibi kirli sarı renge boyanmıştı. Mey-

haneci arabasını gösteri günlerinde boğaların ve damızlık aygırların yarıştırıldığı merkezdeki daire biçimli geniş alana park etti. Şimdi bu alanda damperli kamyonların getirip hiç düzen tanımadan karmakarışık boşalttığı minik kum tepeleri vardı. Myambagh'ta yaşadıklarına inanmayacağınız kadar çok adam, kadın ve çocuk kaba kendir kumaştan yapılmış torbalara kürekle bu tepelerden kum doluruyor ya da dolan torbaların ağzını bağlıyordu.

Bu iş Kate'e çok güzel ama sıkı bir etkinlik gibi göründü. Jack'la birlikte kamyonetten inen genç kadın biraz yürüyüp ortada kimsenin sahiplenmediği bir küreği kaptı.

Ve sonra, yarı karanlık öğleden sonra boyunca elleri yumuşayıp sonra şişene kadar kumu var gücüyle kürekleledi. Doldurduğu torbaları bağladı. Sonunda elinin derisi su toplayıp açıldı. Jack tekrar tekrar yara bandıyla onun yanına geldi.

— Ellerine dikkat et şekerim, dedi.

Yaralanmış parmakları yara bandıyla bantlarken bir yandan da ona acıdığını gösteren sesler çıkarıyordu. En çok yaralanması olası parmak boğumlarını bantlıyordu. Oysa, yağmur suları ve yapılan sıkı iş yapışkan bandı kısa sürede yıpratıyor, herkesin elinden yara bantları kopuk et parçaları gibi sarkıyordu. Şu anda karanlık artmaya, hava giderek soğumaya başlamıştı. Kate üşüyordu artık. Resmi giyimli orta yaşlı bir adam ortaya çıkıp yeni bir fikrin akla geldiğini bağırarak duyurdu.

Genç kadın, Sydney'de nemli bir gün girdiği sınıfta anlatılanları anımsayarak Fransız Devrimi de böyle bir şey olmalıydı, diye düşündü. Robespierre'in yeni bir planım var diyerek bağırması, Danton'u giyotine götürmüştü.

Orta yaşlı adamın eliyle gösterdiği tarafta dev bir baraka ya da hangar diyebileceğiniz bir nakliye deposu bulunuyordu. Daha önce oraya yığılmış kumlar, torbalara

doldurularak insanlar yağmur altında çalışmaktan kurtarılacaktı.

Dev bir bulutun kapladığı gökyüzünün yarattığı yarı karanlık ortamda Kate bir kamyonete binip kadın, çocuk ve irikiyim adamların arasına çömeldi. Yaptıkları kısa yolculuk bu insanları canlandırmıştı. Gevezelik ediyor, ellerini birbirinkiyle kıyaslıyorlardı. Herkes çok yorgundu ama ateşli biçimde uykuları kaçmıştı. Suya karşı toplu çaba gösterisi onları esrime durumuna getirmişti. Büyük demir çatının altına vardıklarında yeniden çalışmak üzere hevesliydi. Buradaki kumu küreklemeye başlayınca, ıslak olmadığını görüp ne kadar da hafifmiş diye birbirlerini kutladılar. Kum, torbalarda ve dinamitler Demiryolu Otelinin verandasının çatısındaydı. Kate'in yaşamı, boş oluşunu bir yana bırakırsak şaşırtıcı derecede denetim altındaydı. Ve yaşamaktan vazgeçme aşamasında olan Myambagh kasabasındaki bu genç kadın şu anda uyuşturucu madde alınmış gibi durağan ve olabildiğince iyi yurttaş kimliğine bürünmüştü.

Şapkasında ve omuzlarındaki apoletlerde dört kolu eşit ve uçları çentikli Malta haçı bulunan bir görevli elleri yaralananlara Jack'den daha uzmanca özen göstermek üzere depoya geldi. Kate'in yanına yaklaştığında onun kumu kürememesini istedi. Genç kadının ellerine bakıp kekeleyerek hıçkırır gibi konuştu:

— Siz öyle gayretli çalışmışsınız ki...

Adam, kadının ellerini Myambagh uğruna, kasabanın bütünlüğünü korumak için feda ettiğini algılamıştı.

Karanlıkta Jack bir yerlere gitmişti. Belki de su taşmasına karşı yapılmış sellerin üzerinde ya da arkasında yeni bir set oluşturunuyordu. Jelly'nin de öngördüğü gibi, kum torbaları Myambagh kasabası için dirimsel önem taşımaktaydı.

On altı yaşında bedeni sıkı kaslı bir oğlan kulplu büyük bir bardak dolusu çayla genç kadının yanına geldi.

— Sen bir kaplansın, dedi.

Genç kadını durdurup bir kablo makarasının üzerine kaldırarak oturttu. Kate'in içtiği tatlı çay onun hayal gücünü artırıyordu. Doldurduğu kum torbaları bir yerde suyu tutacaklardı. Bu yer buğday silolarının yanı, Bardia sokağı ya da Lusitania caddesi boyunca uzanan duvar veya şimdi su dolu mezarlarında ölülerin dinlendiği kasaba mezarlığının çitleri olabilirdi. Kablo makarasının üzerinde oturup dinlenen ve harcadığı çabası göklere çıkarılan genç kadın, Gus Schulberger'in hangara girdiğini gördü.

Adamın başı çıplaktı ve saçları yağmur suyuyla fırçalaşmıştı. Yeşil gözlerindeki sinsice parıltılar ve çevreyi kolaçan eden bakışlarıyla Gus buraya kum torbası doldurmak niyetiyle gelmemişti. Myambagh polisinden genç bir memur elinde vızırdayan iki kanallı bir telsiz radyoyu tutarak Gus'ın yanından geçti. Ve Gus şu anda da sinsice işler çeviren biri gibi göründü. Elindeki sürekli vızırdayan radyosuyla yürüyen polis kendisinden uzaklaşana değin başını başka tarafa çeviren Gus daha sonra Kate'i görüp yanına yaklaştı.

— Bu, çok kötü bir hava, dedi.

Kate onu bulduğu için çok sevindiğini söyleyebilirdi. Ancak Gus, arkadaşı Jelly'nin nerede bulunduğunu öğrenmek istiyordu. Yağmurluk giyinmediğinden giysilerinden köpeklerin tüyünden olduğu gibi buharlar çıkıyor ve hatta adam bir köpek gibi kokuyordu. Ama bu, hoş bir köpeğin kokusuydu.

Genç kadın ona Jelly'nin Saray'da olduğunu söyledi. Şu anda tehlikeli bölgeden boşaltılan kişileri orada teslim alıyor olmalıydı.

Jelly'i masa başında görev yaparken hayal edebiliyordu Kate. Kurtarma işlemlerinin tüm ağırlığı altında, önünde seçmen listeleri açık olarak duruyor ve birçok telefon adamı İvedi Hizmetler Servisi ve polise bağlantılı tutuyordu. Bu yaptığı, Jelly'nin yaşamındaki asıl işi değildi. Esas işinden onu uzaklaştıran bir tatildi. Eğer du-

rur da bunu düşünürseniz, şu yoğun ve sürekli gözyaşı döken gecede Jelly'nin sıradanlığa düştüğü yolundaki söylentileri duyabilirdiniz.

Gus sordu:

— Hey Tanrım! Saray denilen yer nerede ki, Kate?

Genç kadın ona Saray'ın Wrangle sokağındaki eski bir sinema ve dans salonu olduğunu; Myambagh'taki sellerde kurtarma görevinin yönetildiği yer olarak o binanın kullanıldığını anlattı.

Gus başını salladı. Kate büyülenmiş gibi onun kafatasının arkasından sarkan simsiyah saçlarının horoz ibiğine benzeyişine baktı.

Adam; Dinle, yolu gösterebilir misin bana, dedi.

Kum torbaları arasındaki çalışmada genç kadın öyle büyük güven kazanmıştı ki, yalnızca orta yaşlı bir adam olan iş yöneticisine gideceğini söylemesi yeterli olacaktı.

— Şu lanet olası işte o denli iyi çalıştın ki, şekerim. Kuşkusuz birkaç saat uyuyabilirsin, dedi orta yaşlı adam.

Yağmurun şiddeti azalmıştı. Ama, daha şimdiden nehri kabarttığını ve düzlüklere doğru taşmaları oluşturduğunu söyleyebilirdiniz. Kate kafası sanki boşalmış gibi Gus'ı izleyip onun Chifley ile Menzies'i taşıdığı küçük kamyonete doğru yürümekten sevinçliydi. Genç kadının düşlerinde her şey Chifley ile bu hayvanın taşındığı şu küçük kamyonet ile bağlantılı oluyordu.

Gus incelikli bir davranışla sürücü koltuğunun ters tarafındaki kapıyı Kate için açtı. Arabaya girip de adam ellerini direksiyona koyunca ve genç kadın onun yanına yerleşince ikisi de soğuktan titrediler ve Gus anlatmaya başladı:

— Tabramore'u geçerken neredeyse sular arabamı sürükleyip götürecekti. Orada elli metre genişlikte bir akıntı var, Kate. Ve ben o akıntıyı geçmeyi denedim.

Tam akıntının ortasında arabanın motoru stop etti. Umutsuz hareketlerle birkaç kez kontağı çevirdim. Biraz çalışıp tekliyor ve duruyordu. Bir traktörü süren adam geldi ve arabamı itip beni oradan çıkardı. Adamı hiç tanı mıyordum. Ama o, yaşam boyu kardeşim artık.

Genç kadın arabanın arka kesiminden gelen bir pen- çenin tabana sürtülüşüne ilişkin sesi duydu. Umutla sor- du:

- Hayvanlar arkada mı?
- Tümüyle ıslanmış olarak oradalar.
- Kanguru da mı?
- Evet, öyle.

Kate arkasındaki küçük cama baktı. Bu cam arabanın karanlık olan arka kesimine açılıyordu. Cam beş santim kadar yana kaydırılmıştı. Ama, daha fazla itilemiyordu.

Motoru çalıştırmak için tekrar tekrar anahtarı çevi- ren Gus haykırdı:

- Lanet olası manyeto ıslanmış durumda!

Sonunda motor harekete geçince, adam silecekleri de çalıştırdı. Ama onların çalışması fazla fark yaratmıyor- du. Camda, İzlenimci ressamların fırça vuruşlarına ben- zeyen su damlacıklarının arasından gördükleri gösteri alanı, yarış sahası, Henry Lawson İlkokulu ve Dandi- bong sokağını geçip Albay John Eglington Lisesi'nin bu- lunduğu yere vardılar. Kate yaralanmış parmaklarını ya- vaşça oğuşturdu. Şu anda beklentilerinden daha fazlası gerçekleşmekteydi. Sonunda sordu:

- Demek ki, kanguru da yanında, öyle mi?

Gus; Tanrım!.. diye söylendi.

Adam yağmuru ve dünyanın durumunu kast ediyor- du. Sonra yeniden o konuştu:

- Evet, lanet olası Chifley de burada.

Kate ona 'daha başka soru' sormadı. Çevresine bakar- ken kazıklı çitlerle korunan bahçelerin suyla yıkanmış olduğunu gördü. Açelyalar sulara boğulmuştu. Sokaklar su altındaydı. Ama gene de kasabanın temel geometrisi

aynı kalmıştı. Setler Myambagh'ı şu anda bir dereceye kadar korumaktaydı.

— Hayvanları Wagga'daki herife sattım, diyen Gus anlattı: Ama o, bu işe uygun adam değildi. Öbür kişilerden onun davranışlarına ilişkin öyküleri dinledim. Bu öyküler daha önceden tanıdığım bir veterinerinkiyle başladı. Veteriner arkadaşım bana telefon ederek o piçin hayvanları kolayca izleyebilmek için aç bıraktığını anlattı. Avustralya'nın simgesi olan hayvanları iki yanına aldığı anda, halsiz duruyor ve hemen kaçıp gidemiyorlarmış. Böylece kamera sahiplerine fırsat yaratıyormuş durumları. Sonra elektrik akımı verilen telle hayvanları dürttüğünü, onları parktaki diğer hayvanlardan ayrı olarak eski bir garajda tuttuğunu öğrendim.

— Elektrik akımı verilen telle mi dürtüyormuş?!..

Genç kadın geceler boyu onu düşlerinde özgürce zıplar görürken Chifley eski bir garajda hapsedilmiş ve elektrikli telle dürtüklenirmiş meğerse.

— Yirminci yüzyılda durum böyle, Kate. Ama dinle, şimdi daha kötüsünü de duyacaksın. Bir hafta sonu o kente gittim ve üstüme görev olmayan işe burnumu soktum. Bana söylenenler tümüyle doğrudu. Onları açlıktan gebertiyordu. Bunu, hayvanları görünce söyleyebilirsiniz. Daha sonra bir meyhanede kanımı başıma sıçratacak bir şey daha duydum. Wagga'da yaşayan altmış iki kiloda eski şampiyon boksör varmış. Hayvanların sahibi bu adamla Chifley arasında büyük bir boks maçı düzenleyecekmış. Bu olay tümüyle yasalara aykırıydı. Ama açgözlü piç bunu da yapacaktı. Sydney'de oturan bazı Çinli ve Rum kumarbazlardan da destek alıyordu... Chifley'e doping yapan ilaçlar verip onun daha uzun süre ayakta kalmasını sağlayacaklarmış.

Gus arabayı sürerken başını ve fırçalaşmış saçlarını sallıyordu. Park sahibinin yaptıkları hayal edilmesi zor, Dickens'in roman kahramanlarına özgü davranışlardı sanki!

— Bütün bunlar daha önce duyduklarımı doğruluyordu. Hiçbir hayvan böyle tutuklu durumda bırakılmamalıdır. Böyle davranışlar her şeyi kokuşturur. Zaten parkta çalışan veteriner de yozlaşmış biriydi. Bilirsin Kate... Lanet olası toplama kamplarının doktorları gibi.

Genç kadın bir anda Gus'ın düşmanına kendisinin de kinlenmiş olduğunu algıladı. Boks maçları Chifley'in küçük ve yerinde sallanan beyni için; elektrikli tel ise, hayvanın saydam gözleri için çok zararlıydılar.

Bu nedenle Gus bir kez daha arkadaşından kamyone-tini ödünç alıp oraya gitmiş ve hayvanları garajdan çıkarmıştı. Önce parkı çevreleyen tel örgünün dışından bahçeyi gözetlemişti. Sonunda tembel park bekçisi Avrupa'dan naklen verilen futbol maçını izlemek üzere kulübesine çekilmiş ve Gus onu böylece son kez görmüştü.

Parka girmek için tellerde kapı gibi delik açmış, hayvanlarla oradan çıktıktan sonra tel örgüyü onarmıştı. İyi vatandaş Gus'ın uygar davranışları vardı. Ben senin hayvanlarını aldım, ama sen o tel örgünün sahibisin, diyordu.

Gus uzun uzun öksürdü. Yağmur suları onun göğsüne kadar girmişti.

-- Yetişkin adam için lanet olası bir durum, dedi.

Yüzünü şimdi sağanak yağmura karşı eliyle koruyan ve ayaklarındaki uzun çizmeler suya batmış üniformalı bir asker heykeliyle temsil olunan Birinci Dünya Savaşı Anıtının önünden geçtiler. Biraz ötedeki merinos koyunu heykeli de kamburunu çıkarmış olarak daha şimdiden sulara batmış görünüyordu.

— Yol şimdi de Doğu ve Batı yönlerinde kapalı, diyen Gus ekledi. Bu durumda lanet olası Menzies ve Chifley birlikte yolculuğa çıkılmayacak kadar iri yapılı hayvanlar...

Kate arabanın ön camından Saray'ın 1925 yılında Paris'te türeyen aşırı süsleme sanatıyla bezenmiş ön cephe-

sini gösterdi. Genç kadın, Myambagh gibi bir kasabanın böylesine gösterişli yapıya hangi yılda kavuştuğunu düşünemedi. Saray'ın önünde, arazi vitesli cipler ve polis araçları vardı. Bazı güçlü araçlara eklenen vinçler ve aydınlatma donanımları da görülmekteydi. Bunları görünce, içinizden ansızın hiç kullanılma gereği duyulmamasına dua ediyordunuz.

Gus kamyonetini kurtarma donanımı taşıyan araçlardan uzağa park etti. Kate arabadan inip kapıyı kapatırken kendi soluğunun yakınında nefes alan keseli hayvanı düşünerek elektrikli, tuhaf bir duyguya kapıldı.

Genç kadın alçak arazide selden kurtarılan ve Myambagh'ın cafcıflı sinemasına getirilen ilk insanın özel araştırmacı, Kozinski'lerin hizmetli ve zorlayıcısı Burnside olduğunu fark etti. Ancak, adam bir bakıma değişikliğe uğramıştı. Üzerinde bağışlarla toplanan biçimsiz ivedi durum giysileri vardı. Kısaca, hayır işi kıyafetlere muhtaç olmuştu.

Burnside hemen genç kadını bileğinden yakaladı. İstirik bir güçlülüğü kazanmış gibi görünüyordu. Daha önceleri de deneyip başarı kazandığı kendini beğenmiş değersiz davranışlarıyla kadına vurup onu yere yıkmak niyetindeydi sanki...

— Dinle, çok kötü zamanlar geçirdim, Bayan Kozinski. Bir hemzemin geçidin ortasında kiralık arabamı bırakmak zorunda kaldım. Neredeyse sularla sürüklenip giderken arabadan canımı zor kurtardım. Sel suyunda ıslanıp çeken giysilerim giyilmez hale geldi. Buna ne dersin?

— Benim hatam değil.

— Elbette o değerli belgeleri de yitirdim. Şimdi lanet olası düzlük arazide suda yüzüyor olmalılar. Kuşkusuz mürekkepleri de akmıştır. Pekiyi, bu konuda ne düşünürsün?

— Senin o insanlara anlatacak pek ilginç öykülerin olacak. Eve döndüğünde kuşkusuz...

Adam onu suçlar gibi konuştu:

— Üstelik bir çocuğun doğum günü partisini de kaçıracağım.

Oysa Kate, kocası Paul Kozinski'nin anlattıklarından şu adamın hiç çocuğu olmadığını ve yalnızca eski eşleri bulunduğunu biliyordu.

Burnside'ı arkada bırakıp koltukların arasında uzanan geçitte ilerleyen Kate salonun en çok ışıklı yerine, sahnenin önüne vardı. Burada daha önce hayal ettiği masalar ve telefonların arasında yorgun yüzlü Jelly, kasabalılar ve resmi görevlilerle ivedilikle tartışıyorlardı. Ancak kalabalığın arasında Jelly, onların kitabında bulunmayan bir taktikle donanmış gibi görünmekteydi.

— İşte Jelly orada, diyen genç kadın salonun bol ışıklı yerini Gus'a gösterdi. Oysa Gus resmi kıyafetli adamlardan sıkılmış, ıslak giysileriyle gerideki sıralardan birindeki koltuğa oturmuştu. Onun birkaç sıra gerisine kadar gelmiş olan Burnside şu anda sezdirmeden Kate'e yaklaşmaktaydı.

Sonunda iriyarı adam Kate'e seslendi:

— O lanet olası kâğıtları neden dün gece imzalayamadığını bana söyleyemezsin, değil mi Bayan Kozinski! Bunu bana söyleyemezsin!

Gus yakınından gelen bu kavgaya eder gibi söylenmiş sözlere şaşırmıştı.

— Tanrım! Bu adam nelerden söz ediyor, diyerek olan biteni öğrenmek istedi. Oysa şimdi dikkati arkadaşı Jelly üzerinde yoğunlaşmaktaydı.

Kate şöyle konuştu:

— Senin sorunların için üzgünüm, Bay Burnside. Ama, önemli belgeleri incelemeye hakkım var, öyle değil mi? Üstelik sen de pek fazla isterik davranıyorsun!

Bunları söylemek genç kadının pek hoşuna gitmişti. Hem de İnşaat Endüstrisi'nde yıldırım istediği kişileri binaların on dördüncü katından ayak bileğinden bağlayarak sallandıran Burnside gibi aşağılık bir adama bunlara söylediği için şu anda çok memnundu.

İriyarı adamın profesyonelce kurumlu havasının yok olduğunu görmek pek keyif vericiydi. Kendisine ihanet eden istemsiz baş sallamalarına kapılmayan genç kadın; giysileri, arabası ve Kozinski'lerin ödeyeceği büyük komisyonu bekleyen değerli kâğıtlarını yitirmiş adamdan uzaklaştı.

Bu aşamada Jelly onu gördü. Gruptan ayrılıp eskimiş kadife kaplı koltuk sıralarının arasında ilerledi. Kate'in yanına vardığında Gus'ın ıslak saçlarını ve kendisine bakan kösele derili yüzünü de gördü. Genç kadın bir an için durumun Jelly'i ürküttüğünü düşündü. Çünkü, Jelly'nin kendisini de içermek üzere tüm çılgın kişiler bir araya gelmişlerdi.

Jelly, onların hepsi kendisine olağan raporlarını verecekmiş gibi davrandı.

— Kasabanın alçak kesimlerinde bir parça sel durumu olacağını söylüyorlar. Ancak setler yıkılmadıkça oradaki insanları boşaltmayacaklar, dedi.

Sonra sesini alçaltarak ekledi:

— İvedi Hizmetler Servisi'nden şu osuruklu(!) şişman Parkinson'u ve de yaşlı McHugh'u görüyor musunuz? Onlar, bu işi yapacak birinci sınıf donanıma sahipler. Gene de lanet olası çıkarları uğruna bir şey yapmayacaklar.

Jelly bu düşüncelerini sanki ilk kez açığa vurur gibiydi. Ve sanki daha önce Demiryolu Otelinde söylediklerini unutmuşa benziyordu.

— Onları duymalısınız. Diyorlar ki; setler yıkılsın diye siz Emniyet Genel Müdürlüğü ve lanet olası Ulaştırma Bakanlığı'ndan dinamit uzmanlarının buraya gelişini için onay alıncaya değin, sel suyu düzeyi nasıl olsa alçacaktır...

Böyle konuşurken Jelly başını sallıyordu. Sonunda McHugh ve Parkinson o lanet olası şube demiryolunun havaya uçurulması işini kendisine bırakacaklardı. Kendisinin tüm tuhaf sorunlarına karşın, Gus da, şu yaşlı

heriflerin osuruklu(!) hallerine ve zerre kadar yürekli olmalarına inanamayarak başını salladı.

Sarı renkli yağmurlukları içinde Jelly titremeye başlamıştı. İriyarı adam toplumu sırtlayan sütunların gerçek sütun olmasını istiyordu.

— Kasabanın yazgısını setlere bağlayamazsın. Doğa, lanet olası şeyleri hor görür, dedi.

— Jelly, Jelly! diyen Gus arkadaşının büyük sorusunu körükler gibi davrandı. Jelly'i kolundan tutup yana doğru götürdü. Bu sırada günün önemli konularıyla ilgilenmeyen Burnside oturduğu sinema koltuğunda uykuya dalmıştı. Dizleri bükülüp ayakları koltuklar arası boşluktan taşan adamın başı geriye doğru kaykılmıştı. Gürültülü bir şekilde horluyordu.

Gus sözlerini bitirince Jelly pek dingin bir tavırla ona doğru fısıldamaya başladı. İriyarı adamın amirane havasından aralarındaki her şeyin kolayca çözümlendiği anlaşılıyordu.

Kate'e dönüp bakarken pek ciddi idi. Sanki daha önceki selden beri genç kadınla arkadaşlarmış gibi komuta eder sesle konuştu:

— Gus'ı Jack'ın yerine götür, Kate. Orada onun *malları* için yer vardır.

Mallar diyen Jack sanki Gus bir kamyon dolusu sığıra sahipmiş gibi konuşmuştu.

Böylece Kate kasabayı bir kez daha gerisin geriye geçerken şaşkın Gus ve onun eğlence parkından çaldığı Avustralya'nın simgesi sayılan hayvanlarıyla birlikte oluyordu.

— Parkın sahibi şu anda öfkeden kuduruyor olmalı, diyen Gus ekledi. Çalınan malları ve yitirdiği kazancı neredenye peşime düşecek.

Yarı yarıya seller altında kalmış yan sokak yoluyla doğrudan Demiryolu Otelinin arka bahçesine vardılar.

Burası, On dokuzuncu yüzyıl doğaseverleri tarafından, onların doru atları ve kısrakları için düzenledikleri bir avluydu. Şimdi buraya yalnızca Wagga'dan gelen akaryakıt tankerleri giriyordu.

— Şuraya bak, dedi Kate.

Sanki buradaki her şey genç kadının çocukluğundan kalmaydı. Her şey öyle aşına ve değişmez gibiydi ki, Kate avlunun sahibi gibi davranabiliyordu. Genç kadın kamyonetten atladı ve bir zamanlar ahır olan binanın kırık dökük kapısını açtı. Gus tüm dikkatini toplayıp kamyoneti geri geri hareket ettirdi. Hiç konuşmadan genç kadın ve adam birbirini çok iyi anlayabiliyorlardı.

Bir hareketle Kate kapıyı kapadı. Ve kamyonetten inip geriye doğru yürüyen Gus arabanın arka kapısını açtı. İkisi tek beyinle yönetiliyormuş gibi uyum içindeydiler.

Gus şimdi daha rahat soluk alıyordu. Yeşil gözlerindeki sinsice iş yapanların bakışı kaybolmuş, yerini umuda bırakmıştı. Ahırda bulunan kalasları alıp kamyonetin arkasına dayayarak Chifley ile Menzies için bir iniş yolu oluşturdu. Hayvanlar bir an düşünür gibi durduktan sonra buradan inişe hazır göründüler.

Önce heybetli ama uçamayan kuş Menzies kapıdan çıktı. Pek sade bir görünüşü vardı. Eğlence parkındaki sıkı disiplin isteyen deneyiminden sonra dizleri tutulmuş gibi ilkel bir kuşkuyla hareket ediyordu. Bakışları Kate'de sabitleşmiş olarak soluna ve sonra sağına doğru yalpaladı. Kalasın üzerinde ağır ağır yürüdü. Yere inince yana doğru bir, iki adım atıp durdu. Bir ayağını karnına doğru çekip katladı. Tek ayak üzerinde dinlenirken şu anda kendinden hoşnutmuş gibi görünüyordu.

Chifley bir sıçrayışta kamyonetten aşağı atlayabiliyordu. Hayvan, iri ciğerlerine aldığı fazladan havayla yeterince uçuş yapabileceğini biliyordu. Ama şimdi de Wagga'daki yaşamı ona kötü bir şeyler eklemiş gibi tembel-di. Kalastan aşağı kuyruğunun ve iri arka ayaklarının

üzerine yaslanarak kaymak istedi. Ancak yer çekimi nedeniyle değil de, seçtiği bu en kolay iniş şekli nedeniyle dengesini yitirir gibi oldu. Eski ahırın zeminine kendisine hiç de yakışmayan tek bir acemice atlayışla iniverdi.

Onun böyle inişi kuşkusuz Kate'i şaşırtmış ve genç kadının dikkatini çekmişti. Bir kez daha kangurunun kuyruğu ve arka ayaklarının gücüne ve kahverengi göğsüne yaslanır gibi duran dua eder görünümdeki kısa ön ayaklarına baktı.

Hayvanın arkasından, kamyonetin içindeki çamur ve kirli suyun kokusu geliyordu. Gus hayvanlara seslendi:

— Haydi bakalım, kuru yerdesiniz artık! Şimdi kuru yerdesiniz! Lanet olası yakınmalarınızı kesin!

Hiç sesini çıkarmayan hayvanlarla uğraşan Gus belli ki onları tüm sesleriyle şikayet ediyormuş gibi görmekteydi.

Kate şimdi çok yorgun olduğunun farkındaydı. Geceye ilişkin akılsal durumu yumuşak hareketleri ve ince-likli havasıyla genç kadının üzerine çöküyordu.

— Ben kamyonette yatacağım, dedi Gus.

— Ama, içi ıslak.

Gene de adam battaniyelerle ısınacağını söyleyerek orada kalmakta direndi.

Genç kadın göreceğini görmüştü. Artık kaba pösteki tüylü Chifley'den uzaklaşmak istiyordu. Çünkü, hayvanın tutukluluk durumundan hiçbir korku ya da ürküyü beraberinde getirmediğini görmüştü. Şimdi bu kanguru Kate'in düşlerine tüm o soyut hareketleriyle girebilirdi.

Otele gidip Gus'a biraz ekmekle demli çay getirdi. Adamın tek istedikleri bunlardı.

Daha sonra yağmurun altında avluyu geçip verandanın yağmur damlalarıyla takırdayan demir çatısının altına vardı. Genç kadın kendisinde yorgunlukla gelen ağırlıkla birlikte içinde bir beklentiyi algılıyordu. Verandada yürürken erkekler tuvaletinden biri çıktı. Adam sarhoş-

tu. Myambagh'ı sellere karşı koruyan setlerden birinin yapımında yer alan kendi iyiniyetini kutluyordu.

Adam; Tanrım! Biz bu kasabayı ömür boyunca sıvayacak ve boyayacağız, şekerim! dedi.

— İyi, diyerek yanıtladı, Kate.

on yedi

ŞAFAK sökmeden önce, Jack hiç de fazla rahatsız etmeden Kate'i uyandırdı. Kasabayı sellerin bastığı günde bile, adam kadınlara karşı pek incelikliydi.

— Sette bize gereksiniyorlar şekerim, dedi.

Genç kadın yaralı ellerini yıkadı ve biraz su içti. Alt kata inince yağmurluk ve çizmelerini giyinmiş gücenik suratlı Connie'nin kamyonetin ön koltuğunda kendilerini beklediğini gördü. Selamlaştılar. Connie yarı karanlık, güneşin bile doğmadığı saatten önce yaşamın tüm hilelerini yerine getirmeye hazır görünüyordu.

Kate, ahırdaki Gus ile hayvanları şimdi de uyuyorlar mı, diye merak etti. Ya da belki Gus kalkmış *Canlı Tablo*'nun sahibinin yaptığı barbarlıktan sonra halsiz düşen hayvanları protein toprakları ile besliyordu.

Jack'ın kamyonetinin ön koltuğuna sıkışarak otururken yağmurlukları hışırtilı bir ses çıkardı. Yola çıktıklarında sanki oraya Kate'in gelişi saatlerce süren kavgada bir molayı oluşturmuş gibi Connie hemen tartışmaya başladı:

— Biliyorum, gene biz hedef olacağız. Çünkü, bizler arazi olarak en yüksek düzeydeyiz. Jack kendi kendisini büyük adam yapmaya zorunlu gibidir. Ve o adamlar da

sana bunu hileyle kabul ettirirler. Onlar senin iyi doğana yük olur çıkarlar sonunda.

Jack'ın dudakları, adam suçunu kabullenir ve uzlaşmaya varmayı ister gibi şapırdadılar. Bir kez daha bu iriyarı adamın görevi, ağzından çıkardığı böyle seslerle Connie'nin boynundaki şahdamarını kesmesini önlememiş gibi görünüyordu.

— Hayır sevgili karım, bak. İvedi durumda insanlara verdiğimiz her şeyi; yemek, içki ve barınma yeri bedeli olarak daha sonra talep edebiliriz, dedi.

— Evet. Ama sen çılgınlaşıp devletin ödemeyeceği bir fatura çıkarıyorsun. Bu yüzden talebinin karşılığı olarak önce yarısını, sonra üçte ikisini kesip sonunda senin bir dolar isteğine karşılık yalnızca on yedi sent para ödüyorlar.

Connie kocası Jack'ın tüm diğer sel, yangın, açlık ve insan kıyımı gibi felaketler arasında bu sele özel bir ilgi göstermesini istemiyordu.

Mezarlığın arkasına park ettiler. Üçü birlikte kasabanın doğu ucundaki sete doğru yürürlerken pek çok felaket arasında bu sele karşı takındığı tavırları Connie'nin görüşleriyle uzlaştırmak üzere Jack elinden geleni yapıyordu.

Kamyonlar yeni kum torbalarını kumun doldurulduğu depolardan getirmişti. Kasabalılar torbaları duvarlara yerleştiriyordu. Herkes yorulmuştu. Çılgınca konuşmalar yapmaktaydılar. Son zamanlarda bir savaştan sağ çıktığı konuşmalarından anlaşılan bir adam yüksek sesle şöyle konuştu:

— Kum torbalarının suyu tutmasını ve duvarın sağlam kalmasını istiyorsanız, onları ordu usulü; yani bir enine bir boyuna döşemelisiniz.

Oysa kasabalılar bu denli hüner isteyen şeyi aklında tutamıyor, torbaları ellerine geldiği gibi diziyorlardı. Setin üzerine konulan kum torbalarının üzerinden gökyüzünün ve sel sularının evrensel griliği uzanmaktaydı.

Şimdiden insanın göğsüne kadar çıkmış, yüzeyi dümdüz olan kirli sulara arada bir minik dalgalar oluşmaya ve bu dalgalar otlakları yalamaya başlamıştı! Myambagh kasabasının çevresi sel sularıyla sarılmıştı.

Kate ile Connie ikili ekip oluşturup kum torbalarını uçlarından tutarak sete taşıdılar. Daha sonra Kate uzaklarda karayolunun rampasında bir dizi yaşlı, genç ve gebe insanın sendeleyerek ve başını öne eğerek şu anda kameralarını sırtına alarak yere inen kişilerin boşalttığı bir helikoptere doğru yürüdüklerini gördü. Connie ile uyum içinde kum torbalarını duvara koyan Kate yağmurluğunun kukuletasını kaşlarına doğru indirdi. Anlaşıyordu ki, olayı görüntülemek üzere önce havadan ve sonra karadan pek çok kameraman buraya gelecekti. Adamların niyeti gri suların boşluğu arasında Myambagh kasabasının renklerini ve kırsal kesim insanının o güzelim birlik ruhunu yansıtmaktı.

Kısa sürede kameramanlar sete vardılar. Şu anda Kate'den iki yüz elli metre kadar uzaktaydılar. Belli ki sel suyunun asıl hedefi olarak burayı görüyorlardı. Başını öne eğen Kate, Connie ile birlikte yağmurun altında kum torbalarını kaldırıp indirmeyi sürdürüyordu.

Birisi bağırdı ve herkes olduğu yerde hareketsizleşip baktı. Connie ile Kate de bir kum torbasının dört köşesinden tutup kaldırmış durumda oldukları yerde kaldılar. Bin beş yüz metre kadar ötedeki okalıptüs ağaçlarının tepesinden suda yeni bir dalganın gelişi görülüyordu. Yavaş hareketliydi. Bir zamanların Kate Kozinski gibi sörfçüsü için bu, güzel günde gevşek bir dalga olarak görülebilirdi. Oysa şimdi oldukça hızla kaymaya başlamıştı. Siper duvarının ucunu emerek geldi, bir an için duvarın üzerinde kırıldı ve sularını herkesin üzerine serpti.

Bazı kasabalılar arabalarla getirilen büyük çivi ve dikenli tellerle seti sağlamlaştırmaya çalışıyorlardı. Kate, diğer erkekler gibi meyhaneci Jack'ın tüm gücüyle çalış-

masına karşın, kum torbalarının ordu usulü dizilmesi hakkında düşüncesini söylemediğini görüyordu. İriyari adam arada bir eline bakarak gülmekteydi. Eli dikenli tellerle yaralanmıştı. Eğer başına daha kötü bir şey gelmezse, öteki kişilerden daha şanssız sayılmayacaktı. Bütün bu insanlar kasabayı kurtaramasalar bile, bitkinlikten başları dönene kadar kardeşlik duyguları içinde kasabaya ve birbirlerine sevgilerini göstererek çalışmış olacaklardı.

Cankurtaran geldi ve Connie kocasının elini sardır-mak üzere ona götürdü. Bir çiftçinin kızı olan hemşire yarayı yıkayıp kahverengi mikrop kırıcı ilacı sürerek üzerini gazlı bezle sardı. Şimdi de kukuletası burnuna kadar inik olan Kate, meyhaneci ile karısının bu kıza Myambagh'a nasıl geldiğini sorduklarını duydu. Çünkü genç kız kasabadan ve sel sularından uzakta bir çiftlikte oturmaktaydı. Kızın; Demiryolu köprüsünü geçerek geldim, dediğini de işitti.

Jack ile Connie bir ağızdan şaşkınlıklarını dile getir-diler:

— Tanrım! Buraya çok güçlük gelmiş olmalısın!

— Demiryolunun traversleri arasındaki aralıklar...

Evet, bu aralıklardan aşağıda akan sel suları görülür-dü.

Genç kız; Evet öyledir, derken o işi kırsal kesim insa-nına özgü davranışlarla küçümser gibi konuşmuştu.

— Oradan yavaş yavaş geçtim, diye ekledi.

Sağdan soldan gelen haberler Kate'i eğlendirmekteydi. Şu an için Kate'in kendisinden tek istediği kaçış yolu buydu.

Bu sırada genç kadın iki eliyle uçlarından tutarak kum torbalarını sürekleyip çekmek üzere toprak sete git-mişti. Böyle çalışırken sırtı kum torbalarını dizdikleri yere dönüktü. Bir an şakırtı sesini duyan genç kadın ar-

kasını döndü ve sette arasından suların aktığı üçgen şeklindeki küçük yarığı gördü. Burada sular yüksekte dūşerken süzölüyor ve neredeyse tertemizmiş gibi görölüyordu. Kalçalarına kadar suya giren öbür kadınlarla birlikte Kate suları sıçratarak oradaki akıntıyı kum torbalarını koyarak durdurdu. Genç kadın bu işin de haber kameramanları tarafından görölüntölendiğini farkettti. Kame-
raya karşı konuşan güzel kadın ve yakışıklı erkekler şimdi diğerkasaba ve kentlere Myambagh'lıların inatla sürdürdükleri yürekliliğini anlatacaktı. Avustralyalılar yılmadan ortaya konan bütün bu çabaların başarısızlıkla sona ereceğı gerçeğini sevecekti. Ve sonra durum, Myambagh için en iyileri istemelerine neden olacak, kasabaya yeni Keşiş ve Kaçaklar gelecekti.

Kate kameramanların en çok Jack Murchison'un yaralı ama cesur eline kameralarını zum yapacaklarını biliyordu. Kendisinin kukuletalı görölüntösüne kim bakardı ki?...

Sel suları bir yerde, daha sonra bir başka noktada seti aştı. Kate ile Connie oralara kum torbalarını koşturdular. Jack tek elini kullanarak torbaları suyun aktığı yerlere askeri yönteme uygun olarak koyarken bir yandan da kalçasını kum torbalarına dayıyordu. Ancak hiçbir çaba sette oluşankasabası gizleyemezdi. Kısa sürede orada bulunan kasabalıların hepsi göğüslerine kadar yükselen kirli suyun içinde kaldılar. Sel suyu kirliydi. Çünkü bataklığa dönüşen üç bin çiftliğı aşıp gelmiş, ölü koyunlarla ve Burnside'ın arabasından akan yakıtla kirlenmişti. Sular şu anda normal olarak kum torbalarının arasından geçip akıyor, kasabalılar onu durduracak hiçbir şeyin olamayacağını kabullenerek geri çekilip sel sularına bakıyorlardı.

Kimi kişiler evlerinin boşaltılacağını bilerek, bazı eşyalarını evde daha yukarı yere kaldırmak, kapı ve pencerelerde su girişine engel olacak önlemleri almak için çamurların içinde yürüyüp evlerine gitmeye başladılar.

Yaşlı, ufak tefek ve yarı kaçık bir adam kum torbalarını diziyle itip su akıntısını durdurmak istedi. Ama sürüklenip yakındaki futbol sahasının duvarına kadar sularla gitti. Jack gibi birkaç güçlü adam çamurların arasında yuvarlanarak koştu, adamı yakalayıp saçmalamayı kesmesi için bir de öğüt verdiler.

Daha sonra Jack, Connie ve Kate kamyonetin motoru ıslanmadan arabaya koşup yola çıktılar. Dikiz aynasından geriye doğru bakan Jack şöyle konuştu:

— Bu sel suyunda menenjit mikrobi ile her türlü pislik vardır. İnsan, adını koyabileceğiniz her türlü virüsü alabilir bu sulardan, size söyleyeyim. Kısa sürede Jelly'den haber alacaksınız.

— Sen mikroba bulaşmadığın sürece ben rahatım, dedi Connie.

Demiryolunun ötesinde suların arasından çıkan Jack'ın kamyonu Demiryolu Otel'i'nin bulunduğu, çevreye göre daha yüksekçe ve kuru olan alandaydı şimdi. Pek çok kameraman daha şimdiden otele gelmişlerdi. Her zaman olayın ön safında olacaklarını bilen kameralar asker üniformalarına benzeyen giysiler giyinmişlerdi. Şu anda hiçbir kameraman kamerasını çalıştırmıyordu. Kameralar gümüş renkli kutularında, üç ayaklı kamera sehpaları ise kara renkli silindirik mahfazalarındaydı. Gene de Kate hiçbir rizikoya girmeden kameraların arasında çabucak geçip bardan çıktı. Nasıl olsa Jack barın yönetimini üstlenecekti. Genç kadın buna karşın, yukarı kata çıkmadı. Meyhanecinin televizyonculara iğneli dille bazı şeyler söyleyeceğinden emindi. Onları iştirmek istiyordu. Kasabayı bir felaket gününde görüntülemek için dışardan gelen bu adamlar, Jack'ın manyakça hayırseverlik tutkusunun dışında kalmaktaydılar.

Bir televizyon yapımcısı Jack ile tartışırken Kate bar ile yemek salonunu birleştiren kapının arkasına gizlenerek onları dinledi:

— Benim adamlarım da herkes gibi kuru yatacak yere gereksiniyorlar.

Jack bu durumu kabul etmezken korkulu biçimde tarafsız davranıyordu. Genç kadın, medyaya karşı meyhanecisinin önyargısını her sözünde duyuruşunu ve kahramanca tarafsız kalışını duymaktan büyük keyif almaktaydı.

— Benim yalnızca yetimler ve kurtarma içinde çalışanlar için yerim var. Bir, iki saat içinde yüzlerce kişiyi doyurmam gerekiyor. Şu anda siz soytarıların kasabadan helikopterle çekip gitmenizin doğru olacağını düşünürüm.

— Avustralyalılar her zaman Myambagh kasabasına karşı açıkelli davrandılar. Yalnızca televizyonda kasabayı gördükleri için oldu bu. Sözgelisi, son selde...

— Bak, senin yerinde olsam işin bütün şerefini kapmazdım. Sizler iki tarafı da keskin kılıca benzeyen heriflersiniz. Şu anda ben polisleri, kurtarma işinde çalışan kişileri, kasabanın tüm köpekleri ve lanet olası büyükbaş hayvan ile koyunlarının yarısını buraya alacağım. Bunların hepsi bir seslenişte şuraya gelecek uzaklıkta olacaklar. Hepsini doyurmak ve pek çoğuna yatacak yer bulmak zorundayım. Onlar bu geceyi özgürce burada geçirmeye hak ediyorlar.

— Özgürce mi? Özgürce diyerek neyi kast ediyorsun?

— Kameralardan özgür olmayı, diyen Jack ekledi: Lanet olsun, ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun sen.

— Eh, ben de kamerada senin insanlara yatak vermeye karşı çıktığını söyleyeceğim. Buna ne dersin?

— Cehenneme kadar yolun var! derim.

Her şey açık seçik ortadaydı. Jack kuru ve yüksek klastaki otelini yalnızca dinamitçilere ve *Canlı Tabloyu* oluşturan hayvanlarını kaçırان kişilere açık tutmak niyetindeydi.

Kate konuşmalara kulak misafiri olurken Jack ile Connie lobiden göründüler. Genç kadın onlardan kaç-

mayacak kadar yorgundu. Hep birlikte üst kata çıkan merdivenin alt başında biraz ayakta dikildiler. Ancak bir kez olsun, yarı gerçeklerin satıcısı medya üyelerine karşı tiksinti duymakta birleşmiş gibi görünüyorlardı. Jack, genç kadına göz kırptı.

Bu durumda Kate henüz dinlenemeyeceğini biliyordu.

Daha sonra havadan çekilmiş filmler yüksekçe ve kuru yerde kalmış Murchison Demiryolu Oteli'ni; kasabanın sulara batmış devlet binalarını ve özel kişilerin evlerini gösterdi. Evlerden çoğu en az pencereler düzeyine, çoğu kez yangın suyunu akıtan oluklara kadar su altında kalmışlardı. Aynı şekilde bu filmler Demiryolu Oteli'nin avlusunda dolanan ve bir parça et için susta duran köpekleri gösteriyordu.

Jack'ı fena halde tehdit etmesine karşın, televizyon yapımcısı adamlarına avludaki köpek, büyükbaş hayvan ile koyunların bir parça yem kapmak için çırpınır ve gö-nüllülerin elinden beslenirken resimlemek üzere izin vermişti.

Bu görüntüler ülkenin diğer yerlerine ulaştığında Connie'nin sürgit sorduğu Jack'i deli eden dirimsel soru yanıtlanmış olacaktı. Meyhaneci jeneratörü çalıştırıp bardaki ışıkları yakar yakmaz, Connie ile tartışmalarını sürdürmeye başlamıştı. Kısa süre sonra sette yenilgiye uğramış kişiler buraya gelecekti. Onlar bira içmeyi hak etmişlerdi. Böyle bir gecede yazarkasanın tuşlarını çalıştırmak iyi adam olmaya meydan okumak anlamına gelirdi.

— Tanrım!.. Ama sevgilim!.. diyerek karşı çıkan Jack'e karşı sanki Connie tartışmayı kazanmış gibi görünüyordu.

Meyhaneci alçak sesle Kate'e bu gecelik dolu bira bardaklarıyla diğer içki kadehleri için yazarkasanın tuşlarına basmayı unutmamasını söyledi.

— Ve eğer bunu yaparsak... Derken adam kendi kendisiyle tartışır gibi konuşuyordu: Lanet olası fındık fıstık tuşlarına basmak bizleri küçük hesapların peşine düşmüş bir adam durumuna getirecek.

Böylece talimat alan Kate, barın dolacağını ve bunun da Connie'yi ürküteceğini düşündü. Otelin sürekli zarar eden tarihçesini bilen kadın bir türlü kocasını bağışlamayacaktı. Jack ise, böyle bir bunalımda her şeyin kolayca harcanabileceğini düşünmekteydi.

— Ben buzdolabımdan kimseye parasız biftek vermem, diye bağırdı kadın.

— Sevgilim, sevgilim... Avlu, lanet olası bifteklerle kaynıyor.

— Şu halde onların kesilip dolaba asılmasını isterim. Ama, benim mutfağımda kesilip her tarafın kana bulanmasına da dayanmam!

— Onlar kesilip buzdolabına asılacak. Belki bu gece belki de daha sonra olacak o iş. Ama sen, biraz sabırlı ol, Connie sevgilim.

Myambagh'taki Avrupalı toplumun tarihi yüz elli yıllık bir geçmişe dayanıyordu. Bu toplum kendi efsanelerini aranıyordu. Jack'ın efsane oluşturma gibi hedefleri vardı. Açıklılık onda bir hüner haline gelmişti. İnsanların, Wrangle bölgesini kaplayan selde Jack Murchison'un gösterdiği ünlü cömertlikten söz etmelerini istiyordu. Anlarsınız ya, Rum kadını Connie ile evli ama açıklı meyhaneci Jack hep bunun için dua etmekteydi.

Ve Demiryolu Oteli'nde Jack amacına varmak üzere şöyle davrandı:

Polisler ve evi boşaltılan kasabalılar bir geceliğine Myambagh'tan vazgeçip sel sularının evlerdeki her dolaba girip her çekmeceyi denetlemesine izin vererek Demiryolu Oteli'nin barına girerlerken Kate tezgahın arkasında iki hareketle muslukları açıp bira bardaklarını güzelce dolduruyordu. Kimi zaman genç kadın yanlışlıkla

yazarkasanın tuşlarına basıyor ama kimseden para almıyor, kimseye para üstü ödemiyordu. Altı üstü su dolu bir gecede yazarkasanın çekmecesinin *ping* sesini duymak bile hoştu.

Cankurtaran sallarıyla sel basmış sokaklardan insanlar toplanırken onları şu ya da bu eşyalarını geriye bırakmak için dökülen dillerin öyküsü anlatılıyordu: Söz gelişi bir evlilik töreni resmi, bir kova, bir paket çamaşır deterjanı, içinde evlenme töreninde giyilen elbisele-
rin bulunduğu elli yıllık valiz gibi... Artık kasabanın yollarında kauçuk botlarla gezilebiliyordu. Bazı kasabalılar da helikopterlerle taşınmaktaydı.

Barda bazıları yiyeceklerin bozulmadan ölü buzdolaplarından boşaltılışını, selin gelişiyse suların üzerinde yüzen leşlerin kokusunu ayırt eden evlerin saf koruyucusu köpeklerin azgınlaşışının sakinleştirilmesini anlatıyordu. *Haydi evladım* ya da *Sen iyi köpeksin* denilerek ağızlarına insanları ısırması için deri ağızlık takılan köpekler kauçuk botlara alınıp bağlanarak çevreye göre yüksekte kalan Jack'ın oteline getirilmişti.

Bira içenlerden ve kameramanlardan hiçbiri tabanı kupkuru bir ahırın Menzies ve Chifley tarafından işgal edilmiş olduğunun farkında değildiler. Çevrede havlayan köpeklerin gürültüsüyle bu iki hayvan irkilip kaşlarını çatmışlardı. Sürekli ses dinleyen iki hayvandan özellikle Chifley pek huzursuzdu. Her an kulaklarının açısını değiştiriyordu. Ceket kollarında Yeni Güney Galler Bölgesi amblemi bulunan polisler onların otelde olduğunu bilse-
ler bile Gus Schulberger ve hayvanlarıyla ilgilenmeyecekti. Çünkü herkesin bugün ilgilendiği konu, sel sularının durumuydu. Çalınan keseli hayvanlar bugün her türlü yetkinin ötesinde kalıyordu.

Kate bardaklara bira doldururken, Kaçak ve Keşişler de gittiği halde ne denli çok fıçıyı boşaltmış olduğunun bilincindeydi. Genç kadın kasabayı yalnızca sıvayan, al-
cılayan, boyayan ama korumaya ve kurtarmaya çalışma-

yan o kişilerden daha çok kurtarma işinde çalışan insanları seviyordu.

Polislerden bir çavuş ortaya bir soru attı; pekiyi ne diyeceksiniz bakalım, beyler? Bu kasabaya sürekli hiçbir şey yapılabilir mi?

Herkes sorulan sorunun yanıtını heyecanla düşündü ama kimse konuşmak için sıranın kendisine gelmesini beklemedi. Barda ortaya çıkan gürültünün arasında sarı renkli İvedi Servis üniformasıyla iriyarı Jelly kimsenin dikkatini çekmeden salona girdi. Kate'e göre çavuşu yanıtlayıp adamı şaşırtacak kişi oydu. Salonda polislerden başka kameramanlar ile Myambagh'ın küçük havaalanına selden önce inen ve şimdi orada sulara gömülmüş nakliye uçağının personeli vardı. Bütün bu insanlar Jelly'e dikkat etmemiştir. Bu adamlardan hiçbiri sorunu Jelly ile tartışmayı düşünmemiştir.

Jelly, Kate'den orta boy bardakla bira isterken genç kadına hafifçe gülümsedi. Yumuşak ifadeli iri suratında sakalı belli belirsiz mavi renkte uzamıştı.

Onun yüzünün solukluğu diğer kişilerininkinden farklıydı. Öbür kişiler yağmur yağdığı sürece buraya gelip gidiyor, birtakım kadınları getiriyor, köpekleri yatıştırıyor ya da buzdolaplarını temizliyorlardı. Oysa, Jelly'nin görevi nehrin akıntısı ile tehdit edilen Myambagh kasabasında bir dinamit gösterisi yapmaktır. Onun tanıdığı korku, ötekilerininkine benzemiyordu. Yumuşak etli bedeninde taşıdığı bilgi onu başka kişilerden ayırt etmekteydi. Belki de Jelly, kadınları kauçuk botlarda taşıyan, köpekleri yatıştıran ve helikopterlerde güvenlik içinde uçan kişilere gıpta ediyordu. Bunu kimse bilemezdi.

Birasını çabucak içen iriyarı adam, Jack'ı aramak için gitti.

Guthega ile koyun kırkma şampiyonu olan oğlu Noel bara geldiler. Guthega sel başlangıcından beri yıkanmadığı belli olan parmaklarından ikisini havaya kaldırıp bi-

ra siparişı verdi. Bu akşam biraz durgundu. Olur olmaz laflar etmiyordu.

— Noel ve ben, bütün o eşyaları sallara koyduk. Bayanları helikoptere bindirdik. Bilmiyorum, bilmiyorum artık, dedi.

Sonra bir şeye üzülür gibi başını salladı.

Bu da, kasabada anlatılan bir başka öyküydü: Yıllar önce Myambagh ragbi takımı kendi sahasında komşu Narromine kasabasının takımına karşı oynarken Guthega takımın savunmasında yer almıştı. Ve hakem oyunu konuk takımın bir akınında durdurmuştu. Çünkü, Guthega şortunun arka cebinden sigara çıkarıp yakmıştı. Üstelik karşı tarafın akını sırasında bunu yapmıştı! Takımın yöneticileri Guthega'ya yaşam boyu sürececek boykot cezası vermişlerdi. Bu ceza, onun evliliğini ve karaciğerini de yıkıma uğratacak bir şey olmuştu. Üzgün suratlı oğlunun her gece içki içerken ona göz kulak olması istenmişti. Tanrım! Bir oyunda karşı tarafın akını sırasında sigara içmek ona pek pahalıya patlamış; topluma karşı özveriyle ödenecek ve yalnızca kendisine verilen rolün oynanacağı bir ceza olup çıkmıştı.

Oysa bu gece İvedi Hizmetler Servisi, Guthega'yı normal işlevlerinden azat ediyordu.

Gözlerini neredeyse kapar gibi kısıan Guthega genç kadına sordu; Jelly nerede?

Kate, Jelly'in üst katta Jack ile birlikte olduklarını sandığını söyledi. Genç kadın her şeyi içinde var olan ama pek duyarlı bir gözle sanki şöyle gözlemekteydi: Daha önce Jelly'nin hareketlerini pek dikkatle incelemişti. Şu anda otele ek olarak yapılmış binada kurtarma işinde çalışanlar ve selde kurtarılanlar yatırılacaktı. Selde uçamayıp alanda kalan nakliye uçağının personeli de orada geceleyecekti. Jack ve Jelly şimdi oradaydılar. Jelly dinamitlerini kontrol ediyor, sonra işe başlamak üzere on-

ları gözlerden ve verandanın el ayak girmez, insanlardan ırak bir köşesine taşıyordu. İriyarı adamın bedeninin tüm hareketleri sanki şimdi de doğallıkla patlayıcı maddenin kullanılmasına programlanmış gibiydi.

İçinde var olan o duyarlı gözle Kate, Jelly'nin patlayıcı maddeleri taşıdığını ve onları oteldeki kendi odasına koyduğunu, sonra merdivenlerden inip kamyonetinde geceleleyen kaçak arkadaşı Gus Schulberger'i bulduğunu gördü.

Bu arada biralarını ivedi içen Guthega ile oğlu da gözden kaybolmuşlardı. Altı üstü su olan gece onlara ateşkes getirmişti. Onlar da, Jelly'e katılmak istiyorlardı.

Bir aşamada Kate izin alıp bardan ayrıldı. Demir çatılı verandada yürüdü. Yoğun havayla sesi boğulan bir tüfek atışını duydu. Zincirlerle bağlanmış köpeklerin bulunduğu arka avluya baktı. Ve sonra Jack, Gus, Jelly ve onun bir başka arkadaşı olan kıdemli polis memuru Burns'i gördü. Burns'in elinde tüfek ve ayaklarının dibinde ölü bir koyun vardı. Kasaplık öküzleri göstermek için avluya gelen öbür adamlar şimdi polis memurunun atışından ürkmüş, bahçe kapısına doğru geriliyorlardı. Genç kadın onların karanlıkta kasaplık bir öküzü göstererek konuştuklarını işitti. Jelly'nin sesi de arada pek açık seçik duyuldu:

— Otel faturasına mahsuben o piç McHugh'ın kasaplık öküzünü bulalım beyler...

McHugh bölge başkanı ve dinamit karşıtı olan adamdı. Kasabada yaygın öykülerden biri de şöyleydi: Sel sularına karşı kurulmuş set sistemi, büyük ölçüde McHugh'ın otlaklarını korumak ve sel sularını kasabaya doğru boşaltmak üzere oluşturulmuştu. Böylesi çok olası görülme-se bile, genelde gerçeğe pek uygun bulunmaktaydı.

Kate, kırsal kesim insanına özgü rahat hareketlerle Jelly ile Gus'ın kasaplık öküzlere yaklaştıklarını gördü.

Kendisi kesinlikle bu hayvanlara böyle rahat yaklaşmazdı. Çünkü hayvanları gibi yabanıl güç, böylesi güçlü olanların yanındaydı. Ve siz böylelerine yaklaştığınızda, yaşamlarında ilk kez bu durum onların akıllarına gelebilirdi.

Kasaplık öküzlere yaklaşıırken Jelly ile Gus avuçları açık ellerini yana doğru iyice uzatmış durumdaydılar. Hayvanların arasında dolanıp McHugh'ın öküzlerini arıyorlardı. Böyle bir öküzü bulan Jelly bağırıp hayvanın sırtına şamar aşketti. Sonra Gus ile birlikte o öküzü polis memuru Burns'in önüne doğru kovaladılar. Burns tüfeğini kaldırıp öküze ateş etti. Hayvanın ayakları, altına doğru büküldüler.

Kate, Gus'ın kendi hayvanları olan Menzies ile Chifley'in bu gürültü arasında ne yaptıklarını merak etti.

Guthega ile oğlu Noel şimdi ortaya çıkmış, Jack'ın kamyonetinden bir zinciri alıp getirmişlerdi. Otelin arka avlusunun bir duvarında bulunan ve mezbaha sisteminde önce hayvan kesiminde kullanılan kancaya öküzü asmak üzere hazırlanıyorlardı. Şu anda yaralı eli gazlı bezle sarılı Jack, öküzün boğazındaki şahdamarı bıçakla yarmaktaydı.

Her zaman iyi bir eş olan Jack; hayvanı olabildiğince uzun süre burada bırakın; karım Connie kanlı sığır etinden nefret eder, dedi.

Şimdi yağmur gene şiddetle yağmaya başlamıştı. Kısa sürede kasaba iki, üç santim daha sulara gömülecekti. Jack bir bıçak da Gus'a vermişti. Guthega tek kelime etmiyor, kimseye öğütler vermiyordu.

Bara dönen Kate, Gus'ın uzun ve temiz bıçak vuruşlarıyla kasaplık işini yaptığını hayal etti.

Bir saat sonra genç kadın mutfakta çay içerken etler oraya getirildi. Jack şu anda her zamanki gibi karısından özür dilemeye başlamıştı:

— Bak, şu insanları sabahın saat ikisinden önce doymalıyız, sevgilim.

Kısa sürede kızartılmaya başlanan etin kokusu bari doldurmuş ve açlığı kabaran adamlar ne denli iştahlı olduklarını övünerek anlatmaya başlamışlardı. Birçok erkek, huyları ya da şu anda içinde bulundukları ruhsal durum gereği mutfağa kadar gelip Shirley ile Connie'nin taze et ve patatesi kaynatmasını seyretmeyi yeğlediler. Connie'nin pek özenli ön uyarılarına karşın, Jack bütün eti buradaki insanlara dağıtmaktan büyük keyif duyuyordu.

Kate yemeğini barda yerken Jelly elinde tabağıyla, giysilerindeki nem kokusunu çevreye yayarak, hantal yürüyüşlerle genç kadının yanına geldi.

— Dinle, Kate sevgilim. Guthega ile oğlunu ve Gus'u yanımda götürüyorum. Yorgunsun biliyorum. Ama sen de gitmek istersen...

Genç kadın bu çağrıyı inanılması güç bir şey olarak algıladı. Bu ona, biraz korku ile birlikte aptalca bir keyfin ayıbını getirmişti. Köşedeki Adam ile Plaka Adam yaşlı oluşları nedeniyle helikopterle getirilmemiş olsalar bile, kıyamet kopsa Jelly'nin tehlikeli gece görevine gitmeleri onlardan istenemezdi.

Kendisine verilen görevin yükü ve bunun yarattığı büyüklük duygusuyla genç kadın yoğun bir ruhsal durum içinde kalarak kurumakta olan yağmurluk, çizme ve elfenerini almak üzere odasına çıktı.

Jelly'nin kamyonetinin ön koltuğuna beş kişi güç bela sıkışmıştı. Kate yarı yarıya Gus'ın kucağına, genç Noel de Kate ile babası Guthega'nın kucaklarına oturmuş bulunuyordu. Kısa süren yolculukta sel sularının Commonwealth sokağını bastığı yeri geçip terkedilmiş Federal Otel'in ön vitrinlerine vardılar.

Otelin verandasındaki sütunlardan bina dıştan takma motoru olan bir alüminyum boya bağlanmıştı.

Kamyonette giderlerken Guthega gene yüksek sesle ve

ukalaca konuşmaya başlamıştı. Konu dinamiti patlatma düzeninin sigortası ve domuz yapıştırıcıları hakkındaydı. Kate, domuz yapıştırıcısının ne olduğunu bilmiyordu. Konuşmaları dinledikçe onun jöle halindeki patlayıcı maddenin içine konulan tahtadan yapılmış ince uçlu bir takoz olduğunu öğrendi.

Gus; domuz yapıştırıcısı kesinlikle madeni yapıda olmayacak, dedi.

Öyle anlaşıyordu ki, siz telleri domuz yapıştırıcının bir tarafından geçirip patlatıcıya ulaştıracaktınız. Domuz yapıştırıcısı dinamit ile patlatıcının istenmeyen bir kazayı yapmalarına engel olacaktı. Jelly, Gus ve Guthega her zaman bunları biliyor olmalıydılar. Noel ise, geniş tarakla koyun kırkma şampiyonu olarak böyle şeyleri öğrenme şansını kaçırmıştı.

Guthega sürekli Jelly'nin eski usül pompa kutusu yerine yeni model bir patlatma sistemini kullanması gerektiğini söylüyordu:

— Bu yeni sistemin üzerinde iki düğme ile iki lamba var, diyerek ekledi: Her iki düğmeye basıp da ışıklar yanana değin patlayıcı madde ile patlatıcı arasında bağlantı kurulmuyor böylece...

Jelly, Guthega'ya bu denli titiz olmamasını söyledi. Pompa kutusu son kez dinamitin patlatılışında yeterli olmuştu.

Alüminyum bota doğru sular arasında yürüyüp onu daha derin suya ittiler. Jelly, Esky denilen küçük elarabasıyla katranlı muşamba torbaya sarılıp hep sözü edilen pompa kutusunu da yanına almıştı. Alüminyum botun, bütün bu adamları, dinamit donanımı ile Kate'i taşıması gerekiyordu. Kate hafif dalgada bile bu botun pek duyarlı ve batmaya hazır olduğunu görebiliyordu. Herkes küçük tekneye teker teker, dikkatle bindi. Jelly'nin ağır bedeni bile, alüminyum botta güvenilir kararlı bir dengeyi sağlayamamıştı.

Bu adamlar arasında teknisyen olarak ün kazanmış

olan Gus dıştan takma motoru çalıştırdı ve Eglington karayoluna doğru gitmek üzere hareket ettiler. Bir süre sonra Gus, Guthega'nın oğlu Noel'e dıştan takma motorun yönetimini bırakarak dengesi bozuk botta özenle yürüyüp Kate'in yanına geldi. Hiç değilse şu anda suyun akıntısı botu arkasından itiyordu. Dünyanın bütün suları batı yönüne, Cobar şube demiryoluna doğru akar gibiydi. Bu durumda Kate'in ilk akşam barda çalışıp bira doldurduğu sırada Jelly'nin yaptığı savunma doğrulanmış oluyordu.

Botta giderlerken bile Guthega en son patlatma teknolojisini anlatıp bunun kendilerinde bulunmayışından ötürü üzüntülerini dile getirdi. Adam; Ne olursa olsun Jelly yeni keşifleri uygulamalıdır, diyordu. Sonunda biraz incinmiş bir sesle sordu:

— Sende işe başlamak üzere ne kadar lokum var, Jelly?

— Yedi kilo.

— Lanet olsun! Hepsi yedi kilo ha? Bu da... Elli altı çubuk eder... diyen Guthega bu kadar dinamitin yetmeyeceğini duyurur gibi konuştu.

Arada bir Gus elfenerini ortaya çıkarıp yakarak sular altında kalmış yolda nerede olduklarını saptıyordu. Demiryolunun oluşturduğu settin kapkara kütlesi onların gittiği yola paralel uzanmaktaydı. Sonunda bir köprünün karadaki ayağına geldiler. Bottan önce Guthega, sonra Jelly atladı. Bottaki Gus, Esky adlı elarabasını ve katranlı muşamba torbaya sarılı patlatıcı pompayı Jelly'e uzattı.

Herkesin bottan indiğini gören Guthega oğluna hitap etti:

— Sen botun ipini tutup orada kal. Bunu yapabilir misin, oğlum?

— Evet.

Guthega ısrarlıydı:

— Bunu yapabilecek misin, diye bir kez daha sordu.

— Evet, diyen Noel bundan çok daha önemli işleri de yapabileceğine inanmaktaydı.

— Böylece sinirlenmeyecek ve lanet olası botun buradan akıp gitmesine izin vermeyeceksin.

— Haydi, siz gidin, diye mırıldandı Noel.

Oğlan şampiyonluk kazanmasından ötürü, hizmetçilere layık bir işle görevlendirilerek ve karanlıktan korkusu ima edilerek cezalandırıldığına inanıyordu.

Elindeki Esky'i boşaltmakta olan Jelly fısıldadı; Guthega, bu çocuğa bir şans tanı.

— Dikkatli olmam gerekiyor. O, lanet olası bir sinir hastası.

— Tanrı aşkına, Guthega! Lanet olası sinir hastası sensin! Beni de sinir hastası ediyorsun.

Sonunda Guthega'nın dediği oldu. Mutsuz oğlunu sel suyu akıntısında botu yerinde tutmak üzere orada bıraktılar. Ayrıca Noel karanlıkta, orada birinci sınıf bir işaret noktasını oluşturacaktı.

Demiryolunun traversleri üzerinde yürümek rahattı. Hava karanlık ve sakindi. Yağmur durmuştu. Neredeyse Myambagh kasabasının evlerinin içine akan suyun seslerini duyabilecektiniz.

— Pompa kutusunu nereye koyayım, diye sordu Gus.

Jelly; Oraya, bulunduğun yere, diyerek yanıtladı. Gus kutuyu yere bıraktı. Sonra o, Kate, Guthega ve elindeki dinamit yükünü kimseye emanet etmeyen Jelly hep birlikte yürümeye devam ettiler.

Jelly, Myambagh'ın savaşılan askerler kulübünün bahçe duvarının demiryolu setti ile kesiştiği noktayı patlama işini yapacağı yer olarak saptamıştı. İlerde gözüken ve yağmur oluklarına kadar suyun altında kalmış olan binanın demir saçtan yapılmış çatısı dikkati çekecek renkte boyanmıştı. Gus katranlı muşamba torbadan ipi aldı. Jelly'nin göğsünün çevresine dolayarak bağladı. Daha önce pompa kutusunu çıkarırken kerpeten, elektrik

bantları ve sigorta teli kangallarını torbada bırakmıştı. Şimdi, onları da torbadan alıp yere koydu.

— Elfenerini sen al, diyerek Gus Kate'e komuta etti. Jelly ile öbür adamlar hazırlıklarını yaparken genç kadın onlara ışık tuttu. Sonunda Guthega, esky adı verilen elarabasının sapını tutma şansına kavuştu. Adam, kuş-kulu, davranışlarla alüminyum folyoya sarılı patlatıcıyı ortaya çıkardı. Göğsünden ip sarkan Jelly de uzandı. Esky'deki patlayıcılardan biri ile domuz yapıştırıcısı dedikleri takozu eline aldı. Domuz yapıştırıcıyı patlayıcının içine doğru dürttü. Bu başlama hareketiyle birlikte Gus ve Guthega sekiz, dokuz dinamit çubuğunu desteler halinde elektrik bantı ile bağlamaya ve sonra yerde Esky'nin yanına sıralamaya başladılar. Bütün bunları seyretmek Kate için zorunlu bir eğitim gibiydi. Genç kadın, tek bir hareketi bile kaçırmak istemiyordu.

Gus, Guthega ve Jelly dinamit destelerini hazırlamayı sürdürdüler. Arada bir; lanet olası kerpeten nerede, diye sorarak dinamit çubuklarını bir araya getirip kara renkli bantla sıkı sıkı paketliyorlardı. Bu iş bitince Gus içinde patlatıcıların bulunduğu alüminyum folyoyu açtı. Bir patlatıcı çıkarıp Jelly'e verdi. O da bunu tahtadan yapılmış ve ilk dinamit lokumunun içine dürtülmüş domuz yapıştırıcısına bağladı. Bu hareketi büyük kararlılık ve yetkiyle yapmıştı.

— Telaşlanmayın bayan ve baylar, diyerek soluklanan Jelly ekledi: Patlatıcının teli henüz bağlanmadı.

Ama, o aşamaya giderek yaklaşıyoruz, demek istedi Kate. Evet, korkunç bir hızla o noktaya yaklaşıyoruz.

— Telleri verin, diye komuta eder gibi konuştu Jelly.

Gus, yerdeki sigorta teli kangalını aldı. Kate elfenerinin ışığını. Jelly'nin bu telleri domuz yapıştırıcısının bir ucuna dolayan kirli ama gene de beyaz görünümlü ellerine tuttu. İri yarı adamın yaptığı iş aynen daha önce Kate'e anlatılanlara uyuyordu. Jelly bütün bu işleri hayran olunacak kadar büyük beceriyle yapmaktaydı.

Sonunda ilk hazırladığı dinamit lokumunu, domuz yapıştırıcı ile patlatıcıyı ve sonra hazırlanan diğer dinamit destelerini birbirine bağlayarak işini bitirdi.

Böylece şu anda hepsi toprağın üzerinde olan altı, yedi dinamit destesi, üstüne domuz yapıştırıcısı ve en üstte de patlatıcı ile ona bağlı telleri birikmiş oldular.

Hepsi uzmanca ve büyük ciddiyetle yapılan bu işlerden sonra Jelly sigorta telinin ucunu tutup ağır ağır sağlaması için genç kadına verdi. Gus ve Guthega, Jelly'nin göğsüne bağlanmış kalın ipi tuttular. Jelly yerden kucağına aldığı dinamit yüküyle demiryolunun oluşturduğu eğik setten geriye doğru inerken iki adam onu iple çekip dengeliyorlardı. İriyarı adam, Myambagh savaşılan askerler kulübünün bahçe duvarının setle kesiştiği yerde su düzeyine inince hiç duraksamadan suya girdi. Kate yukardan elfenerini ona doğru tutuyordu.

Guthega; orada kapalı bir su arkı var. Tam oraya koyacaksın, dedi.

Kate dışında bu işte yer alan herkes sanki üzerinde Jelly'nin adı yazılıymış gibi o su arkını biliyordu.

Şu anda Jelly göğsüne kadar çıkan sel suyunun içindeydi. Kucağındaki dinamit yükünü sette raf gibi çıkıntı yapan bir yere yerleştirmişti. Uzanıp dinamit destelerinden birini alıp suyun altında gözle gözükmeyen bir yere yerleştirdi. Her deste için bunu tekrar tekrar yaptı: Sol eliyle uzanıp raftan aldığı dinamit destesini sağ eline geçirip suyun altındaki belli yere koydu.

Genç kadın başını salladı. Ancak bu kez baş sallayışı onun istemsiz olarak yaptığı hareketlerinden biri değildi. Davranışı, şu insanların görkemli ciddiyetini ve dinamitin göreceği işi kutsamak içindi.

Kate'in umduğundan çok daha çabuk Jelly suyun içinden çıkarılıp settin eğiminden yukarı çekildi. Şimdi iriyarı adam ağır hareketlere sağa sola dönüp yağmurluğunda toplanan suları boşaltmaya çalışıyordu. Gus ile Guthega ise, bir başka domuz yapıştırıcısını oldukları

yerde demiryolu rayının üzerine koyup sigorta teliyle bağlamışlardı. Bu telin bir ucu belli ki, settin aşağısında suyun içindeki dinamit destelerine bağlıydı. Öteki ucu şimdilik açıktaydı.

Jelly bir şey demeden bu telin ucuyla genç kadının elindeki öteki sigorta telini aldı.

Demiryolu traversleri üzerinde herkes geldikleri yere doğru gerisin geri yürürken Kate geçtikleri yolu aydınlatıyor, Jelly elindeki iki telin kangalını sağıp birbirine kesinlikle değdirmeden raylara paralel olarak yere döşüyordu. İri yarı adamın işin sonunda yapacağı büyük patlatma olayı, bu iki telin birbirinden ayrı oluşlarına bağlı bir şeydi. İşin tekniği böyleydi.

İki teli böylece traverslere dik olarak yerleştiren ve yürürken kendisine Kate, Gus ve Guthega'nın eşlik ettiği Jelly sonunda patlatıcı pompa kutusunun bulunduğu yere vardı. İki sigorta telinin uçlarını kutu üzerindeki yerlerine büyük özenle bağladı. İriyarı adam yanında arkadaşları bulunmasına karşın, Kate'e bu işi yalnız başına gerçekleştirmiş gibi geldi. Sanki şimdi de tek başınaymış gibi adam kutuyu yerden kaldırdı. Tellerini patlama yerinden uzanabildiği kadar uzağa taşırken traverslerin arasındaki düzensiz taşlı zeminde çok dikkatle yürüyordu. Birkaç kez ötekilere arkasından gelmelerini ve yolundan çekilmelerini işaret etti. Ancak, ertesi gün bir kez daha Myambagh kasabasında adı dinamitçi olarak ünlenecek olan Jelly fazla heyecanlıymış gibi gözüküyordu.

Olay şöylece gerçekleşti:

Demiryolunun oluşturduğu ıslak settin batı tarafındaki eğimli yerde hepsi çömeldiler. Eğer ayağa kalksalar yüzleri rayların üzerinden kasabaya doğru bakacaktı.

Guthega aşağıya, oğlu Noel'in bulunduğu yere doğru seslenip ona yere yatmasını, botun halatını da sıkı sıkı tutmasını söyledi.

Karanlıkta solucan gibi birtakım kıvrılma hareketleri oldu. Guthega; Tanrım! Bu da neyin nesi, dedi. Kate kalçalarında bazı dokunmaları algıladı. Bu dokunmalarda yabancı ve iştah dolu hareketler vardı. Genç kadın diz çökmüş durumundan ayağa kalkmaktan kendini alamadı.

— Fareler!... diye söylendi.

O ve öteki kişiler fareleri ürkütmek üzere kendi kendilerine vurdular.

Jelly de kendi bacaklarına tokat atarken konuştu. Ancak, onun ses tonu güven vericiydi:

— Evet, fare bunlar. Kuru yere doğru yüzüp koşuyorlar. Ama, hepsi o kadar işte.

Korkudan bedenleri şişmiş olan fareler demiryolu boyunca aşağı doğru gidiyorlardı şimdi. Onların aradığı yalnızca güvenli bir set değildi. Fareler Ararat (ya da Büyük Ağrı - Çev.) dağını da arıyorlardı.

— Ben bu küçük şeytanları artık istemiyorum, diyor Guthega'nın sesinde titreme duyuldu. Adam, karanlıkta oğlunun bulunduğu yere doğru seslendi:

— İyi misin, Noel?...

— Evet, patlama olacak mı, diye bağırdı oğlan.

— Lanet olsun!... Bizler de onun olmasını umut ediyoruz.

Yüzünü settin üst düzeyine kadar getirmiş olan Jelly bir kez daha hazırды. Hünerli ve dikkati elleri öyle ıslaktı ki, onları önce havada sallayıp kuruttu. Sonra tellerin ucunun yerlerinde sıkıca durdukları görmek üzere telleri sallayıp çekti.

Ama, dinamiti patlatmak üzere pompaya bastırmadı. İriyarı adam olduğu yerde dikildi ve çevreyi dikkatle dinledi. Rüzgâr dinmişti. Sel, Cobar şube demiryoluna doğru emiş sesleri çıkararak akıyordu. Ancak ortalıkta bir başka ses daha vardı. Bu ses yalnızca kulağın, insan boynunun arkasındaki korku telleri kesimiyle duyuluyor olabilirdi. Evet, bu ses şube demiryolunun üzerinde su

Tanrıları'na karşı harekete geçmiş farelerin çıkardığı gürültüydü. Daha yüksekte kalan toprakları arayan fareler havayı kokluyor ama isteklerine olumlu yanıt alamıyorlardı.

Jelly, Umarım şu lanet olası hayvanlar dinamitin tellerini kesmemiştir, dedi.

Sonra biraz düşünüp telleri kesmediklerine emin oldu.

— Kendinizi patlamaya hazırlayın!... diye seslendi. Geriye doğru biraz kaymış ve patlatma pompasına basmak üzere bir elini kaldırmıştı. Bir kez daha konuştu:

— Şimdi elfenerini söndürebilirsin, Kate. Ben üç dediğimde...

Ve Jelly üçe kadar saydı.

Kate, olaylara gebe olan böyle bir anda burada oluşuna inanamadı. Yoksa yalnızca şu anı yaşamak için mi hayatta kalmıştı? Jelly pompayı aşağı doğru bastırıp büyük patlamayı beklemişti. Ama hiçbir ses gelmeyince hepsi, Kate bile ona soru sormak üzere başlarını kaldırdılar.

— Tanrım!... diye feryat etti Jelly. Lanet olası fareler yaptı bu işi!

Guthega; Sen yeni model patlatıcıya muhtaçsın evladım, dedi.

Jelly bir kez daha pompanın kolunu tutup yukarı doğru çekti. Sonra yapacaklarını anlattı:

— Gidip o telleri birbirinden ayırmak zorundayım. Lanet olası mahluklar tellerin üzerinde yürüdüler!...

— Evet lanet olası fareler her an huylarını değiştirir, diyen Guthega öfkeliydi. O endişe duyarken Kate ile Jelly o kadar endişeli değildiler.

Jelly ayağa kalktı; gidip bakayım, dedi.

— İçimizden biri hatalı değil, fareler yüzünden böyle oldu, diyen Gus sordu; pompa kutusundaki telleri uçlardan ayıracak mısın?

Bu türden konuşmalar Jelly'i şu anda tuhaf şekilde sabırsızlaştırıyordu. Başını olumsuz ifadeyle salladı. Olayın tüm ağırlığı iriyarı adamın üzerine çökmüş gibiydi.

Kate onu zorlar gibi konuştu:

— Evet, o telleri yerlerinden ayır, Jelly.

— Bakın, pompa kolu aşağı indiğinde patlama olmazsa yukarda iken hiç patlama olmaz!...

İşte böylece Jelly kutudaki telleri uçlardan ayırmadı. Elfenerini Kate'den alıp teller boyunca ilerlemeye başladı. Zaman zaman diz çöküp telleri kontrol ediyor, sonra işin yapılacağı yere doğru ilerliyordu.

Olay şöylece sürdü:

Jelly tellerin domuz yapıştırıcısına sarılıp demiryolu rayının altına konularak oradan suyun altındaki bomba ya kadar uzandığı yere yaklaşırken, Guthega'nın oğlu Noel botu da halatını tutup arkasından çekerek bir yandan sızıldanıyor, bir yandan da koşarak geliyordu.

Demiryolu üzerinden biraz önce koşarak aşağı doğru giden fareler yalın olarak Myambagh kasabasından sel sularıyla dışarı sürülmüş fare sürülerinin öncüleriydi. Gerçek fare sürüsü şu anda Noel'i izliyor, oğlanın ayak bileklerini dişlemiyor ama babasının daha önce kınadığı şekilde onu korkuyla ayağa kaldırıyorlardı.

Şimdi öyle çok fare vardı ki, demiryolu kürkle kaplanmış gibiydi. Bu, hayvanlardan oluşan bir nehirdi sanki. Demiryolu setti hevesli kemirgenlerle örtülmüştü. Durum Kate'i yalnızca kendisi için korkutmuyor, aynı zamanda durumu gördüğünde Jelly'nin kafasının nasıl karışacağını düşündürüyordu ona.

Geniş tarakla koyun kırkma şampiyonu Noel farelerden ya da demiryolunun rayından ürkmüştü. Önüne doğru yuvarlandı. Patlatıcı pompa koluna ne vurdu? Noel'in alnı mı, yoksa dirseğinin iç kesimi mi? Bunu seçmek sizin istediğinize kalmış bir şeydi. Oğlan yere düşerken

Kate bu düşüşün gerçekten ciddi bir şey olduğuna emindi. Pompa kolu bastırılmıştı. Dünyayı yarıp parçalayan bir patlama oldu. Sanki soluyacağı hava genç kadından alınmış gibiydi. Kafatası, göğsü ve battal dolyatağı bir tür boş yankı odaları gibi korkunç sestten paylarını aldılar.

Şoku algılayan genç kadın anında, Jelly'nin adından ve organlarının yükünden kolayca ve ivedilikle kurtulduğunu biliyordu.

Oysa, adamlar patlamadan ve kafalarının gümbürtülü sesle sallanmasından ötürü şaşkındılar. Jelly için yas tutmaya başlamamışlardı henüz. Ama Kate yas tutmaya, acı çekmeye, hıçkırmaya ve daha önceki yangın felaketinden anımsadığı feryatları koyvermeye başlamıştı bile: Oooooooooo!... Çevresine gökyüzünden fareler dökülüyordu. Genç kadın onlardan bazısının yere düşer düşmez koşmaya başladığını söyleyebilirdi. Fareler buradan uzakta bir yerde toplanacaklardı.

Adamlar kendilerini toparladılar ve Gus'ın elfeneriyle aydınlattığı yolda Jelly'i aramaya giderken; Tanrım!... Lanet olsun!... diye söylendiler. Kendileriyle birlikte suskun ilerleyen Noel'i azarlamak akıllarına gelmedi.

Kate'e de; Sen orada kal, diyecek halleri yoktu. Bu yüzden genç kadın da onlara katıldı. Adamların arkasından ağlayarak yürürken genç kadının çektiği acı tuhaf bir biçime bürünmüştü. Bu, niteliği olmayan nicelikli bir acıydı. Genç kadının üzerine farklı, kütleli ama duygusuzca çöküyordu.

Adamlar çizmeleriyle çok sayıda farenin yerlere düşmüş olmasını algılayıp Jelly'nin burada olmaması için dua ettiler. Yürekli bir adam olan Gus, Jelly'nin bir koluyla kopuk elini buldu ama yanında taşıdığı daha önce içine pompa kutusunun konduğu muşamba torbaya hemen onları koyup Kate'in açık seçik görmesini engelledi.

Gus'ın arkadaşları Jelly'nin parçalanmış organları için yaptıklarını düşünemese de, Guthega'nın akli başına

geliyor ve Kate'in Noel ile birlikte geride kalması için direnmeye başlıyordu. Şu anda bile halatından tutup çektiği botla ağır ağır yürüyen koca oğlanın kafası karışmıştı.

— Halka ne söyleyeceğiz, diye bağırdı.

Oh, Guthega nasıl da titreyip Gus'ın elinde tuttuğu torbaya bakıyordu. İriyarı Jelly ne kadar küçülmüştü! Genç kadın hiç de şaşmaz biçimde Guthega'nın içinde bir umut beslediğini, aksi takdirde Gus'ın Jelly'i temsil etmek üzere bu organları saklayacağını düşündü.

Daha sonra Gus, bir demiryolu rayının kenarındaki çukurda Jelly'nin aşırı derecede beyaz ve düşünen suratlı kocaman kafasını buldu. Şu anda demiryolunu oluşturan sette açtığı yarık, Jelly'nin tam olarak vaat ettiği gibi, sel sularının çağıldayarak akıp gitmelerini sağlıyordu.

Kate çılgınca bir tavırla konuştu:

— Tanrı, Jelly'i kutsasın! Çünkü yarına kadar kasabadaki tüm su akıp gidecek ve Keşişlerle Kaçaklar geriye dönecekler.

Gus, Jelly'nin soluk yüzlü dört köşe kafasını kaldırıp muşamba torbasına koydu.

— Bir dakika dur, Gus! diye karşı çıktı Guthega. Belki de o.... diye ekledi.

— Ne, dedi Gus. Ne olabilir ki?

Bir sonuç alamadan Gus aramalarını sürdürdü. Şu anda Guthega ceza verir gibi oğlu Noel'e bağıırıyordu:

— O lanet olası botun halatını şimdi de elinde tutuyor musun?

Jelly için bir kez daha Ooooooooo! diye feryat eden Kate, Jack'ı terk edeceğini biliyordu. Tatlı üçgen; Jelly, Jack ve gözü doymaz Connie, Myambagh kasabasını yerinde tutuyorlardı kendisi için. Şu anda o durum, Cobar şube demiryolundaki yarıktan akan sularla çıkıp gider gibiydi. Genç kadın Oooo! Sesi çıkararak feryat ederken artık buradan gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Sular böyle akarken ana babası ile Murray, Frank dayısı ve kendi-

sinden öç almaya ant içmiş Kozinskiler ona rahat veremeyceklerdi. Murray pek aç ve kendini adamaya hazır, ötekiler yaşadıkları felaketin acısıyla şaşkındılar. Genç kadının ana babası şimdi de insanların birbirlerine incelikle şöyle kartlar gönderdiği bir dünyada yaşamaktaydılar:

— Ortadan kaybolduğum için lütfen beni bağışlayın...

Biraz daha arama yaptıktan sonra Gus, arkadaşı Guthega ile şimdi de ağlamakta olan Kate'i önüne katıp Noel'in yanına gitti. Gus, botun halatını oğlanın elinden alıp ona settin yanından aşağı inip bota binmesini söyledi. Sonra demiryolunun üzerine çökmüş olan Guthega'ya gidip bota binmesini komuta eder tavırla bildirdi. Jelly'nin olmayışıyla Guthega sersemlemiş ve boşluğa düşmüş gibiydi. Noel elini uzatıp babasına yardımcı olmak istedi. Guthega bu eli itip sert bir sesle konuştu:

— Seni Tanrı'nın cezası, lanet olası, sinir hastası!...

— Tanrı aşkına, çocuğu rahat bırak, diye bağırdı Gus.

Su düzeyi yavaş yavaş alçalırken Kate bota kadar olan yolu eğik zeminde yalnız başına nasıl bulduğunu bilemedi. Botun içinde Jelly'nin artıklarını şimdi de elindeki muşamba torbada tutup hıçkıran Gus'a bakarak onun karşısındaki oturağa yerleşirken düşündü: Jelly'nin bedeninden kalan bu artık parçalarla yaşadığı bir dünyada, kendisi de hayatta olmaktan hoşlanacaktı. Gus ile kendisi, bu artıkları kasabadan kasabaya taşıyarak muziceler yaratacaklardı. Oh, Dinamitçi Aziz Jelly...

Oysa ki yalın dünyada Gus'ın bir torba dolusu Jelly'nin öğretici yetkisiyle ne yapacağını bilmek ya da kestirmek güçtü.

Hiçbir şeyi algılamak istememesine karşın, Kate şu anda duygusuz değildi. O, basit olarak kendisini kayıpların kayıpları izlediği bir dünyada yaşamaya hazırlamaktaydı.

Gus'ın yönetimi altına girmişlerdi. Şu anda grupta ne yaptığını bilen tek kişi oydu. Guthega ve oğlu sersemleşmişti. Kate bir teknenin sağ taraflarından uzaklaşarak gittiğini gördü. O teknenin yarattığı dalgalar gelip sete vurdular. Jelly'nin grubu giden teknedekilerin dikkatini çekmemişti. Adamlar belli bir amaç için oradan uzaklaşır gibiydiler.

Botta otururken henüz motor çalışmadan bir an için hepsi sudaki akıntıyı algıladılar. Jelly'nin sette açtığı yarıyla kasaba sulardan kurtuluyordu. Gus elindeki torbayı botun tabanına koydu. Ve dıştan takma motoru çalıştırdı. Bu iş, ıslanmış motorları çalıştırmak onun yeteneği gibiydi. Bir eliyle dıştan takma motorla dümen tutarken öteki eliyle Kate'in dizine hafifçe vurdu. Bu hareketi genç kadının Oooo'larını kesmesine neden oldu.

— Halka ne diyeceğiz, diyerek konuşan Guthega oğlunun biraz önceki düşüncesini ele almışa benziyordu.

Noel de feryat etti; herkese ne diyeceğiz?..

Gus mırıldanarak konuştu. Ama gene de sesi suyun ve motorun gürültüsü arasında duyuldu:

— Sen ve oğlun orada değildiniz. İlk söyleyeceğiniz şey bu.

— Herkes orada olduğumuzu biliyor.

Gus; Hayır. Yalnızca Jack ve arkadaşları biliyor. Ama tüm dünya, Jack Murchison'un bildiklerinden haberli değil, dedi.

— Ama... Tanrı aşkına, onlar seni ve Kate'i sorguya çekeceklerdir.

— Hayır, diyen Gus ekledi: Kimse, Kate'in ve benim Jelly ile birlikte olduğumuzu bilmiyor... Neden siz onlara yalnızca benim Jelly ile birlikte olduğumuzu söylemeyesiniz?...

— Tanrım!... diyen Guthega şimdi saygılı tavırlara bürünmüştü. Ama gene de titremekteydi.

— Evet, benim Jelly ile birlikte olduğumu söylersiniz, tamam mı, diyen Gus yeniledi: Siz öyle söyleyin.

— Ben de öyle söylerim, dedi Kate.

— İyi, öyle dersin. Siz de bunu söyleyecek misiniz Guthega, Noel?

Dıştan takma motorla dümen tutarken iki adamın ivedi sözünü alıyordu.

— Tamam, bu söze sadık kalın. Biraz yüreklilikle sözünüze sadık kalırsanız temize çıkacaksınız.

— Oh Tanrım!... dedi yakın arkadaşından yoksun kalıp hıçkıran Guthega.

Gene de içinde bulundukları utanç duyma ve şoke olma durumu içinde Gus'ın söylediklerini olduğu gibi benimsediler.

Terk edilmiş Federal Oteli'nin önünde alüminyum botun baş tarafı toprağa dokundu. Kate, Jelly'nin bu oteldeki ve Tanrı biliyor ya diğer kurumlarla aile ocaklarındaki tüm suları nasıl boşaltmış olduğunu görebiliyordu.

Koyun kırkma şampiyonu Noel bottan atlayıp onu Federal Otelin parmaklıkları boyunca çekmeye başladı. Oğlan çok fazla konuşmamıştı ama bir şeyler söylemek üzere pek hevesliydi. Bütün bunlar olurken Gus torbasını eline alıp ayağa kalkmış, çamura atlamış ve botta oturan Guthega ile Kate birlikte ilerlemişti.

Tartışma kabul etmeyen kesin bir sesle konuştu:

— Sen, oğlun ve Kate orada değildiniz. Ben oradaydım ama şimdi kayboluyorum ortadan. Hepsi bu kadar, değil mi Guthega? Bu söylediklerim her şeyi karşılar ve bütün baş ağırlarını ortadan kaldırır.

Noel, botu Commonwealth sokağı boyunca çekmek niyetindeydi. Mümkün olan şeyi yapmadığını kimsenin söylememesini dilemekteydi. Küçük hayvanlarla ilintili hatası ne olursa olsun, temel sorunları çözmek için enerjisi olduğunu göstermek istiyordu.

— Tamam, Noel... dedi Gus. Yeter, oğlum.

Guthega gene hıçkırıklar arasında kalarak sordu: Sen kaçacaksın, değil mi?

— Evet, kaçacağım.

Guthega orada öyle kalmak istemiyordu. İşin içine karışmak niyetiyle bir kez daha sordu; nereden gideceksin?

Genç hemşirenin anlattıklarını anımsayan Kate söze karıştı:

— Demiryolu köprüsünden gidebilir.

— Evet, dedi Gus. Demiryolu köprüsü olabilir.

Guthega şimdi hareketsiz kalan botta oturmaktaydı. Titreyerek gene sordu; Pekiyi Jelly ne olacak? Zavallı lanet olası Jelly için ne düşünüyorsun?

— Onu yanıma alacağım.

— Tanrım! Pekiyi, hayvanların ne olacak?

— Onları da alır götürürüm. Sen yalnızca söylediklerimi aklında tut. Bizim bildiklerimiz kimseyi ilgilendirmez.

Gus şimdiden saçlarını düzelterek yola çıkmaya hazırlanmıştı bile.

on sekiz

YOĞUN olaylarla dolu gecenin iyice geç saatinde, sı-
rım gibi zayıf ama akli başında olan Gus muşamba tor-
basını eline almış; Chifley ve Menzies adlı hayvanlarıyla
birlikte yola düzülmüştü. Hayvanları elindeki yem topak-
ları ile kışkırtıp kasabanın sel suları akmakta olan yolla-
rında yürümekteydi.

Gruptakiler arasında Gus'tan başka hiçbiri Jelly'nin
başına gelen korkunç kazayı açık seçik olarak yorumla-
yamamıştı. Ve Gus olay hakkında gerekli şu düzenleme-
leri yapmıştı:

Aklı başından gitmiş gibi olan Kate'i odasına çıkarıp
uyuması için ikna etmişti.

Bir arkadaşından ödünç aldığı mobilya dağıtım kam-
yonetini Wilcannia'daki sahibine geri vermesi için Noel'e
kırk dolar para ödemişti. Noel biraz uyuyup akli başına
gelince yola çıkacaktı.

Meyhaneci Jack ile üzgün bakışlı karısı Connie'yi uy-
kularından kaldırıp onlara olayı anlatmış; Jack da, Gut-
hega ile Noel'e bu konuda neler söylemeleri gerektiğini
sıkıca yinelemişti. Giz yalnızca onların arasında saklı
kalacaktı.

— Ama neden Jelly Kate'i de yanına aldı, diye Jack

sürekli soruyordu. Kafası karışmış olan meyhaneci Kate'i uykusundan kaldırıp ona bunu sormayı da düşünmekteydi.

Gus uzun uzun konuşmuş ve sonunda hepsini sakinleştirmeyi başarmıştı.

Daha sonra Gus pek geç saatte hayvanlarını Murchison Demiryolu Otelinin eski ahırından kimsenin dikkatini çekmeden çıkarmıştı. Ancak, o anda otelin ön verandasında, Jack'ın jeneratörünün sağladığı koyu sarı zayıf ışıktaki dolanan ve gece büyük bir patlama sesi duyduklarını söyleyen, selin durumunu kuşkuyla tartışan içlerinde Brunside'in de bulunduğu birtakım kişiler vardı.

Gus hayvanları Federal Otelinin önündeki çamurların içinden geçirerek henüz sel sularının içinde olan alüminyum bota bindirmekte epey zorlandı. Menzies bükülmeyen dizleriyle bota atlarken Chifley ancak sahibi kuyruğundan tutup itince kuşkusundan vazgeçip bota sıçradı.

Daha sonra Gus, Noel'in o gece boyunca yaptığı işi üstlendi. Suyun içinde botu halatından tutup çekiyor ya da yer yer botu itiyordu. Sığ sularda motor çalışmadan önce kuş ayaklarını katlayıp botun tabanına kadar oturdu. Chifley ise, kuyruğuyla dengesini sağlayarak dimdik durumunu korudu. Bu görüntüye, suda bir kangurunun geçtiğine tanık olan sarhoşlar, durumu çok alkol almış olmalarına yorumlayabilirlerdi.

Sol tarafta epeyce uzakta su polisi ile kurtarmacılar Cobar şube demiryolundaki yarığı elfenerlerinin ışığında görüp daha sonra motorlarını gerisin geriye çalıştırarak ve sel suları tarafından sürüklenerek batıdaki geniş düzlüklere gitmekten son anda kurtulmuşlardı.

Gus şu anda dizlerine kadar suyun içindeydi. Tam bota atlamaya hazırlanırken dört, beş adım ötesinde Kate'in gölgesini farketti. Genç kadın belli ki Gus'ı gözetli-

yor, adamın yaptıklarına bakıyordu. Elinde bir havayolları çantası vardı. Biraz önce Gus'ın uyuması için odasına bıraktığı yorgun kadına ne olmuştu? O, neredeydi şimdi?

— Nasıl uyuyabilirdim orada? diye sordu Kate. Ve ekledi; İlk düş olarak neyi göreceğimi düşünürdün?

Söylediklerini iyice vurgulamak ister gibi genç kadın elfenerini yakıp ışığını Gus'ın üzerine doğru tuttu. Adamın bir gözünü kapadığını gördü. Belli ki, Gus yükleriyle birlikte yolda tek başına kalmak istiyordu. Kate elfenerini söndürdü.

— Hayır, olamaz. Dinle, Jack benim seni oradan çıkarıp aldığımı düşünecek.

Oysa, genç kadının bu sözlere şöyle bir yanıtı vardı: Çantasını hazırladıktan sonra otel sahiplerinin yatak odasına gitmiş, onların uykularında soluduklarını işitmiş ve önceden hazırladığı kısa notu oraya bırakmıştı. Connie uykusunda kuşkulu, kısa kısa soluklanıyordu. Ama, Jack'in uykusu derin, ağır ve krallarinki gibiydi.

— Jack bensiz de işini yürütecektir. Özellikle şimdi onun gönüllüleri var... Hep onun çevresinde olacaklar. Uzun süreyle birisine gereksinim duyacağını sanmıyorum.

— Tanrım! Bu durum herkesin aklını karıştıracak. Sana bir şey olduğunu düşünecekler.

— Eh... Sen, Burnside adlı adamı görmüş müydün? Dün gece Saray sinemasındaydı.

— Bu olaydan ben sorumlu olmayacağım.

Genç kadın reddedildiği için sel sularının kenarında ağlamak üzereydi. Ancak, gözyaşlarında miskin ama imparatorca bir şey vardı.

— Lütfen beni de al, diyerek ekledi; şu anda Jelly de uzaklara gitmiş durumda.

Bir anlamda arkadaşının mirasçısı Gus oluyordu.

Sonunda Gus, genç kadını geriye çevirecek gücü kendinde bulamadı. Ona, botun içine atlamasını söyledi.

Kate için Myambagh kasabasından ayrılması beklemediği derecede kolay olmuştu.

Gus akılcı biçimde sel suları düzeyinin alçalışıyla Batı yönüne, Bourke kentine giden demiryolunun setinde çakıllı bir su kıyısının oluşacağını umuyordu. Orada kum ve çakıllaşları bulunacaktı. Beklediği bu yere varınca botu karaya oturttu. Kate elindeki havayolu çantasıyla karaya çıkarken genç kadının neşe dolu düşlerinin kahramanı olan Chifley onu gölgesi gibi izledi. Genç kadın buna ne kadar da çok sevinmişti. Eğer geride yalnız başına bırakılmadığı için gönül borcunu belirtmek istese, dilinde buna uygun deyişler bulamayacaktı.

Şuradan başka bir yerde olsalar, kucağına Merzies'i alıp karaya taşıyan Gus komik görülebilirdi. Adam kucağında kuşu iyice yüksekte tutuyor, böylece hayvan botun küpeştesini dokunmadan aşmış oluyor ve karnı ıslanmadan karaya varıyordu. Kuş, böylece sahibine gösterdiği güvenle kıyıya varıp orada ayakta dikildi.

Gus muşamba torbayı almak üzere bota geri döndü ve sonra; Haydi gidelim Kate, dedi.

Settin üstüne doğru tırmanırken genç kadın kanguruyu gözetliyordu. Şu anda demiryoluna varmışlardı. Ancak burası Jelly'nin dinamitini patlatıp yarık açtığı şube demiryolu değil; Bourke kentine giden ana demiryoluydu. Büyük uzaklığı aşan, ülkenin içine doğru kurak topraklarda uzanan şu demiryolunun önemini vurgulamak için insanlar, *Bourke'a Doğru Uzanan yol* derlerdi. Ancak bölge bu gece kurak değildi. İnsanlar aynı etkiyi yaratmak üzere bu yola, *Bourke'a Doğru ve Geriye Dönüş Yolu* da derlerdi.

Gus'ın kurtardığı hayvanlar, onun ile Kate'in eşliğinde evcil köpekler gibi birlikte yürürlerken settin üzerinde kimi zaman önden gidiyor, kimi zaman da geride kalıyorlardı. Jelly'nin yok olduğu gece onlar genç kadının di-

rimsele öneme arkadaşlarıydı. Genç kadın onlara bağımlıydı. Sabah olmadan bu şeylerin kendisinden alınmaması için Tanrı'ya yakarıyordu.

Bu arkadaşça yürüyüş sırasında Kate settin altındaki suyu göremiyor ama sesini işitiyor ve şimdi pek yaklaştıkları köprünün çelik yapısını algılıyordu. Ray ve traverslerin arasındaki boşluk şu anki ışıktaki saydamdı. Chifley'in pençeleri aralıkları aşırıyordu. Bazen kangurunun arka ayaklarında kaymalar oluyordu. Ama kocaman kuyruğu birkaç yerde ona destek oldu ve Chifley ayağını balçık çamurdan çekip çıkaran bir insan gibi, kendisini dengeledi. Böylece başı dönmeyen Chifley, kaz adımlarıyla yürüyen Menzies ve onların kendinden emin efendisi Gus ilerlerken, genç kadın bu tuhaf gruba karşı büyük sempati duymaktaydı.

Köprünün tam ortasına vardıklarında Gus kenara doğru yürüdü. Elinde muşamba torbayı taşımaktaydı. Bu adamda yüksek kuleleri onaran, boyayan ya da temizleyen kişilerin korkusuzluğu vardı. Oradan;

— Kate!... diye seslendi.

Genç kadın onun niyetini anladı ve doğru karar oluşunu onayladı. Evet, tamam!...

Bir zamanlar Loreto Dinsel Okulu'nda okumuş olan genç kadın, şu anda bir şey demiyor, ölü için dua etmiyordu. Jelly huzur içinde dinlenemeyecekti. Jelly nehrin içinde sessiz bir ruh olmayacaktı. Ruhunun ağırlığını nehrin dibine çökerken bir tür denge sınırı içinde bulunacaktı.

Gus, Jelly'nin bedeninin artıklarını suya doğru düşmesi için elinden bıraktı. Kısa süre sonra suda yalnızca düzgün bir yarık oluşmuş gibi geldi onlara. Takımlara futbolcu seçen, demiryollarında memur olarak çalışan, bir zamanlar pansiyonculuk yapan, son zamanlarda bahrin rahibi ve dinamitçi olan kişi, çok yalın şekilde sulara doğru gitmişti. Kendi çalkantısı içinde çağıldayarak akan nehirde suya giren bir şeyin gürültüsü duyulmadı

bile. Ve şimdi Jelly, varlığını kanıtlamak için su düzeyinin alçalmasını ve akıntıların durmasını beklemeliydi.

Köprünün karşı tarafında, nehrin şamatasının ötesinde dar bir yol vardı. Bu yol da sığ sel sularıyla kaplıydı. Gene de Kate hayvanların o yola doğru neşeyle hızlandıklarını şaşırarak gördü. Acaba hayvanlar ötede alçak da olsa bir tepeyi görmüş ya da algılamışlar mıydı? Jelly, pek yalın bir hareketle Gus'ın elinden suya düşürülmüştü. Ama bu durum genç kadına siyah bir su kütesinin üzerine bir heyecanı da atmak gibi geliyordu.

Sudan gümüş renkli hatlar ortaya çıkıp şu geceyi aydınlatacak biraz ışık kendini gösterince, Gus Schulberger'in grubu çevreye göre biraz yüksek olan bir alanı bulup oraya tırmandılar.

Gus, Jelly'nin yaşam öyküsünü şöyle özetledi:

— Futbolda çok iyi bir hücum oyuncusuydu. Kent takımında denemeye çıkmıştı. Ama, karısı kendi annesiyle birlikte kalmayı istiyordu. Bu nedenle Jelly kent takımına gitmekten caydı. Bu da, Jelly'nin lanet olası yaşamındaki tipik şeylerden biridir. Karısıyla birlikte kasabada kaldı ama ne olursa olsun karısı onu bırakıp gitti. Ve şimdi neler olduğuna bak...

Bir eski askerin Bourke kenti yakınında kurduğu çiftlikte geçen güç yaşamı Gus'ı mükemmelen forma sokmuştu. Tepenin doruğuna vardıklarında hiç soluklanmıyor ve Jelly'nin övgüsünü sonuca bağlıyordu:

— Jelly kırsal kesimin gençlerinden iyi futbolcuları seçerken, politikacılar bile onun elini sıkmak için kuyruğa geçirdi. Şimdi ise, onun eli nehrin dibinde...

— Evet, diyen Kate tuhaf titremeleri olan gözyaşlarını döktü. Bu gözyaşlarını çok uzak yerden, ta Ay'ın yüzündeki buzullardan gelir gibi algılamıştı.

Yeniden yola koyulduklarında Gus ne yapacağını bilemediğini itiraf etti. Tepedeki patikayı mı izlemeli, yoksa

otlakları geçip asıl yola mı inmeliydiler? Kısmen sel suları altında kalmış olan karayolu sağ taraflarındaydı. Ancak o yolu izlerlerse karşılaşacakları polise durumlarını nasıl açıklayacaklardı? Ya da biri onlara acıyıp arabasına alır mıydı?

Bu sorulara uygun yanıt bulamayan Gus hayvanlarından yakınmaya başladı:

— Şu zavallı hayvanlar, birer köpek gibi beni izliyorlar. Onlar, türlerinin özelliklerini yitirdi. Benimle akra-ba ya da ona benzer bir şey olduklarını sanıyorlar. Birisi zavallı Menzies'in içinden çıktığı yumurtayı boşaltıp kabuğuna palmiye deseni çizse daha iyi olurdu. O zaman lanet olası bir anı emu yumurtası olarak daha güzel bir görüntüyü oluştururdu.

Genç kadın, Gus'ın kuşunu yeniden yumurta halinde görmeyi umut etmesinden rahatsız olmuştu.

Bir tartışmayı başlatır gibi; Gene de sen onu Wagga'daki eğlence parkından kurtardın, dedi.

— Elbette, öyle oldu. Chifley için de, onu ölü anasının kesesinin içinde ağır ağır gelecek bir ölüme bırakmayı düşünmek bile zordu. Biz onun anasını alacakaranlıkta geçirdiği bir kazadan sonra yolun ortasında ölü olarak bulmuştuk. Ama Chifley, içinde bulunduğu kesede canlıydı. O zaman bizler kendimizi Chifley'den sorumluy-muş gibi düşündük. Ama şimdi bunlara bakmak ne güç-müş. Bir bak şunlara hele...

Chifley kuyruğunun üzerine de basmak üzere yere oturmuş, düşünüyordu. Bu haliyle bir çoban köpeğini andırmaktaydı.

Gene Gus konuştu: Şu herife bak! Wagga'daki eğlence parkından kurtulduğu için pek mutlu. Yeniden bir birliğin üyesi olduğunu düşünüyor.

Böylece Kate sellerle ilgili kısa ama sıkı bir eğitim görmüş oluyor ve şimdi yavaş yavaş aydınlanan ortam-

da, içinde bulundukları durumu düşünebiliyordu. Bir kez daha demiryolunda ilerlemek pek yavaş gerçekleşirken karayolunda daha hızlı gidebilirlerdi. Eğer demiryolu ile karayolu arasındaki sığ sel suları ile kaplı otlakta yürürlerse, genç kadına göre en iyisini yapmış olacaklardı. Sel suyuyla kaplı batı yöresinin alçak kesimlerde sulara yarı yarıya gömülmüş, yürümeyen, terkedilmiş bir araba bulurlarsa, Gus'ın hünerli elleri onu yürütebilirdi.

İşte bu yüzden genç kadın Gus'a, karayoluna yakın olan yolun iki tarafındaki otlaklardan birinde yürümelelerini önerdi. Eğer sel sularının derin olduğu kesimlere rastlarsa, demiryolunu oluşturan sete tırmanıp oradan geçerek bol sulu yeri atlatabileceklerdi.

Eğer sel suyunda yolda kalıp da sahibinin öylece bıraktığı bir arabayı bulur ve Gus o arabayı çalıştırabilirse, arabanın Chifley ile Menzies'in antika beden yapılarını taşıyabilecek özellikte olması da gerecekti.

Ayaklarında uzun çizmeleri, yanlarında hayvanları ve şimdi de onlarla birlikteymiş gibi olan Jelly'nin varlığıyla bir çiftçinin sular altında kalmış kaba yonca ekili tarlasına vardılar. Sel suları tüm ürünü yıkıma uğratmıştı.

Kendisi de çiftçi ve hayvan yetiştiricisi olmasına karşın, Gus pek meraklı bir tavırla sordu:

— Bu tarlanın sahibi de kim olabilir ki?..

Kate yorulup sıkılmaya başlamıştı. Genç kadına şimdi olduğu gibi karayolundan daha çok demiryoluna yakın yerde yürümek mantıksız ve kötü niyetli bir davranış gibi gelmekteydi. Kendisi, iki kişinin birbirlerinin düşüncelerini yansıtmaması anlamına geleceğini düşünmüştü. Şu anda burada bir yansıma durumu bulunmuyordu. Yolun uzun olanını seçip izleme durumu vardı. Ve burada sık sık dikenli tellerle karşılaşp onları aşmak zorundaydılar.

Böyle dikenli tellerden yapılmış çitlerde Gus, Menzies'in narin bacaklarına özen gösteriyordu. Daha önce

alüminyum bota binerken olduğu gibi bu iri, tuhaf kuşu karnından tutup kaldırıyor ve çitin öbür tarafına daha önce geçmiş olan Kate'e uzatıyordu. Ve Menzies, bu uygulamadan hiç de rahatsız olmuş gibi görünmemekteydi.

Chifley de bir başka alemdi. Sular altında kalmış bir alanda bile, bir zıplayışta telleri aşıp geçebilirdi. Bunun yerine tembelce davranıyor, aynen insanlar gibi bir teli omuzuyla kaldırıyor, ötekini arka ayağıyla aşağı indiriyordu. Daha sonra oluşan aralığa kafasını sokmaktaydı. Zıplaması pek güçlü olan bir hayvanın, sıçramanın tersi olan bu hareketleri özene bezene yapmasını seyretmek pek keyif vericiydi. Şu anda zıplama şampiyonu kapris yapar gibiydi.

— Kangurunun tel örgüden geçişini gördün mü, Kate? Şu herifin yaptıklarını gördün mü, diyen Gus, Chifley'in tembelliğinden rahatsız olmuş gibi gözüküyordu.

Sonunda grubun yürüyüşü onları karayoluna bakan bir settin üstüne getirdi.

Burası sel görmemişti. Kupkuruydu. Gus, genç kadından özür dileyerek dirseğinden tuttu. Şu anda aşağıya ve biraz da Jelly'nin sel sularından kurtardığı kasabaya, geriye doğru yürümeleri gerektiğini söyledi.

Ama çok geçmeden yolun üzerinde kendileri bekleyen bir aracı, neredeyse parıldar gibi gözükten beyaz renkli ve burnu sel yönüne doğru dönmüş bir kamyoneti gördüler. Aracın sağ ve sol yanlarında Bourke kentinden tabella ressamı O'Riordan'ın kamyoneti olduğu yazılıydı. Doğuda belki Myambagh, Dubbo ya da Wagga'da birisi ressamı tabella yazdırmak üzere çağırmış olabilirdi. Aracı sel sularına kapılınca belki de başka birisi ressamı arabasına alıp Grilambone ya da Cobar'a götürmüştü. Ressam belki bir meyhanede ya da motelde geceyi geçiriyordu. Eğer işler daha kötüye gitmezse, bir çekici ya da teknisyenle buraya gelecekti.

Ressam belki řu anda yatağında başını iki elinin arasına alıp durumu dűřünüyor ya da barda birasını yudumlarken çevresindekilere şikayetlerini sıralıyordu:

— Bu Tanrı'nın cezası durum bana řimdi dűnyalara mal olacak!..

Tabelacının kamyoneti gűlü sel akıntısından etkilenmiřti. řu ya da bu řekilde Jelly'nin Myambagh kasabasından bořalttıęı sel sularından etkilenmemiř olması olanaksızdı. Gus, genç kadının elini tutarak sıę suyun ve çamurun içinden geçirerek kamyonete doęru yűrűttű. Kate'den sűrűcű koltuęuna oturmasını ve motor kapaęını aan kolu çekmesini istedi. Genç kadın bunu yaptı. Bűylece kamyonet kursaęını açmıř oluyordu. Genç kadın řimdi oturduęu yerde yan aynadan Menzies'in yolun kenarındaki çakıl tařlarının arasında bir řeyi gagaladıęını gűrűyordu. Kanguru Chifley ise, batı yűnűne doęru zıplamaktaydı. Onun kolayca gerçekleřtirdięi sıçrayıřları her řeye karřın Kate'i keyiflendirmiřti. Ama sonra, kanguru durup arka ayakları ve kuyruęunun űzerine oturup dűřűndű. Daha sonra, doęuya doęru sıçrayıp gene oturdu. Kate řimdi açık pencereden uzanıp kanguruya bakıyordu.

— Eh... Karım her zaman Chifley'e bir řeyler sűylerdi iyi ama, lanet olası arıza nerede, dedi Gus.

Chifley doęrudan doęruya olmasa da Kate'e doęru bakıyordu. Bu durum kısmen yan aynadan da gűrűlmekteydi. Kate inanılmaz bir dűřűnceyle eęlendięini algıladı: Bir yerde yitirmiř olduęu gűzyařlarını řu anda Chifley için dűkebilirdi. Bűyle bir dűřűnce ona nereden gelmiřti? Genç kadın durumun etkisi altındaydı. Oysa Chifley, bir yerde uzun sűre hareketsiz kalamıyordu. Yeniden batı yűnűne doęru sıçrarken hareketlerinde tűműyle baęımsız ve űzgűr olduęu anlařılmaktaydı.

Kate, Gus'ın ne yapmakta olduęuna iliřkin ufak da olsa bir fikir edinebilmek űzere arabadan indi. Sular, arabanın lastięinin bulunduęu yerde çizmelerinin űstűne

kadar yükseliyordu. Genç kadın, suyun soğuk oluşunu duyumsadı. Eğilip bir avuç su alarak içti. Su yalnızca çamur; ölü büyükbaş hayvan, koyun ve tilki kokmuyor, aynı zamanda insanın ağzına kötü bir tadı getiriyordu. Bu su çeşitli maddelerden oluşan karışık bir sıvıydı.

Gus manyetolar hakkında konuşuyor, bujileri havaya kaldırıp aralıklarına üflüyor ve onları Bic markalı çakmağının alevinde kurutup temizliyordu. Karbüratörü de temizlemeye karar verdiğini söylerken:

— Senin orada, suyun içinde ayakta durmanın hiç yararı yok şekerim, dedi.

Genç kadın gene de orada hareketsizleşip hayvanların arkasında yürüyüşlerini ve yer değiştirişlerini dinledi. Onların ortaya koyduğu alışkanlıkları, Wagga'daki *Canlı Tablo*'da ortaya konulan gösterinin mükemmel olmayan yanını akla getirecekti. Avustralya ulusunun kurucu eyaletlerinin altı madalyonu, çalılık bölgelerin hanedan simgeciliğiyle şimdi de belirsiz ama güvenli bir biçimde oluşturulabilirdi. Chifley (yani kanguru) düşünmek için bir yana doğru sıçrayıp orada hareketsiz kalmalı. Menzies (yani emu) toprağın yüzeyinde ileri geri hareket ederek karnını doyurmak için çalışmalıydı.

Çevresinde belli belirsiz akan buz gibi sel suyunda ve tek iyi ışığın Gus'ın elfenerinin hüzmesi olan ortamda genç kadın dışardan hiçbir uyarı almadan son pazar günü Kozinski İnşaatları şirketinin *Vistula* adlı yatında o kadınlarla paylaştıklarını anımsadı. Bu tabloda Kate, Jack Murchison'un mutfağının ham proteinleri ile kilo alıp tuhaf şekle girmiş olanı değil, güzel genç Bayan Kozinski olarak görülmekteydi.

Elfenerinin ışığı tabelacının kamyonetinin kaputunun altını aydınlatırken genç kadın omuzlarındaki o berbat kaşıntıyı, yaralı derisinin normal yaralanmadan oluşandan farklı batmalarını algıladı. Bu, güneşin tenine saldı-

rısının gölgesi değil, ama sevgili evlatları Siobhan ile Bernard'ın onu hafifçe çımdıkleyişlerinin sonucu gibiydi.

Vistula yatına binmek üzere evden çıkarlarken kocası Paul ona yaşayacakları günü anlatarak uyarmıştı. Gelecek konukların üç inşaat firmasının danışman ve yöneticisi olduklarını söylemişti. Yöneticiler, *yattaki parti için kız arkadaşlarını da birlikte* getireceklerdi. Bu söyleyiş şekli Kate'e pek saçma gelmiş ve kocasına evde kalacağını söyleyerek onu korkutmuştu. Ama Paul çocuklarıyla birlikte olmak istediğini söyleyerek yalvarmıştı.

İşinin ehli bir denizci olan Paul yatın dümenine geçmiş, hafta sonlarında Kozinskilere yatta görevlendirdiği genç bir denizci yelken çarmıhları ile uğraşıp güzel Pittwater nehrini boyunca teknenin seyrederek Palm Beach'te denize ulaşmasında Paul'e yardımcı olmuştu. Artık sol taraflarında üzerleri Avustralya'nın egzotik bitkileriyle örtülü, bir asma çiçek bahçesi kadar güzel olan West Head'in döküntü kayalıklarına varmışlardı. Paul ile Kate dünyada buradan daha güzel bir yer olmayacağına daha önce karar vermiş bulunuyorlardı.

Yata gelen üç yönetici, Paul'un saygıyla sözünü ettiği İnşaatçılar Federasyonu'nun *zirve konseyi*ni oluşturan güçlü trüimvera (üçlü grup demektir - Çev.) idiler. Adamlardan biri ufak tefek ve bedeni aşırı kaslıydı. Diğer iki adam, uzun boylu ve gevşek kaslıydılar. Tenleri soluktu ve genç Bayan Kozinski onları ihanetin soluk benizliliğini taşıyorlar diye nitelendirebilirdi.

Şu anda tabelacının kamyonetinin yanında, çizmelerine kadar yükselen sel suyunun içinde Kate o adamların benizlerinin soluk oluşunu ve burunlarının her iki tarafındaki mor renkli kılcal damarların görünüşünü hayalinde canlandırabiliyordu.

Ancak, yöneticiler yeterince neşeliydiler. Paul ile al-

çok sesle sohbet ediyorlardı. Genç adam da, tam anlamıyla kapitalist bir piçti. Kendisiyle iyi anlaşmışlardı.

Sanki orada neden bulunduklarını iyi bilir gibi adamlar sürekli içki içmişlerdi. Bikini mayolar giyen üç kadın ise, teknenin baş tarafındaki kamaranın kaporta ağzına yakın oturmuştu. Yaşlı Bay Kozinski ile Paul bir gün gelip de Büyük Okyanus'ta uzun seyre çıktıklarında hep orada büyük mutluluk içinde oturacaklarını söylerlerdi. Kadınlardan hiçbirisi utangaç değildi. Ancak genç Bayan Kozinski onlardan hiçbirinin diğerini önceden iyi tanımadığını fark etmişti. Kadınlar birbirine çekinerek hitap ederken, yatın dümenindeki Paul ile üç yönetici birbiriyle pek içtenlikli konuşuyor, düşüncelerini açıkça söyleyip fıkralar anlatıyorlardı.

Dümenin çevresinde toplanan adamların içki tutkunu oldukları gibi, daha önce hiçbir zaman bir araya gelmedikleri anlaşılan üç kadın da sigara tiryakisiydiler. Genç Bayan Kozinski onlara biraz yaklaşmak üzere yanlarına geldiğinde kadınların saçlarına bile sinen sigara kokusunu algılamıştı.

Şimdi çizmelerinin içine bile giren Myambagh kasabasının sel sularının arasında, Kate o kadınlardan ikisinin adlarını anımsıyordu. Denise ve Chantelle idi adları. Ama, şu kötü kokulu sel suyunun içinde üçüncü kadının adı bir türlü Kate'in aklına gelmiyordu.

Kadınlar bazı konularda konuşurken seslerini alçaltmışlardı. Oysa genel konularda konuşurlarken sesleri yükseliyordu. Kate Kozinski'ye hitap ederken ana konuları hep yattan ne denli hoşlandıklarına ilişkindi. Kate onların hepsinin kasıklarındaki kılları traş ettiğini bikini altlarından sıyrılan kesimlerinde görmüştü.

Şu anda kadınların kasıklarını traş etmiş olduklarını ve ikisinin adının Denise ve Chantelle olduğunu bu denli açık seçik anımsaması pek olağanüstüydü. *Vistula* yatında o kadınlarla birlikte olduğu o gün gibi; kendisini daha sonra yollara düşürecek olan anı, çocuklarının meza-

rı başında yaşlı Bayan Kozinski'nin bağırışlarını tümüyle anımsaması da olağanüstüydü.

Üç kadın, onun çocukları hakkında yüksek sesle aşırı övgüler sıralamışlardı. Çocukları, becerdikleri birkaç en iyi hünerleriyle kadınlara yaklaşıp onların sigara içişini ve yarı yarıya çıplak oluşlarını gözlemiş; yüksek sesle ve saygısızca konuşmalarını dinlemişlerdi. Siobhan baş taraftaki kamaranın üzerinde umuda kalkıp ayaklarını yana doğru açmış ve oluşan V harfinin arasından bakan babası dümen kullanmayı sürdürmüştü. Bernard ise birkaç kez yatın baş tarafından kıça kadar olabildiğince hızlı koşarak sonunda dümen başındaki babasının alkışlarını almıştı.

Yattıkları yerde kalçalarının üzerinde bükülerek doğrulan kadınlar; Vay zeki kız, akıllıoğlan! Ah ben de bunu yapabilseydim!... diyerek çocuklara seslenmişlerdi.

Çocuklar bu sözlerin yalnızca incelik olsun diye, kadınların birbirlerine ilgilerini keserek söylenmiş olduğunu fark etmişlerdi. Bu yüzden aşağı inip dümen kamara-sına gelerek orada birbirine havlar gibi yüksek sesle hitap eden adamları dinlemeyi yeğlemişlerdi.

Onların yaptığı bu seçim baş tarafta yatan kadınların dikkatini gene birbirlerinin üzerinde yoğunlaştırmalarına neden olmuştu.

Paul ile genç denizci, *Vistula* yatını West Head'de Jerusalem adı verilen suları saydam bir koyda demirlemişti. Teknenin kış tarafındaki sahanlığa benzer bir zemini suya indirmişlerdi. Bunu görünce üç kadın hemen gömleklerini giyinmişti.

— Burada köpekbalığı var mıdır, diye sormuşlardı.

Tüm konuklara Paul güvence vermiş; hiç kimse burada balıklar tarafından yutulmadı, demişti. Bakın benim çocuklarım hemen yüzmeye başladılar, diye eklemişti.

Gerçekten Siobhan uzun kulaçlar atarak yüzmeye başlamıştı. Küçük kız bu sularda köpekbalığı bulunmadığını bilmekteydi. Bernard telaşla, yirmi kulacı hiç soluk al-

madan atmış, sonra yüzü kızararak ama gülümseyerek suyun yüzüne çıkmıştı. İki çocuk da yırtıcı balıklardan korkmuyorlardı.

Chantelle adlı kadın gömleğine iyice sarınıp şöyle konuşmuştu:

— Çocuklarınız çok şanslı. Suya yakın bir evde oturmak ne güzel... Çocuklarda büyük farklar yaratıyor doğrusu.

Paul, karısı Bayan Kozinski'nin öğle yemeği için küçük karidesleri ayıkladığı ve piliçleri parçalara ayırdığı yatın mutfağına gelmişti.

— Biliyorsun, onlara karşı incelikli olmanın dışında başka bir şey yapmak zorunda değilsin. Onlar bizim yitirip de sonra bulduğumuz yeğenlerimiz değiller... derken sanki Kate'in o kadınlarla samimi olmasından telaşa düşüyor gibi konuşmuştu.

Bu sözler karşısında genç kadın biraz huysuzlaşmış, pazar günü yata gelip de orada zaman geçiren herkesin temel inceliklere layık olması gerektiğini savunmuştu. Sonra kocasına şunu sormuştu:

— Şu kadınlar birbirlerini iyi tanıyorlar mı? Aslında hiç öyle görünmüyorlar da...

— Bilmiyorum, demiş ve eklemişti kocası. Onlara yalnızca şu adamları mutlu etmeleri için gelmelerini söyledim.

Kate bunun ne anlama geldiğini sormak istemiş ama kocası çok fazla gülümseyerek silahsız olduğunu göstermiş ve sıvışmak üzere mutfağın kapısına doğru yürümüşü.

Genç kadın yemeğin hazır olduğunu söylemek için güverteye çıktığında Paul'ün biraz önce gittiğini görmüştü. Üç yönetici ile kız arkadaşlarının bulunduğu sandalda kocası ile genç denizci kürek çekiyor ve çalılıklarla kumtaşlarının arasında oluşan üçgen biçimli plaja doğru gidiyorlardı. Daha sonra Paul ve denizci teknede otururken adam ve kadınlar çalılıkların arasında gözden kaybol-

muşlardı. Daha sonra Paul ve denizci orada onları sanki görevli nöbetçi gibi beklemişlerdi. O sırada yönetici ve kadınlar ortalıkta görünmüyorlardı. İki çocuk dümen kamerasında surat asarak oturmuşlardı.

— Babam bizim de kendisiyle gitmemize izin vermedi, diyen Siobhan annesine şikayet etmişti.

Kate; Hiç önemli değil, benimle birlikte yüzebilirsiniz diyerek kış taraftaki yüzme zeminine inmişti. Üçü de suya balıklama atlamışlardı. Hepsi yüzme etkinliğini sürekli yapan kişilerdi. İnşaat şirketlerinin yöneticileri ve kasıkları traşlı kız arkadaşlarının bu yetenekleri bulunmuyordu.

Kısa süre sonra yöneticiler ve kız arkadaşları çalılardan arasından ortaya çıkmışlardı. Yüzen çocuklarının arasında kendisi de suyun içinde olan Kate, kocası Paul ile genç denizcinin oturdukları yerden kalkıp adamları selamladıklarını görmüştü. Kocası ve genç denizci kürek çekerek onları geriye getirirken Kate ağzına bir yudum su alıp o suyun tüm tadını ve kokusunu algılayıncaya kadar ağzında tutarak sonra tükürmüştü.

Vistula yatında geçirdikleri o pazar gününün gecesinde çocuklar yatar yatmaz, Kate kocasına bir daha böyle gezilere Siobhan ve Bernard ile birlikte ya da onlar olmaksızın katılmayacağını söylemişti. Onlar, yani Denise ile Chantelle ile adını şu anda Myambagh kasabasının sel sularını içerken anımsayamadığı üçüncü kadın sokaklardan toparlanmış orospular, diye sözlerini sürdürmüştü.

Şimdi tadı bozuk suyun ağzında bıraktığı algılamalar arasında o konuşmayı genel olarak anımsıyordu. Çünkü bunun kocasıyla yaptığı sıradan tartışmalardan biriydi.

Paul o konuda şöyle demişti:

— Kozinski İnşaatları şirketi yaşamımızın temeli ve senin süper annelikle yaptığın her türlü etkinliğin üze-

rinde bir şeydir. Evet, istersen o kadınlara orospu(!) diyebilirsin. Mutfakta çalıştığın sırada yandaki kamarada kadınlardan birinin nasıl konuştuğunu duymuş olabilirsin. Ama Kate, sen şu dünyanın köy yaşamını sürdüren saf, temiz ve sevimli bir yer olduğunu mu sanıyorsun? Çocuklarını ömür boyunca insan bedeni ve ona bağımlı çimento ile tuğla ticaretinden uzakta tutabileceğini mi sanıyorsun? Sen, bu çocukları gerçek olmayan bir dünyada rehin tutarsan, bir gün hakkında hiçbir şey öğrenemediğin gerçek dünyada yaşamak zorunda kalacaklar. İşte bu nedenle eğer inşaat firma yöneticileri, müfettişler ve sendika başkanları plajda küçük bir erotik serüven yaşarsa, bu tür iyiniyet gösterileri Kozinski İnşaatları Şirketi'nin hayrına olacak, bedeli Bayan Kozinskinin görkemli bir anne oluş tasarısından ödenecek; ama bu durum çocukları boğup öldürecek midir?!...

Evet, Palm Beach'te ve şu anda Myambagh kasabasından buraya doğru uzanan Eglington karayolu üzerinde sorulan soru buydu. Genç kadın, çocuklarını soluyacakları havadan bile esirgeyen bir anne miydi? Myambagh'ta Kate bu düşünceyle geliyordu. Ancak bu gelişme hiç değilse Jack Murchison'un eski tipte yiyeceklerle beslenmesiyle ortaya çıkan sonuç kadar hızlı gerçekleşmiyordu.

Gus'ın sel sularıyla stop etmiş kamyonetin motorunu canlandırmasını beklerken Kate elini indirdi ve içinde Jelly'nin sonunun geldiği soğuk suları karıştırdı.

Vistula yatındaki o pazar günü yaşanan serüveni tartışan Kate şöyle demişti:

— Kozinski'lerin işlerini böyle yürütmeyi sevdiklerini biliyorum. Siz, başka sistemlerde çalışmayı istemeyeceksiniz. Ben, inşaat endüstrisinin gerçeklerinden korkmuyorum. Ancak, Jerusalem koyunda birtakım inşaat firma yöneticilerine yapılacak iyilik ve ikramlardan Siob-

han ile Bernard'ın uzak tutulması gerekliliğine inanıyorum.

Daha da ateşlenen genç kadın konuşmasını şöyle sürdürmüştü:

— Gelecek sefere birtakım etkili kişileri bir yat dolu su kadınla ödüllendirmek istersen, bir kadın da kendine ayırmalısın, Paul.

Ama bir kez daha şimdi de kalçalarına kadar yükselen sel sularının içindeyken ve bu suyu elleriyle karıştırırken genç kadın yattaki o kadınları ve Pittwater nehri-nin denize karıştığı yerdeki suyun tadını Paul ile yaptığı kavgadan daha canlı biçimde anımsıyordu. Belki de kocası haklıydı: Paul her zaman değerinden daha düşük sayılmıştı.

Genç kadın kafasında oluşturduğu bir noktayı daha anımsamaktaydı. Yaşlı Bay Kozinski gününü kurtarmak için teknede bedenlerin değiş tokuşu yapılırken kendi karısını, yani yaşlı Bayan Kozinski'yi o tekneye bindirebilirdi. Yaşlı Bay Kozinski yozlaşmış olabilirdi; ama protokolü iyi biliyor ve alışılmış davranışları iş yaşamına pek uygun bulunuyordu. Oysa Paul aşırı derecede Avusturalyalılaştırmıştı. Lekeli işlerin etiketini taşımakta duraksamaktaydı.

Gus bu şaşırtıcı gecenin sınırları içinde kendi kendisini eğlendirir gibi görünüyordu. Sonunda, kamyonetin motorunu çalıştırmaya hazır olduğunu söyledi. Ancak, tabela ressamı arka tamponun içine bir bantla yedek anahtarı yapıştırmış mıydı, diyerek genç kadının oraya bakmasını istedi. Ve evet, arabanın sel suyundan yükselmiş ve kurumuş olan arka kesiminde Kate parmaklarını tamponun iç kesiminde dolaştırınca anahtarı orada buldu.

Üşümüş parmaklarıyla anahtarı alan genç kadın kamyonete bindi ve Gus'ın talimatına uygun şekilde kontağı

çevirdi. Motordan boğuk bir titreme sesi geldi. Bunu duyunca Gus güldü. Birkaç sarsıntıdan sonra motor düzenli olarak çalışmaya başlayacaktı. Ve öyle oldu da. Gus, motorlarla zafer kazanmaya alışkın bir adamın sert çarpışıyla motor kapağını kapadı. Yaptığı el hareketleriyle hayvanlarla ilgilenip onları kamyonete bindireceğini, Kate'in arabada kalması gerekliliğini anlatınca genç kadın arabadan inmedi.

Oturduğu yerden eğilip hayvanların arabaya bindirilişine baktı. Gus, Menzies'i arabaya tuhaf bir şekilde, boy-lamasına sokuyordu. Çünkü arabanın içinde kendisinin ayakta durmasına elverişli pek az yer vardı. Çalıştığı arabalarda Gus bu işi yapmaya alışmıştı. Aynı biçimde iyi eğitilmiş olan Chifley arabaya binince tabela ressamının boya kutularının arasında pek akli başında bir yaratık gibi ayakta durdu. Kanguru sanki bir düşünme evresine girmişti. Ve sanki hayvan kendisini hiç hareket etmeden yolculuk etme stili içine sokuyordu.

Gus arka kapıyı hayvanların üzerine kapadı. Yandan dolaşıp geldi ve direksiyona geçti. Daha önce Kate yan koltuğa kaymıştı. Batı yönüne doğru yola çıktılar. Batıda şu anda geniş bataklıklar ve koyun otlakları vardı. Bölgede aslında susuz tarım yapılmaktaydı. Ancak bu gece tüm bölge pirinç tarımına elverişli bir çeltik alanına dönüşmüştü.

Kamyonetin radyosunu açtıklarında spiker selle ilgili istatistikleri veriyordu. Şanssız Myambagh kasabası bir yıl içinde iki kez suların altında kalmıştı. Bu, on iki ay içinde bölgeye yılların yağmurunun yağması anlamına geliyordu.

Gus; Yıllar Myambagh'ta pek çabuk geçiyor, dedi.

Ve spiker; Şimdi daha hafif konulardan söz edelim, diyerek ekledi. Dubbo eğlence parkından Avustralya'yı temsil eden iki hayvan, yani bir kanguru ile bir emu çağlandı. Chifley sekiz yaşında olgun, erkek ve gri renkli bir kanguru; Menzies dokuz yaşında, erkek bir emu idi...

Dubbo kasabası polis müdürü bu işe önemsiz bir sorun gözüyle bakmadıklarını belirtti.

Ancak bu sözler, acı haberlerin arasında olayın hafif meşreplilikle aktarılmış olması gerçeğini unutturamıyordu. Çünkü Gus spikerin; *Şimdi daha hafif konulardan söz edelim*, dediğini duymuştu.

— Lanet olası insanlar beni şaşırtıyor Kate, diyen Gus sözünü şöyle sürdürdü: Demiryolu Oteli'nin arka avlusunda Jack kasabada boğulmayıp kurtulan tüm köpekleri toplamıştı. İşte büyük haber, manşetlere geçmeye değer şey buydu. İnsanca bir davranıştı. Ve bu, daha hafif konulardan söz ediş değildi. Ama bir kanguru ile emuya ne dersin? Bazı insanların gözünde gerçek bir komedi, değil mi?

Ağzında şimdi de kalan sel suyunun kötü tadıyla Kate sonunda kamyoneti ne yapacaklarını düşündü. Grilambone kasabasına gidene kadar olay yasaya uygundu. Gus bir kamyoneti selden kurtarmıştı. Grilambone'dan sonra araba çalınmış bir mal sayılacaktı. Kamyonetin iki yanında sahibi O'Riordan'ın adı yazılıydı. Bu ad, kişisel bir rica gibiydi. Başıma büyük bir bela geldiğinde ticaret geçelerimi çalmayın benden, diyordu. Genç kadın, Bay O'Riordan'ın umutsuz duygularını şimdi de kestirebiliyordu. Çünkü bir gece geç saatte bir TV programında bölgede yaşayan insanların korku dolu sözlerini dinlemişti.

Gus'ın da, Bay O'Riordan'ı soylulara yakışır ama pratik biçimde düşündüğü belliydi. Aracın sağ ve sol yanına mavi-kırmızı renkte yazılı O'Riordan adı adamın istemeyerek de olsa ağzından lafı kaçırışını akla getiriyordu.

Genç kadın, Gus çenesini yana doğru kaydırınca onun üst diş sırasında bir azı dişinin eksik olduğunu ayırt etti.

Yola bütünüyle açık bir alanda yüksek damlı, koca-

man bir samanlık göründü. Orada kimisi kahverengi ve üsttekilerden ucu yeni kesilenlerin sarı renkli olduğu gözüken ot balyaları vardı. Böyle bir samanlığın çevresinde Chifley ile Menzies'in dolandıkları yoldan görünse bile durum *pek doğal* sayılacaktı. Oradan geçen kişilere bile, çalınmış gösteri hayvanı gibi görünmeyeceklerdi.

Kate ile Gus, tabela ressamının arabasını yolda bırakıp yağmur sularıyla ıslanmış bir otağı geçerek samanlığa vardılar. Ve hemen ot balyalarının üzerine tırmanmaya başladılar. Onlar orada balyalara çıkarken Menzies bir meşe ağacının parlak gövdesinin yanında dikiliyor ve onlarla ilgisizmiş gibi görünüyordu. Chifley ise, daha uzakta çay fidanlarının arasında dolanmaktaydı. Genç kadın balyaların üzerine varıp kanguruya baktığında onu her görüşünde omuzlarında oluşan heyecanlı duyguları algıladı.

Gus onu uyardı: Kaplan yılanlarına dikkat et, Kate.

Kaplan yılanlarının böyle dinlenmeye elverişli samanlıklarda kışı geçirdiğini herkes bilirdi.

Rüzgârın geldiği yöne doğru Gus birkaç ot balyasını dikip siper yaptı. Bu, koruyucu bir duvar oluşturacak ve arkasında Gus ile Kate balyalardan yükselen mikrop ve zehirli gazlar arasında uyuyacaklardı. Bu gazlar kesilmiş otun nem, ısı ve yoğun bakterilerini içermekteydi.

Tabelacının yerlere boya damlamasını diye yaydığı bez örtüyü yanına almış olan Gus şimdi onu balyaların üzerine seriyordu.

— Elimden gelen bu kadar. Bazı yerlerinde otların batıcı olmasından ötürü üzgünüm. Burası lanet olası Hilton Oteli değil. Bunu söylediğim için bağışla beni Kate, dedi.

Uykuya dalmak üzereyken Gus bir an için arkadaşı Jelly'i anımsayarak konuştu:

— Zavallı Jelly için üzgünüm. Sen ne dersin?

Samanlığın bir köşesindeki büyükçe mavi/siyah renkli bir boşluk Kate'e Jelly'nin yokluğu gibi görünmekteydi. Genç kadın Jelly'nin yanında olmayışını çılınca bir

etkinlikle olmasa bile, dünyayı değiştiren bir şey olarak algılıyordu. Bu yokluğun onun üzerinde yaptığı baskı pek ağırdı. Bir kez daha genç kadın, bu baskıyı Chifley'in kaldırmasını arandı.

Kate ile Gus aşırı derecede tozlanmış giysileriyle birbirinin kollarının arasına sokuldular. Genç kadın patlamanın oluşturduğu dulluğun iffetiyle midesinde ya da kulak zarlarında bir büyük ağırlığın kütlesini duyumsuyordu. Gus ise, savaşçı babasından çiftçilerin teknisyenlik özelliği ile birtakım erdemlerin mirasçısı olmuştu. Samanlığın dışında Menzies insanın içine işleyen soğukta, katlanmayan bacaklarının üzerinde ayakta duruyordu. Çay fidanlarının arasında dolanan Chifley sonunda o kocaman arka ayaklarını uzatıp yere serilmişti. Kate her zaman Chifley'in imgesini estetik yönden güzel bulduğundan şimdi yere yatışının çirkinliğini görünce irkiliyordu.

Darling kasabasının kuzeyindeki Schulberger çiftliğinin şimdiki sahipleri ve işleticileri Gus ile yengesi idi. Çiftlik binası ve müştemilatı 1920'li yıllarda yapılmış olup epeyce ihmale uğramıştı. Binaların tarihçesi insanların her şeyi gönüllü olarak güzel yaptıkları o iyi dönemlere dayanıyordu. Avustralya inanılmayacak kadar uzakta, ta Avrupa'daki bir savaşa katılmış, gerçek savaşçı durumuna gelen gençlerinin üçte ikisini o savaşta yitirmişti. Ülke o büyük savaşta şunu duyurmak ister gibiydi. İşte, biz de varız! İşte, biz de buradayız! Bizler Güney denizlerindeki Avrupalıyız! Fidyelerimizi verip kurtulmuş sanıklarız! Hepimiz gerçek İngiliz ve hatta İrlandalıyız!...

Ülke savaştan dönen kahramanlarına çöldeki arazi dilimlerini verip oraları gururla Askerlerin Yerleştiği

Alanlar olarak adlandırmıştı. O eski askerlerden çoğu yüreklilikle çiftçilik yapıp 1929 yılındaki büyük ekonomik bunalıma ya da 1940'lı yıllardaki bir başka Dünya Savaşı'nın başlangıcındaki büyük kuraklığa kadar tarım etkinliklerini sürdürmüşlerdi.

Gus ile onun şimdi ölmüş erkek kardeşinin yeri böyle eski askerlerin yerleştiği alanlardan birindeki ev ile müstemilatından oluşuyordu. Çevresinde bin dönüm kadar arazi vardı. Erkek kardeşinin müstemilatından uzak-taki Gus'ın evinin tabanı tahta kaplıydı. Bu kaplamanın üzerine muşamba serilirken tahta ile aralarına umut dolu bir yılın gazeteleri yayılmıştı. Müstemilatta oturan aile sonunda orada birkaç el ürünü eşyayı bırakıp binadan ayrılmıştı.

Oradaki demir karyolalar difteri, zatürree ve çocuk felcinden telef olmuş çocuklarla onların yerine yeni çocuk koyamayacak kadar yıpranmış ana babalarınınındı. Şimdi Gus ile Kate bu yataklara doğru yolculuk ediyorlardı.

Avustralya'da hareket (ya da ülke içi göçler) batıya ve ülkenin merkezine doğru değil, doğuya ve deniz kıyılarına doğrudur. Avustralya dış çevrenin yeğlendiği bir alandır. Ülkenin ortası terkedilmektedir. Bu yüzden yolda mobilya taşıma kamyonetlerine rastladığınızda, onları yüklü iken (sel zamanı bile olsa) hep Gus, Kate ve hayvanlarının gittikleri yönün tersine giderken görürsünüz.

Uyumak Kate'e iyi geliyordu. Elleri kumu kürekleyip torbalara doldurmaktan şimdi de kirli ve kesik kesikti. Saçları nemlenmiş ve düzleşmiş, saç kökleri yakından içine bakılmayacak hale girmişlerdi. Genç kadın ter kokuyordu. İç çamaşırlarını ve üstündeki giysileri değiştirmemişti. Başbakan şimdi onu görse tanıyamayacak ve; Hoppa Kate şimdi de benim için oy verir misin, diyemeyecekti.

Connie Murchison'un mutfağında sebze ayıklarken Kate oradaki gazete sayfalarında kimi zaman Kozinski İnşaatları ile ilgili yazılara ya da Paul ve babasının küçük resimlerine rastlıyor, hemen o gazeteleri katlayıp soğan, turp ve havuçların üzerine koyarak o gazeteleri okumuyordu.

Oysa, çok hareketli bir günün sabahında okumak istediği şeyi gördü. O yazı da, pek saygın biri olmayan Frank dayısına ilişkin değildi. Genç kadın haberi okumak için yumurta kabuğunu yerinden oynattı. Gazetede ki yazı daha önce kendisini burada anlattığımız bir adam olan Kate'in evlenmeden önceki sevgilisi ve film yapımcısı Frank Pellegrino hakkındaydı.

Pellegrino, Avustralya'nın Adelaide kentinde doğmuş biri olarak kuraldışı bir adamdı. Çünkü, hiçbir kent, pek çok bakımdan Adelaide kadar Sicilya karşıtı olamazdı. Adelaide ülkenin ilk zamanlarında suçluların yerleştirildiği bir yer değildi. Buraya hep küçük çiftçiler getirilmişti. Kent sanki Sydney'deki eski suçlu İngiliz ve İrlandalıları kapılarını kapar gibiydi. Pellegrino bir yana bırakılırsa, Sicilyalılarından daha çok buraya yerleşmiş İngilizlerin dürüstlüğüyle gurur duyuluyordu. Frank Pellegrino, Kate'in yetişme çağında ortaya çıkan genç film yönetmenlerinden biriydi. Jim Gaffney'e danışmanlarının verdiği akla karşın, sinemalarında filmlerini oynattığı için Pellegrino büyük sinemaların sahibine gönül borcu duyduğunu söylüyordu.

Ve Jim Gaffney'in ününe karşın Kate ile Pellegrino arasında bir gönül bağı kurulabilmişti.

Pellegrino'nun gençliği televizyona reklam filmleri yaparak ve kuşkusuz asıl filmini düşleyerek geçmişti. Hırvat asıllı Melbourne'lu Rapotec adlı kameramanını Orta Avustralya'nın yüce yokluklarında özgür bırakmış ve her zaman için Hırvat kameramanın vizöründen gördüğü şeyleri, petrol ürünlerini satmak yerine bir öyküyü anlatmakta kullanmayı yeğlediğini itiraf etmişti. İlk ger-

çek filmini Güney Avustralya'nın yabanıl ortamı içinde eski bir bakır madeni yakınındaki kasabada yarım milyon dolardan az bir bütçeyle gerçekleştirmişti. O filmi uluslararası jüri tarafından Cannes Film Festivali'nde gösterilmek üzere seçilmişti. Film görölüp yanlış yorumlandıktan sonra, çok geçmeden Pellegrino özlediği şeyi yapıp Hollywood'a göç etmiş ve Beverley Hills'de yaşayarak stüdyo filmleri yapmaya başlamıştı. O filmlerden ikisi teknisyen ve artistlerine, biri de kendisine Akademi ödülü kazandırmıştı.

Kate, Pellegrino ile adamın ödül kazanan filmi Avustalya'ya ulaştığında tanıştı. Aslında işinin gereği genç adamı havaalanında karşılamış, onu basın toplantısına ve sonra oteline götürmüş, adamın yolculuk programını hazırlayıp filminin ülkede yapılan ilk gece gösterilerine Pellegrino ile birlikte katılmıştı. Bernard Astor'un bürosundaki pek çok kişi ve katıldığı kokteyl partilerin konukları Pellegrino'ya karşı çok dikkatli olması yolunda Kate'i uyarmışlardı. Genç adamın serserice ama hoş bir stili vardı. Bu stil içinde tüm pohpohlamalarını insanın ırzına geçme yolunda kullanıyordu.

Oysa ki, Kate genç adamı savunmasız, kısa boylu ve giyinişi savruk biri olarak görmüştü. Pellegrino Kaliforniya'dan buraya uçuşunun yorgunluğunu bir türlü üzerinden atamamıştı. Laf arasında ülkesine geri döndüğü için korktuğunu fısıldayarak Kate'e anlatmıştı. Şunu yineleyip duruyordu:

— Burası, geriye dönüş için lanet olası derecede güç bir ülke...

Kate ona tüm ulusun kendisiyle gurur duyduğunu ve başarısını onunla paylaştıklarını söylemişti.

Pellegrino; evet ama onlar sıradan insanlar, şekerim. Pekiyi, kültür polisleri için ne diyeceksin? Onlar bana neden Amerika'ya gittiğimi, orada niçin film yap-

tığımı ve ne zaman bütünüyle ülkeye döneceğimi soracaklar. Sanki üzerinde bir kez durulursa tüm Avustralya filmleri yapılmak üzere önümde hazırmış gibi... Şimdi bana bu büyük sorular sorulacak ve benim bunlara verilecek hazır yanıtlarım yok, diyerek durumunu anlatmıştı.

Ancak, basın toplantısında karşılaştığı tüm eleştirilenler güler yüzlüydü. Ona korktuğu soruları sormamışlardı.

Daha sonra genç adam gizini Kate'e açmıştı:

— Tanrım!... Sanırım bu lanet olası ülke daha iyiye doğru değişiyor, şekerim.

Pellegrino'nun deneme kabilinden yaptığı neşe gösterileri birlikte yedikleri yemeklerde, bindikleri asansörlerde ve iyi otellerin koridorlarında ikisini de mutlu etmişti. Tehlikeli bir şekilde Kate onu ta çocukluğundan beri tanıdığı düşüncesine kapılmaya başlamıştı.

Oysa Pellegrino kendi doğduğu kentteki filminin ilk gecesinde gene pek ürkekti.

— Burası büyük bir İtalyan kenti ve hatta İrlanda kasabası bile değil. Şimdi de Avustralya'da tüm siperleri İngiliz asıllı kişilerin tuttuğu tek lanet olası eyalet burası, demişti.

Ama, Adelaide kenti tüm sıcaklığıyla genç adamı alkışlamış ve Kate onun yüzündeki gerginliğin bütünüyle ortadan kalktığını görmüştü. Pellegrino'nun ana ve babası filmin gösterilişinden sonra geniş bir alanda Torrens Bankası tarafından düzenlenen bir meydan tartışmasına katılmışlardı. Kate orada bir çift Sicilyalı bahçıvanı görmeyi bekliyordu. Gerçekte genç adamın ebeveynleri iki emekli lokanta yöneticisiydi. Onlar sakın tavırları ve bastırılmış gururlarıyla Kate'in gözünde Pellegrino'yu daha da yüceltmmişti.

Otele döndüklerinde, koridorda genç adam kolayca kızı kollarının arasına almıştı. Kate onun herhangi bir başarısızlığa karşı bolca aldığı alkolün kokusunu soluğun-

da duyumsamıştı. Genç adam şarabın da verdiği şevkle konuşmuş:

— Benimle evlen Kate, demişti.

Kuşkusuz genç adam bunu muradederek, hevesle söylemişti. Kate, turunun sonuna kadar onun niyetine sadık kalacağını biliyordu. Pellegrino bu tür sözleri çok kolayca söyleyen ve daha sonra kendisi de söylediklerine inanmakta güçlük çeken bir kişiydi. Adelaide'den Perth kentine gidene ve oradan Sydney'e dönene kadar kendini Kate'e adayan bir sevgili olarak kalmıştı. Uçakta otururken kendini tutamayıp genç kıza dokunuyor, onu seyrediyor ve övüp duruyordu. Böyle yüksek oktanlı aşk manevraları yeniden uçağa binip de Beverley Hills'e uçuşuna kadar sürmüştü. Ama orada Akademi Ödülü kazanmış bir film yönetmeni olarak daha çılgınca beklentileri olacaktı.

Bedeni değişime uğramaya başlamış Kate, Murchison'un Demiryolu Oteli'nin mutfağında bir gazete sayfasındaki, üç kentlik turda sevgilisi olan adam hakkında yazıyı okumak için bir yumurta kabuğunu yerinden hareket ettirmişti. Yazıda Pellegrino'nun son filminin Teksas'taki bir çiftlikte geçen aşk cinayeti faciasının öyküsü ve filmin adının da *Orakçı* olduğu, filmin kamuoyu tarafından pek beğenilmediği belirtiliyordu. Yönetmenin son yapıtı hiçbir ödüle aday gösterilmemiş, yapımcısını büyük zarara sokmuş ve sonunda ağır eleştiriler almıştı.

Yazıda Pellegrino'nun şu sözlerine de yer verilmekteydi:

— Sanırım, bir yönetmen olarak benim gücüm çok uzak bir ülkeden gelmiş olmama dayanıyor. Şu anda uzun süredir Avustralya'nın öz kaynaklarından yoksun kalmış durumdayım. Geriye dönmek, kendimi toparlamak ve güzel bir Avustralya filmi yapmak istiyorum.

Pellegrino'nun gerçekleştirmek istediği güzel filmin konusunu Bruno Casey'in bir romanı oluşturacaktı. Özet olarak romanın öyküsü başarılı olacağı kuşku götürme-

yen bir şey gibi görünmüyordu. Yeni Güney Galler bölgesinin batı kesimindeki bir çiftlikte yaşayan, kocası İkinci Dünya Savaşı sırasında Büyük Okyanus'un güneybatı kesiminde savaşa gönderilen bir kadının çiftliğini yönetişi anlatılmaktaydı. Kadının kaynana ve kayınbabası da bu öyküde yer alıyordu. Ayrıca eski bir İtalyan savaş esiri çiftliğe çalışmaya geliyor ve kadın ona aşık oluyordu. Kadının kocası Bougainville'de ağır bir cip kazası geçiriyor ve olaylar böylece sürüyordu.

Film, Yeni Güney Galler bölgesinde Cobar kasabasının kuzeybatısındaki Craigholme adlı çiftlikte çekilecekti.

Kate kendisini ülkenin yaşlı batı ovalarından daha da yorgun duyumsayarak uyandı. Ama, daha önce aklında kalınış olan yukarıdaki öyküyü tümüyle anımsamıştı.

Gus da uyandı ve homurdanır gibi konuştu; Hava çok soğuk!..

Aynı zamanda; genç kadın ne düşünür, diye utanarak kadını kollarının arasından bıraktı.

Kate ona; Buradaki bütün çiftlikleri bilir misin, diye sordu.

Gus birkaç çiftlikte çalışmış olduğunu itiraf etti. O, uykudan uyandığında herhangi bir soruyu yanıtlamaya istekli olan şaşırtıcı bir adamdı.

— Pekiyi, Craigholme Çiftliğini biliyor musun?..

— Orası, bölgedeki en eski çiftliktir, derken Gus sanki temel coğrafya bilgilerinden birini verir gibi konuşmuştu.

on dokuz

İTALYAN KONUK filminin setini oluşturan Craigholme Çiftliği puslu bir şafak saatinde, sanki ülkenin dışından getirilmiş kavak ağaçlarıyla çerçevelenmiş gibi görölüyordu. Kate ile Gus için oraya hayvanlarla birlikte varmak kolay olmadı. Çünkü şafak öncesinde iki saat yol yürüyüp, on yedi ayrı çit telini ve inişli çıkışlı, üstelik traktör tekeri izleriyle arızalı kırmızı topraktan yapılmış beş ayrı yolu aşmak zorunda kaldılar.

Craigholme çiftliği geniş verandaları olan büyük bir binada kurulmuş bir beyaz yün üretim merkeziydi. Karakarışık düzendeki çeşitli binaları eskimiş tuğla ve ağaçtan yapılmıştı. Şu anda bu binaların önünde filmi çeviren personelin yaşadığı karavanlar bulunuyordu.

Her yerinden su damlayan bir kameryenin altında duran Gus, Kate ve hayvanlar Pellegrino'nun hayal gücünün şu anki merkezine baktılar.

Karavanlardan birinden çıkan sarı renkli yağmurluklu bir adam, ağzından buharlar salıvererek beyaz renkli yemek servisi arabasına doğru yürüdü. Adamın kamburu çıkmış sırtı ve ağzından buharlar salıvermesi

Kate'e kendisinin de üşüdüğünü anımsattı. Gus'a dönüp:

— Bırak ben konuşayım, dedi. Şimdi komuta etme yetkisi ona geçmişti. Oysa genç kadın burada en çok hayvanların kendilerini anlatmasını umut etmekteydi.

Sanki bu çiftliğin devamlı konuklarıymış gibi son çiti de aşp salkım okalıptüs ağaçlarının arasından geçerek filmin çekildiği alana vardılar. Ancak şu anda filmin yıldızları, ikinci derecedeki oyuncular, kameramanları, sesçileri, teknisyenleri, elektrikçileri, marangozları, makyajcıları ve öbür elemanları uykudaydı.

Kamburu çıkmış, ağzından buharlar koyveren adam yemek servisi yapılan kamyonu girmişti. Kate onun arkasından hızlanıp kapıya vurdu. Adam ellerini oğuşturarak yeniden göründü. İçerde paslanmaz çelikten bir sıranın üzerinde duran radyodan sabahın ilk haber bülteni duyuluyordu. Haberleri ılık bir stüdyoda elinde sıcak kahve bulunan bir spiker okuyor olmalıydı şu anda.

— Polis, Myambagh'lı bir baba oğlu selde ölen bir adam ve kaybolan iki kişi ile ilgili olarak sorguya çekiyor...

Acaba Guthega ile Noel şimdi ayrı ayrı odalarda sıkı bir sorgulama altında mıydılar? Eğer Jack duruma karışarsa, onlara selden kurtulan şoke olmuş kişiler gibi davranılabilirdi.

— Şimdilik Myambagh'lı Bay Barry McNeal'in (Kate, Jelly'nin asıl adını duyduğu için şaşırmıştı) Myambagh-Cobar demiryolunu havaya uçururken öldüğüne inanılıyor. Bay McNeal'in iki yardımcısı daha sonra geç saatte sel sularıyla kaplı kasabada alüminyum bir botla yolculuk yaparken kayboldular. Kayıp çiftin adları şöyle: Burke kentinden Bay Gus Schulberger ve Myambagh kabusundan Bayan Kate Gaffney. Onların yaşamından büyük endişe duyuluyor...

— Evet, ne var?.. diye bir kez daha sordu kantinci. Adam, haberlerin anahatlarını duymamış, kulağına yal-

nızca Myambagh, sel ve kaybolan kişiler çalınmıştı. O, haberlerin arasında bir kez daha; Evet, ne istiyorsunuz, demişti.

— Bay Pellegrino'nun istediği hayvanları getirdik, dedi Kate.

— Oh, öyle mi? Bu konuda ben fazla bir şey bilmiyorum.

— Bugünkü çekimler için bazı hayvanlara gerek duyuyor, diyen genç kadın ekledi. Ya da belki bu çekimler yarın yapılabilir. Her neyse biz hayvanları getirdik.

Adam Chifley ile Menzies'e bakıp konuştu:

— Bunlar kafeslerinde değiller.

— Evet, onları kapatmıyoruz. Çünkü, aslan ve kaplan değiller.

Adam kötünüyet belirtisi göstermeden güldü ve:

— Özgürce otlaktalar ha, diye sordu.

— Bay Pellegrino buraya gelir gelmez kendisiyle bağıntı kurmamızı söylemişti.

— Onlar gece geç saate kadar çekim yaptılar. On beş, yirmi dakika daha uyumaları için izin ver, şekerim. Benimle bir fincan kahve için. Tanrım! Şu hayvanlara bakın, ayakta dikilip duruyorlar.

— Onlar kendilerini ailenin üyesiymiş sanıyor, diyen Gus şimdi de olaydan ötürü acı duyar gibi anlattı; Karım ile ben onları yumurtadan ve keseden yetiştirdik.

Kantinci, Gus'ın karısının öldüğünü bilemezdi. Şu anda Kate'i onun karısı olarak düşünmüş ve anlatılanlar adamı rahatlatmış olmalıydı.

Frank Pellegrino ile karısına uyumaları için on beş dakika daha hak tanıyıp çay içtiler.

— Sizi hangi acente gönderdi, diye sorarken kantinci aslında fazla meraklı davranmıyordu. Gus ile Kate'i suçlar gibi de konuşmamıştı.

Genç kadın sanki kanatlarının altında binlerce metre hafiflik varmış ve uçarmış gibi otomatik olarak yanıtladı; Bernard Astor.

— Ben, onun film tanııtma işlerinde çalıştığını sanırdım. Acentelik yaptığını bilmiyordum.

— Anlıyorum, diyen Kate ekledi; biz, o işi Frank Pellegrino'nun bir filminin ilk gece gösterimi için yapmıştık.

Madeni kutular, akü kemerleri, tornavida ve daha pek çok alet ile gereçleri yanında taşıyan genç erkek ve kadınlar içeri girip çıkıyor, kendilerine çay ya da kahve hazırlıyorlardı. Boynunda bükülebilir çelik metre olan ve ellerini uğuşturarak içeri giren bir adam. Oh Tanrım! Kızlar, oğlanlar; bu, kakao rengi bir sabah, diye söylen-di.

Kate adamı tanımişti: Pellegrino'nun çocukluk arkadaşı, onun tüm iyi ve kötü filmlerini çeken kameraman Pete Rapotec idi. Aynı şekilde Adelaide Üniversitesi Müzik bölümünden Marty Fenton da Pellegrino'nun tüm film müziklerini yapıyordu. Rapotec, Frank Pellegrino'nun çok sadık arkadaşı aynı zamanda ayaklı not defteriydi.

Kantinci kemeri aletlerle dolu ve saçları koyun kürkü gibi sık olan bir genci yakalayıp; Tavşan, bu insanları Frank'ın karavanına götürüver, dedi.

Frank: İnsanların siyasal ve sosyal eşitliğine inanan Avustralya'nın aynı haklara inanan çalılık bölgesinde çalışıp aynı inançlara sahip bir film yönetmeniydi.

Tavşan denilen çocuk onları açıklık bir alandan geçirirken topraktaki nemin gece donmuş ve çatlamış olduğunu gördüler. Kanguru ve emu yürürken yanlarındaydı. İki hayvan bazen önlerinden, kimi zaman da arkalarından yürüyordu. Kapısına ispiertolu kalemle PELLEGRINO yazılmış bir karavana vardılar. Çocuk kapıyı vurdu.

Kapıyı açan Frank Pellegrino omuzlarına bir havlu atmıştı. Kate'in anımsadığı gibi göğsü zeytin yumuşaklığında idi. Ancak yaşlandığı ve başarı kazandığı için karnında kat kat yağ tabakaları birikmeye başlamıştı.

— Tanrım! Burası lanet olası Alaska'dan da beter bir yer Tavşan, dedi.

Frank bir zamanlar çocukluk arkadaşı kameraman Rapotec ile birlikte Alaska'da da bir film çevirmişti. Kuşkusuz o filmin müziğini de arkadaşı Fenton bestelemişti. Frank Pellegrino merakla Gus, Kate ve özgürce dolanan hayvanlara baktı. Daha kurumamış omuzlarından buharlar çıkıyordu.

Sonunda; Bu ikisi iş mi istiyorlar, diye sorarken kendi kendisini onaylar gibi başını Chifley ve Menzies'e doğru salladı.

— Hayvanları onun için getirdik, dedi Kate.

— Hangi sahne için. Ben onları istememiştim ki!

— Benim adım Kate, diyen genç kadın sözlerini şöyle sürdürdü: Seni tanıyorum. Bir zamanlar Bernard Astor ile birlikte çalışıyordum.

— Kate mi dedin?

— Evet, Kate Gaffney. Belki anımsarsın, Adelaide kentinden.

Adam başını sallayarak ve gözlerini irileştirerek omuzlarının üzerinden baktı.

— Dinle. Orada bekleyin. Ben giyineceğim. Orada bekleyin, dedi.

Doğallıkla Frank eski sevgilisinin adını karısının duymasını istemiyordu.

Pellegrino giyinirken Kate önden yürüdü. Arkasından Gus, Tavşan adlı çocuk ve hayvanlar hafif eğimli yerde yürüdüler. Bu sırada Chifley ile Menzies hoşgörülü ve özgür bir ortamda bulunduklarını algılamış gibiydiler.

Çocuk; kusura bakmazsanız ben gideyim, dedi.

— Kuşkusuz gidebilirsin, diye yanıtladı, Kate.

Onun dans eder gibi kahvaltıya gidişine bakan genç kadının içinde bir alev gibi soğuk parlıyor; omuzlarında kaşıntılara ve batmalara neden oluyordu. Kısa süre sonra lastik ayakkabılarını bağlamamış, pantolon fermuarını çekmemiş Frank karavanın kapısında görüldü. Sırtın-

da deri bir mont vardı. Bu mont belki de ona New York'ta binlerce dolara mal olmuştu. Oysa şimdi Myambagh'taki Kaçak ya da Keşişlerin işbaşı elbiselerine benziyordu.

Pellegrino yineledi; Kate, ha?

— Evet, Kate Gaffney.

— Radyoda duydum, merak da ettim. Anlarsın ya. Ama sen sel sularıyla sürüklenmedin, öyle değil mi? O, başka bir Kate Gaffney olmalı.

— Evet, öyle.

— Sanırım şu lanet olası yer sel sularıyla kaplansa iyi olurdu. Ama dinle, haberlerde bir de patlamadan söz ediliyordu.

— Bizimle ilgili değil o, derken Gus kesin bir sesle konuşmuştu.

Kate film yönetmenine sordu:

— Getirmiş olduğumuz şu hayvanlara ne dersin?

— Tanrım! Sen çok değişmişsin, şekerim.

Ve daha sonra olduğundan daha dürüst ve hiç değilse duygusal olduğunu göstermek için Pellegrino elini uzattı. Kate'in dolaşık saçlarına ve yanağına dokundu.

— Bu sözleri önyargısız söyledim. Belli ki sen artık Bernard için çalışmıyorsun, öyle değil mi, dedi.

— Evet. Arkadaşım Gus, Frank. Gus, Frank Pellegrino diyerek adamları tanıştırdı Kate.

— Augustus Schubert ya da onun gibi bir şey mi adınız, diyen Frank her zaman Haberler'in dikkatli bir izleyicisi olmak üzere çaba harcardı.

— Hayır, soyadım Schulberger'dir, diyen Gus Pellegrino'nun savaşçılardan hoşlandığını umut ediyordu.

Ebeveynlerinden çok daha becerikli bir Sicilyalı gibi görünen Pellegrino belki de atalarından kendisine geçmiş olan akıllı köylü havasını kullanarak Gus'ın değerini ölçmeye çalışıyordu. Oysa Gus bakışlarını film yönetmeninkinden kaçırıp karavanın arkasındaki puslu tepelere bakmaktaydı. Yargılanmayı bekler gibiydi.

Çok geçmeden Frank işveren havasını bırakıp sakin bir tavırla Kate ile konuşmaya başladı:

— Her zaman söylediğim gibi, Adelaide kentinde bana karşı ne denli sevecen davrandığını hep anımsayacağım. Lanet olası cehennem gibi yerde sen benim kılavuzumdun, Kate. Senin yok olup gitmemene sevindim. Yani, o günlerden beri ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum... Ne olursa olsun, benim başıma neler geldiğini biliyor olmalısın. Herkes benim mezarımda keyifle dans edecek, ama ben o lanet olası herifler için ölmeyeceğim. Ve şu anda lanet olası iyi bir karım var, Kate.

Yeniden karşılaşma dansı giderek uzadığı için sıkılan Gus birdenbire sordu: Burada kalabilir miyiz, bayım?...

— Ben kılık değiştirip gizlenme durumlarından pek anlamam, Gus. Ancak, Kate toplumda iyi yeri olan bir kadındır. Onun kurtuluşunu kutlamayacak kişi olamaz. Sanırım bunu insanlara haber vermeliyiz.

Ortak bir kabulde Gus ile Kate bir süre suskun kaldılar. Sonra genç kadın; Bütçende bize biraz olanak tanı Frank, dedi.

Frank Pellegrino endişelenmiş gibi alt dudağını ısırды. Yanıt vermedi.

— Haydi Frank, biraz kumarbaz ol! diyerek ayak diretti Kate.

— Oh Tanrım! Kumar oynamamı mı istiyorsun, diyen yönetmen başını salladı. Ancak bu davranışı eski borçlarını ödemek ve sadakatini göstermek anlamına geliyor. Gene o konuştu:

— Tamam. Yapımcının bürosuna başvurun. Yemek servisi yapılan kamyonu en yakın karavandadır. Ben de, telefon ederim. Onlara adınız olarak istediğiniz şeyi verin. Benim gönderdiğimi söyleyin. Sizler hayvan terbiyecisisiniz. Yatacak yere gereksindiğinizi de sanıyorum. Bu konuda yapımcının yardımcısı Klaus'u görün. Büro su, yapımcının yanındakidir.

Bu sırada Menzies, Frank Pellegrino'nun önünden geçti. Ve adam sordu:

— Bana garanti verin; şu iki hayvan artistlerime ne yaparlar?

Gus hemen yanıtladı; Kanguru kesinlikle insanlarla boks maçı yapmaz.

— Ben onun kimseyle dövüşmesini istemem, arkadaş. Tek istediğim İtalyan jönümüze doğru yürümesi, lanet olası şöyle bir görüntüyü yaratması. Avustralya'nın simgesi, herife bakıyor. Demek istediğim şu, sizin kanguru iri bir hayvan ve eski bir ilk örnek (prototip) yaratık... Ne dersiniz? Sabunlanıp yıkanırsa hareketsiz durur mu? Rapotec onu yıkamak isteyecektir.

— Chifley yıkanır, dedi Gus.

— Bizim İtalyan jön, emu ile birlikte de lanet olası bir görüntüyü sağlayabilir. Bilirsiniz, bir senaryoda en iyi olanak, çoğu kez o zaman ve o yerde herhangi bir şeyin önünüze çıkmasıdır. İşte bu nedenle Kate, biz bu iki hayvanla bazı güzel görüntüler çekerken siz de burada kalabilirsiniz. Şimdi gidip yıkanarak kurulanın ve kahvaltı edin. Ben de bu arada karıma döneyim.

Bir el hareketiyle onlara şu alanda özgür olduklarını gösteren film yönetmeni dönüp karavanına doğru yürümeye başladı.

İşte bu şekilde senaryoda bulunmamasına karşın, Chifley ile Menzies Yönetmen Pellegrino'nun yeni filmi- nin çekilmesi etkinliğine katılmış oldular.

İtalyan savaş esiri, bavullarının yanında ve koyun ahırının kapısında- ydı. Bozuk bir İngilizce ile nereye gitmesi gerektiğini soruyordu.

Onu yola çıkaran Avustralya'lı muhafızlar:

— Şu yoldan yukarı doğru, arkadaş. Eve doğru, diyorlardı.

Kırmızı toprakla kaplı yolda yukarı doğru giderken adam yolunu kapatan koruyucu kutsal varlık Chifley ile karşılaşılıyordu. Chifley düşünceli bir bakışla doğrudan doğruya ona, ölçer gibi bakılıyordu. Bu, yönetmen Frank Pellegrino'nun tam istediğı bakış değildi. Ama İtalyan'ı, eşğinde karşılaşacağı ve yabancı kadına aşık olacağı çiftlik evinde, ülkenin korkunç yabancılığıyla yüz yüze bırakılıyordu. Filmde birçok sahnede İtalyan tekrar tekrar Chifley ile karşı karşıya geliyor ve hayvanın bakışı filmde geriye dönüş sahnelerini yaratılıyordu.

Aynı şekilde Menzies'in geniş adımlarıyla yürümesi özellikle ilk sahnelerde jönün görüşünü kesiliyordu. İtalyan jön ile filmin baş kadın oyuncusunun bindiğı kamyonet geniş, buğulu düzlüklerde Menzies ile karşılaşılıyordu. Kuş, bu sırada başka bir yöne doğru kaçıyor ve sonunda hızıyla kamyoneti geçiliyordu. Bütün bu sahneler çok iyi çekilmiş ve abartılmamıştı. Filmin baş oyuncularının uzak çekimde kamyonette olmaları gerekliydi. Pellegrino pek ender olarak dublör kullanılmasına izin veriliyordu. Kate ile Gus her akşam buz gibi soğuk olan koyun kırkma barakasında o gün çekilip banyo edilen sahnelerin atelye kopyalarının izlenmesine katılıyor ve elden ele geçirilip herkesçe ortaklaşa yudumlanan kanyaktan onlar da payını alıyorlardı.

Bu atelye kopyasını izlemelerinde, kamyonetin içinde çekilen sahneyi de seyrettiler. İtalyan savaş esiri kamyonette kadına doğru dönüyor, bu aşamada kadını iyi tanımmasına karşın, yüzünde geniş bir gülümsemeyle gülüyordu. Çünkü adam, kadının da insanı şaşırtan iri ama uçamayan Menzies'i gördüğünü düşünmekteydi. Oysa kadın Menzies'e dikkat etmemişti. Emu onun ülkesinin ortamında dikkati çekmeyen bir yaratıktı. Kadın, İtalyan'ın neye sırtıttığını merak ediliyordu. Bu gülümsemenin boyutuna karşı yabancılık ve düşmanlık duyuyordu. İri gözlü Menzies bu şekilde düşmanlığın ve sonunda büyük tutkunun katalizörü oluyordu.

Böyle sahnelerin çekimi sırasında Frank Pellegrino sık sık şöyle bağırmaktaydı:

— Onlar birbirlerine karşı bu denli öfkeli iken lanet olası keseliyi de filme çek!...

Ve yönetmenin New York'lu karısı, eşinin bu tür kaba konuşmalarına ve film çekmedeki üstün yeteneğine karşı, gülümseyerek ve azarlar gibi başını sallayarak tepkisini gösteriyordu.

Yönetmen çekim durunca sete yürüyor ve kolunu İtalyan aktörün beline dolayarak bağıırıyordu: Dinle, yaşlı gözboyayıcı. Seninle bir toplantı yapmamız gerekiyor.

Pellegrino, Gus'ın varlığından her zaman rahatsız olmaktaydı. Oysa, onun iri kuşun hiç de varmış gibi gözükmeyen kalçasında bir noktaya parmağını basıp kuşu koşturabilmesi yönetmeni eğlendiriyordu. Ama, insana uzun uzun bakan Chifley'in böyle antrenörce yaklaşımlara ve ipuçlarına gereksinimi bulunmuyordu.

Kate, Gus'la paylaştığı karavanda yıkanıp saçlarını taradı. Ama, adamın yanında hiçbir zaman giyinmedi. Orada duş yaptıktan sonra hemen duş kabiniinde giyinirdi. Gus, yaralı omuzlarını görse pek utanacaktı. Çünkü başından geçen olayı Jelly'e anlattığı şekilde Gus'a anlatmamıştı.

Gus'ın zorlamalarıyla, yer aldıkları sahnelerde Chifley ile Menzies'in özgürce dolaşmalarına izin verilmişti. Onların gözükmeyeceği sahnelerde hayvanlar büyük çiftlik binasının arkasındaki kesilecek hayvanların konulduğu geçici ahıra kapatılıyordu. Çoğu kez yattığı ranzada uyuklayan Kate, karavanın dışında dolaşan Menzies ile Chifley'in ayak seslerini duyuyordu.

Şimdi de bol karbonhidratlı besinlerle değişeceğini uman genç kadın yemek servisi kamyonunda bol bol kahvaltılık etmekte, öğle yemeklerinde çorba ve hamur işi, akşam yemeklerinde rosto et yemekleri yemektedir.

Bir ögle yemeğinde ünü Amerikalı rakiplerinininkiyle yarışan Avustralyalı kadın yıldız baş oyuncu 1940'lı yılların modası dizden aşağısına sıkı sıkı oturan pantolonunu ve süvari çizmelerini giyinmiş olarak ayaklarını yere sert basa basa yemek servisi yapılan kamyonu geldi. Yanında genç bir film üretim görevlisi vardı. Kadın yıldız öfkeyle söylendi:

— Neden beni Frank'ın hep o Tanrı'nın cezası uzak çekim sahnelerinde görüntülediğini bilmiyorum! Bu iş için Sharon'u görevlendirmişti!.. Filmi dört yüz metre uzaktan çekiyor ve bana gereksindiğini söylüyor! Neden bu kadar lanet olası komik ki?... Evet bu yönetmenin ne dediğini biliyorum: Ruh, lanet olası ruhtur ve yetenek lanet olası yetenektir. Dört yüz metre uzaklıktan bile bu böyledir. Ama bir yaz gününde yapılanlar gibi uzun uzun çekimlerde kıcım(!) donuyor. Bugün o işi ben yapmayacağım. Çünkü grip olmak üzereyim. Lanet olası Frank'ın cehenneme kadar yolu var!...

Kadın yıldızın sözünü ettiği Sharon adlı Sydney'li genç kız ata iyi biniyor ve yıldıza çok benziyordu. Ama, baş kadın oyuncunun da değindiği gibi Frank Pellegrino huysuzca direnıp ruhun izlerinin çok uzaktan bile görülebileceğine inanmaktaydı. Ruhun insandan insana geçmeyeceğini söylediği film yıldızları, Pellegrino'nun filmlerinde her zaman grip olurlardı.

Ancak Kate için; kadın film yıldızının teknisyenler ve daha küçük roldeki artistler arasından geçerken bir an buz gibi bakışlarla Kate'e bakması, genç kadının filmdekilerle aynı havayı paylaşmadığını göstermesi demek oluyordu. Daha önce ikisi de gençken, Kate basın toplantılarında birinde bu kadının yanında oturmuştu. Bu, akıllı ve kendine yeterli bir kadın yıldızdı. Ama, bir bakışta yüzleri tarayıp geçmişin izlerini çıkaramıyordu. Kate'i görünce onda geçmişten hiçbir iz bulamamıştı.

Hayvanların yer aldığı sahnelerin filmi çekilirken sanki bazı teknik konularda talimat verir gibi Frank Kate'e, Chifley-Menzi's ikilisinin filmdeki işi bitince Kate, Gus ve hayvanlara bir kamyonet ve sürücüsünü tahsis edebileceğini söyledi. Chifley'in son sahnesinin çekildiği gün öğle yemeği kuyruğunda biraz konuşmak üzere Frank genç kadını kendi masasına çağırdı.

— Kevin'i tanıyor musun? Kızıl saçlı bir oğlandır. O, sizleri istediğiniz yere götürecektir, dedi.

Filmi çekmek üzere gereksinilen bir kabile kadar kalabalık insan grubuna baktı. İyi görüntüler elde etmek için tutarlı davranmakla birlikte onların karnını da doyurmak zorundaydı. Ya da Pellegrino böyle düşünüyor-du. Yeniden Kate'e dönüp konuştu:

— Burnside adlı herifi tanıyor musun? Kozinski adlı bir şirket adına çalışıyor ve o türden insanlarla iş yapıyor... Ben gençken ve belgesel filmler yaparken o herif hep ortaya çıkardı. Korkutucu bir tipti. Adeaide halkı öyle insanlara alışkın değildir.

— Burnside'ı tanıyorum. Benim bazı belgeleri imzalamı istiyordu.

— Senin o lanet olası Kozinski'lerden biriyle evlendiğini işittim. Neden yaptın bunu, Kate?

— Eh... deyip susan kadın başlıca nedeni verebilirdi: Çocuklarım olsun istiyordum. Ama, Pellegrino onun anelik özlemini anlamayacaktı. Genç kadının kendisi de bu isteği güç anımsıyordu artık.

— Burnside dün akşam karanlık bastıktan sonra buraya geldi. Duş saatinde, yemekten önce.

Frank Pellegrino'nun duş yapmayı pek sevdiğini onunla birlikte çok zamanını duş sularının altında geçiren ve daha sonra yalnızca dinlenmek için birlikte yatağa giren Kate pek iyi anımsıyordu.

Pellegrino konuşmasını şöyle sürdürdü:

— Burnside radyodan duyduklarına inanamamış. Senin yola çıktığını düşünüyordu. Doğrudan doğruya benim karavanımın kapısına geldi. Ve ben onu görünce, *lanet olsun!* dedim. Çünkü, kısa belgesel çektiğim ve onunla röportaj yaptığım günlerden bu adamı tanıyordum. Onu renkli bir tip olarak görüp yaptığım röportajda; *Evet, yaptığım sert bir iş. Hep sert piçlerle dolu...* demişti. Ve sonra elini koluma koyup gözlerimden yaş gelene kadar sıklmıştı. Şimdi ise, sizin karavananızdan çıkıp ona görünmemenizi umut ettim. Ancak, sen her zaman zeki ve tedbirlisin. Başını hep alçakta tutuyorsun. Gene de bunu bilmen gerekir diye düşündüm.

— Teşekkür ederim, bilmiyordum.

— Komisyonla çalışıyormuş. Senin bulunduğun yere onu götürecek ipucu için iki yüz elli bin dolar para ödeyeceğini söyledi, Kate. Onun yüzüne bakıp sordum; kimin parası bu? O da; benim param, Bay Pellegrino. Bana ödenecek ücretin bir kısmı, dedi.

Genç kadın, Frank Pellegrino'ya gönül borcunu *kalpten* ödediğine ilişkin uzun bir rüya görmüştü. Oysa günün ışıkları görününce, Kate şimdi her zamanki ses tonuyla dümdüz cümlelerle konuşuyordu. Ve kalp şimdi yalnızca külbastı olabilirdi. Aynı şekilde Pellegrino şu anda bir şeyler anlatılmayı hak ediyordu.

Bu nedenle Kate, kocasının işinde kendisinin ortaklıkları olduğunu açıkladı. Burnside bazı belgeleri imzalamasını istemişti. Böylece Paul o malları yeni kadınına verebilecek ya da daha büyük olasılıkla kendinde saklayacaktı. Bir kez canı acımıştı, bu da yeterliydi. Kate, belgeleri imzalayıp vermiş ama Burnside onları selde sürüklenen arabasında yitirmişti.

— Öyleyse sen onunla karşılaşmak, belgeleri imzalamak ve o piçlerle bir anlaşmaya varmak ister misin, Kate? Bunu adam paradan söz ettiği için sormuyorum, şekerim. Ben burada o kadar çok parayı savurganca harcıyorum ki, adamın önerdiği tutar devede kulak ka-

lır. Ama sen özgür ve tertemiz çıkıp gitmeyi istiyor musun?

Genç kadın kaburgalarının gerisinde öfkenin kanat çırpışını pek hoş bir biçimde duyumsadı.

— Onunla karşılaşmayı kesinlikle istemiyorum. Zaten ben kendim için hiçbir şeyi dilemiyorum. Ancak, Burnside'a ya da Kozinskilerden birine yardımcı olmayı da istemem.

— Pekiyi, sana ne yaptılar, Kate? Sen güzel bir kadındın. Sana ne yaptılar ki, şekerim? Seninle evlenebilirdim. Şikayet ettiğim için söylemiyorum. Çünkü, şu anda şikayetçi değilim. Ama, seninle evlenebilirdim. Bu konuda kendime de acı çektirdim.

Genç kadın şu nafile söz sıralamasını duyunca güldü: *Seninle evlenebilirdim.*

— Yani, seni ben mi bıraktım, Frank, diye sordu.

— Hayır, onu demek istememiştim.

Ama, gene de öyle olmuştu. İlerde bir daha karşılaşmaları şansına karşılık bir tür çekiciliğin korunması için, eski aşıkların görevi adına Kate sözünü geri almıştı.

Oysa her şey gerçeğin zıddıydı. Frank dayının, insanların *gerekli rolleri yapması* hakkındaki dinsel inancını Kate, Jelly ve Murchison Demiryolu Otelі hizmetleri için tümüyle uygulamıştı. Dünya üzerinde herkes kendisini acı çekerek koruyordu.

İşte bunları düşünen Katé; Sen benimle evlenemezdin, dedi.

Pellegrino bu sözlerinde ayak diremeyecek kadar sağduyuluydu. Şöyle konuştu:

— O zamanlar ne olduğunu anımsıyorum. Sana yazmadığım için beni bağışlamalısın. Öyle bazı şeyler insanın gözünü korkutur, bilirsin. Gerçekten söyleyecek bir şeyi olmadığına insanı inandırır. Ama Kate, sen tüm yaşamını böyle mi geçireceksin? Şu Gus belki hoş bir adam. Oysa, aslında lanet olası bir hayalet, modası geçmiş bir kişi o.

— Hayır, Gus hayat dolu ve iyi bir adamdır. Dünyanın kendi bir hayalet. Ve Gus'ın çevresini tatsızlaştırıyor. Ama Gus, gerçekten tatsız bir kişi değil.

Frank omuzlarını silkti. Belli etmemeye çalışarak cebinden bir kart çıkardı. Sicilya'dan Güney Avustralya'ya gelmiş kişi; Akademi Ödülü sahibi; aktörlerin, teknisyenlerin, hayvan terbiyecilerinin, yemek servisçilerinin, elektrikçilerin ve kostümcülerin komutanı, cebinden kartviziti *belli etmeden* çıkarıyordu. Sonra başını karta doğru eğip konuştu:

— Şu adam aracılığıyla her an bana ulaşabilirsin. O, benim menejerimdir. Parayı da içermek üzere ondan her şeyi isteyebilirsin. Pekiyi, şu anda para durumun nasıl?

Kate kartı almayacaktı.

— Sana telefon etmeye gereksinim duymayacağım, Frank. Hayvanlar, Gus ile bana para kazandırıyor. Teşekkür ederim, *Sağol*, dedi.

Söylediklerini çocukça davranışla damgalar ve vurgular gibi çizmelerinin tabanıyla yere sert bastırdığını algıladı. Şimdi yola çıkacaktı. Ama Frank bir kez daha onu dirseğinden tuttu.

— Biliyorum ki sen para kazanılacak bir işte yaşamadığının farkındasın, Tanrım! Bunu değiştirmelisin, dedi.

Genç kadın omuzlarını silkti.

— Her şey yoluna girecek, diye yanıtladı.

Frank da başını salladı.

— Umarım bunu atlatırsın, derken hormonlarının yüzeyinde gözyaşlarının oluştuğunu düşündürmeye çalışarak abartılı bir sesle konuşmuştu. Frank duygusal bir adamdı. Kötü durumları gözden geçirmek neredeyse onu öldürecekti. Kendisiyle yalnızca kendi kenti Adelaide'de değil tüm dünyada alay edilme korkusu şimdi onu hemen karısının okşamalarına doğru sürükleyebilirdi.

Ertesi sabah erken saatte ve pırıl pırıl bir havada buz

tutmuş otlakların arasında uzanan yolda kamyonetin ön koltuğunda sürücü Kevin'in yanına oturmuş olan Kate, oğlanın kızıl saçlarındaki sebze kokusunu algılıyor ve genç adamın aynı şekilde o sebzelerin saflığını da taşımasını umut ediyordu. Çünkü, Burnside kendisinden haber almak amacıyla bu çocuğa da para önermiş olabilir-di.

Yolcu tarafındaki camın yanında oturan Gus'ın kafası da benzeri şeylerle meşguldü. Çünkü, Gus ve genç kadının her ikisi de yalnızca Jelly'nin yüce gönüllü bir saflık ve masumluga sahip olduğunu biliyorlardı.

Kate, kendilerinin kaçışıyla tüm dünyanın ilgilendiğini düşünmenin yanlış olduğunu biliyordu. Ama inancı, önce kendisini dünyanın yıkıma uğrattığı oysa şimdi aştıkları her dönemeçte ona yardımcı olduğu şeklindeydi. Söz gelişi, Byrock kasabasının girişinde iri yapılı bir polis, kızıl saçlı sürücü Kevin'i yalnızca hız sınırını on kilometre aşarak araç kullandığı için durdurmuştu.

Hayvanlar kamyonetin arka bölmesindeydi. Ancak Avustralya polisinin kamyonetleri arama geleneği bulunmadığından Kate o konuda fazla endişeli değildi.

— Ama memur bey, diyen Kevin ekledi; henüz kasabaya girmiş bile değiliz.

— Hız sınırı tabelalarda gösterilmiştir.

Byrock kasabası varlığını güçlendirmek üzere hız sınırını gösterişsiz anacaddesinin iki yanına doğru kilometrelerce uzatmıştı.

Polis kamyonetin kimin malı olduğunu sordu. Kevin, kiralanmış olduğunu söyledi. Polis, kimin tarafından, deyince Kevin torpido gözünden belgeleri çıkardı. Paramount Film Şirketi tarafından, diyerek yanıtladı. Bu yanıt da polisi duraklattı. Adam, Paramount Şirketi ile Byrock kasabasını hiçbir zaman aynı evren içinde düşünmemişti.

— Siz, Cobar'da çekilen fimde mi çalışıyorsunuz?

— Evet. Şimdi şu insanları Wilcannia'daki evlerine

götürüyorum. İşleri bitti. Sözleşmelerinde evlerine götürülmeleri yazılıydı.

— Sizler, filmde ne yaptınız?

— Hayvan terbiyecisiydik, dedi Gus.

Polis yatışmıştı. Her şey yolundaymış gibi gözüküyordu.

— Tamam, gelecek sefere buradan geçişte tabelalara uymanı isterim, dedi.

Yola çıktıklarında Kevin durumdan pek de hoşnut değildi.

— Polise Wilcannia'ya gideceğinizi söyledim, diyerek düşündüklerini açıkladı: Ama siz kesinlikle gerçeği söylemeyecektiniz. Lanet olsun, York gibi küçük bir köye gitmiş olsanız bile...

Öğleye doğru Bourke kentinin güneyindeki bir köy mağazasından alışveriş ettiler. Gus aldığı yiyecekleri ayıran Jelly'nin bedeninin artıklarını içine koyup sel sularına attığı torbaya benzer muşamba bir çuvala koydu. Onu ve yengesini tanıdığını ileri süren geveze mağaza sahibine gidecekleri yer hakkında akıl karıştırmacı bilgiler verdi.

Daha sonra yola çıktıklarında Kevin'e kendisini, Kate'i ve hayvanları kapısında T.P. MCGLAGAN yazılı bir çalılık arazide bırakmasını söyledi. Kamyonetten indikleri yerde Kevin'e el salladılar. Kızıl saçlı sürücü pırıl pırıl çillerini göstererek kamyonetin camından sarkıp onlara gülümsedi.

McGlagen çiftliğinin kapısına doğru uzanan kırmızı toprakla kaplı yolda ayakta dururlarken Gus elini Kate'in koluna koydu. Bu kolu hiç sıkmadan tuttu. Genç kadının şaşırmış ve Gus'ın yumuşamaya başlamış olduğunu umut etmeye başlamıştı.

— Elbette burası bizim kapımız değil, Kate. Buradan öteye kırk kilometre kadar yürüyeceğiz. Ancak kolay bir yürüyüş olacak.

Şu anda genç kadın bir bakıma mutluydu. Her zaman-

ki gibi soğuk toprakları değerli ve düşünceli hayvanlarla birlikte aşacağı için seviniyordu.

Buradaki topraklar bir zaman deniz yatağı olmuştu. Ve şimdi de deniz yatağı gibi büyük ve salt bir hareket-sizlik içinde gözüküyordu. Bu denizin üzerinde çalılıklar, seyrek de olsa insan yerleşim alanları ve yenilgiye uğramış çiftçiler vardı. Gus, Kate ve hayvanlar bir zamanlar savaştan dönen askerlerin yerleştirildiği bir çiftlik evine doğru yürüdüler.

yirmi

KOZİNSKİLERİN dostu olan Polonyalı din adamları bu olay için Meleklerin Toplantısı diyordu. Soluk yüzlü, pek de saygın biri olmayan rahip Frank beyaz cüppeler giyinmiş olarak mihrabın yanında ayakta durarak ayine katılıyordu. Daha o zamandan üzerinde piskoposluk bölgesinin öfkeli bulutları dolaşmakta ve erken yaşta işinden el çektirilmesi beklenmekteydi. Ayinin sonunda Rahip, yeğeni Kate'e öyle yakın duruyordu ki, genç kadın onun beyaz cüppesinin kolasının ve Frank dayısının bir akşam önce içtiği viskinin kokusunu alabiliyordu.

— Bu fazladan bir resmi tören, demişti Frank dayı.

Kate, Ortodoks rahibin ne diyebileceğini biliyordu: Tanrı'nın dileğidir bu.

Meleklerin Toplantısı'nın resmi giysilerinin rengi beyazdı. Şu anda savaşılan askerlerin yerleştirildiği çiftlik evindeki ilk soğuk gecelerinde Gus'ın kollarının arasında ve belki de otuz yıllık eski battaniyelerin sıcaklığı arasında yatan Kate hiçbir nedeni olmadan o beyaz resmi giysileri görmeyi özledi. Daha sonra Polonyalı din adamlarının mum beyazı rengindeki yüzlerini, kar beyazı rengindeki kolsuz ayin cüppelerini görür gibi oldu. Ve çocuklarının gidişinin yarattığı o ateşli olgunluk içinde

rizikoyu göze alıp o beyaz giysileri uzanıp tutmayı istedi.

Gus yataktan çıkıp yengesinin yanına giderken Kate'e beyaz cüppeleri düşünüp onlarla oyalanmak üzere zaman tanımış oluyordu. İkisinin Gus'ın esas evinden yiyecek, çanak çömlek ve battaniyeleri yüklediği kırmızı renkli kamyonetle buraya geri dönmeleri epey zamanlarını almıştı. Gus'ın yengesi eşyayı taşımalarına yardım ederken pek mutlu görünmüyordu. Kanca burunlu, iriyarı ve bedeni aşırı kaslı bir kadın olan yenge kırmızı bir hırka, gri renkli bir etek ile ayaklarını sıcak tutmak üzere kalın çoraplarının üzerine kısa konçlu botlar giyinmişti. Kırmızı renkli kamyonetten atlarken şöyle bağırdı:

— Hey Tanrım!.. O hayvanları geriye alacak tam da zamanını buldun, Gus!..

Gus ve ölü erkek kardeşi babalarından kalan mala yarı yarıya ortak olmuşlardı. Sahip oldukları iki küçük ev çiftliğin doğu tarafında birbirlerine seslenme mesafesindeydi. Kate'in öğrendiklerine göre, Gus'ın erkek kardeşi koyun yüklü bir kamyonu sulama kanalına çarptırarak koyunları telef ederken kendi canından da olmuştu. Gus'ın karısı da kanserden ölmüştü. Şimdi Gus ile yengesi çiftlikte ipile bir yere bağlanmadan özgür yaşayan ineklere bakıyor ve sürekli bozulan pompalarla uğraşıyorlardı. Yenge pek hevesli olmasa da, Gus'ın yokluğundan oldukça memnunmuş gibi görünmekteydi. Bunun kendisine buradan uzaklaşma fırsatı yaratacağına inanıyor olmalıydı. Gus'ın boğulduğuna ilişkin radyo haberlerini ya hiç duymamış ya da onlara inanmamış gibi davranıyordu. Hep birlikte birer fincan çayı yudumlarlarken sordu:

— Eh, yeniden ne zaman ortaya çıkacaksınız?

— Önce ortalık biraz yatışsın da... dedi Gus.

Biraz sinirliymiş gibi görünen yengesi: Ben bu Kate'in görünüşünden hoşlandım. Onunla neden evlenmeyip kendine namuslu bir yaşam kurmuyorsun, diye sordu.

Bu sözlerin dokundurduğu şey, *Şu kadın seni kullanıyor, Gus...* olmalıydı. Kate de durumu yadsıyamazdı.

Bütün bu atışmalar ve örtülü şikayetlerin arasında Kate anımsadığı beyaz cüppeleri düşünüyor, kendisini onlara dokunmuş gibi görüyordu. Kumaşın parlaklığı içinde hareketsizleşmiş çocuklarının solmuş etlerinin bezazlığına dokunur gibi oluyordu.

— Polisler benim evimi gözetliyor mu, diye sordu Gus.

— Yapma Gus!... diyen yengesi ekledi; Komik olma. Senin yaptığın lanet olası büyük tren soygunu değil ki.

Kate, fincanından kocaman bir yudum çay alan kadına baktı ve onun Bourke'lulara özgü neşeli bir tavırla hoşnutsuzluğunu duyurduğunu gördü. Yaşam boyu sıkı çalışma ve paraya karşı duyulan açlık bu kadının yüzünü kabalaştırmıştı.

Genç kadın fincanları yıkarken Gus kamyonetle yengesini götürdü. Tozdan rengine ak düşmesine karşın sanki Gus ona her türlü bakımını zamanında aksatmadan yapıyormuş gibi kamyonetin motoru tıklar tıklar çalışıyordu. Gus biraz sonra geriye dönecek ve kamyoneti onlar kullanacaklardı.

— Biraz yürüyüşe çıkar mısın, Kate?

Kocaman bir göğün altında pırıl pırıl açık bir akşam saatiydi. Ufukta bulut olarak birkaç beyaz buğu çizgisi görölüyordu. Genç adam yalnızca çiftlik evinden görebileceğiniz bir küçük tepeciğe doğru yürüyordu. Burası bazı yaşlı oyun güçlerinin geniş düzlükte geriye bıraktığı ender tümseklerden ya da başka deyişle birtakım taşlardan oluşan düğümlerden biriydi.

— Bu pek sert bir kayadır, diyen Gus ayağıyla zemini bastırıyordu. Ancak kayaların oluşturduğu alanın çevresinde büyük bir kararlılıkla bazı ağaçlar büyümüştü.

Gus bu taş çıkıntısının tabanındaki uzun bir oyuğu

gösterdi. Bu oyuk genç kadına yeniyetmelik döneminde yaptığı uzun bir yolculukta gördüğü şeyi, Eski Romalıların kaldırım taşı döşeli Pompeii kenti sokaklarında at arabalarının tekerleriyle oluşturdukları bir tür oyukları anımsattı. Bu oyukların her ikisi de tarihsel kökenli olmalıydı. Kate yorgundu ve kafası şimdi de kutsal beyaz kumaşların görüntülerine takılmış durumdaydı. Önce burada neye baktığını algılayamadı. Ama yerdeki oyuk, Gus'ın toprağındaki tek dağının kaidesine doğru uzanıyordu.

— Şurada, uzak uçta kayaların arasında bulunan su deliğini görüyor musun, diye sordu Gus.

Sesinde bir tür akademik azarlama duyulur gibiydi. Konuşmasını şöyle sürdürdü:

— Yalnızca iyi mevsimlerde sular akar elbette... Ve kangurular buraya su içmeye gelirler. Düşün bir kez Kate, kayalarda bu oyuğun oluşması ne kadar uzun sürmüştür? Sıralar halinde gelen kaç kanguru bu oyuğu yapabilmiştir? Ben bu minik yolun yapımının binlerce yıl sürdüğünü sanırım. Bu da, milyonlarca kangurunun şuradan geçtiği anlamına gelir...

Gus bu düşünceyi sever gibiydi.

Genç kadın çevresine baktı ve düşünceli Chifley'i gördü. Hayvan rastlantısal olarak onları izlemişti. Sahibi Gus'ın kayadaki oyuklardan etkilendiği şekilde etkilenmiş hiç benzemiyordu.

— Bak, dedi Gus. Bu oyuk Chifley'e hiçbir şey ifade etmiyor. Onu şuraya getiririm ama bu onda hiçbir etki uyandırmaz. Tek heyecanlanan ben olurum. Bilirsin işte, kaç kangurunun bu oyuğu yapabileceği fikri, filan... Dişileri erkek kanguruyu izliyor. Genç erkek kanguruların gözleri sinsice dişilerin üzerinde. Ama, harekete geçmeye hazır değiller henüz...

Böyle konuşan Gus kendi üzerindeki denetimini biraz elinden kaçırdığını farkedip utanarak güldü. Ve yeniden konuştu:

— Bir kez Chifley de bir dişi kanguruyu izledi. Ama o zaman pek gençti. Yaşlı bir gri kanguru ona vurdu. Daha sonra Chifley bunu bir kez daha yineledi. Gene pek kütü. şimdi aynı şeyi yapsa başarıya ulaşabilir. Ama yapmıyor. Sanki şu lanet olası yaşlı halimde beni gözetcekmiş gibi çevremde dolanıp duruyor.

Pek saygın biri olmayan Rahip Frank, İrlanda'dan ülkeye ilk geldiğinde burada, Darling nehrinin çevresindeki bu seyrek yerleşimli piskoposluk bölgesinde çalışmıştı. Bunu anlatıyorum, çünkü beyaz cüppelerle ilgisi bulunmaktadır.

Eski askerin evinin verandasında oturan Gus hiçbir işe yaramaz diye o askerin bir yana attığı eski tüfeği sökmüş, şimdi yeniden monte ederken Kate ocuklukta yemek masası başında oturduğu akşam yemeklerinde orada olduğunu büyüklere unutturuşunu ya da iskemleden aşağı kayıp ana babasının veya konukların bacaklarının arasında kamp kuruşunu anımsıyordu. Orada kısmen gelişkinlerin hayvanca kokusunu, kısmen de çamaşır tozunun kokusunu algıladı. Ve sonra, Frank dayısı Wilcannia-Forbes piskoposluk bölgesinde geçen gençlik günlerinin öykülerini anlatmaya başladı.

O zamanlar Rahip Frank'ın kadınlarla ilgisinin bulunmadığı bekarlık günleriydi. İlahiyat Faköltesi'nde gördüğü eğitim ve On Kutsal Emir henüz onun üzerinden gölgesini çekmemişti. Piri pak temiz ve genç yüzlüydü. Gene de kırsal kesimdeki toprak zeminli atyarışı pistindeki (yağışlar çim pist yapımına elverişli değildi) yarışlarda küçük bahisler oynamaya hazırdı. O yarışlarla Avustralya yerlisi jokeyler at biner ve antrenörlüklerini namussuz kişiler yaparak, Frank'a göre Tanrı bilir ya, o adamlar müştereken tüm atların sıralamalarını kendi kafalarına göre ayarlarlardı. Masanın altındayken Kate, pisko-

posluğun çalılık bölgesindeki serüvenlerini anlatan Frank dayısının sadık bir dinleyicisi olmuştu.

Aynı şekilde, İsa'nın doğumundan belli süre sonra ve Rokenrol müziğinden belli süre önce Wilcannia bölgesinde rahiplik eden Tim Brady de vardı! O sıralarda çalılık bölgenin insanları masumdu ve Gus'a benzeyen binlerce savaşçı vardı. Rahip Brady, babasının İrlanda Cumhuriyeti'nde Offaly bölgesinde bulunan iftliğinden yirmi bin kilometre uzakta ölmüştü. Geniş piskoposluk bölgesinin her yanından rahipler onun tabutunun Avustralya toprağında açılan çukura indirilişine bakmak üzere gelmişlerdi. Piskopos Kieran McDonagh, ta Forbes kentinden vaiz sekreteriyle birlikte nöbetleşe direksiyon kullanarak gelmişti. Rahipler gelince rahibeler tabutu kapatmak zorunda kalmış ama rahibin meslektaşlarına Tim Brady'nin sakın göründüğünü ve rahat şekilde öldüğünü anlatmışlardı.

Böylece Tim Brady'nin tabutu Wilcannia Kilisesine getirilmifiti. Rahip Frank O'Brien ile arkadaşı Michael Cassidy ve öbür rahipler Tim Brady'nin kapalı tabutunun önünden tek sıra halinde geçmişlerdi. Michael Cassidy arkadaşının kulağına eğilip şöyle fısıldamıştı: Sen de bilirsin ya Frank, Tim'in orada bulunduğundan pek emin değilim. Sanırım o bir kadın ile birlikte Yeni Zelanda'ya katı. Tim hiç yıkanmayan biriydi. Onun böyle iyi koktuğunu hiç bir zaman duyumsamadım.

Tim mezarlığa götürülüp yabancı uyrukluların gömüldüğü kesimde toprağa verilmişti. Daha önce ölmüş olsa, onu kilisenin bahçesine gmebilirlerdi. Ancak şimdi orası on dokuzuncu yüzyılda ya da bu yüzyılın başında len İrlandalı din adamlarının cenazeleriyle dolmuştu. Defin töreninden sonra, piskopos ve bütün rahipler Tim'in kocaman ama boş olan kilisesinin yalnızca papazların girebildiği perdeli ve kapalı kesimine doluşmuşlardı. Çok sık bir araya gelemiyorlardı. Bu yüzden ölüm bir bahane oluşturmuştu. Ve inanır mıydınız? O sırada yağmur yağ-

maya başlamış, kuraklık sona ermişti. Ardından da sel gelmişti. Meleklerin Toplantısı, bunu Tim'in tanrı katına kabulü için döktüğü gözyaşlarından olabileceği sonucuna varmıştı.

Yıllık yağış ortalamasının yalnızca sekiz santim olduğu bölgede böyle bir yağmuru ertesi sabah kahvaltı zamanına kadar kesiksiz yaşamışlardı. Kasabanın iç ve dış tüm karayolu bağlantıları kesilmişti. Öyle ki, çöp kamyonu çöpleri almak için kiliseye gelememişti. Frank dayı, çöp bidonunun *Tim'in yasını tutarken tıkananların artık-larıyla* çok dolu olduğunu masadakilere anlatıyordu.

İkinci sabah Wilcannia-Forbes ve Neapolis bölgeleri piskoposu Kieran toplantıya gelince şöyle gürlemişti:

— Ey siz gençler, bu çöp bidonunu bir şey yapmalısınız!... Bir adamın erbezlerinden laf arasında ilgisizce söz ediliyor!...

Bir piskoposun böyle konuşabilmiş olması küçük Kate Gaffney'i pek heyecanlandırmıştı. Bu, Frank dayısının onun için anlattığı açık saçık özel öykülerden birisini oluşturunuyordu. Herkes neşeyle bacaklarını sallarken küçük kız masanın altındaydı.

Ve şu anda Frank dayısının eski piskoposluk bölgesindeki Meleklerin Toplantısı'nda giyilen beyaz cüppelerin anısı yetişkin, elindekilerden haksızca yoksun kalmış olan ve eski bir çiftlik evinde gizlenen Kate'in belleğinde tüm canlılığıyla yaşıyordu.

Eski yataklar yerinden çıkarılıp mutfığa bitişik odaya getirildi. Otuz, kırk yıllık emektar soba yakıldıktan sonra ısındıkça çıtırtılı sesler çıkarmaya başladı.

Dışarda Chifley ile Menzies, elektrik ışığının dışarıya yansıdığı lacivert-siyah soğuk gecenin içinde, yerlerine kavuşmuş olmanın hevesiyle sinsi sinsi dolaşıyorlardı. Gus ile Kate mutfağın bitişiğindeki küçük odada bulu-

nan demir çerçeveli karyoları birbirine bitiştirip üzerine yatakları serdiler. Bu da, gezginlerin gereksinimlerine yanıt verecek bir durumdu. İkisi de tam giyimli bu iki insan karanlıkta yatakların birbirine yakın kenarına gelip ısınmak için birbirlerine sokulup sarıldılar.

Dışarda hava çok soğuktu. İşte bu iliklere kadar işleyen soğukta Kate, Chifley'le ilgili son açıklamaları, onun uçuşuna ilişkin düşleri dinledi. Karanlıkta genç kadına sarılan ama ikisinin de iyi davranışları sürdürmesi gerektiğine inanan Gus bir zamanlar babasının yanında çalışan yaşlı bir Avustralya yerlisinden söz etmeye başladı. Başlangıçta anlattıkları sıradan folklorla ilgili bir öyküydü. Gus anlattıklarıyla çekici olmaya çalışıyordu.

Ancak anlattıklarında baştan başlayarak bir sözcük öne çıkıyordu. Bu da, lisan anlamına gelen *dild*di. Kate anında bunun Gus'ın bildiğinden daha çok kederli bir öykü olacağını sezinlemekteydi.

Gus incelikle ve soluk alışları hızlanmadan anlattı:

— Yaşlı adam, sahibini ya da onun bir arkadaşını veya ona benzer bir kişiyi arayan bir hayvanla orada, düzlüklerde konuşabilmenin ne büyük bir şey olduğunu söyledi. Başkaları o hayvanın tehlikeli, sorun çıkaran ve gerçek bir etobur olduğunu düşünüyorlardı... Böylece o insanlar aralarında bir komite kurup kimin böyle bir dile sahip olduğunu araştırmaya karar verdiler. Birisi; böyle bir hayvan bulunmalı, hem de totem bir yaratık olmalı. Onu insanlara verin. Onlar işe yaramazdır, aptaldır ve hayvandan hoşlanacaklardır... Bütün komite üyeleri tarafından oybirliğiyle seçilen hayvan, insanlarla konuşabileceğine inanılan kanguru idi...

Tam dalma noktasına gelmiş olan Kate bu öykünün sonucuyla ve belki de Gus'ın tatlı okşamalarıyla ansızın tümüyle uykusundan uyandı. Olasılıkla genç kadın bir

anda Chifley'in yumuşak başlı yoğunluğunun ne anlama geldiğini anlamıştı. Bu bir tür inandırma, dilin genç kadının üzerindeki zorlamasıydı. Üzüntü içinde kalmış olan Kate yalnızca haykıramayacaktı. Chifley'in kabaca kurnazlıkları aracılığıyla genç kadının şimdi kötü talihini sözcüklerle tanımlama durumu ile karşı karşıya geliyordu. Şimdi dil'e, kendisine verilen işe ve tanımlamanın titizliğine takılmıştı. Bütün bunların acımasızlığı ona batıyor, dikkatini dağıtıyor ve hemen Kate ağlamaya başlıyordu.

— Sorun ne? Sana ne oldu, Kate, diye sordu Gus.

Genç adam paniğe kapılmış, ne olduğunu anlamak üzere elini Kate'in omuzuna bastırmıştı.

Şu anda Kate'in en çok nefret ettiği şey, kendisinin bir dile, yaşamındaki en berbat şeye takılmış olduğunu anlıyordu. Şimdi Chifley'e ilişkin görmüş olduğu onca düşün arkasında neler yattığını, onlar hakkında konuşmanın ne denli güç olacağını sezinlemekteydi.

— Nedir o, üzülmelerinin nedeni, diye ısrarla sordu Gus.

Hiçbir zaman çıplak olarak görmediği ve kimin bunları yaptığına hiç önem vermediği Kate'in omuzlarındaki yara yerlerine bastırışı giderek daha incelikli ve yumuşak dokunuşlar haline geldi.

Şu anda genç kadın yatışmıştı. Sorunu tartışmanın yararı bulunmuyordu. Dile sahip olmanın paniği dinmişti. Gus'ın eli ısıtmak için genç kadının tüm bedeninde dolaşıyordu. Genç adam da kadını istiyordu ama onun kitabında zorlamanın ve istenilmeden bir yere girmenin yeri yoktu. Zavallı Gus, yitirilmiş değerlerin ve başka yerde bilinmeyen sanatların antika bir örneği idi.

Kate, tam anlamıyla yatıştıramadığı bedensel isteklerinin hayaletini Gus'ın dinç hayvansı varlığının yanında, yerinde tutuyordu. Onların her ikisinin de tek bir kelime edilmeden oldukları yerde kalmalarını istemekteydi. Oysa, istekleri kendisinden ileri çıkmaya başlamıştı.

Olay sıradan okşamalarla ağır ağır ilerlemeliydi. Aksi takdirde Gus yaptığı ayıbı kabul edemeyecekti.

Banyo suyunu sobanın üzerinde ısıtmaya gereksiniyorlardı. Chifley'in dil hilesine akıllı takılmış olan Kate suyun ısınmasını beklerken bu hileyi uzun uzun düşündü ve sonra kendi kendine yıkanmaya başladı. Şimdi kalçalarının nasıl da genişlemiş olduğunu görüyordu. Gerçekten herkesin iri kalçalı kadın dediği şekle girmişti. Ama o baldırlarında daha fazla katlar bulunsun isterdi. Henüz Connie Murchison'un ahçısı Shirley'in iriliğine erişememişti. Cinsel organını yıkadı ve orada alışık olmadığı kanın bulunduğunu algıladı. Uzak ülkelerden gelen bir posta kartı üzerinde düşünür gibi düşündü. Ve sonunda banyodan bir tek sutyen, bluz ve rengi kremken kötü sabunlarla yıkanmaktan sarılaşmış külotunu giyinerek çıktı.

Onu böyle görünce Gus korkuyla sordu: Daha kalın bir şey giyinmeyecek misin üzerine?

Lambayı söndürdüklerinde Gus onu her zamanki gibi dikkatle arkasından kavradı. İzin verilenin bu kadar olduğunu göstermek üzere genç kadın tek eliyle arkasına uzandı, elinden geldiği kadar iyi şekilde eti değil, ordu malı eski külotun kumaşını hafif hafif okşadı. Hemen onun sertliğini algıladı ve memnun oldu. Sararmış külotunu Gus'ın indirmesine yardım etti. Ve adam, erkek ruhunun en iyi parçası olan gönül borcuyla kadına yaklaştı...

Kate şimdi anılarını anımsamak üzere Myambagh kasabasında ona izin verilenden ya da kendi kendisine izin verdiğinden daha çok zamana sahipti.

Önce bir zamanlar Bernie Astor'un bürosunda çalışır-

ken bazı Amerikalı astronotların Avustralya'da yaptıkları turu biraz tuhaf da olsa'yönetişi aklına geldi. Ülkenin en güneybatı ucunu geçerlerken Tidbinbilla'daki bir spor kompleksinde kalmışlardı. Bu astronotları ABD, dost ülke Avustralya'ya gönül borcunu iletmek üzere göndermişti.

Astronotlardan biri köktendinci Hıristiyan eğilimleri olan bir adamdı. Öteki astronot, Avustralyalı güzel kadınların Ay'a gidip geri dönmüş bir kişinin bedenine cinsel amaçlarla hemen saldıracağına inanan yabani bir teknisyendi. Başlangıçta bu adam Kate'i fena halde itmişti. Ama sonra kendisinin sunduklarına genç kadının ilgi duymadığını görünce adam stil değiştirmiş ve yalnızca arkadaş olarak kalmayı yeğlemişti.

Bir gece geç saatte içki içerlerken Kate ona dostça bir tavırla harcıalem bir soru sormuştu. Uzaydayken Tanrı hakkında bir şey öğrenebilmiş miydi?

Böyle bir soruyu sormuştu. Çünkü şimdi ondan yeni bir yanıt almak istiyordu. Adam, şimdiden uzayla ilgili kişilerin insanlıklarına ilişkin suçlamaların tersini kanıtlamıştı. Sözgelisi, bu astronot ona cengel eğitimlerinden nefret ettiğini ve çocukların böceklerden korkma illetini kendisinin de aynen çektiğini anlatmıştı. Diğer astronotlarla birlikte Panama Kanalı'nın kuzeyindeki yağmur ormanlarına paraşütle bırakılıp orada bulduklarıyla karın doyurması istendiğinde, iguana eti yiyince hastalanmış ve kaldığı iki kişilik ufak çadırda akrep ve örümceklerin girmesinden korkup çadır kapısını açık bırakmamıştı.

Adamın kertenkele etini rahatça yiyecek kadar süpermen olmayışını kabul edişi ve Kate'in kendisini reddetmesini kardeşçe benimseyişi, aralarında bir tür arkadaşlık oluşturmuştu. Böylece, beyinleri viskiyle renklendiğinde genç kız ona, uzaya ve kutsal şeylere ilişkin sorusunu sormuştu.

Astronot hemen ciddileşmiş, şimdiden yatağına gitmiş

olan köktendinci arkadaşı gibi, İsa Peygamberin yeniden dünyaya geleceğine inandığını söylemişti.

Genç kız bunları söylerken arkadaşının dudaklarında bir seğirme var mı, diye dikkatle bakmış ama olmadığını görmüştü. Öyleyse bu adam yeniden dünyaya gelise inanıyordu. Onun bunları söylemesi ne kadar ilginçti! Göklerin gerçek tazısı, kutsal şeylerle boğuşuyor ve şaşırtıcı bir tartışmayı başlatıyordu:

— İsa, Yehuda'nın etinden yaratılmıştı, diyordu astro-not. Ve şunları ekliyordu: Aslında Tanrı önce Musevileri yarattı. Hayal et, ben buna inanıyorum. Keşke inanmasaydım. Bunlar benim yaşam biçimime ve geleceğime senin kafa karıştırma diyebileceğin şeyi getirdiler... Ben, uzay gemimde (ki o bana bir yuva gibi görünür) kendimi bir kentin dış mahallesinde, küçük bir köşede, bir çıkmaz sokaktaymış gibi algılarıım...

İşte bu nedenle, benim düşünceme göre evrendeki tek entel yaşamın burada, bu çıkmaz sokakta olduğuna saptanmak tiksindirici bir şeydir. Ben, şuna inanırım... İsa evrenin pek çok yerinde; çok pek çok gezegendedir. Aksi takdirde bunun bir anlamı olamaz. Tamam mı? Bu, numara bir...

Numara iki. Numara iki. Bizim estetik düşüncemiz ve bir adamın ya da kadının bedenindeki soyluluk, yerçekimi temeline oturur. Yerçekimi bizi oluşturur. Yerçekimi Marilyn Monroe'yu oluşturur. Yerçekimi İsa Peygamber'i oluşturur. Eğer biz yerçekimi şimdikinin 1,5 katı olduğu bir gezegende yaşasaydık, İsa bir metre otuz yedi santim boyunda ve fazladan basınca dayanabilmek üzere basık bir insan olacaktı. Marilyn Monroe bir metre yirmi yedi santim boyunda ve ayak bilekleri on yedi buçuk santim çapında bir kadın olacaktı. Ve biz gene onu görkemli bir dişi olarak düşünecektik. Çünkü, yerçekimi bize güzellik düşüncesini de aynı şekilde verecekti.

Ama şunu hayal et, diyen astronot genç Kate Gaffney'i büyüleyerek konuşmasını sürdürmüştü: Yerçekiminin

bugünkünün üç katı olduğu bir gezegeni düşün. Orada, İsa ve Venüs kamburu çıkmış kişiler olacak ve ellerini toprağın üzerinde sürükleyeceklerdi. Bir kez daha o yerçekiminde onları güzel bulacak, uğurlarında ölmeye değer ve ruhlarımızı onlara vermeye hazır bulacaktık kendimizi. Şimdi de yerçekiminin sekiz katı arttığı bir gezegeni düşün! Orada İsa ve Venüs yılan ya da kırkayak olacaktı. Gene de İsa bizi kanında yıkamak için ölecek ve bizler Venüs'ü arzulayacaktık...

Şu anda Kate, astronotla o gün paylaştığı huşuyu anımsıyordu. Yılan gibi bir İsa için duyulan saygı. Ya da kırkayak gibi Venüs'ün görüntüsü. Böyle görüntüleri hayal etmekten kurtulmak için başınızı çok fazla silkmeniz gerekirdi.

Gus ile sevişen genç kadın şimdi kendisini yerçekiminin iki kat fazla olan bir gezegenden gelmiş gibi buluyordu. Sanki kafatası olayların baskısıyla bastırılıp düzleşmişti. Kendisini iradesiyle başka bir gezegenin Venüs'ü haline sokmuştu. Murchison'un Demiryolu Otelinin yerçekimi kendisinin kalınlaşmasına olanak tanımıştı. Ve Gus da belli ki benzeri bir gezegenden gelmişti. Çünkü kendisine girerek, arkasından genç kadını okşayarak ve ağzını Kate'in kulağının üzerine koyup övgü dolu haykırışlarla titreyerek bunu göstermişti.

Ve Chifley adlı kanguru önceden başarısızlığa mahkum bir, iki sevişme serüvenini yaşamıştı. Kate belki de yanılıyor olabilirdi. Ama bu yaptıklarının Gus'ın bedeni için seyrek yaşanan gezintilerden biri olduğunu hayal ediyordu. Bu inanışıyla uyumlu olarak genç kadın bazı suların kaynağından kaynayıp içine doğru aktığını algıliyordu. Bir Mihrace'nin karısının gelen Muson rüzgârlarını onaylayışı gibi kendisi de bütün bunları uzaktan onaylamaktaydı.

Tümüyle buz tutmuş olan dışarda Chifley zıplamaları-

nı bırakmış, diline pranga vurulmuş olmanın acısıyla ve hatta acı dolu soluğunun mililitreleriyle genç kadına bir şeyler borçlu olarak bekliyordu. Gus belki de onun dilinden gelen kopuk kopuk sözcüklerle genç kadının kulağına bir şeyler fısıldamıştı.

Chifley'in akciğerleri ve ses telleri olsa bile, o bir şey söyleyemiyordu.

Uyumak üzereyken genç kadın Gus'a sordu:

— Ayine gitmeme izin verecek misin?

— *İzin verecek misin?* diyerek neyi kast ediyorsun?

— Eğer izin verirsen kamyonu almak istiyorum. Bourke kentinde ya da Wilcannia'daki ayine katılmak istiyorum.

Şu anda çılgınlık anı sona erdiği için adam yaşadığı sevişmeyle pek yorgundu. Bir kez daha yaşadığı gururlu ruhsal ortamda Kate'i suçlamaktan ya da haddini aşmaktan tiksiniyordu. Sonunda:

— Benim için sorun yok. Ayine gidebilirsin, dedi.

— Eğer orada Burnside ile karşılaşsam, o lanet olası belgeleri imzalayabilirim. Yalnızca huzur ortamını sağlamak için doğrulukla... Ama o adamın beni buraya kadar izlemesine kesinlikle izin vermeyeceğim. Burası bulunmamalı ve sana birşey olmamalı...

— Bunlar senin sorunun artık, Kate.

yirmi bir

BOURKE kentindeki sayıları giderek azalan gerçek sofunun arasında Kate de ayine katıldı. Wilcannia kasabasındaki kilisenin rahibi Mick Cassidy ölü rahip Tim Brady'a pek çok iftiralar atıp halkı kiliseden soğutmuştu. Gus bunu anlatırken ayrıca Wilcannia'ya kadar olan yolun Bourke yolundan çok daha uzak olduğunu da söylemişti.

Ayine katılanlar şunlardı:

Katolik doktor, yumuşakbaşlı karısı ile güzel ve iyi huylu çocukları.

Lübnanlıya benzeyen katolik avukat ile İrlandalı suratlı çilli eşi.

Yaşlı bazı kadınlar ile adı Kelly ya da Mahony olan, koyun ya da sığır üretim çiftliğinde çalışıp emekliye ayrılan, her yere ve banyoya bile aynı ter kokulu giysileriyle gittiği anlaşılan yaşlı, bücür bir adam.

İrlandalı rahiplerin bu kiliseyi inşa ettikleri ilk zamanlara göre cemaat daha küçük sayıda olmasına karşın, bazı bakımlardan durum Frank dayının bu bölgede çalıştığı günlere göre fazla değişmemiş gibiydi. Genç rahip de, Frank dayı kadar modası geçmiş bir din adamı olabilirdi. Frank ve öbürleri, burada pek çok sofı bulun-

duğu ve hatta yerli Avustralyalılar papaza gereksindikleri için buraya gelmişlerdi. Ancak son zamanlarda pek az kişi kendisiyle ilgilendiği, çoğu genç Modanna gibi şarkıcılarla ve Jack Nickolson gibi sinema artistleriyle ilgilendikleri halde genç rahip şimdi de buradaydı. Danga lak ve karmaşık dünya sonunda çevre doktorunun çocuklarının ahlakını bozacaktı.

Ayin boyunca Kate cemaat içinde duygusuz ve hareketsiz kaldı. Genç rahip aynı zamanda bir okulda hitabet dersi vermiş gibiydi. Ama ona sanki sözcüklerin sonundaki sessiz harfleri inceltmesi öğretilmiş gibi konuşuyordu. Kate onun söylediği sözcükleri dinleyerek buraya nereden gelmiş olduğunu kestirmeye çalıştı. Orta İrlanda'nın yeşil otlaklar bölgesinden mi? Meath'den mi yoksa "r" harflerini titreterek söylemiş olması nedeniyle Derry'den mi?

Hareketsizleşmiş ve duygusuzlaşmış olan Kate biraz da kentin rahibelerinin sorularına muhatap oldu. Tim Brady'den bu yana kentte pek fazla rahibe kalmamıştı. Gene de içlerinden biri, Kate'e en çok ilgiyi gösteren oldu. Bu rahibenin etekleri diz düzeyindeydi. Çağdaş bir kadındı.

Ayının sonunda sözcüklerin son sessiz harfini sivrilten genç rahip İngilizce konuşarak herkesi kutsadı. Mihrapta üzerindeki yeşil renkli kolsuz cüppeyi çıkarıp kiliseden ayrılan kişilerle vedalaşmak ve bazı kadınların yanaklarına elini dokundurmak üzere kilisenin önüne geldi. Protestanlara özgü böyle teklifsizlik, Frank dayının gençliğinde söylediklerine ve Ben-şimdi-elinizi - sıkabilirim-ama-Tanrı-her zaman sizinledir, deyişine pek uymamaktaydı.

Yalnızca birkaç inancı güçlü, yaşlı kişi kilisenin dışındaki teklifsizce el sıkışma ve öpüşmelere karşı çıkarak rahibe özel bağıllıklarını göstermek üzere geriye kal-

mıştı. Kate de onlara katıldı. Genç rahibin şu anda güler-
yüzlü davranışlarla ailelerin arabalarının kapısına kadar
yaklaşıp onlarla konuştuğunu, çocuklardan birinin sırtı-
nı okşar tavırlarla ona iyi şeyler söylediğini işitti. Adam
sanki giderek laikleşen Bourke kentinde git gide yalnızlı-
ğa itildiğini bilerek buna karşı büyük çabalar harcar gi-
biydi. Yeşil renkli kısa kollu cübbesi şimdi de konduğu
iskemlenin üzerinde duruyordu.

Kate yan kapıdan dışarı çıktı. Cullen ve Fitzgerald ad-
lı rahiplerin mezarının yanından geçip dış kapıdan kili-
senin eşyalarının korunduğu yere girdi. Frank dayısı ve
öbür rahiplerin balmumu kokusu şimdi de buradaydı.
Yarış günleri Frank dayısının elleri hep böyle kokardı.
Ancak o zamanlar, dayısının ellerini Bayan Kearney'in
tazılarinkine benzeyen bedenirte henüz sürmediği günler-
di.

Genç kadın alttan iki çekmeceyi açtı. Kırmızı ve siyah
renkler gözüne saldırdılar. Kan, kimsesizlik, yanık sevgi-
liler, kıyımlar ve yitikler aklına geldi. Çekmeceyi ayağıy-
la itip kapadı. Sanki bir yetişkinin ölümüyle ilgili olarak
yapılan ayinle karşılaşır gibi olmuştu.

Bir başka çekmeceyi açtı. Burada genellikle yeşil ve
sarı giysilerle iki takım beyaz ama çağdaş ipek cüppe
vardı. Biri soğuk havalar için kalın astarla berkitilmiş,
öteki sıcak yaz günleri için yalınkat hazırlanmıştı. Genç
kadın yazlık olanı çekip ortaya çıkardı. Kontrol etti, ku-
maşın yapısını algıladı ve cüppeyi katlayıp göğsüne bas-
tırdı. İşte bu anda genç rahip bugün ayinde giydiği yeşil
cüppeyi elinde taşıyarak görüldü. Kate elindeki cüppeye
rahipten daha çok değer verir gibiydi.

Genç rahip şaşırılmıştı. Gene de hoş bir tavırla sordu:
Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, bayan?

Kate ona doğru yaklaştı. Evet, dedi. Şu beyaz cüppe-
ler...

— Onlardan kalın olanı... diye söze başlayan rahip şimdi de hoş bir tavırla espri yapmaya çalışarak konuştu; belki de sekiz yıllık bir giysidir. Şu da...

Genç kadın onun midesine olanca gücüyle iki kez vurup sonra cüppeyi kucağına sıkı sıkıya bastırarak koştu. Ölü rahiplerin olayı kabul etmemelerini yansıtır gibi, kadının taş avlu üzerindeki ayak sesleri takırdadılar. Yüce boylu ağaçların dışında sokak bomboştu. Tüm inançlı kişiler gözden kaybolmuşlardı.

Meleklerin Toplantısı ayınınin cüppesinin kamyonette ne aradığını Gus'a açıklamak istemiyordu Kate. Yola çıktığında cüppe kamyonetin ön koltuğunda ve yanındaydı. Genç kadın bir eliyle ona dokunabildiği için doygunluk duyuyordu. Sonunda Gus'ın evine varmadan önce bir sulama kanalına rastladığı için sevindi. Arabayı durdurup yere indi. Cübbeyi alıp suların üzerine serdi. Giysi yaşayan aziz bir şey gibi ağır ağır akıp oradan uzaklaştı.

Bir kez daha iç denizin sınırsız tabanının kenarında ayakta duran genç kadın; İşte oldu, dedi.

Dersaneden çok iyi bilinen bir şeydi bu: İki yüz milyon yıllık bir gecikmeyle İngiliz Charles Sturt eskiden şapırtılarını kesmiş olan denizi bulmaya gelmiş ve onun yerine beyaz cisimlerin yakıcı ışıklarını bulmuş, yıkanma yerine gözleri körleşmişti.

Genç kadın Tanrı'nın yağıyla kokan ellerini kontrol etti. O zavallı, neşeli rahibe bunu neden yaptığını bilmiyordu.

Kamyonete döndüğünde çalılıklar arasında uzanan çok bozuk yollarda arabayı sürdü ve eski asker'in evinin harabelerine doğru ilerledi. Sonunda eve varınca arabayı bırakıp eve girerek sobanın yanına oturdu ve Gus'ın sorgulamalarını dinledi.

Gus genç kadının sabah görevini yapmasından ve

kendisinin de ona saygı göstermiş olmasından hoşnut kalarak babasının eski tüfeği üzerinde çalışmasını sürdürürken sakın bir öğleden sonranın ortamı içinde radyosunu açtı.

Radyoda verilen haberlerden bir kesimi şöyleydi:

— Çok ünlü bir atyarışları bahisçisi, eski rahip Francis O'Brien bu sabahın erken saatlerinde Sydney'in Ermington semtindeki bir otelde tutuklandı.

Kesik bir çığlık atan Kate, Gus'ın hiçbir şeye dikkat etmemiş olduğunu fark etti. Kendisini toparladı. O otelin adını biliyordu: Keklik ve Üzümler Oteli. Hemen rahatlığı akla getiren otel adı ancak Avustralya'daki dev bir ahıra verilebilirdi. Bu otel, Bayan Kearney'indi.

Haberler şöyle sürüyordu:

— Ayrıca Francis O'Brien'in iş ortağı Bayan Fiona Kearney de tutuklandı. Rahip O'Brien ile Bayan Kearney vergi kaçakçılığı yapmak, yasa dışı kumar oynamak ve federal iletişim yasalarını çiğnemekle suçlanmaktadır. Bu iki kişinin en az on Sydney otelinde ortaklıkları bulunduğu ve bunların Bayan Kearney adına kayıtlı oldukları sanılıyor. Bayan Kearney, Doğu Sydney'in ünlü belediye meclisi üyesi ölü Bay Mick Kearney'in dul eşidir. Mick Kearney yasa dışı kumar oyunlarına tanık olurken öldürülmüştü. Eski rahip O'Brien ise, 1988 yılının kasım ayında Sydney piskoposu Fogarty tarafından at yarışlarında yasa dışı müşterek bahis düzenlediği Bağımsız Komisyon tarafından açıklanınca görevinden uzaklaştırılmıştı...

Suratsız Fogarty bu olaya gönül borcu duyarak polislerden önce davranıp Frank dayıya edeceğini etmişti. Hiç haklı olmasa da Kate, Piskopos Fogarty'nın dürüstlüğüne karşı öfkeliydi.

Gus bütün haberleri hareketsiz kalarak dinlemişti. Ama kuşkusuz bunların Kate için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Chifley ise, okalıptüs ağaçlarının altındaydı. Radyonun sesini duyuyor ve verandaya sabit bakışlarla

bakıyordu. Genç kadın daha önce Gus'ın sakın sesle anlattıklarına inanmış gibi konuştu:

— İşte, şu herifteki dil yeteneğine bak... Sanki her şeyi anlamış gibi görünüyor.

Sonunda radyo Kate'in sonuna kadar tahmin edebileceği şeyi resmi bir dille anlattı: Frank dayısı yarı çıplak olarak aynı yatakta yatan gene yarı çıplak Bayan Kearney'in yanından çekilip götürülmüştü. Her iki insan, yani eski rahip Frank biçimsiz şişmanlığıyla ve kadın da çarpık bedeni ve kızarmış yüzüyle çirkindiler. Genç kadın birisinin, olasılıkla Kozinskilerin bir dostunun şöyle dediğini işitti: Eğer o adam yeminlerini çiğneyecekse, Fiona Kearney'den daha iyi birisini bulmuş olmalıydı.

Kate, şimdi benim ne yapmam gerekir, diye düşündü. Beklenen ne ise, ona sağlamasına olanak bulunmuyordu. Çünkü pek saygın biri olmayan Rahip Frank onun yapacağı iyiliklere bağımlı değildi.

Felaket günü genç itfaiyeci bulduğu şeyi Kate'in ellerine bastırırken şöyle demişti:

— İçeriye vardım. Ama, her şey yok olmadan önce bulabildiğim tek şey bu oldu. Üzgünüm, çok üzgünüm...

Cezaevinde bile olsa, Frank dayı gene olduğu gibi kalacaktı. Ve yalnızca Tanrı o şişenin nerede olduğunu bilebilirdi. Bayan Kearney'in Ermington'daki dolabı en kötü yerdı şu anda şişe için. Ya da Frank dayının Abbotsford'daki evinin dolabında olabilirdi. Ama, bunu ona sormak için şu an en kötü zamandı.

Aynı şekilde, Kate dayısına yazıp yazmaması gerektiğine de karar veremedi. Her halde dayısı en iyi avukatları tutacaktı. On oteli ve vergiden kaçırılmış gelirleri avukat paralarını öderdi. Eğer bu da mümkün olmazsa sadık kayınbiraderi James Gaffney ya da yakın arkadaşı cenaze levazımatçısı O'Toole ona yardımcı olurlardı.

Siesta yapmak Gus'ın 'yaşamında olanaksız bir şeydi.

Kate'in *Meleklerin Toplantısı* ayininin cüppesini çaldığı gününün öğleden sonrasında genç kadın şimdi de Frank dayısının kendisinden neye gereksineceğine karar verememişti. Şu anda bir yerlerde Jim Gaffney avukatlarıyla birlikte Frank O'Brien'in kefaletini tartışırken, Gus kendisini tembelliğe bırakmıştı. Kate ile birlikte hiçbir şey yapmadan sobanın yanında oturuyordu.

—Böyle bir yaşamda insan lanet olası biçimde tembelleşebilir, dedi.

Her ikisi de yarı uyur gibiyken bir kamyonetin eve doğru yaklaştığını duydular. Hemen doğrulup pencereden baktılar. Çok geçmeden iki ayrı motorun sesi belirgin biçimde işitildi.

Çiftliğin bahçe kapısından gözüken araçlardan ilki Gus'ın yengesinin tozdan asıl kırmızı rengini yitirmiş olanıydı.

Gus'ın yengesi kamyonetinden inip çiftliğin bahçe kapısını açtı. Aynı anda Gus ile Kate ayağa kalkıp pencereden bakmaya başlamışlardı. Her ikisi de çok şaşırmıştı. Çünkü kapıyı açan kadın kamyonetine atlayıp motoru yeniden çalıştırarak geriliyor ve bir U dönüşü yapıyordu. Siyah renkli bir otomobile geçmesi ve bahçeye girmesi için yol açmaktaydı.

Kate şu anda kiliseye ilişkin siyah renkli bir aracı görür gibi olmuştu.

— Gelen Frank dayım mı, diye sordu. Gerçekten Frank dayım mı?

Genç kadın şimdi de düş görür gibi bir şeylerin peşindeydi. Gus onun bu durumunu anlayamadı. Çalılık bölgelerde yaşayan pek çok erkeğin yaptığı gibi, çıplak ayaklarına çizmelerini taktı. Burada yaşayan ve uzak yerlerde savaşıma giden erkekler yalnızca düğünlerinde çoraplarını giyerlerdi.

— Gelen birisi var, dedi Gus.

Şimdi de çıplak ayaklı olan Kate çizmelerine uzandı. Onları yıkamış olsa, ne de iyi olacaktı. Ancak bu, nor-

mal etiket kurallarına uyularak yapılan bir ziyaret değildi. Bir ziyaretçi, bu ülkede bir çiftçinin eşinden ne beklerse Kate de öyleydi. Hoş, istese kapının yanındaki soğuk su deposundan alacağı suyla çizmelerini yıkayabilirdi. Sabah cüppenin beyaz kumaşına dokunmuş olması, genç kadının espri yeteneğini de artırmıştı.

Ziyaretçinin merdivenlerden çıktığını duydular. Birbirlerine bir an bakıp gözleriyle anlaşılan Gus ile Kate geleni selamlamak üzere dışarı çıkmaya karar verdiler. Verandaya vardıklarında Kozinskilerin güvenlik görevlisi Burnside arabasından çıkmış, verandanın basamaklarına kadar tırmanan yerel bir bitkiyi inceliyordu. Sel sularından kurtarıldıktan sonra Myambagh kasabasının Saray sinemasında kendisine verilen ıskarta giysileri giyinmiş durumda değildi artık. Her zamanki gibi ütülü takım elbise ve üzerine de bir rüzgârlık giyinmişti. Kafasını kaldırıp Kate'e bakarak konuştu:

— Eh pes doğrusu!... Güvenlikte olduğunuzu polise bildirmek gerektiğini hiç düşünmediniz mi? Onlar kocaman adamın ne olduğunu size sormak isteyeceklerdir.

Kocaman adam, en büyük Jelly idi.

Kamyonentinin yanında ve bahçe kapısının ötesinde ayakta duran Gus'ın yengesi elinde bir şey sallıyordu. Bu bir zarftı. Burnside insanlara zarf vermenin ustasıydı. Kadın şöyle konuştu:

— Bu, on beş bin dolar nakit para, Gus... Bir de elli bin dolarlık çek var. Bütün bunlar Bay Burnside'in senin arkadaşınla yasal belgeler hakkında bir konuşma yapmasını sağlamak için bana verildi. Bu da, benim kitabımda oldukça dürüst yoldan kazanmış bir şey sayılır.

Gus'ın yüzü kızardı. Uzaktan olsa bile yengesi onun utancının esintisini belki algılamıştı. Çünkü elindeki zarfı kamyonetin içine atarak şunları ekledi:

— Şimdilik bu sorunu çözmeyi sana bırakıyorum.

Kadın daha sonra kamyonete atladı. Arkasında hafif

kırmızı renkli bir toz bulutu bırakarak arabayı evine doğru sürdü.

Verandada katlanır bir masa ile iki iskemle vardı. Gus onları öğleden sonraları Kate ile birlikte çay içmek için oraya koymuştu. Giderek hareketsiz gibi görünen çevreden sıkılan Burnside gözlerini kaba mobilyalara çevirdi. Sanki çok yorgunmuş gibi sordu:

— Oraya gelip oturabilir miyim?

— Hayır, lanet olsun gelemezsin, dedi Gus.

Burnside arabasına döndü. Kapıyı açıp koltuğun üzerinde duran el çantasına uzanarak içinden kahverengi kalın bir zarfı çıkardı. Bu zarfta Kate'in Demiryolu Otelinde imzaladığı belgelerin bir takım benzeri duruyordu. Genç kadın içinde o tanıdık öfkeyi duyumsadı. Bedeni titremeye başlamıştı. Verandaya şeytanın geleceğini düşünür olmuştu. Şöyle konuştu:

— Şu anda onları imzalayamayacağım. Ben onları imzalamıyorum şimdi.

Burnside Myambagh'ta yaşayan bir varlıkla karşı karşıya olduğunu sezinlememişti. Sanki o yalnızca bir suredurumla (ataletle) savaşmak zorunda kalmıştı orada.

— Eğer onları geçen sefer zamanında imzalamış olsaydın, şimdi de senin peşinde olmayacaktım, dedi.

— Defol buradan! İmzalamıyorum.

— Demek ki onları Myambagh'ta sellerin beni alıp götürceğini düşünerek imzalamıştın, diyen Burnside kederli bir sesle konuştu. Ve sonra bir eşkıyanın insanı ipnotize eden kederli sesiyle ekledi; Ne orospuca(!) bir davranış bu. Senin gibi düşünen kişilere dayanmam ben!

— Dinle. *Vistula* yatındayken de sen beni hasta ediyordun, Bay Burnside. Defol! Ben içeri giriyorum.

— Sen de ağzının tadını bilen bir kişi değildin o zamanlar. Tüm yaptığın lanet olası bir Lübnanlı bakire gibi davranmaktı. Ama biz burada birbirimize hakaret etmek için bulunmuyoruz. Yaşlı Bay Kozinski belgeleri im-

zalaman karşılığı iki milyon dolara ek olarak sana fazladan 300.000 dolar daha ödemeye istekli.

Genç kadın, Gus'ın ısıklık çaldığını ya da hiç değilse istemese bile soluğunun öyle bir ses çıkardığını işitti.

— Hayır. Hiçbir yolu yok bunun, dedi.

Eğer öfke genç kadının bedeninden kopup gelmese ve işleri böyle kolaylaştırmasa, bundan daha güzel bir laf edebilirdi. Örneğin şöyle: Benden kurtulmaları için gerekli rakamların sığabileceği büyüklükte bir çeki basmadılar henüz! Ancak Kate öyle kızgındı ki, böyle bir cümleyi toparlayamıyordu.

Burnside yardım ister gibi Gus'a hitap etti:

— Sanırım bu kadının akli başında değil. Sen de öyle düşünmüyor musun?

— Yargılamayı benim yapmamı isteme. Böyle bir tutar varsa... işin içinde kirli şeyler de var demektir, dedi Gus.

Ve Gus başını yan tarafa çevirince ışık onun siyah saçlarının arasından göründü. Bir kez daha o konuştu:

— Seni bu çiftliğe kimin çağırdığını bilmiyorum. Yengeme bunu soracağım.

Ot yiyenlerin merakıyla anasının kesesinden çıkarıldığı günden beri Gus'ın arkadaşı olan Chifley doğallıkla yakınlarına gelmişti.

Burnside elindeki kahverengi kalın zarfı açarak merdivenleri tırmandı. Kâğıtları zarftan çıkarıp Gus'a uzattı.

— Şunları oku. Sana da ödenecek bir bedel var burada. Şu kadın benzeri belgeleri zaten Myambagh'ta imzalamıştı. Ama ne kasabaydı orası ha!... dedi.

Kâğıtları almak için uzanan Gus en savunmasız durumundaydı. Kate ona Burnside'in kötü ününü söyleyecekti. Ama, pek hızlı davranan Burnside bu fırsatı vermedi. Elindeki kâğıtları verandaya attı. Bu kuru ve rüzgârsız havada kâğıtlar uçmayacaktı. İriyarı adam iki eliyle Gus'ı ensesinden kavrayıp kaldırdığı dizine doğru onun

yüzünü indirdi. Genç kadın, Gus'ın bükülen burnunun bir ağaç sürgünü gibi çatırdadığını işitti.

Her işe yeterli Gus, onu ve hayvanları selden kurtarıırken öncülük etmişti! Şimdi verandanın döşemesinde imdadına kimsenin yetişemeyeceği umarsız bir durumda yatıyordu. Daha sonra Burnside dizini kaldırıp genç kadının midesine doğru vurdu. Onun soluğunu kesip beynini yalnızca soluk almaya çabalar durumda bıraktı.

Soluk almaya çalışırken bile Kate, Burnside'ın birtakım klişeleri kullanarak konuşmasını ayıplıyordu. Bunun nedeni, sert adamların klişe sözleri kullanmaları değil ama, Burnside'ın Yeni Güney Galler bölgesinin inşaat endüstrisinde sert adam durumunu kazanmak istemesiydi.

— Bayanlar üzerinde yara izi bırakma, dediğini duydu kaba adamın... Yumuşak dokular üzerinde çalış. Bunu yapmayı uzun zamandan beri istiyordun...

Genç kadının bacakları yerinde kaydı. Gus'ın yanına oturuverdi. Hava almak için boğmaca öksürüğüne benzer bir ses çıkardı. Ve aynı anda bacaklarının arasında kahverengi tiksindirici bir leke görüldü. Bu, çaresizliğin oluşturduğu gücenikliğin lekesi olabilirdi.

Bir kez daha Burnside, Kozinskilerin belgelerini yerden topluyordu. Kate şimdi de soluk alamaz durumda kalmış olarak; *Şu anda ölmüş olmayı isterdim!* diye söylendi.

Soluk almak üzere havlar gibi çırpınırken genç kadının kafasını meşgul eden tek şey Gus'ın yengesinin saflığına karşı duyduğu hayranlıktı! Buraya paranın cennetten geldiğine ya da benzeri şekilde kötü kişilerin lekeli ellerinden döküldüğüne inanan bir kadın vardı. Eğer bunlara inanmasa, kadın şimdi de şurada olur ve verandada yaşanan olayları izlerdi. Bir çift göz ya da pek çok göz Burnside'ın yaptıklarını gözlemeye layıktı.

İriyarı adam hiç de çaba harcar gibi gözükmeden genç kadını ensesinden tutup kaldırdı. Her nasılsa bu hareketi Kate'in soluğunu daha düzenli almasına yaramıştı.

— Ne muazzam kadınsın, Bayan Kozinski! Gerçek Kozinskiler, yani özellikle yaşlı Bay ve Bayan Kozinski senden nefret edecektir. Sen bu çalı budayıcısından çocuk sahibi olmayı mı istiyorsun? Onu şimdi hadım edebilirim, şekerim! Dinle beni. Bu kâğıtları imzala. Böylece şu zavallı adam istediği gibi bereketli bir cinsel yaşamı sürdürsün. Sen de ne tür boklu(!) şeyleri yapmak istersen, onları yap!

Gus yere dayanıp doğrulmaya çabalıyordu. Kate'i olduğu yerde hareketsiz tutmaya çalışan Burnside genç adamın kafasının yan tarafına bir tekme attı. İriyarı adam şimdi de Murchison'un Demiryolu Oteli'nde giindiği ağır, tabanı demir ökçeli pabuçlarını mı giiyordu? Nasıl olmuş da genç kadın onun pabuçlarına dikkat etmemişti?

Tekmenin etkisiyle Gus'ın kolları bedeninin altına büküldüler. Kate verandanın basamaklarından on adım ötede Chifley'in olaya dingin bakışlarla tanık olduğunu gördü. Menzies de, çalıların arasında her zamanki kayıtsız hareketleriyle dolanıyordu. Chifley olayı görmüş ama yanlış yorumlamıştı. Onda da aynen Gus'ın yengesi gibi salt otla beslenenlerin saflığı vardı. Kate; ama sende dil yeteneği var bu Burnside bizi öldürecek, diye aklından geçirdi. Ancak şu anda akılcılıktan uzak olduğunu biliyordu.

Kozinskilerin görevlisi iriyarı adam bir kez daha konuşmaya başladı:

— Lanet olası arkadaşını sakat bırakacağım. Kozinskilerin avukatları bunun bir kendini savunma olduğunu ve hatta arkadaşının seni dövdüğünü kayıtlara geçirtecektir. Senin davranışların tanık durumunu da düşürecektir. Ben böyle nice duruşmaları gördüm.

Bu minval üzere konuşan Burnside şu anda Gus'ın is-

kemlelerinden birine oturmuydu. Düşünceli tavırlarla elindeki kâğıtları karıştırıyordu.

— Bütün bunlar benim için eskiden aşındırdığım yollar. Sizin için ise yeniler... Dedi.

Genç kadının zeminden kalkıp iskemleye ilişmesine baktı. Kate, dölyatağının artık kendisi için hiçbir anlam ifade etmediğini ona söylemek üzere soluğunun bütünüyle geri gelmesini istedi. Çünkü, öfkesi gitmiş ama iradesi geri gelir gibi olmuştu. Gus'a yardımcı olmak istiyordu. Frank dayısına yardımcı olamazdı artık. Kâğıtları önüne çekti. Burnside'den dolmakalemini isterken:

— Para için imzalamıyorum bunları. Hiçbir şey almadan imzalayacağım, dedi.

İriyari adam kalemini ortaya çıkarırken yanıtladı:

— Belgeler sana taksitlerden gayri bir de 300.000 dolarlık ek ödemeyi şart koyuyor. Ben de bunun için bir çek yazmaya yetkiliyim. Sen istersen bu çeki paraya çevirir, istersen yırtarsın. Ama ben yasal belgeleri değiştirerek sorun çıkarmak istemem.

Genç kadın ana sözleşmeyi imzaladı. Sonra diğer belgeleri imzalamaya sıra geldi. Sanki şimdi önünde geçen seferkinden daha çok belge vardı. Ya da o zaman bazıları dikkatinden kaçmıştı: Sözgelişi, Vistula Oteller Grubu; Temiz Çamaşır Servisi; Crachow Holding; Kozinski Madenleri Limited; Kaliforniya'da Kozinski Alışveriş Mağazaları... şirketleri gibi.

Bu istifa mektupları kısa süre sonra Kate'in işe alınma mektuplarıyla birbirine karşılık getirilecekti. Daha sonra Sydney'de bekleyen kâğıtlar belki de *Güzel Bayan Krinkovich'e*, Bourke kentinin dışında içdenizin tabanındaki bir verandada Kate'in elinden çıkardığı servetin anahtarlarının ve gücünün devir edilmesini sağlayacaktı. Belki de bu güç ve servet zaten şu anda o kadının eline geçmiş bulunuyordu. Ama yasal olarak Kate'in imzalarının tamamlanmasıyla tüm etkisini kazana-caktı.

Genç kadın kâğıtları imzaladıkça Burnside filozoflaşıyordu.

— Şuna bak, dedi. Sahte bir gülüşle güldü ve konuşmasını şöyle sürdürdü: Lanet olası bir kanguru. Avustralya'nın simgesi. Ufacık bir beyni, kocaman erbezleri ve kalçalarındaki iri kaslarıyla. Tüm çocukluğunu anasının kesesindeki karanlıkta geçirir ve süt yapıcı ürünlerle beslenir. Haydi, Avustralya sergisine!...

İriyarı adam yerinden kalktı. Eski bir ragbi oyuncusunun gösterişli kasılığıyla merdivenleri indi. Bu gösterişi aynı zamanda inşaat alanlarında insanlar üzerinde yarattığı korkudan geliyordu.

Gösterişli kasılığı Chifley'e bir boksörün davranışları gibi görünmüştü. Gus'ın anlattığı gibi, kangurular iki yüz yılı aşkın süredir böyle boksör görünüşlü insanlardan çok çekmişlerdi. İlk zamanlarda karaya çıkan ikinci Avrupalı geveze ve şakacı bir adamdı. Kıtanın yerlisi antika keselilerle karşılaşınca; Haydi be, benimle dövüşmek ister misin, arkadaş, demişti.

İşte temeli bu budalalık geleneğinde yatan davranışlarla Burnside da eski ve bayağı oyunları oynamak üzere yürüyordu. Chifley'in kulağının üzerine yumruk atacak, onun zayıf ön pençelerini ve onları duyarlılıkla göğsünün üzerinde tutuşunu cezalandıracaktı. Lanet olası yaratık Burnside'in bildiği şu şeyden haberli değil miydi? Burası Tanrı'nın cezası sert bir ülkeydi.

Kate şimdi Chifley'in muazzam dil oyunları ile kendisine geri ödeme yapabileceğini önceden görebiliyordu. Gus'a kalsa, burnunu kıran bir adamı bile bu konuda uyarabilirdi. Oysa Gus'ın yüzü şimdi de gri-beyazdı ve genç adam kendinde değildi. Burnside olası bir uyarıcısını susturmuştu.

Boks maçının başında Chifley kafası karışmış gibi göründü. Çekiniyor ve güçlü kuyruğu üzerinde geriye doğru bükülüyordu. Kısa sürede ya kaçacak ya da her şeyi göze alıp adama yaklaşıacaktı. Burnside ise, hayvana ar-

kasından olabildiğince yaklaşmaya gereksindiğine inanıyordu. Bu varsayımı ona bir meslek sağlamıştı. Yaşlı Bay Kozinski ile genç Paul ona çeyrek ya da belki yarım milyon doları Gus'ın yüzünü parçaladığı, kanguru üzerinde imzasını ve kanıtlarını bıraktığı için ödeyeceklerdi.

Chifley güçlü kuyruğunun geniş tabanı üzerinde geriye doğru daha da büküldü. Bu durumda iri arka ayakları kısmen yararsızmış gibi göründüler. Kuyruğunun bir manevela gibi gergin durumda kalışı ile, her an Chifley'in bunu yana doğru sıçramak üzere kullanılabileceğini görebilirdiniz. Şu anda hayvanın tüm vuruş yeteneği ve hareket gücü onu zıplayıp kaçacağını akla getiriyordu. Ve Kate düşlerinde onu asla bir gösteri boksörü gibi görmemişti. Zıplayarak uçup gitmek onun asıl davranış biçimiydi ve Chifley şu anda bunu yapmak üzereydi. Daha sonra Burnside hayvanı yakalamak için bir silaha bile gereksinecekti.

— Lanet olası hayvanat bahçesi yaratığı!.. diyen iriyarlı adam eliyle dürtüklüyor, her dürtüşünde Chifley'in kullaklarını, omuzlarını ya da göğsünü acıtıyordu.

Sonunda Chifley'in suratına, gözlerinin arasına ve tam burnunun üzerine direk bir yumruk vurdu. Genç kadının Murchison'un Demiryolu Oteli'ndeki ilk gecesinde okuduğu ansiklopedinin öngördüğü şekilde o anda hayvanın güçlü kuyruğundaki enerjiyle yönetilen arka ayakları sanki bir şeyi fırlatıyorlarmış gibi öne doğru hızlandılar. Bu ayakların bağlı olduğu karın ve göğsün hamlesi ile Burnside geriye ve yana doğru katlandı. Sonra toprağa çakıldı.

Şimdi Chifley kaçıyordu. Hayvan bunu deneyimlerinden bilmediği halde kötü bir şeyi oluşturduğunu söyleyebilirdi. Dimdik boyunlu Menzies'in yanından rüzgâr gibi geçti. İlk birkaç sıçramasında (bunlara ön pençelerinin de katkısı olmuştu) arka ayakları aşı boyası renkli toprağın üzerinde koyu kırmızı kan izleri bıraktılar.

Kate merdivenlerden inip Burnside'in üzerine eğildi. Chiefley adamın pantolonunun önünü yırtmış ve karnının alt kesiminde yara açmıştı.

İri yarı adam kendisinden hiç beklenmeyen ince ve saygılı bir sesle; Bayan Kozinski, alt karın bölgem gitti, diyebildi.

Daha sonra kendisine yapılan hasarın şokuyla Burnside'in aklında genç kadın, gene ailedeki saygın yeriyle görülürmüş gibi oldu.

— Oh Tanrım!... diyen adam sonunda hatasını kabulendi; Bayan Kozinski, yaptığım büyük bir saçmalıktı. Bana bir doktor bulabilecek misiniz?

Kendisini kırsal kesimin korumasına emanet ettikten sonra adam komaya girmiş gibi göründü. Ondan ne bir rica ne de düşüncesini açıklayış sözü duyuldu. Genç kadının doğrulup verandaya döndü. Bu kez Gus'ın yanına diz çöktü. Gus şu anda nerede olduğunun farkında değildi. Rengi de düzelmemişti. Gözleri açık olarak uykuya dalmadan horlamaya başlamıştı. Kate hemen kalkıp ona serin bir bez getirecekti.

Ama önce masanın üzerindeki Burnside'in imzalı belgelerini topladı. Onları yırtmaya başladı. Belgeleri olabildiğince küçük parçalara bölüyordu. Küçük kâğıt parçaları ayağının dibinde biriktiler. Yılın şu zamanında kuşkusuz okyanus yatağı boyunca gelgit rüzgârları eserd. Oysa, bugün yaprak kımıldamıyordu. Deniz tabanı olabildiğince durgundu.

Yaşlı Bay Kozinski'nin çeki de öbür küçük kâğıt parçalarının arasına karıştı.

Kate yürüyüp Gus'a serin bez parçasını getirdi.

Genç adam uyanıp da ilk akli karışmış anlarını Kate'in yanında yaşadıktan sonra bir kez daha verandanın tabanında hastalanır gibi oldu, uykuya daldı. Yeniden gri-beyaz surati canlanıp uyandığında ilk sözü yengesine

bir şey söylemek istediği yolunda oldu. Şimdi de Burnside'in gözden kayboluşunun farkında değildi. Sonunda yerinden doğrulup iriyarı adamın öğleden sonranın solan ışıkları içinde toprağın üzerinde dümdüz yattığını görünce Kate'in onda hiçbir zaman ayırt etmediği umutsuz ve çaresiz bir havaya büründü.

— Tanrım! Chifley ona vurmuş! dedi.

— Evet, diye yanıtlayan Kate olabildiğince sakın duymaya çalıştığı bir sesle ekledi; Adam alt karın bölgesini yitirdiğini söyledi. Oysa her istediğini almıştı. Senin burnunu kırmış ve belgeleri bana imzalatmıştı. Ama hepsinin üzerine Chifley ile boks etmek istedi. Bu da ona yaramadı.

Gus acı çeken burun deliklerinden kan kabarcıkları fışkırtarak hıçkırmaya başladı. Gözyaşları da Kate'in onda görebileceği yabancı şeylerdendi.

— Chifley nerede, diye sordu Gus.

— Kaçtı.

— Geri gelecektir. Daha iyi şeyler yapmayı bilmez.

Birlikte merdivenlerden indiler. Burside'ı yokladılar. Adamın rengi iyice solmuştu. Kate içinde ona karşı hoşgörülü duyguları algıladı.

— Bir doktor bulmamı istedi. Nerede olduğunu sanıyor? Keseli bir hayvanla boks yapıyor ve sonra doktor istiyor. Kanguru darbesi: *Tıp Yardımları Formu, Madde 123C.*

Bir kez daha başı dönen Gus gözlerinin karardığını söyledi. Genç kadının sesi sanki yankılanmış ve onun görme sinirlerini karartmış gibiydi.

— Benim lanet olası yengem!... Deyip duruyordu.

— Şimdi onun çeki de iptal edilecek. Kozinskiler bitmemiş işler için insana ödeme yapmazlar.

— İyi. Ama, yalnızca burada kalmak bitmiş bir iştir, dedi Gus.

Genç adamın söylediği bu söz öylesine gerçeğe uygundu ki, Kate hıçkırmaya başladı.

- Sen kamyonetle kasabaya gitmelisin, Kate.
- Neden? Doktor getirmek için mi?
- Bu işle ilgili herkesi de birlikte getirmek için...

Böylece Burnside'ın ilgilileri buraya taşımak yolundaki isteği parçalanmış bir alt karın bölgesi yüzünden zayıflamamış oluyordu.

— Arabayı kasabaya kadar sür, Kate. Eğer istersen borç almak için kamyoneti kendine sakla. Ben de kamyonet karşılığı ödünç alacak kadar olgun biriyim, öyle değil mi? İstersen her şey bir çözüme bağlanana kadar buraya dönme.

— Hayır, dedi Kate. Seninle birlikte kalmayı istiyorum.

Bu durum, genç kadının içinde olmak istediği bir aile sorunuydu. Jelly'nin gölgesi. Gus ve hayvanlar. Bunlar, Kate'in aile sorunu oluyordu.

— Tamam, derken Gus'ın yüzü keyifle renkleniyordu. Sonra ekledi: Ama göreceksin, bu durum geçicidir. Burada her şey böyle olagelir.

Böylece tartışmaya başladılar. Kate önündeki eğimden aşağı inmekten ürküyor gibiydi. Oysa, Burnside tedavi edilmeliydi. Ona tetanos iğnelerinin yapılması gerekirdi. Aksi takdirde adam ölürse ortaya daha büyük sorunlar çıkacaktı.

Bu nedenle gözleri yeterince açık olan Kate kamyonete atladı. Bahçe kapısına kadar aracı sürerken Gus'ın saatlerce uğraşıp temizlediği ona babasından kalan tüfekte verandada görünmesi dikkatini çekti. İlk aklına gelen, Burnside'ın yarattığı karmaşaya Gus'ın atacağı bir kurşunla yenilerinin de ekleneceği şeklinde oldu. Ama Gus verandadaki iskemleye oturup bekleme pozunu alırken tüfeği de kucağına yatırmıştı. Bunun nedeni açıktı. Genç kadın hemen kamyoneti durdurdu. Kolayca ilerlemeyeceğini göstermek üzere motoru stop ettirdi. Araçtan inip verandanın merdivenlerini tırmandı.

— Polis kanguruya gereksinecek, dedi Gus ve açıkla-

dı: Bilirsin işte, mahkemeye sunulacak bilgileri toplamak için. Hayvan bu işin yan gösterisine katılacak. Şu ana değin onu hep yan gösterilerin dışında tutmaya çalıştım. Onu Wagga'daki herife satmam bir hataydı. Büyük bir yanılgıydı. Şimdi neler olacağını hayal edebiliyor musun? *Adam öldüren kanguru!*... Bütün televizyon kanallarında, haberlerde bu görülecek. Ve... Hayvan polisin malı olacak. Sonunda da ona yapacaklarını yapacaklardır. Bir gram sevecenlik bile göstermeden... *Polis kanguruyu öldürecektir!*

Gözyaşları bir kez daha genç kadının gözlerinde kabarıyordu. Pek açık bir biçimde olmasa da şöyle konuştu:

— Lütfen... Lütfen yapma. O benim yaşamımdaki tek neşe kaynağım.

— Eh, milyonlarca teşekkür, derken Gus büyük bir incelikle konuşuyordu. Biliyorum, onu biliyorum, diye ekledi.

Genç kadın onun önünde diz çöktü. İki bileğini kavrayıp konuştu:

— Eğer onu vurursan ben de biteceğim, Gus.

— Hayır ama, bu doğru olamaz.

— Doğrudur Gus. Ben biteceğim. Hem de çocuklarımla birlikte...

— Çocuklarınla mı, Kate? Diye soran Gus avcılarının inceliğiyle konuştu. Senin çocukların olduğunu hiç bilmiyordum.

yirmi iki

GUS'I kararından caydırmak, ona daha fazla şeyden yoksun kalamayacağını göstermek ve böylece dolaylı yoldan Chifley'i kurtarmak üzere Kate çocukları Bernard ile Siobhan'ın öyküsünü ivedi bir şekilde anlatmaya başladı. Bunun tehlikeli bir şey olduğunu biliyor, gene de kolaylıkla yapabiliyordu. Bildiğimiz gibi, uzun süre boşuna çabalar harcayıp giyim kuşamında yarattığı başıbozuklukla, sürgit yemek yiyip kilosunu artırmakla ve saçlarına yeterince bakmamakla başka bir kadın olmaya çabalamıştı. Öyle bir kadın, altın kalpli ve üstelik pırıl pırıl görünümlü çocuklarının anası olamazdı. Oysa kendisi Murchison'un Demiryolu Oteli'ndeki beslenme rejimiyle değil; bal, meyve suları; karbonhidratı ve proteini az besinleri tüketerek iyi okuyan, yetenekli ve bu yeteneklerini geliştirmeye çalışan çocukların anası olmuştu.

Yoksa öyle çocukların anası değil miydi? Daha önce Jelly'e itirafta bulunurken bir ara buna inanamama noktasına gelmişti. Şu anda Chifley'in hatırı için bir kez daha çocuklarına sahip çıkıyordu.

Felaket gecesi bir ara babası ona daha yarım saatlik

gidecek yolları olduğunu söylemişti. Bu mesafe boyunca Kate aldığı kötü haberin doğruluğunu kendi kendisiyle yüksek sesle iki, üç kez tartışmıştı. Babası umutsuz bir incelikle Bayan Kate Kozinski-Gaffney'in tersliklerine yanıt verip; sana yalan söylediğimi mi sanıyorsun? Böyle bir şey üzerinde şaka edebileceğimi düşünebilir misin? Tanrı aşkına Kate, olaya kendini hazırla, demişti.

Deniz kıyısında döküntü kayalıkları boyunca uzanan dar caddedeki yoğun trafikte pırıl pırıl parıldayan otomobillerin arasında yol alırlarken arabaların ölümü, acımayı ve hüznü simgelermiş gibi gözüken kırmızı, beyaz ve mavi ışıkları göz alıyordu. Eve vardıklarında yalnızca sokağa açılan ön kapı ayakta idi. Kumtaşından yapılmış bahçe duvarları bile yıkılmıştı. Yağlı bir yangın söndürücü madde artığı yıkık duvarların üzerini kaplamıştı. Evin kendisi tam anlamıyla yıkıntı durumundaydı. Genç kadın garajda o gün motoru çalışmayan arabasının kapkara demir iskeletini görmüştü. Kocasını Paul yaprakları ütölmüş gibi görünen kauçuk bitkileri ve zakkumların arasında dikiliyor ve şöyle kükrüyordu:

— Çocuklar neden dans dersinde değillerdi?...

Cankurtaran arabası personeli sanki onların evlilik sorunlarının sır ortağı imiş gibi Paul'u Kate'den uzak tutmuşlardı. Jim Gaffney yanıt vermesini önlemek üzere kolunu kızına dolamıştı. Ama öyle bir zamanda Paul'un sorusu genç kadına inandırıcı gelmişti. Öyle ya, neden dans dersine gidip de iyileştirilmesi olası bir zatürreeye yakalanmamışlardı? Böylesi ölüp gitmekten çok daha iyiydi.

Biraz ilerde, solda çocuklarının bakıcısı Denise'in anesi yere diz çökmüş. Hayır, olamaz! diyerek ağlıyor; kocası ile bir polis onu ayağa kaldırmaya çalışıyorlardı. O anda genç kadının içinde Denise ile çocuklarının orada ama gözden ırak bir yerde saklandıkları korkunç bir duyumsama olarak doğmuştu. Olayın şokuyla sarsılmış durumdayken bir de kocasının suçlamalarını işitmek tüm

ağırlığı ile üzerine gelmişti. Paul Kozinski; Her anne fırına göndermektense çocuklarını dans dersine gönderir, demişti.

Cankurtaran personeli üç sedyeyi bahçenin uzak köşesinden, yokuş taraftan tırmanarak geçirmişlerdi. Orada ayaklarının tökezlemesi rizikosu vardı ama sedyeleri aile halkının önünden geçirmek istemiyorlardı. Kate kendi sızlanmasını duyuyor ve sıkı sıkıya tutuluyordu. Jim Gaffney, polisler ve din adamları ona sanki kol kanat germişlerdi.

— Sen, neden onlarla birlikte değildin, diye tekrar tekrar söylenen Paul'un sorusu genç kadına çok akılcı gelmişti. Çocuklarının dansı bittiğinde sahnenin kenarında bulunmayan bir kadın ne tür bir anne olabilirdi?

O korkunç gece başkaları da oraya gelmişti. Yaşlı Kozinskilerin suratı bembeyazdı. Gözyaşı dökmüş oldukları yadsınamazdı. Paul onları görünce bir kez daha mahmuzlanmış gibi sorular sormaya başlamıştı:

— Çocuklar neden dans dersinde değillerdi? Senin araban buradaydı, pekiyi sen neredeydin? Neden burada değildin?...

Kızını yakınında tutan Jim Gaffney bazen umutsuzca ellerini Kate'in kulaklarına bastırıp onu kocasının ve başkasının sorgulamasından korumak istemişti. Ve:

— Tanrım! demişti Kate. Kocasının bağışmalarını doğru kabul ediyor ama gene de onları duydukça çılgınlaşıyordu.

Frank dayısı ve annesi bir arabayla beraberce gelip Jim Gaffney ile Kate'in yanına varmak üzere sendeler gibi yürümüşlerdi. Çocukların yok olduğu kara deliği görünce Frank dayısı dizlerinin üzerine çökmüştü. Adet gereği yıkıntı yönüne doğru, şimdi de melekler oradadır, diyerek Günahların Bağışlanması duasını okumuştı. Sonunda ayağa kalkıp elini Kate'in omuzuna koymuştu. Paul Kozinski'ye bağışlamak üzere hazır gibiydi.

Daha sonra Kate dayısının babasına şu soruyu sordu-

ğunu duymuştu: Neden birisi çıkıp da şu pislik yığınının bir iğne yapıp sakinleştirmiyor?

Paul de öç alır gibi sorup durmuştu; Sen neredeydin?...

İvedi durum araçlarının ışığında Paul'un kızarmış yüzünde gözyaşları parıldıyordu. Bu kadarı da Frank dayı için aşırı derecede fazla olduğundan Kozinskilerin üzerine yürümüşü. Onun geldiğini gören ve sessizce ağlamakta olan yaşlı Bayan Kozinski olay ne denli korkunç olursa olsun kan davasını sürdürüp başını başka tarafa çevirmişti.

Paul bu kez Frank dayıya bağırmıştı; Kate burada çocuklarla birlikte olmalıydı!...

— Şimdi dinle. Şimdi beni dinle, iyi adam. Küçüklerle birlikte karını da yitirmiş olmayı yeğler miydin? Karını düşün. Tanrı aşkına karını düşün!...

Ancak Paul, Rahip Frank'ın yatıştırıcı sözlerini duymamazlıktan gelerek; Karımın arabası oradaydı! Arabası oradayken kendisi neden dışarlarda bir yerdeydi, diye sormuştu.

Çocukları tedavi eden, Bernard'ın hareketlerinin birtakım eşgüdüm yollarıyla düzeltilmesi için bir kliniğe gitmesini sağlık veren doktor Avalon'dan gelmişti. Bu doktor fısıldar bir sesle Jim Gaffney ile Kate Gaffney'e (O'Brien) yatıştırıcı ilaçlardan söz etmişti. Doktor da o denli sarsılmış görünüyordu ki, Kate çılgınca düşüncelere kapılıp Eski Mısır'da olduğu gibi ailenin lanetlendiğini ve ilk doğan çocukların gitmesi gerektiğini düşünmüştü. Kafası bu türden düşüncelere öylesine takılmıştı ki, o anda ötekilere neler olduğunu göremez olmuştu.

Daha sonra cankurtaran personelinin Paul'e bir fincan çay verdiklerini, ama onun başını sallayarak çayı istemediğini görmüştü. Adam, ne olursa olsun haykırısları kesilsin istemezmiş gibiydi:

— Neden çocuklarla birlikte değildin, diyordu.

Frank dayı bir girişimde daha bulunmuştu:

— Tanrı aşkına, karının neler duyumsadığına dikkat et artık!...

Oysa, Paul'un yatıştırılması olanağı bulunmuyordu. Cankurtaran personelinin kolları arasında bulunan oğulları söylenirken yaşlı Kozinskiler gözlerini kendisinden kaçırınca Frank dayı girişiminden vazgeçmiş ve Kate'in yanına dönmüştü. Onun gelişini görünce genç kadın o denli sevinmişti ki... Bir an için dayısının söyleyecek bir şeyi olduğunu ve bazı yorumlamalarda bulunacağını umut etmişti.

Ve o anda yüzü küllerle lekelenmiş itfaiyeci Kate'e bir şey uzatmıştı. Bu, bir şişe votkaydı.

— Elimi bir kapıdan içeri uzattım ve bunu buldum, demişti.

İtfaiyeci titriyordu. Onun da cankurtarana gereksinimi vardı.

— Her şey yok olmadan önce oradan alabildiğim tek şey bu oldu. Üzgünüm, üzgünüm... diyen adam şişeyi genç kadının ellerine bırakmıştı. Şişe o anda ılıktı. Kate'in çocuklarını çok iyi yetiştirmek üzere akademi haline soktuğu evinin kalıntısıydı. Jim Gaffney şişeyi ondan almak istemiş ama genç kadın vermeyip sıkı sıkı elinde tutmuştu.

Frank dayı şöyle mırıldanmıştı; Kate'i eve götürmeliyiz. Lanet olası Kozinskiler akıllarını kaçırmış. Elbette özürleri var; ama bizim de özrümüz var.

O anda rahibin gözlerinden çaresiz yaşlar boşanmıştı. Frank dayının da umarsız olduğunu mu gösteriyordu gözyaşları?

Kendisini kollarından tutup Jim'in arabasına doğru götürmeleri Kate'in kafasını karıştırmıştı.

Ve şöyle düşünmeye başlamıştı; çocuklarıma kim özen gösterecek şimdi?

Üniformalı iki polisin yanlarından ayrılıp gelen sivil bir polis dikkatle Jim'in arabasıyla onların aralarına girmişti. Yalnızca ne diyeceğini bilmediğini söylemişti.

Genç kadın neye yarayacağını bilemediği sempatisini kazanmıştı polisin. Sivil polis, Kate kendisini ne zaman iyileşmiş duyumsarsa o zaman genç kadınla görüşecekti.

Oysa o korkunç gece baştan aşağı tersine çevrilip olaylar düzeltilmedikçe, geriye *daha iyi duyumsama* diye bir şey kalmayacaktı.

Annesi Kate Gaffney-O'Brien arabanın arka koltuğunda oturmuştu. Bir çocuk gibi onun kollarının arasına sokulmak güvenli bir şey olacaktı. Oysa, Kate duraksayıp ona doğru yürümemişti. Çünkü, Murray orada, genç kadının yok olan evinin yakınında duruyordu. Banksiya çalları, çay ağaçları ve palmiyelerin arasında dururken şimdi öne çıkmıştı. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Ancak Murray gibi yalın bir adam için olağanüstü sayılacak hareketi yapıp kollarını genç kadına uzatmıştı. Kate kendisini bu kolların arasına bırakıp başını yana çevirerek korkuyla öğürmüştü. Olayın başından şu ana değin çıkardığı tek ses bu olmuştu. Sanki tüm olay onun çevresinde dönüyormuş gibi, hep sessiz kalmıştı. Murray'ın görünüşü aynen Frank dayısının gözyaşları gibi, her nasılsa bu gecenin doğasında herhangi bir değişikliğin olmayacağını göstermişti.

Kate, ebeveynleri ile Frank dayısının koyun sürüsü gibi birbirlerine sokularak çevresinde döndüklerini görmüştü. Onların düşüncesi, genç kadının kendisine bağırıp duran Paul yerine bir başkasının kollarına atılması düşmana koz vermek demek oluyordu. Oysa genç kadının kayıplarının büyüklüğü yanında bu pek önemsiz bir davranıştı. Kate, Murray'ın kollarının arasında boğulur gibi olurken onların hepsine; Cehennem olun, ortadan kaybolun, diyebilmeyi isterdi.

Oysa ki, Kozinskilerin onun daha önce ağlamamış olması ve kendisini bir komşularının kollarının arasına atması gerçeğini kullanmayacağını düşünemezsiniz. Bu yüzden Frank dayı, Murray'ın omuzuna elini dokundurup konuşmuştu:

— Haydi, genç arkadaş. Şimdi Kate'in gitmesi çok iyi olacak...

Rahip Frank, şoke olmuş insanları kendisine baş eğdirecek eski gücüne yeniden sahip olmuş gibiydi.

Jaguar markalı arabanın içine girdiklerinde bile, Kate babasının olabildiğince çabuk anayola çıkmak istediğini, bu arada sokak aydınlatmasının yeterli olmadığı yerlerde arabalardan kırmızı, mavi ve sarı ışıkların parıldadığını görüyor ve şimdi de Paul Kozinski'nin şu sorusunu yinelediğini duyuyordu: Sen neden orada değildin?...

Gene de arabanın içinde birisinin homurdandığını ve sonra hıçkırdığını işiterek dikkati dağılmıştı. Kendi akciğer kapasitesi bu denli uzun süre ağlamaya elverişli değildi sanki. Kayıpları yüzünden taşlaşmıştı adeta. Ve bir aşamada, üzüntülerinin arasında bir noktada suçluluk duygusu araya girmişti. Kocas ve güzel Bayan Krinkovich'in sevgilisi olan Paul Kozinski elbette ki haklıydı: Ondan daha dikkatli bir kadına kim layık olabilirdi ki?

Ancak, genç adam sürekli olarak onun orada bulunması gerektiğini söylemişti.

Jim'in arabasına binerlerken genç kadını son kez durdurup başsağlığı dileyen ve ondan ifade alan incelikli bir adam da, itfaiye şefiydi. Sonunda Kate'in ana babasının Double Bay semtindeki geniş balkonlu apartman katına varmışlardı. Burası Kate'in her zaman ilgi çekici bulduğu limanın genel manzarasına egemen olan bir evdi. Limana ilk kez 1788 yılının ocak ayında bir balina avlama gemisiyle giren Kaptan Phillippe, buraya bin geminin rahatça demirleyebileceğini ileri sürmüştü. Ve bu liman, 'Sellsor' Beş Çan adlı yapıtında anlatılmıştı. Kate'in çocukluğunda öğrendiklerine göre, limandaki köprüünün arasındaki açıklık gezegenimizdeki aynı türden olanlarının hepsinden daha fazlaydı.

Orta limanda ring seferi yapan araba vapuru Fort

Dennison'a kadar gidip oradan Opera binasına ve vapur iskelesine dönüyordu. Bütün bu seyri Gaffneylerin vitrin gibi geniş penceresinden izlemek olasıydı. Oysa, binanın görkemli seramik kanatları parıldıyor ve Gaffney'lerin camlarına semafor (gemiler arasında ışıkla haberleşmeyi sağlayan aygıt - Çev.) ışıkları gibi vuruyordu. Görüntü mükemmeldi. Bütün bunlar Jim Gaffney'in iş yaşamındaki başarılarıyla ailesine sağladığı güzel şeylerdi.

Ama, o günlerde beyni uyuşmuş Kate Gaffney-Kozinski'ye bütün bunlar hiçbir şey ifade etmiyor, annesi onun dikkatini bardaki konyaktan başka hiçbir şeyin üzerine çekemiyordu.

Genç kadın için her şey akıp gitmiş ve buzullar tarafından oyulmuş büyük bir çukur olan limanı küller doldurmuş gibiydi. Ve genç kadın, şu anda sahibi olduğu küllerin hepsini dökse liman bunları alamayacaktı. Liman, o külleri alacak kadar büyük değildi.

İtfaiye şefi, Gaffneylere yangının çıkış nedeni olarak kuşkulandığı şeyi daha şimdiden söylemişti. Yangın bir elektrik batında kıvılcım çakması şeklinde başlamıştı. Alevler önce evin üst katında bulunan ve kızgın güneşlerle iyice kavrulup kurumuş ve deniz sularıyla tuzlanmış sedir ağacından yapılmış kesimi sarmış, oradan geniş bir mekanı oluşturan güneşlenme terasına sıçramıştı. Sonra çatıdan içeri girmiş, oradaki ısı ve yağmur sularına karşı yapılmış yalıtım maddelerini yakıp tüketmişti. Bu yalıtım maddelerinin yanışı ortaya zararlı gazlar çıkarmıştı. Çocukları ve Denise acı çekerek ölmemiş, oksijensizlikten boğulmuşlardı. İtfaiye şefi bunları yalnızca laf olsun diye söylemiyordu. Durum adli tıp raporuyla da kanıtlanacaktı.

Kate yaşadığı o çılgınlık anlarında, aynen bir mahkemedeki kadın ve erkeklerin oluşturacağı jüri üyeleri gibi düşünüyor; yangın sırasında alevler onları yutarken çocukların, Annemiz nerede, diye sorduklarını aklından çıkaramıyordu.

İtfaiye şefi olasılıkla o sırada Bernard'ın uykuda olduğunu söylemişti. Çünkü çocuk yatak odasının kalıntıları arasında bulunmuştu. Denise ve Siobhan ise birlikteydiler. Şefin söyledikleri akla, arkadaşlık ve sevecen bir uykuyu getiriyordu. Kate, ana babasının bu kadar bir vaat kırıntısıyla bile biraz rahatladıklarını görmüştü.

İçdenizin tabanındaki savaşıyan askerin eski evinin verandasında soluk yüzlü Kate, Chifley'in yaşamı ile kendi öyküsünü değiş tokuş ederken ilk kez kendi bulunmadığı zamanda çocuklarının nasıl yitirilmiş olduklarını da görmüş oluyordu. O konuşurken bazı anlar Burnside çılgınca bağırıp bir şeyler istedi. Ama, onun bekleyebileceğini biliyorlardı. Genç kadın öyküsünü anlatırken her aşamada olayların temeline varabilmek üzere tüm dikkatini öykü üzerinde yoğunlaştırmalıydı. Öykü o denli mayın tarlasını akla getirir özellikteydi ki, insanlar çoğu kez şunu diyebilirlerdi: Bu olay, duygusal bir mayın tarlası, daha çok boşluktaki adımlar gibiydi. Bir hayal uçurumuydu. Gus da bu tehlikelerden haberliymiş gibi görünüyordu. Dudakları parçalanmış burnunun altında incelmış gibiydiler.

Ancak öykünün sonunda genç adam herkesin kullandığı bir sözcüğü yineledi. Kaza... Burnside'ın dizi yüzünde büyük hasar yapsa da, Kate Gus'ın başka bir şey bulup söylemek üzere dürüstçe davrandığını görüyordu. Ve genç adam sade bir şeyler söylemeye çalıştı. Oh sevgilim! Tanrım!... Üzülme şekerim! Şimdi sakat burnundan ve kösele gibi suratından gelen son söz herkesçe pek bilinen sözcüktü: Kaza...

Burnside'ın bedeni akşamın ilk loş ışıklarıyla birlikte toprağın üzerinde kapkara görünüyordu. Ondan gelen yakınmalar hafiflemeye başlamıştı. Gus'ın kucağındaki tüfeği tutan elleri de gevşemişti. Kate şu anda istese silahı ondan alabileceğine emindi. Gus, Kate'i avutucu sözler

söylemek istiyor ama içinde bulunduğu durumda sözleri iki kez yinelemeden duyurmakta başarılı olamıyordu. Chifley'i öldürme niyetini bir yana bırakmış gibiydi.

Böyle bir sonucun bedeli, genç kadının acı bir şekilde Palm Beach'teki o süper annenin biyolojisini algılaması oldu. Kate Kozinski'nin tüm nitelikleriyle şimdi de burada olması ne denli alçaltıcıydı. Nasıl oluyor da o kusurlu, nefret edilesi kadın gene burada, kan gölünün üzerinde lanetli Ophelia gibi (Shakespeare'in ünlü Hamlet oyununun kadın kahramanı-Çev.) oyalanıyordu. Genç kadın, bu durum insafsızlık, diye düşündü. Epeyce yol aldığını sandığı anda yeniden şekillenmesinin henüz başlangıcındaydı.

Gus ayağa kalktı. Chifley'i öldürmekten şimdi tümüyle vazgeçmişti. Şu anda hasta olmak istediğini söyledi. Bir neden olmaksızın çay ağaçları ve çalılıkların arasına doğru değil de, evine doğru yürüdü. İyiceydi. Yüzünü yıkasa duruma daha da düzelecekti. Gus böyle verandadan uzaklaşınca genç kadın onun bıraktığı tüfeğin kama kapağını açıp mermileri boşaltarak ceket cebine koydu.

Biraz sonra Gus verandaya geri döndü. Yüzü gene kırmızıydı ve ağzı açıktı. Dengesinin iyi olmadığını, yatmak zorunda kalacağını söyledi. Genç kadın ona yardım edip yatağa yatırdı ve üstünü örttü. Vakit geçiyor ve Pleistosen jeolojik döneminin denizinin tam kalbinde sıcaklık derecesi iyice düşüyordu.

Gus; Tanrı aşkına, polislerle gidip cankurtaranı da getirmelisin. Burnside'ı bütün gece orada bırakamazsın, dedi.

Eliyle cebindeki mermileri tutan ve Gus'ın başının yana doğru sarkışına bakan kadın onun gücünün şu anda sıfırlanmış olduğunu düşündü. Gidip doktoru yalnızca Burnside için değil, Gus için de getirmesi gerekiyordu.

Cenazeden sonra genç kadının ana babasıyla onların

evinde geçirdiği o çılgınlıkla dolu haftanın her günü Murray telefon etmişti. Oysa, alkol ve uyuşturucu ilaç alımıyla geçen o günlerde Kozinskilerden tek bir ses gelmemişti. Konyak ve ilaçlar Kate'in hıçkırıklarını azaltıyor; genç kadının uykuya dalış ve uyanışları çocuklarının hayali, bir de Kozinskilerin yanık evin yıkıntısı yanında, kilisede ve cenaze törenindeki azarlamalarının anısıyla dolu oluyordu. Kilisede yaşlı ve bitkin Bay Kozinski'yi yerine şirketinin iki yöneticisi yardım edip oturtmuştu. Genç kadın bunu görmüş ve her nasılsa adamın durumu onun sorumluluk duygusunu artırmıştı. Ve Paul ile annesi evlerinin yıkıntısında, mezarlıkta sürekli Kate'i kınayarak bağırmışlardı. Ama hepsi o kadardı. Ortada tartışma sürmüyordu. Kate ellerini havaya kaldırmış ama onlarla tartışmamıştı. Annesi onun bileklerine bastırmış ve; Hiç gereği yok şekerim, demişti.

Bunu yapmıştı çünkü yaşlı bayan Gaffney kızının ellerini havaya kaldırışının her zaman bir feveran nöbetinin başlangıcını oluşturduğunu biliyordu.

O hafta Murray her gün incelikle telefon ederken genç kadın şimdi de bilinen şeyin oluştuğuna inandırılmayı beklemişti. Belki herkes bundan böyle Kate'in kendi iyiliği için Kozinskilerin her Avustralya-Polonya kökenli yemek ziyafetine katılmasını ve yaşlı Bayan Kozinski'nin Polonyalı bir rahibin Frank dayının üç, dört katı daha değerli olduğunu söylemesini benimsemesine göz yumacaktı. O zaman herkesin kendisine: İşte sen busun, diyeceğine emindi. Şimdi korktun. Git, iyi bir eş ol!... Sonra Kate kalkıp gidecek ve kendisini öldürecekti. Buna yapacak gücü ve araçları vardı.

Oysa Murray hafta boyunca telefon etmeyi sürdürmüştü. Genç adam bunu yaparken kötü bir amacı yoktu. Normal, klasik Sheffield Shield takımı kriketçilerinin konuşmasıyla sesleniyor ve bu da Kate'i şaşırtıp kafasını karmakarışık ediyordu.

Bir kişiyle içtenlikle telefon görüşmelerini yapabile-

cek duruma gelmek üzere Murray daha uzun konuşmalara gereksinmekteydi. Ancak Kate için telefonda görüşmek bile bir eziyetti sanki. Murray bir seferinde; dışarı çıkıp birlikte bir kahve içmek ister misin, diye sormuştu.

Kızın annesi hemen ona dışarı çıkması gerektiğini söylemişti. Kozinskiler aramadıklarına göre, Gaffneyler ve hatta yüzünü kızdırıp telefon açmaya yeltenen Kate, de onları aramamalıydı. Genç kadının iyi ününe Kozinskilerin verdikleri zarar onarılmayacak kadar büyüktü.

Sonunda Murray ile birlikte Double Bay semtindeki Cosmopolitan kahvesinde oturan ve bilinci de pek fazla yerinde olmayan Kate ne olduğunu pek anlamadan Güney Afrikalı ve Doğu Avrupalı göçmenlere, onların iyi giyinmiş güzel yüzlü kadınlarına bakmaya başlamıştı. O kadınlar Avustralya doğumlular gibi içlerine kapanık değildi. Dünya sorunları hakkında uzun uzun konuşuyorlardı.

Ve Murray avukatlara özgü o konuşmasıyla dudaklarını ileri doğru uzatıp sevecenlikle gülümsemiş; kremadan küçük bir bıyığın oldu Kate, demişti.

Daha incitici konulardan kaçınmak için Kate aklında bir cümle planlamış ve ağzı (sanki bir başkasından ödünç alınmış gibi ihanet ederek) şu cümleyi etmişti:

— Karın eve döndü mü?

Genç adamın elmacık kemiklerinin üzerinde bir kızarma oluşmuştu.

— Hayır. Şu anda yeni arkadaşıyla birlikte olması beklenir. Birbirlerine çok düşkünler...

Kate, genç adamın olağandışı dudaklarına bakmıştı. Bu dudaklar para, ortaklık ve mal fiyatları, tahvil ve hisse senetleri hakkında bilgi vermek için yaratılmış gibiydiler. Ve şu anda bir kez daha ileri uzanıyorlardı:

— Kate. Karım ve ben geçen yıldan beri bir tatil yapmayı planlamıştık. Fiji adalarından birinde olacaktı bu tatil. Özel ve lüks tarifeli bir tatildi anlayacağın. Viti Le-

vu adasının güneyindeki bir otelde kalacaktık. Şimdi sana soruyorum. Özel bir odan olursa oraya benimle birlikte gider misin?

Genç kadın, Murray'a bakıp dikkatini onun yüzünde yoğunlaştırmak istemişti. Adamın oldukça rahatsız olduğu belliydi. Çünkü, bunlar belli ki ilaç içen ve başı dönen bir insanın bakışlarıydı.

— Orada tüm yapacağın güneşte oturmak ve belki de bir şeyler okumak olacak.

Kate ona bakıp kendisinin zehirlenmiş olduğunu anlamayacak kadar nasıl masum kalabildiğini merak etmişti.

Murray; Bir de benim velvellerimi dinleyeceksin, demişti.

-- Kahve içer misin?

-- Hayır. Diyorum ki, uçak biletleri ve oda ücreti zaten ödenmiş durumda.

Genç kadın bu söze ne yanıt vereceğini bilememişi.

— Eğer boşanma işlemlerini düşünüyorsan, Kate... Ama onlarda bir sorun çıkacağını tahmin etmiyorum. Şu anda kusursuz boşanma vardır diyemem. Herneyse, önce senin kocan başladı... Böyle konuştuğum için beni bağışla lütfen. Bayan Kirisky mi ya da adı her ne ise, o kadının işin içine karışmasından söz etmiyorum şimdi... diyen Murray öksürmeye başlamıştı..

-- Dinle. Böyle konuştuğum için beni bağışla. Bu koşullar altında...

— Bu koşullar altında... Düzülesi(!) koşullar altında... diyerek hafif sesle adamı yanıtlamıştı.

Gene de bu sözleri duyan diğer kahve içen kişiler dönüp onlara bakmıştı.

Murray; Eğer senin hareket tarzın utandırıcıysa ya da çoğu zaman böyle konuşuyorsan buna aldırmış etmem. Demek istiyorum ki, biraz yüksek sesle söylesen bile fark etmez, lanet olsun! Senin buna yerden göğe kadar hakkın var, demişti.

— Evet. Sarhoşum ve bazı ilaçların etkisi altındayım.

— Biliyorum. Tatilde daha az ilaç alıp daha az sarhoş olma ve de daha seyrek ilaç kullanma olasılığın var. Üstelik genelde tatilde olanların içki içmelerine izin verilir.

Genç kadın gülmeye başlamıştı. Ama gülüşünün denetim altında olduğunu biliyordu. Murray'ın sözleri bir öğretmeninkiler gibi duyulmuştu: *Genelde tatilde olanların içki içmelerine izin verilir.*

Kate sormuştu; eğer orada, yani adada Kraliçe'nin konseyi varsa ne olacak? Ya da federal bir yargıç veya başsavcı varsa?...

— Karım beni bırakıp gittiğinde iyi adım ve ünüm bir manevela gibi bana bir kaldıraç görevi yapmamıştı. Başsavcının cehenneme kadar yolu var!...

Genç kadın oturduğu yerden 'ayağa kalkıp sorularını sıralamıştı. Neden bunu yapacaksın, Murray? Neden bu lanet şeyi yapmak zorundasın, arkadaş? Beni seviyor musun yoksa?

Bu düşüncesi onu öyle gıdıklıyordu ki içinde yükselen kahkahaları tutamıyordu.

— Evet, sevdiğime inanıyorum, demişti genç adam.

Cosmopolitan'ın terasında herkes yüksek sesle konuşurken o anda Kate kendisinin herkesten yüksek sesle konuştuğunu fark etmişti.

— Ve çocuklarımız da olacak mı? Hay, Murray? Çocuklarımız olacak mı, arkadaş?

Genç kadın acımasızlaşmış ve adamı bozguna uğratmak istemişti. Gözlerini kendisinden başka taraflara kaçırmamasını istiyordu. Onun yerinden kalkıp koşarak gitmesini, sekreterleriyle garsoniyerde buluşmasını diliyordu. Oysa, genç adamın bakışları onun gözlerinde kalmıştı. Kate'in yükselen sesiyle; diğer kahve içenlerin dikkatlerinin üzerlerine çevrilmesiyle ve işte bu o kadın, öyle değil mi; demeleriyle Murray yanlış bir yöne yönelmeyecekti.

— Ben şu anda çocuk yapma konusuna kadar gitmiyorum. Bir seferinde tek şeyi düşünüyorum. Böylesine bile alışmak yeterince zor... Demişti genç adam.

Murray'ın üzerinde panik yaratamayınca Kate yenisinden yerine oturmuştu.

O anda ana babasının üzerinde tartışacakları bir konuyu daha açtığını düşünerek kendi kendisini afyonlar gibi olmuştu. Onlar, Murray'ın önerisine karşı sanki bu öneri kendilerine karşıtmış gibi kuşkuyla bakacaklardı.

Gerçekten daha o gece annesi, felaket günü yaptıklarını (yani, ellerini uzatıp Kate'i kollarına almasını) düşünerek, Murray'ın yabanıl bir adam olduğu kanısına varmıştı. Bunların boşanma anlaşmasını nasıl etkileyeceğini sorup duruyordu. Daha şimdiden yaşlı Bay Kozinski'nin kilise avukatını yumuşatıp boşanmaya iyi gözle bakmasını ve evliliğin dinsel açıdan karşılıklı rıza olmasa da iptalini karara bağlamasını sağlamaya çalıştığını biliyordu.

Her zaman Frank dayısının dediği gibi, bunlar şaka malzemesiydi. Kate, kilise avukatının bu iptalde kimin rızasını eksik bulacağını merak etmeye başlamıştı.

Annesine bir boşanma anlaşması yapmak istemediğini söyleyince; annesi, sırası gelince isteyeceksin diye onunla tartışmıştı. Sonunda Kate tavanlara bakarak annesinin aptallığını haykırmıştı. Kızlık adı O'Brien olan yaşlı Bayan Kate Gaffney, bir olayı tutkuyla yanlış yargılayanın tutarlı ve yüce bir örneğiydi.

Başkalarının da bu konuda yaptıkları konuşmaları duyan Kate, Frank dayısının Murray'ı görmeye gittiğini öğrenmişti. Pek saygın biri olmayan Rahip Frank, olayı kızkardeşine şöyle anlatmıştı:

— Murray terbiyeli, nazik ve yeterince iyi bir adam. Ama, ortada şöyle bir soru var: Sizler kızınızın yaşamının artığı karşılığı Kozinskilerin hayırlarını almasını ister miydiniz?

Yaşlı Bayan Kate Gaffney kendisine ne söylendiğini sezinleyip gözyaşları içinde haykırmıştı:

— Ama, kızım onlar için çocuklar doğurdu!...

Kate kendi bilet parasını ödemiş; bir sabah o ve Murray uçuş kemerleri bağlı olarak Sydney havaalanından yola çıkmışlardı. Adı en şaşırtıcı yanlışlıkta olan bir yere doğru gidiyorlardı. Pasifik Okyanusu (ya da Büyük Okyanus. Yazar burada okyanusun pasif anlamına gelen edilgin adının dünyanın o en yüce denizinin doğasına uymadığını üstü kapalı bir dille vurguluyor-Çev.). Uçağın ön kesiminde oturup çılgınca içki içmişlerdi. Murray genç kadının deliliklerine uymak için elinden geleni yapıyordu. İkisi de iyice sarhoş olmuşlardı. Uçak alana inince bir araba onları Nandi'den alıp Sigatoka'ya götürmüştü. Orada kendilerini amerikan barı olan deniz aracı bekliyordu. Masmavi bir denizin üzerinde yol alırlarken Kate teknenin kış tarafında oturmak için ısrar etmişti. Yol boyunca bluzunun omuzlarını indirip sanki yakıcı bir güneş altında değil de, insanı öpen güneş ışınlarıyla karşılaşmış gibi uzun süre öyle kalmıştı.

Söz verdiği gibi Murray ona özel bir oda ayırtmıştı. Ancak bu, basit bir oda değildi. Kendilerine ayrılanlar, hepsi nefis deniz manzarası gören, damı sazla kaplı, içinde klima donanımı bulunan, ayrı oturma ve yatak odaları olan küçük evlerdi. Birlikte oturma odasında oturup akşam yemeği öncesi ve sonrasında içki içmişlerdi. Çünkü gece zamanı gelince bardakilerin ve de Malenezyalı yüzü terli müzisyenlerin kendilerini incelemesine olanak tanımak istemiyorlardı. Oturma odasında ya da seviştikleri yatak odasındaiken tutkuluydular. Terleyerek birbirlerini cezalandırarak aldatıyorlardı. Aradıklarının bir şeyden kaçış mı ya da birbirlerini cezalandırış mı olduğunun tam ayırında değillerdi. Ama, bedenlerinde güneş yanıkları çiçek açmaya başlayınca cezalandırılmanın gündeme geldiği ortaya çıkmıştı.

Bir avukatın kendine güvenişiyle sonunda iş dava açma aşamasına geldiğinde, özellikle işe Kozinskiler karışırса diyerek Murray kendi küçük evi ile Kate'inki arasında sürekli gidip geliyordu. Örnek olarak genç kadına

kendi durumunu göstermişti. Her sabah genç adam yatağına koşup orada sanki gece tek başına erdemli bir adam yatmış gibi izler bırakıyordu.

Genç kadın yarı uyuşukluk durumu içindeyken bile Murray'ın bedeni çok adeleli bir adam olduğuna dikkat etmişti. Paul Kozinski'den bile daha çok gelişmiş kası vardı genç adamın bedeninde.

Murray olaydan ötürü kendisini kınamıştı. Oysa tüm uzmanlar tropikal bölgede hareketsiz geçirilen yarım günün bile üçüncü dereceden yanıklara neden olduğunu söylemişlerdi. Kate ise, öyle pek çok günü güneşin altında yatarak hareketsiz geçirmişti. Elini kaldırıp güneşi engeller gibi yukarıda tutuyor, denizden küçük bir set ile ayrılmış ufak bir göl olan lagünün kıyısında bir şey okumadan önündeki kitapla oturuyordu. Bir seferinde alüminyum bir botla lagüne açılmışlardı. Murray suya dalış yaparken genç kadın onu yarı çıplak olarak beklemişti. Genç adam suyun yüzeyine çıktığında Kate güneş çarpması olmuştu. Titriyordu. Belki de aldığı bol alkol tenindeki besleyici maddeleri ve güneş yağlarını kurutmuştu. Sonunda Sydneyli bir doktor bunu bilgece tavırlarla ona anlatmıştı.

Fijili kayıkçılar Kate'i küçük evine sedye üzerinde taşımışlardı. Güneş yanıklarıyla kavrulurken bir yandan da titremekten katılıyordu. Başlangıçta çektiği sızılara; sonunda ben de hastalandım, diyerek gönül borcu duymuş, sonra omuzlarındaki etler kabarıp kurumuş ve kara kabarcıklar halinde kalmışlardı. Daha sonra bu korkunç yara yerleri sanki Kate'in çocuklarına sunacağı değersiz bir jesti, basma-kalıp bir ikramı oluşturacaktı. Ama o günlerde genç kadın acınacak biçimde doyunluk duymuştu.

Suva'daki hastanede yatarken odasına girip çıkan Hintli doktorların, onun kendisine nasıl bir saçmalık yaptığını bakarak eğlendiklerini görmüştü.

Tatili bittiği halde Murray Kate'in yanında kalmıştı. Yolculuğa çıkacak kadar iyileştiğinde onun omuzlarını örtüp giydirmişlerdi. Genç adam bir sorun çıkarsa ona hangi hapı vereceğini ve uçakta içki içmemesi gerektiğini biliyordu.

Avustralya ölçülerine göre bu, kısa bir uçak yolculuğu idi. Genç kadın gene de pek çok ilaç ve afyon almıştı. Sydney havaalanında Gaffneyler kızlarını bir cankurttan arabasıyla beklemişlerdi.

Daha sonra Gaffney'ler Murray'ı pek fazla akıllarına getirmemişti. Çünkü, Frank dayı dul Bayan Kearney ile ciddi olarak ilgilenmeye başlamış ve herkes günlük yaşamına dalmıştı.

yirmi üç

BURNSIDE'in yaralanışıyla ilgili haberi ulaştırmak üzere Bourke kentine gitmek için acele ederken Kate bir yandan da Chiefley'i Gus'ın insafından bir an önce kurtarmaya çalışıyordu. Kırmızı toprakla kaplı yolda kamyonetle hızla ilerlerken aracın arkasında hafif kırmızı renkte bir toz bulutu oluşturmaktaydı. Sığır sürülerine karşı oluşturulmuş tel çitlerin yol üzerinde bulunan uzantılarındaki kapıları açıp kaparken bu işi huzursuz ama uzmanca tavırlarla yapıyordu. Son kapıyı geçene kadar çalılık alanda kilometrelerce yol aldı. Bir yandan da devlet dairelerinden ne kadar uzak kaldığını; poliste ve cankurtaran servisinde nasıl bir dille konuşacağını düşünüyordu.

Batı yönünde bir bulut şeridi, ufukta iyice alçalmış olan güneşin kızılığını örtmekteydi. Dünya şimdi de pek durağan bir ışık demetiyle sarılmıştı. Genç kadın hava iyice kararmadan gideceği yere varmak istiyor; saatte yüz kilometre hızla gidiyor ve yolda bulunan su arklarını geçerken arabasının lastikleri takırtılı sesler çıkarıyordu. Sonunda göğün gölgesi ön camın üzerine indi; direksiyonu tutan Kate'in elleri gölgelendi.

Ve o anda gerçek ama minik bir sürpriz oldu. Daha

şimdiden güvenlik ışıklarını yakmış mavi renkli, gövdesi parıldayan bir helikopter gökte görüldü. Helikopterin pilotu araba sürücüsünün fren yapacağından eminmiş gibi biraz ilerde yolun üzerine indi. Genç kadın zorunlu olarak yavaşladı ve yol boyunca çiftçilerin kuraklık zamanlarında bedavadan koyun sürülerini otlattığı sıradan bir otlığın hizasında kamyoneti durdurdu.

Helikopter, gök mavisi renkli güzel bir yumurtaya benziyordu. Yan tarafında siyah harflerle ve özenle O'Toole yazısı yazılmıştı.

Hemen helikopterin kapısı açıldı ve üzerine siyah renkli uçucu ceketini giyinmiş Frank dayı yere atladı. Üstte dönen pervanenin rüzgârından sakınmak üzere öne doğru eğilerek koşarken genç kadının kente doğru gidiş yolunu keser gibi davrandı.

Sydney kentinde ölen bazı inançlı kişilerin ruhunu yüce semaya göndermek üzere çeşitli işleri yapan ve elleri İsa'nın kutsamalarıyla sanki beyazlaşmış gibi olan cenaze levazımatçısı, Frank dayının arkadaşı O'Toole helikopteri kullanıyordu. O ve Frank dayı bu misyonerlerin ülkesi Avustralya'ya gelmeden önce birbirlerini tanımışlardı. Çünkü her ikisi de İrlanda'nın Limerick bölgesinden buraya gelmişti.

Kate her nasılsa dayısını yol üzerinde paraşütçülerin ceketleriyle görmekten şaşkınlığa düşmemişti. Eğer Burnside'nin haberleşme servisleri Bourke kentinin dışına kadar ağlarını germişse, bunu ve daha fazlasını saygın biri olmayan Rahip Frank da yapabilirdi.

Dayısı, Kate'in ta çocukluğundan beri yaptığı hareketi o iri elleriyle yineleyip; gel buraya şimdi, mesajını verdi.

Bu jesti aynı zamanda bir talimat gibiydi. Genç kadına motor gürültüsünden uzaklaşmasını bildiriyordu.

Kate kamyoneti dayısına doğru sürdü. Belki dayısı omuzuna dokunur ve kendisini koruması altına alırsa daha sevecen biri olur, diye düşünüyordu. Dayısının ağzı şimdi adını çağırır gibi açılıp kapanmaktaydı: Kate, Kate!..

Dayısının onu O'Toole'un aracına bindirmek istediği kuşku götürmezdi. Kate, pandomim yapar gibi davranışlarla sürdürmesi gereken bir işi olduğunu dayısına anlatmaya çalıştı. Adamın bunu anlayıp anlamadığını Tanrı bilirdi. Frank dayı başını sallıyordu.

Genç kadın arabayı durdurup yere atlayınca Frank dayısı ona sarıldı. Kulağının üzerini ıslatarak öptü ve o kulağa doğru gürledi:

— Bourke'a gidiyoruz, Kate. Adam kaçırmıyoruz, şekerim! Her şeyi anlatırım sana!

Kate geride kalan ömründe hiç bu kadar çok yükseklerde uçmaya gerek duymamıştı. Ama şimdi, helikoptere binmenin yerinde olup olmadığından emin değildi. Gene de tuhaf bir biçimde Frank dayısına başeğmekten memnundu. Kamyonete atlayıp onu yolun kenarındaki alçak bankete indirdi. Anahtarı yanına alıp yarı karanlıkta camları açık bıraktı. Daha sonra küçük katlanır bir merdivenin basamaklarına basarak helikopterin kabinine tırmandı. Orada oturan ve boynunda kat kat gıdıkları olan O'Toole, Frank dayının giydiğinden daha eski ve yamalı bir uçuş ceketini giyinmiş olarak bekliyordu. Ona göklerin şahini de derlerdi. Genç kadın her zaman onun bir helikoptere sahip olmasının nedenini merak etmişti.

Aslında O'Toole seyrek de olsa helikopterini ölülerin küllerini okyanusa serpmekte kullanıyordu. Ama şimdi katoliklerin ölülerinin yakılmasına kilise izin vermemekteydi. Külleri denize serpme olayı O'Toole'a helikopterin harcamalarını vergiden düşme olanağı sağlamıştı. İşte böylece sekiz yüz yıllık bir dinsel kural bile, O'Toole ile Frank dayının ellerinde kötüye kullanılır olmuştu.

Rahip Frank'ın başının Sydney başpiskoposu Fogarty ile derde girdiği günlerde, Frank dayı bugün olduğu gibi O'Toole'a başvurmuş ve tutukluyken bile, kefaletini belki de arkadaşına ödetmişti.

O'Toole'un gök mavisi renkli cenaze helikopteri, Darling nehrinin yanındaki futbol sahasının yukardan bir iniş yeri gibi görünen santra noktasına indi. Frank dayı daha soru sormaya başlamadan bağıriş ve jestlerle birtakım yerlere uğramaları gerektiğini öğrenmiş bulunuyordu. Oysa Rahip Frank'a kalsa, Kate'i uzun uzun sorgulayacak ve Jake Murchison'un mutfağı ile Frank Pellegrano'nun kantininin bol kepçe olanaklarıyla kendisini nasıl bu hale soktuğunu araştıracaktı.

Sonunda O'Toole helikopterin motorlarını durdurdu. Üstteki pervaneye giden güç devresini kapattığı halde pervane şimdi de dönüyordu. Şu anda helikopterin motor gürültüsü yalnızca soğutma devrelerinin vınlamasına indirgenmişti.

Ortaya çıkan sessizlikte Kate'in kendisi de suskunlaştı.

O'Toole ona döndü ve; Merhaba Kate, dedi.

Otuz yıllık meslek yaşamında hep yas tutan insanlara bakmanın alışkanlığıyla adam kaşlarını indirip Kate'e öyle bakmıştı.

— Tanrım! diyen Rahip Frank ekledi. Kate, sen biraz önce Burnside'ı orada bıraktığını söylemiştin, öyle değil mi?

Kente varışları bu denli gürültülü olmasına karşın, genel telefon bulmada başarısızlığa düştüler ve kent sokaklarına yürüyüp polisi ve cankurtaranı aramaya başladılar. O'Toole, Kate ile dayısını baş başa bırakmak için oyalanıp hep geriye kalıyordu. Gus, Chifley'i öldürmeden bir an önce geriye dönüp olay yerine varabilmek için Kate pek hızlı yürümekteydi. Rahip Frank her zaman spor yaptığından ve hücrelerinin berkitilmesi için ilaçlar kullandığından genç yeğenine ayak uydurabiliyordu. Adamın kalçaları geniş, ama adımları uzundu. Kesik kesik cümlelerle konuşuyordu:

— Kate... Biliyorum... Sen bizi... Ne denli... Cezalandırdığını bilmiyorsun... Sonunda anan baban... Myambagh'taki o hoş meyhaneciden... Bilgi aldılar. Ama oraya gitmeden önce... Başımıza neler geldi... Hayal bile edemezsin... Sana anlatayım da... Öğren... Bana inanmayacaksın... Tüm varlığıyla öyle... İnsanların var olduğuna... Hayır, hayır. Sorun çıkaran Burnside değil. Eğer sen o pislik yığınının öldürmüş olsan hepimiz sana arka çıkardık. Tanrım! Sydney halkının yarısı sana bir veda yemeği sunardı.

Frank dayı onu nasıl bulduğunu da Kate'e anlattı. Bu, *Meleklerin Toplantısının* giysisi beyaz cüppe sayesinde olmuştu.

Şu felaket yılı içinde daha önceki günlerde Rahip Frank piskoposluk bölgesinde bulunan her rahibe bir mektup yazıp içine de Kate'in bir resmini koymuştu.

— Çocuklar şimdi de beni seviyorlar Kate, dedi.

Bourke'taki genç rahip mektubu iki ay önce almış ve resimle birlikte mektubu bir mıknatısla buzdolabına iliş-tirmişti. İşler o güne kadar normal gitmiş ve pazar günü kilisenin mallarını sakladığı depoda buzdolabının kapa-ğında resmi bulunan kadınla karşılaşmıştı. Kadın ona zarar vermek ve cüppeyi çalmak niyetindeydi.

Şimdi de bir telefon kulübesi bulamadan polis karakoluna vardılar. Karakol binası on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir yapıydı. Kraliçe Viktorya dönemi mimarlık stiliyle yapılmıştı. Binanın köşe kornişlerinde aslan ve tek boynuzlu hayvan heykelleri vardı.

Frank dayı içeriye girmek istemeyip biraz duraksadı.

— Sana bir şey söylemem gerekiyor. Son zamanlarda bazı yeniyetmelerle deneyimler yaşadım, dedi.

— Biliyorum, diyen Kate ise sabırsızlaşıyor ve hemen içeri girmek istiyordu. Radyodan duydum, diye ekledi.

— Kate, senin yüzüne karşı ciddi olarak şunu söyle-

mek isterim: Ben, şimdiye kadar hiç kimseye rüşvet vermedim.

Frank dayısının başlıca gururlandığı şey, insanların ona karşı duydukları sevgi yüzünden iyilik yapmalarıydı.

— Elbette öyledir, diyen genç kadın başını sallayarak ivedi yanıtlamıştı. Çünkü hem dayısına inanıyor, hem de onun bu sözlerinin doğruluğundan emin olmasa bile, olayları hızlandırmak istiyordu.

Kutsal bir coşkuyla kefalet belgelerini cebinden çıkaran Rahip Frank sanki onları kutsar gibi bir hareket yaparak konuştu:

— Yeniyetme oğlanlarla dürüstçe oyun oynuyorum.

Daha sonra karakola girdiklerinde kilosu olasılıkla Burnside kadar ağır çeken kıdemli polis memuruna uzun süredir yeğenini aramakta olduğunu ve şimdi bulunduğunu söyledi.

Kate ise, dümdüz bir sesle özellikle gerçeklere sadık kalarak olayı polise anlattı. Bu arada öykü anlatma yeteneğini kesinlikle kullanmıyor, abartma ve süslü ifadelerle başvurmuyordu. Burnside yaralanmıştı. Olay Schulbergerlerin çiftliğinde yaşanmıştı. Hayır, büyük evde değil; hayır, ölü erkek kardeşin evinde de bir şey olmamıştı. Polisler bildiklerine göre, kendisi onları oraya götürebilirdi. Burnside'ı kim mi yaralamıştı? Adam düşmüş ve kendi kendisini yaralamıştı.

Onların arkalarından karakola varan O'Toole helikopterini polislerin emrine verebileceğini, ancak karanlıkta yolu bilmediğini ve harita koordinatlarını okumaktan iyi anlamadığını söyledi.

Sonra pek çok polis telsizlere sarıldı. Ve herkes birlikte Schulbergerlerin eski çiftliğine doğru yola koyuldu. Polis minübüsünü cankurtaran arabası izliyordu. Frank dayı kolunu yeğeninin omuzuna bastırmadan dolamıştı. Bir zamanla bu davranışı sevinçle karşılayan Kate şimdi de ses çıkarmıyordu. Bu onun değişmediğinin güçlü bir ka-

nıtıydı. Genç kadının çok değiştiğini düşünmesi hep kendini beğenmişliğindendi. O şimdi de, tam anlamıyla genç Bayan Kozinski olma rizikosunu atlatmış küçük Kate Gaffney idi. Felaketin onun kanında oluşturduğu değişim, çalılık bölgedeki değişimlerin oluşmasına direnmişti.

Eğer Burnside'in durumunun sorumluluğunu kendi üzerine alırsa kefaletle salıverilir; daha sonra Gus ve Chifley ile birlikte batı yönüne doğru, daha uzak bir bölgeye gidebilirlerdi. Ancak, daha da çok değişmek isterse daha katı davranmalı ve çok daha fazla yolculuk yapmalıydı. Ülkenin merkezi kesiminde onu değiştirecek bir fırtın vardı. (Yazar burada Avustralya kıtasının ortasındaki amansız çöl bölgesini kastediyor olmalı - Çev.) Genç kadın bu tür kuşklara sığınan tek kişi değildi. Gene de onun için bu bir kuşku değil, inançtı. Kate, kendisini saran düşlerin ufkunun ötesinde bunu algılamıştı.

Bu yüzden düşündüklerini yapmak zorundaydı. Yola çıkmalı, hafif hafif soluyarak dev ateşe doğru yaklaşmalıydı.

Frank dayısının kolu bu sırada, Kate'in omuzundaki yaralı deriyi rahatsız etmemek üzere özenle orada duruyordu. Rahip, ailenin diğer üyelerinin yapacağı şekilde genç kadının omuzuna bastırmamaktaydı.

Karşı taraftan bir kamyonetin geldiğini gördüler. Bu araç sanki onları durdurmak ister gibi selektör yapıyordu. Işığını azaltınca onun renginin tozlu kırmızı olduğunu gördüler. Gus'ın yengesinin arabasıydı bu. Polis aracının ışığında Gus'ın üzüntülü gözleri de görüldü. Yavaşlayan polis arabası ile cankurtaran aracı durdular. Herkes (sürücüler, Frank dayı, Kate, kıdemli polis ve öbür polis ile cankurtaran personeli) arabalardan çıktılar. Gus da kamyonetten inmiş onları kırmızı toprak kaplı yolun üzerinde bekliyordu. Kaşarık saçları rüzgârda uçuşmaktaydı. Genç adam onlara eliyle dönüp kendi aracını izlemelerini işaret etti. Kamyonetin arka kesiminde muşambanın altında inleyen bir insan kabarı-

tısı ile Chifley'in üstü örtüsüz, kaba postlu bedeni yatmaktaydı.

O anda yeğeni Kate'den vites değiştirir gibi madeni bir ses geldiğini Frank dayı daha sonra anlatmıştı.

Genç kadının soluğu kesilir gibi olmuştu. Onu ayağa kaldıracak ya da ayakta tutacak bir şey kalmadığına göre kendisini yerlere yuvarlayan şeylerin manyetik çekimine kendisini bırakmalıydı. Bir pancurun kapanışı gibi genç kadının görüşü kapanmıştı. Bir yıldızın soğuyup sönmesi gibi o da ayaklarının bedeninin altında hiçbir direnç göstermeden büküldüklerini duyumsadı. Bu bacakları şimdi onu içdenizin tabanına çekip yukarı çıkarmak istemiyorlardı.

Eski çiftlikte kalan Gus'ın yaptıkları şunlardı:

Gus önce geriye dönen Chifley'i akşam haberlerinin dışında tutmak üzere tüfekte vurmuştu. Daha sonra Menzies'i elde tutmanın yararsızlığını da düşünerek kuşu da vurmaya çalışmıştı. Ama kafası kangurununkinden küçük olan emu, boynunu hafifçe hareket ettirip mermiden kurtulmuştu. Daha sonra Menzies aynen Frank Pellegrino'nun film kahramanının bulunduğu arabayla yarış ettiği günkü gibi hızla koşup kaçmıştı. Sonunda Gus onu vurmaktan vazgeçmişti.

Daha sonra Burnside'i bir muşambaya sarıp ona su vermişti. Suyu içince yaralı adam bayılır gibi olmuştu. Gus, eski askerin evinde bulunan *Sydney Morning Herald* gazetesinin 1920 tarihli nüshaları ile eski eşyaları bir araya toplayıp kibrit çakmış ve evi ateşe vermişti.

Bunu neden yaptığını söylemek zordu. Elbette ki Kozinski'lerin belgelerinin genç kadın tarafından yırtılmış artıkları böylece yanmış olacaktı. Alevler yengesine bir çağrı çıkarmak için de yararlı olabilirdi. Ya da Chifley'in ölüsünü yakmak üzere odundan bir ateş yığınını oluşturabilirlerdi.

Onlara safça ihanet eden yenge çalılık alanda yükselen alevleri ve kara duman bulutunu görmüş ve panik içinde kalarak arabasını oraya doğru sürmüştü. Kadın, yangını Burnside'in çıkardığını sanmıştı.

Yangın yerine varınca Gus'ı parçalanmış burnu ve alevlerle ilgili olarak açıklama yapmaya zorlamıştı. Bu da onun ne denli saf olduğunu gösteriyordu: Şu anda da kayınbiraderinin ona vereceği her türlü bilgiyi hak ettiğini sanıyordu.

Bourke kenti ile Schulberger çiftliğinin arasındaki yolda arabalarla ilerlerken Gus, Kate'in yanına diz çökmüş (daha sonra Frank dayısı genç kadına Gus'ın arabasını bırakıp kendileriyle birlikte geldiğini anlatmıştı) ve genç kadını öpmüş, asık suratlı polislerin önünde hıçkırarak ve Kate'e zarar verecek hiçbir şeyi yapamayacağını söylemişti. Frank dayı bu tür şeyleri dikkatle izlerdi. Ancak, Gus'ı tehlikeli bir tip olarak görmemişti. O anda ruhu tehlikede olan asıl Kate'di. Genç kadın dilini yutmuş gibiydi. Rahip Frank bu tür işaretlerin anlamını bilmiyordu. Oysa kıdemli polis memur bu tür olaylarda pişmişti. Genç kadının birbirine iyice kenetlenmiş çenelerini çekip ağzını açmış ve Chifley'e küfür ederek lanetlediği dili çekip Kate'in ağzından çıkarmıştı.

Daha sonra karakola vardıklarında polis, Burnside'in kanının Chifley'in arka ayaklarında görüldüğünü saptadı.

Böylece, polis Gus'ı daha sonra da görmek isterken Kate'in orada bulunması gerekliliği ortadan kalkıyordu. Ancak Gus için de büyük bir suçlama yapılmamaktaydı: Ona ertesi sabah önce Jelly'i, sonra Wagga'dan çalınan hayvanları ve son olarak Chifley'i vuruş nedenini sordular. Sonra kentten ayrılmaması koşuluyla adamı özgür bıraktılar.

Ama Kate bunları göremedi. Çünkü, Frank dayısı onu

hemen O'Toole'un helikopterine atıp evine götürmüştü. Bunu yapmasa, insanı yıkıma uğratan bir medya takımı kendi özel uçak ya da helikopterleriyle genç kadını almayacaklardı. Onlar için Kate ne kadar güzel bir öykü oluşturunurdu! Kozinskilerden boşanmış ama şimdi de onların mirasçısı, bir felakette telef olan çocukların annesi, Myambagh kasabasındaki büyük selde öldüğü düşünülün, ünlü sinema yönetmeni Frank Pellegrino tarafından imdadına yetişilen ve son olarak kötü ünlü Burnside'in bir kanguru tarafından ağır şekilde yaralanmasına adı karışan genç bir kadındı o! Büyük manşetler ve ürkütücü kamera hileleriyle bu olay ne büyük heyecan yaratırdı! Medya üyeleri genç kadını Bourke kentinde yakalasalar onu artık içinde soluk alamayacağı şekilde suçlayabilirlerdi!

Kate gazetecilerle yalvarır gibi konuşacaktı:

— Ben, Burnside'i uyarmak istedim. Ama o benim mideme vurdu. Ben de...

— Üzgünüm, Bayan Kozinski filmimiz bitti... Aküler boşaldı... Işıklar kötü... Yukardan bir uçak geçiyor, sesiniz duyulmuyor... Bir kez daha anlatır mısınız?... Diyeceklerdi gazeteciler.

Eve doğru helikopterle uçarken saralı olmamasına karşın Kate çoğu kez sara vakalarında hastaya verilen ilaçlarla uyutulmuştu. Bu, ona artık ortamda solunacak hava kalmadığı inancından kurtarmak için yapılmıştı.

Böylece olaydan basın üyelerine kalan tek kişi Gus'tı. Genç adam hayvanlarını ve değerli arkadaşını yitirmiş olduğu için yas tutarak kendisine sorulan soruları yanıtlıyordu. Ancak gazetecilere göre, kendisiyle iyi röportajlar yapılacak bir kişiydi. Olayı izleyen hafta dürüstlüğü ona büyük destek kazandırırken Kate ağaçlıklar arasındaki özel bir sanatoryumda bol ilaçla uyutulmuş olarak Sydney'in heyecanlı basın ortamından uzakta tutuluyordu.

Genç kadını baygın oluşu sırasında Murray ziyaret et-

ti. Annesi ile babası ve kefalet süresiyle ruhunu iyileştirme dönemini yaşayan Frank dayısı da sık sık onu görmeye geldiler. Ancak bunlar arasında genç kadının dikkatini çeken tek kişi Rahip Frank oldu. Uyanık kaldığı kısa süre içinde Kate dayısının bir havayolu çantasını ona hediye gibi getirdiğini gördü. Adam çantayı duvarın yanına dayamıştı. Kate'in onu açık kafayla benimsemesini istiyordu.

Öyle biri olmak için hiç çaba harcamasa da Gus medya üyelerinin halk kahramanı dedikleri özelliklere sahipti. Öyküsünü gazetelere satmaya karşı çıktığında hemen fiyatını ikiye katlamışlardı.

Ayrıca adam kendisini hiç değişmeye uğratmaksızın birleştirici rolünü de oynuyordu. Bu arada gazetelerde Burnside'ı tanıtan, onun yarattığı korkuyu açıklayan ve Kozinski adlı Avustralyalı-Polonyalı aileyle ilintilerini gözler önüne seren boy boy yazılar çıkmaktaydı.

Gus'a duydukları sempatiyle Hayvanları Yabanılca Davranışlardan Koruma Derneği, Wagga'daki eğlence parkına baskın yapıp *Canlı Tablo* adı verilen gösteriyi yasaklatmışlardı. Radyolara ve gazetelere başvuran pek çok hayvansever, vergi ödeyenlerin paralarıyla Gus'ın mahkum edilmesine karşı çıktıklarını bildiriyordu.

Genç adamın şu ana dek sürdürdüğü yaşam ona Kartlarını-aç-ve-oyna pratikliğini kazandırmıştı. Onun tanıdığı Kate, Jack Murchison'un biftek pişirilen mutfağı ve bar tezgahının arkasındaki Kate idi. Onun Kate'i, Jelly'nin kız arkadaşı Kate idi. Hakkında bu denli şaşırtıcı şeyler yazılan ve söylenen genç kadın değildi: Sözleşti, Mirasçı (bu, Gus'ın yalnızca bazı özel kitaplarda rastladığı eski moda bir sözcüktü), Kozinski İnşaatları, Kaliforniya'daki iki tarafı ağaçlıklı perakendeci müşteri çarşıları, Kuzey'deki plajın trajedisi, *Vistula* yatındaki olaylar, vb....

Genç adamın varlığı yarı bilinçli durumdaki Kate'e öyle büyük üzüntü veriyordu ki, sonunda yaşlı Bayan Kate Gaffney onun buna neden olmamasını söylemek zorunda kaldı.

Ayrıca Gus bu olayda seçimini yaptığının da farkındaydı kuşkusuz. Kate'in soluğunun ve neşesinin nereden geldiği düşüncesini dikkate almaktansa, Chifley'i polislerin elinden kurtarmıştı. Gerçek bir 'aşığın beklemeyi, çılgın sevgilisinin özellikle havaya ve tarihte bir zamanlar insanın akciğerinin yararsız kaldığına ilişkin delice düşüncelerine karşı, incelikle davranmayı benimsemesi gerektiğini biliyordu. Gene de Chifley'i vurmuştu.

Kate şu anda bir sanatoryumun yatağında temizleniyor ve uyuşturuluyordu. Genç kadın ölü olduğunu biliyor ancak pusulasının ibresini o yöne ayarlayacak kadar uzun süre kesinlikle uyanık kalamıyordu. Ancak, herhangi bir gözlemci onun soluk almayla ilgili düşüncelerinin çılgınca nitelikte olduğunu ve genç kadının yaşamını sürdüreceğini söyleyebilirdi.

Şu anda Kate uyandığında odasında hep aynı kişiyi görmeye eğilimliydi. Bu kişi kesinlikle anası ya da babası değildi. Murray da olamazdı çünkü genç adam Kate'in omuzlarındaki yaralardan sorumlu tutuluyordu. Kate'in odasında görmek istediği bu kişi Rahip Frank'tı. Belli ki öbür yakınları gittiğinde odada geriye hep dayısı kalıyordu. Rahip Frank, odada duvara dayadığı çantanın işini görmesini beklemekteydi.

Frank dayısı her zaman yeğeniyle konuşuyordu. Genç kadının akli tam olarak başında bulunmasa da, Rahip Frank ısrarla onunla konuşmasını sürdürmekteydi. Kate bazen ne söylediğini bilmeden dayısını yanıtlıyor, dili söylemekte olduğu kimi sözcüklerle peltekleşiyordu. Bilinçli ya da bilinçsiz hangi aşamada olursa olsun genç

kadın söylediklerinin farkında değildi. Oysa, her nasılsa dayısının ne söylediğini biliyordu.

Rahip Frank'ın ona söyledikleri şimdi de kimseye rüşvet vermediğine ilişkindi. Bazen genç kadına burada, bir ağaçlarının arasındaki özel bir sanatoryumda yattığını söylüyordu. Sanatoryum, bir koruluğun ortasındaydı.

Kate ne zaman uyansa, uzun süre soluksuz kalmış ve ancak şimdi soluk almış gibi şaşırmaktaydı. Suratını ekşitiyor ve sanki yaşamakta olan sıradan bir hayvanmış gibi hoşnutsuzluğunu çevresine yayıyordu.

Derisi değişmişti adeta. Bu gün, bir bardak suya batırıldığı kâğıt mendille derisini sildi ve kâğıtta güzelleştirici maddelerin izini gördü. Bu makyajı ona yanlış yönde ilerleyen annesi yapmıştı.

Ziyaretine gelecek yaşlı Bayan Kozinski'yi selamlamak üzere uzun süre uyanık kaldı.

— Bana makyaj yapmanı istemiyorum anne, dedi.

— Yalnızca seni biraz rahatlatmak içindi.

— Hayır, kesinlikle makyaj istemiyorum.

Ama sonra genç kadın tartışma üzerindeki kontrolünü yitirdi ve uykuya daldı.

Bir seferinde uyandığında Bayan Kearney'in gülümseyerek kendisine baktığını gördü. Evet, diyerek düşündü; bu, bazı bakımlardan güzel ve açıkelli bir kadın. Ve de dayısı Rahip Frank tarafından sevilen bir insan.

Elbette ki, Kate aç olarak uyanmaktan pişmanlık duyuyordu. Şu anda yemek istemek yerine örneğin Gus'ın nerede olduğunu sorabilirdi.

Sonunda bu soruyu sorduğunda dayısı sanki onu Gus'a karşı duyduğu saygıdan yoksun bırakmak ister gibi yanıtladı:

— Dün akşam gene televizyondaydı...

— Sen de televizyona çıkacaksın, dayı.

— Evet, şekerim. Ama bu isteklerime aykırı olacak ve orada ölü gibi kalacağım.

Genç kadın dayısına Murray'ı ve Gus'ı görmek istediğini söyledi.

— Her iki genci de aynı anda mı görmek istersin, diye soran Rahip Frank onun kafasını karıştırmak ister gibi konuştu.

Böylece elinde çiçek getiren Gus, ilk olarak Kate'i ziyaret etti:

Genç adam bu görüşmenin birtakım sahnelerle dolu geçeceğinden endişeliydi. Olabildiğince erken kendisinin Kate için uygun biri olmadığını bilişini göstermek istiyordu. Bunu hiçbir hınç duymadan kabullenmişti.

— Yakında evime döneceğim Kate, dedi.

— Burada bulunmanı gerektiren hiçbir şey kalmadı, öyle değil mi, diye soran genç kadın da gerçeği kabulleniyordu.

— Eh, şu anda dul bir kadınla çıkmaya başladım. O... hayvanları özgürleştirmeye çalışan kişilerden biri. Ama, çılgın olanlarından değil.

Genç adam çılgınca güldü ve Kate'in bileğine dokundu.

Birlikte birer fincan çay içerlerken Gus incelikle onunla konuştu. Kate çevresinde genç adama verebileceği bir şeyi arandı. Ortada yalnızca babasının getirdiği ve kızının dikkatini üzerinde yoğunlaştırabileceğini sandığı iki roman vardı. Ancak Kate'in onları okuması şimdilik olanaksızdı.

— Şunları alır mısın Gus, dedi.

Genç adam incelikle bu isteğe karşı çıktı. Ama sonunda kitapları alacak ve Darling nehri boyunca onları içdenizin tabanına kadar elinde saygıyla tutarak götürecekti.

Elveda için Gus genç kadını öpmeden önce, Kate onun son kez çok heceleri olan bazı sözcükleri söyleyişini duydu:

— Biz orada nasıl da uzun uzun tökezler gibi yürümüştük, değil mi Kate?

Daha sonra Murray'ın Kate'i ziyareti yaşandı. Genç adam, Kate'in ilk kez o günün hangi gün olduğunu sezinlediği bir zamanda geldi. Genç kadın günlerden cumartesi olduğunu biliyordu. Cumartesi atyarışları yapıları ama Frank dayının yarışlara gitmesi yasaklanmıştı. Rahip de her zamanki gibi yeğeninin yanında oyalanıyordu. Genç kadın, ona uyarır gibi bakabilmesine şaşırmıştı.

Rahip odadan çıktıktan sonra Murray onun alnını yaşı ve incelikle öptü.

— Annem bana makyaj yapmış mı, Murray?

— Oh Kate, neleri de merak ediyorsun sen. Omuzların nasıl? Yanıkların ne alemdeler?

— Bilmiyorum. Onlarla ilgili değilim.

Murray bu sözü şaka olarak benimsemişti.

— Bir, iki saat süreyle. Sel devam ederken... dedi.

— Biliyorum, biliyorum, diye yanıtladı Kate.

Murray onun elini tuttu ve bundan büyük keyif aldı. Oysa genç kadın kendisini küçülmüş gibi algılıyordu. Eli, odada herhangi bir yerde duran biblo olabilirdi. Murray bu hareketini zevk düşkünü biri gibi kutsamıştı.

— Kate, diyerek söze başladı: Seninle şu anda konuşma şansını elde ettiğim için öyle memnunum ki. Şimdi bir arkadaş gibi konuşacağım. Annen ve baban, Kozinskilere karşı belli bir para sınırına kadar dava açılması görüşündeler. Anlaşmanın yirmi milyonu aşmasını istediklerini bana söylediler. Bu pek açgözlüce bir istek değil. Kötü davranışları nedeniyle Paul'un bu parayı ödediğini görmek istiyorlar. Benim görüşüme göre, sen bu düşünceye inanmamalısın. Mahkeme celselerinde sana çok acı verecek sözler edilebilir. Ünlü atasözünü bilirsin: Köpekle yatarsan pire kaparsın. Bana göre sen, Kozinskiler-

le hemen bir anlaşma yapıp ödenecek tutarı ve ödeme taksitlerini tarihlere sıkı sıkıya bağlamalısın. Çünkü, eğer mahkeme açılırsa, bitene kadar Kozinskilerin servetlerinden geriye hiçbir şey kalmayabilir. İnşaat sektöründe açılan bir soruşturma ile başları dertte. Baba oğul pek karışık işlere batmış durumdalar. Akılcı, sağduyulu ve kendine saygılı bir davranış olarak sen hemen onlarla bir anlaşma yapıp kendini garantiye almalısın.

Kate her nasılsa bu sıkı para öğütleri ve ahlaki kendini beğenmişlik karışımı olan sözlerden sıkılmıştı. Ancak şu anda kabarmış saçlarına Murray'ın hafif hafif vurmalarına izin veriyordu.

— Ne olursa olsun, seninle evleneceğim, Kate. Sana olanların hiçbirini korkutamaz beni.

— Bu bir övünç nedeni, diyen Kate uykuya dalıverdi.

Öğleden sonra uyandığında Murray gitmişti. Ama Frank dayı yatağın sol yanındaki iskemlede oturuyordu. Kucağındaki küçük radyodan atyarışlarını dinlemekteydi. Radyonun sesi kısıktı. Avustralya aksanlı erkek, yarış spikerlerinin o tuhaf genizden gelen ses tonuyla yarış bitiren atların sırasını sayıyordu. Şu günlerde Rahip Frank'ın yarışlarda bahis oynaması yasaktı.

Frank dayısı onun uyandığını gördü ve böyle bir tutkusuyla yakalandığı için biraz utandı. Radyonun sesini tümüyle kesti ama kapamadı. Sonra şöyle konuştu:

— Üç yaşında bir at var. Adı, Diamontina. Sana söyleyeyim. O harika atlardan biri olacak. İlkbahar mevsiminde yarışlara sokmak üzere onu hazırlıyorlar. Gelecek Melbourne kupası için, Kate. O atı durdurabilmeleri için arkasına bir kamyon bağlamaları gerekir. Çok güzel bir hayvan. Eğer ben yapamazsam, sen benim adıma onun üzerine oyna, Kate.

Adam gülüyordu ama söylediklerinin komiklikle hiçbir ilintisi yokmuş gibi gözlerini kısmaktaydı. Yeniden

bir araya geldikleri günden beri sanki her gün Kate'i ölçüp biçerek tartar gibiydi.

Sonunda beklediği sonuca varmış gibi ayağa kalktı ve havayolu çantasını dayadığı duvara doğru yürüdü. Çantanın fermuarını açıp ortaya bir şişe çıkardı. Bu, dolu bir votka şişesiydi ve Kate'de korku uyandırmıştı. Ah, diyerek düşündü. Dayım benim şişemi içerek boşalttı ya da onu yitirdi veya kırdı. Onun yerine bir başka şişeyi vermek istiyor.

Oysa dayısının elinde tuttuğu onun evinden kurtarılan şişeydi. Genç kadın onu etiketindeki unutulmaz yırtıktan tanımıştı.

— Bunu evimde sakladım. Rica ettiğin gibi, çok sadık bir şekilde sakladım, Kate.

Ricanın anısı bir an için adamı tıkayıp konuşmasını engeller gibi olmuştu. Ama yutkunup konuşmasını sürdürdü:

— Bir gece onu dolabımdan çıkardım. Bir tür nostalgik nedenlerle oldu bu. Gözümü yaklaştırıp şişenin içine dikkatle baktım. Sıvının hafif sarı rengi votkaninkine uymuyordu. Ben, bütün meyhanecilerle dostum. Onlar bana söylerler. Poliste de bir arkadaşım vardı. O kimyagerdi...

İnsanları yatıştırıp ikna etmesini bilen bu adam Frank dayısının bir başka müşterisi daha; ya da belki O'Brien-Kearney ortaklığının bir müşterisiydi.

— O adam diyor ki, bu votkada Vallergan denilen insanı vuran eriyikten bir miktar varmış. Bundan bir-iki normal yudum içersen Kate, on dakika içinde uykuya dalar ve on saat kesintisiz uyuyacakmışsın. Söylediklerime mim koy. Bu şişedeki içkinin zehirli olduğunu söylemek bir tuhaflık olur, Kate. Ancak onun iyileştirici özelliklerinin bulunduğunu söylemek çok daha olası.

Duyduğu bu sözlerle Kate'in yarı ölü durumdaki merak bezeleri tuhaf bir kimyasal yaşama geçmiş gibiydiler. Bu, tuhaf şekilde acılı ve tatlı bir canlanmaydı.

— Bunları kim söyledi, diye dayısına sordu. İnanılmazı çok güç bir şeydi bu.

Frank dayısı başını salladı. Sanki bildiklerinden korkar gibiydi.

— Kim olduğu sorusuna yanıt vermeden bile sana bunları söylemek yeterince zordu, Kate. Ama, sana söylediklerim bir şey ifade ettiler, öyle değil mi? Sen şimdi kınamalardan özgürsün. Senin kocanın kendisini çok dağıtmış olduğuna ilişkin öyküler var, Kate. Üç yıldan beri o kadınla birlikteymiş. Ve o kadının kocana verdiği şey, Paul'de birtakım delilikler oluşturunmuş. Kocan, Güney Kaliforniya'daki bütün o yayaların dolaştığı ağaçlıklı perakendeci mağazalarının bulunduğu çarşılarla para yatırmış ve burada kendine güvence olarak yüksek fiyatlarla taşınmaz mallar almış. Sen *ağır biçimde donanmış* deyişini bilirsin. Şu anda kocanın nakit para sorunu var. Bu, görüntünün gerisindeki durum, Kate. Şimdi sana şunu söyleyeceğim. Henüz tamamlanmamış iki Kozinski inşaatları girişiminde birden yangın çıktı. Sen buralardan uzakta idin o zaman. Bizim de yaşadığımız sorunlar arasında...

Rahip Frank votka şişesini radyo ile birlikte komodinin üzerine koydu. Bugünlük atyarışlarını unutmuştu. Belki bir yerde sadık hizmetçileri onun ve Bayan Kearney'in adına bahis oynuyorlardı. Evet, Kate dayısında bir boşluğun varlığını algıladı. Rahip sanki kapanmış gibiydi. Kendi kendine, ama dinle Kate, dedi genç kadın. Soruya geri gel. Şu anda söz konusu olan Rahip Frank'ın işlem düzeyi değil.

— Anımsıyor musun, diye sordu Frank dayısı. Ve ekledi: O gece kocan sana nasıl bağırırmıştı: *Neden burada değildin?* Şöyle demişti aslında: *Araban buradaydı. Sen neden burada değildin?* Herkes onu pek kötü zaman geçirdiği için bağışlamıştı, Kate. Ancak şimdi bir aygıt var, Kate. Patlamaya hazır, eğer sen ister ve elektrik kutularını koyarsan. Pahalı, devre kırıcılarını aşan bir şey bu.

Elektrik arkı yapmaya neden oluyor. Lanet olası nasıl bir parlamayı meydana getiriyor bir bilsen.

İçtiği ilaçlar artık Kate'in kafasını karıştırmıyordu. Buradaki mantığı anlamıştı. Ona yakın bir duyumu olduğundan, bazı bakımlardan olayı anlayabilmesinin nedeni açık seçikti.

— O adamın, yani kocanın çıkarına olan tek şey, senin hiç acı çekmeden aradan çekilmendi.

— Aaaah! dedi genç kadın. Şimdi kendisine gerekenden daha çok havayı içine çekmişti. Ancak, tüm beden işlemlerinde yeni ve korkunç derecede kendine güvenme durumu vardı. Chifley ona soluğunun güvenini, Frank dayısı da nefretin güvenini ve doğal kimyasını vermişti.

Şimdi rahibin elleri havadaydı. Ateşli bir vaazı verir gibiydi:

— Senin kocan şimdi cehennemnin dibinde, Kate. Halefin olan kadının kollarının arasında. Ancak o kadın iki nedenle pek mutsuz: Paul çok içiyor ve başarısız kalma korkusu içinde. Kadın şeytanın biri değil. Hoş, öyle birisi olsa daha iyi olurdu ya. Ve de o kadın işinde zarar etmesi dışında Paul'un neden bu denli mutsuz olduğunu anlayamıyor. Çocuklarının kaybı yüzünden tuttuğu yas nedeniyle Paul'e hayran olduğunu arkadaşlarına anlatıyor. Ama, bunun normalden daha yoğun bir yas oluşundan yakınıyor. Bunda yanlış bir yön bulunduğunu biliyor. Şimdi sen de bunu öğrendin. Bütün bu yasları eski kocana bırakabiliriz, Kate. Onun ölüsünü ve cehenneme gidişini rahatça gözleyebiliriz.

Genç kadın o anda kendisini yarı yarıya yataktan kalkar durumda buldu. Bir ayağı uzanmış yeri arıyordu.

— Ben, o votkaya ilişkin kimyasal raporu görmek istiyorum, dedi. Frank dayısının arkadaşı tarafından hazırlanışı nedeniyle rapordan kuşkulandı. Rapora değil, onun resmi olmayışına takılıyordu. Raporu basılmış kâğıtta resmi yazılı olarak görmeyi isterdi.

— Ben, doğru dürüst bir analizin yapılmasını istiyorum, dedi.

— Tamam. Öyleyse şişeyi ticari bir laboratuvara göndereceğiz.

Genç kadın homurdandı ve başını salladı. Bu durum onun için yeni bir şeyin ağırlığıydı. Şimdi acı çekse de bu ağırlığı yerli yerine koymalıydı. O günlerde söylenilenin tersine, kendisi çocuklarını ateşe atmamıştı. *Neden orada değildin?* sorusu şimdi tersine çevrilmişti. O, çocuklarını atmamıştı. Çocukları ondan kapılmıştı. Böyle alışık olmadığı bir tartışma genç kadını oturduğu yerde dikilmesine, gevezelik etmesine ve gözlerini kapamasına neden oluyordu. Kafatasında oluşan baskıları algılayabilirdi. Ancak şimdi, bu onun yitirmek üzere ayaklandığı kutsanmış havasının ağırlığı değil, kocasını lanetlemesinin ağırlığıydı.

Yaşadığı kayıplar ve aldığı ilaçlar genç kadını dışından tırnağına kadar öylesine kurutmuştu ki, Rahip Frank onun ne dediğini anlayamaz olmuştu. Bu yüzden adam odadan dışarı çıkıp çay getirmeye gitti. Sonunda Kate'in şunu sorduğu anlaşıldı: Bunu, Paul için kim yaptı?

Votkanın içine ilaç katılmasını değil (buna Rahip Frank dayanabilirdi) ama genç kadın elektrik arkı oluşturan aygıtı yerine kim koydu diye soruyordu.

Soruyor ama Kate yanıtı da biliyordu: Burnside. Genç kadın sanki tüm yaşamı öyle geçmiş gibi şimdiden öç almalara alışmıştı. Bütün bunları öğrendiği gün Burnside'in da acı çekmesini istedi. Chifley'in kaba adama gerçekten sıkı vurmuş olmasını, onun bağırsaklarını içdenizin tabanına dökmüş olmasını diledi.

Çayı içerken sanki genç kadının dili çözülmüştü. Söyledikleri açık seçik anlaşılıyordu.

— Onlar pazar günü de açık mı, diye sordu.

— Onlar dediğin de kim?

Rahip şimdi de sesi hafif açık radyoyu dinler gibiydi.

Atlar şu anda son engele yaklaşıyor olmalıydılar. rahi-
bin tüm dikkati radyodaydı.

— Onlar dediğim kimya laboratuvarları. Kimya labo-
ratuvarları!... diyerek üst üste söylendi Kate.

Genç kadın bu sözcükleri, özellikle l ve b harflerinin
üzerine bastırarak söylüyordu.

— Eh, bu da bir fikir, diyen Frank dayısı Kate'in söy-
lediğini kabul eder gibi yanıtladı. Şimdi dikkatini radyo-
dan yeğenine çevirmişti. Bu olasılığı araştıracağını söy-
ledi.

— Benimle alay etme dayı, dedi Kate.

— Hayır, hayır alay etmiyorum. Kontrol edeceğim.

Kate, olayda Burnside'in sorumluluğunun ne olduğu-
nu anlayamadan duyduğu haberlerle biraz yatışmıştı.
Burnside'in yalnızca bastonla dolaşması değil, tüm tehdit
ve kötü davranışlarını geriye çekmesi ve şimdi tarafsız
kalması çok iyiydi. Ancak, genç kadın bu son haberin
inanılır olup olmadığını ya da onu Frank dayısının ken-
disini şımartmak için uydurup uydurmadığını bilmiyor-
du. Ancak imzalı belgeleri iki kez yitirmiş olmasının
Burnside'a işkence gibi geldiğini düşünüyor, bundan
kendisine hoş bir doygunluk payı çıkarıyordu.

Her şeyin ötesinde adamın bastonla dolaşması durumu
vardı. Bunu Murray da doğrulamıştı. Zorlama gücü kalma-
yan bir zorlayıcı... Genç kadın, şişedeki votkanın analiz
edilmesini ve kimyasal raporunun hazırlanmasını bekler-
ken bu haberi kendisine tatlı bir şeymiş gibi saklıyordu.

Ayrıca, Paul Kozinski'nin de tam olarak cezalandırıl-
ması gerektiğini biliyor, sonuçlar gelene kadar bekleme-
si ve sonra olaya el atması gerekeceğini düşünüyordu.

Votkanın raporu beklenirken Murray bir günlüğüne
izin alıp Kate'i sanatoryumdan çıkararak Pittwater neh-
rinin bir kolu olan McCarr ırmağında geziye götürdü. Bu
ırmak, *Vistula* yatının da zaman zaman geçtiği bir su yo-

luydu. Ancak bugün Murray genç kadını bir arkadaşının teknesi olan pek gösterişsiz bir motorla geziye çıkarıyordu. Boyu on metre kadar olan teknenin yönetimi pek kolaydı. Murray teknenin içinde bulunan motoru yalnızca tekneyi demir yerinden çıkarmak için kullanmış, sonra motoru durdurup baş tarafındaki flok yelkenini kullanmaya başlamıştı. Kış taraftan esen hafif rüzgârda teknenin hiç ses çıkarmadan ilerleyişi ne kadar güzel, diye düşündü Kate. Bu ne hoş bir gidişti. Kendisi çenesini güneşe doğru kaldırdığında Murray'ın ne kadar keyiflendiğini gördü. Sanki genç adam bir zamanlar onun tüm benliğiyle insanı kavuran bu yıldıza karşı bedenini korkusuzca açtığını, şimdi ise daha çekingen davrandığını düşünmüş gibiydi. Genç kadın Frank dayısının getirdiği haberlerle sanki hak kazanmış gibi saçlarını şampuanlamış ve yüzüne hafifçe makyaj yapmıştı.

Bu şekilde Murray dümeninin yekesini tutarak oturuyor ve kendisini zafer kazanmış gibi algılıyordu. Şu anda gazetecilerin Kate'in yeni bir resmini elde etmek için nasıl can attıklarını biliyor ve bundan rahatsız oluyordu. Gazete yöneticileri Kate'in eski resimlerini kullanmaktan bıkmışlardı. Murray burada genç kadının kameralardan uzak bulunuşundan pek memnundu. Ve genç adam, şu anda dürüstlikle ve yaşadığı aşkla parıldar gibiydi.

Kimyasal analizin sonuçlarına göre Kate durumunu bir düzene sokacaktı. Şimdi, bu Murray iyi, diyor ve geçici olarak halinden memnun oluyordu. Bu sularda bir zamanlar çocuklarıyla piknik yapmıştı. Gene burada kocası ve Burnside, şirketin kiraladığı o türden kızlarla konuklarını ağırlamışlardı. Bunları düşünmek genç kadını üzüp başını döndürüyordu.

Murray'ın evinde Paul Kozinski'ye ilişkin haberlerin yer aldığı bir gazete kesikleri koleksiyonu vardı. Genç adam her gazete kesiğini, Polonya soğanının bedavadan kaynayan ve yerlere dökülen kabukları olarak düşünmekteydi.

Bu koleksiyonun en parlak parçası, Queensland bölgesinde eski bir hükümet üyesinin yapılan bir devlet soruşturmasında Kozinski Taşınmaz Mallar Geliştirme Şirketine ilişkin alışveriş merkezine ulaşan yol üzerindeki bir köprü'nün bir an önce yapılması için şirketten 250.000 dolarlık rüşveti aldığını itiraf eden sözlerinin yer aldığı yazıydı. O köprü yapıldığında Kozinskiler henüz çarşı inşaatını tamamlamamıştı. Ama ailenin çok dikkatli bir planlamacı oldukları ortaya çıkıyordu.

Yeni Güney Galler bölgesindeki inşaat şirketi ve işçi sendikalarının utanmaz yöneticileri daha şimdiden *Vis-tula* yatında kendilerine Paul Kozinski tarafından birtakım kızların ikram edildiğini ve Tweed Head'deki bir yat limanı inşaatındaki otel inşaatının kendilerine ihale edilmesi için ellerine o partinin hediyesi olarak yüklü tutarda paranın rüşvet olarak verildiğini de itiraf etmiş buluyorlardı.

Bu itiraflar, çeşitli iş aşamalarında ve İnşaat Endüstrisi Komisyonu'nun ısrarlı sorgulamalarında yapılmıştı. Murray da bu işle yakından ilgileniyordu. Çünkü, belki de Kate'in bir tanığa gereksinimi olacaktı. Genç adam gerekirse Kate için elinden geleni seve seve yapacaktı.

Bunların da ötesinde, ortalıkta bazı parasal haberler dolaşıyordu. Baba oğul Kozinskiler, aile borçlarının ödenmesini bir takvime bağlamak üzere bankerlerle toplantılar yapmaya başlamıştı. Bu tür toplantıların özellikle basın üyeleri kapıda beklerken yakışık almayacağını Murray Kate'e açıklıyordu.

Baba oğul birlikte yaptıkları bazı işlemlerle kendilerini küçültücü duruma girmişlerdi. Bayan Kozinski şu anda Sydney'de başı beladaki kişilerin yalnızca Yahudi'ler olmadığını sağda solda anlatmaktaydı. Hristiyanların acımasızlığı ve ruhları sürgit mesafeli tutuşu, onun kocasını ve oğlunu belalı bir dönemin eşiğine getirmişti.

Murray ile Kate bindikleri motorla diğer teknelerin de demirlediği Jerusalem koyuna geldiler. Burada genellikle yattaki kişiler teknelerin kış tarafında oturuyor, öğle yemeği yiyip şarap içiyorlardı. Döküntü kayalıklarının yakınında bir kadının şakır gibi koyverdiği kahkahalar duyuldu.

— Bize içki yok. Fiji'de çok içmiş olsak da burada içmeyeceğiz, öyle değil mi, diye soran Murray ekledi: Çıkmadan önce hastane personeli beni uyardı. İlaçlarla birlikte içki içmek pek iyi olmaz, dediler.

Bu sular da, Murray bilmeseyse bile, *Vistula* yatının gezdiği yerlerdi. O gün suda yüzerken Siobhan şu çalılıklara bakıp, Adamlar nereye gidiyorlar, anne demişti.

Murray öğle yemeği için tavukları bölüp tabaklara dağıtmak için teknenin mutfağına indi. Kozinskilerin teknesinde bu işleri hep Kate yapardı. Ancak Murray bu arada mutfağın kapısından bakıp genç kadını göz altında tutuyordu.

— Sana bir şey söylemeliyim, Kate. Bizim yapacağımız bir şey yok. Ancak, Burnside denilen o adam Gus Schulberger'e karşı yasal bir girişimde bulunmuş. Hayvanlarına özen göstermediği için kendisinin saldırıya uğradığını bildirmiş. Şikayetine temel olarak da, ta on dokuzuncu yüzyıldan kalan yasaları almış.

Genç kadın bu haberle çarpılmış gibi bakınca, Murray hemen onun yanına çıkıp şöyle konuştu:

— Hiçbir mahkeme bu konuda Gus için bir yargılama yapmaz. Ciddi olarak söylüyorum...

Ancak bu konuda mahkemeye başvurulmuş olması bile tiksindiriciydi.

— Sen bana, Kozinskilerle hemen bir anlaşma yapmamı söylemiştin, dedi Kate.

— Eh; o kişisel bir tavsiye idi. Gene de profesyonel yönden kötü bir öğüt değildi. Onların ellerinde bir şey varken, sen ne alabilirsen al. Onların kâğıtlarını al ve sonra hepsini kafandan sil...

Oysa Murray, Kozinskilerin kötü niyetini ve Paul'ün ne denli unutulamaz birisi olduğunu bilmiyordu.

— Onlarla ilgili anlaşma belgelerini ben kendim hazırlamak istiyorum. Bu konuda bana yardımcı olur musun, Murray?

Kendi iradesi ve yazısıyla yazacağı bir muvafakatnameyi, Burnside'in ona zorlayarak imzalatmak istediği kâğıtların yerine Kozinskilere vermek istiyordu.

— Bu, benim için önemli. Çok önemli, dedi.

— Ben sana belge hazırlayamam, Kate. Çünkü sana çok yakınlım. Daha sonra yasaya aykırı işlem ve sana kötü etkileme yapılmış diye belgelere karşı çıkılabilir. Üstelik sen şu anda sanatoryumdasın. Ben sana sevecenlik göstermeye çalışıyorum. Aramızda bu böyle yorumlanırken mahkeme olayı bir fesat karıştırma gibi görülebilir. Ayrıca, böyle bir belgeyi ben hazırlarsam, o iş benim anan babanla ilişkilerimi sona erdirir.

Genç kadın inceler gibi Murray'ın yüzüne bakarken gözlerinde aynen Connie Murchison'un bakışlarındaki yakınmaya benzer büyük bir talep varmış gibi görülmeyi istiyordu.

— Eh, sana benden bağımsız bir arkadaşımı görüşmek ve istediğin şekilde belgeleri hazırlamak üzere gönderebilirim.

— Tek istediğim... Sesini kısacak ve ne istersem onu yasaya uygun bir şekilde yazdıracak birisini göndermen. Bence her şey öyle pislik dolu ve benimle çocuklarım için öyle ağır bir yük ki, bütün o pislik yığını sahiplerine iade etmek istiyorum.

— Elbette. Ancak gelecekteki rahatını da düşünmelisin.

— Cehennem ol, Murray!... Aslında ben çok açtım. Beni kırsal kesimde yemek yerken görmeliydin. Oradaki insanlar nasıl yemek yenileceğini biliyorlar. Her şey çok farklı orada.

Genç adam mutfağa inip tavuk etini ve diğer yiyecek-

leri getirdi. Karidesleri soydu ve portakal suyunu bardaklara doldurdu.

— Belki de yemekten sonra, ben geriye seyir ederken senin biraz yatıp dinlenmen gerekecek. Aşağıda ranzalar var.

Genç kadın aynı sözü yineledi:

— Aşağıda ranzalar var.

Bu güzel içeriği olan bir sözdü.

Soyulmuş iri karieslerin ve kabuklarının arasından genç adam uzanıp Kate'i kollarının arasına alarak öptü. Ancak karides ve kabuklarını genç kadının giysilerine sürmemek ve deniz kokusuna bulamamak için genç kadını omuzlarından tutup biraz yukarıya doğru çekmişti.

Kate; Ben Kozinskilerin mallarından kendim için hiçbir şey istemiyorum, dedi.

Murray bu düşünceyi kafasında ölçüp biçti. Onun için bu sözleri düşünüyor diyebilirdiniz. Bir avukata göre, bunlar işitilmesi en az olası fikirlerdi. Yanıt olarak bir şey demem gerekir, diye düşünen genç adam gene de bunu başaramadı.

— Evet, gerçekten bu söylediğini kast ediyorum, Tanrı aşkına, Murray; derken kadın sözlerini vurguluyordu.

Ve böyle erkekleri bulduğu için kendi şansına gülümsedi. Sürekli biftek yiyen bir kadın için, aziz Jelly ve Gus'tan daha iyi bir erkek olamazdı. Sanatoryum hastası için Murray pek uygundu. Evet, genç adam amaçlarına çok uyacaktı. Şu anda Kate, Paul Kozinski'yi nasıl cezalandıracağını düşünmeden önce eski kocasıyla tüm ilişkisini kesmiş olmalıydı.

Frank dayı artık eskisi kadar sık Kate'in yanına gelmiyordu. Onun söylemeyi sevdiği şekilde, avukatlarıyla toplantılar yaptığı için pek meşguldü. Kendisinin yerini telefonla arayışları almıştı. Her zaman kalpten gelen söz-cüklerle konuşuyordu: Kate, kendisini değiştirmek istedi-

ği halde, hiçbir dokusunu zarara uğratamadığı için Rahip Frank pek sevinçliydi. Bu konuda duyduğu gurur, kimseye rüşvet vermediği konusundaki kadar yoğundu.

Kısa süre sonra Kate'i çok genç, hemen hemen kendi yaşında bir avukat ziyaret etti. Genç kadın ona sessiz kalmasını ve söylediklerini dikte eder gibi not almasını söyledi. Kozinskilerin kendileri ya da sürekli veya geçici hiçbir hizmetlisinin Yeni Güney Galler bölgesindeki Bay Gus Schulberger'den herhangi bir ödenti isteğinde bulunmamaları halinde kendisi Kozinski şirketlerindeki bütün haklarından Kozinski ailesi lehine olmak üzere vazgeçecekti. Özellikle bu yazıdaki hüküm, Bay Burnside'ın Bay Gus Schulberger'e karşı davayı geriye alması durumunda yürürlüğe girecekti.

Kate, avukata bu konuyu içeren bir yazıyı hazırlamasını söyledi. Bu konuda onunla hiçbir tartışmaya girmek istemiyordu. Genç avukatın ekleyeceği herhangi yasal bir bağışıklığı kabul edecekti. Ve avukat bu konuda ağzını açmazsa isteyeceği herhangi bir yasal danışmanlık ücretini ona ödeyecekti.

Yaşlı Bay Kozinski böyle bir belgeyi alınca kuşkusuz pek sevinecekti. O böyle bir isteğin arkasında yalnızca genç kadının utancının yattığını görecekti. Yaşlı Bayan Kozinski böyle iyi sonucu Czeszochowa'lı Kara Meryem'e yaptığı niyazların sonucu olarak algılayacaktı. Oysa Paul bu istekle tutuklanır gibi olacak, doğru bir deyişle buna inanamayacaktı. Bu kadın ne yapmak istiyor, diye sora-caktı.

Bu da iyi bir şeydi.

yirmi dört

KİMYA laboratuvarından gelen analiz raporu on iki sayfaydı. Kapağı, O'Toole'un helikopteri gibi gök mavisi rengindeydi. Özetinde 450 miligram Vallegran'ın (ya da diğer adıyla Trimeprazine), Kate'in votka şişesinde çözülmüş durumda bulunduğu bildiriliyordu. Trimeprazine, çok güçlü bir antihistamindi. Orta boylu, çok kilolu olmayan orta yaşlı bir erkeğe 30 miligramlık maksimum dozu verilirse adamın kısa bir uyuşukluk durumundan sonra derin bir uyku hali yaşamasına neden oluyordu. Analiz raporuna göre, ilağın etkisi alkolle birlikte artacaktı.

Votka ile trimeprazine karıştırıldığında önce saydam bir sıvı elde ediliyor, ama sonra birtakım tepkimeler sonucu karışım hafif sarı renge dönüşüyordu.

Özeti okuyan Kate, çocuklarının bale derslerini anımsadı. Yaşadığı uyuşukluk durumunda Denise'in görevi çocukları derse götürmek olmuştu. Bu da, çok iyi anne için votka içme zamanı demek oluyordu.

Kate raporun özetini okuyup bitirince ilk tepkisi, pek tuhaf ve nafile bir şekilde Paul'e karşı sevecenlik duyması biçiminde oldu. Paul'ün küçük odasının kapısını kilit-

leyip dolaptaki şişelerden aldığı votka ve elindeki uyuşturucularla deney yaptığını görebiliyordu. Bayan Kozinski'nin küçük kimyagerinin kullandığı bir ilaç votkayı hemen mavi renge boyuyor, diğer ilaç içkiyi sarı ya da yeşile çeviriyordu. Paul bu arada dikkatle notlar da almış olabilirdi. İşin içine yöntembilim girmeden kesin bir sonuç elde edilemezdi.

Kuşkusuz Burnside patronuna gereksindiği bütün uyuşturucu madde dizisini sağlamış olmalıydı. İşin içine endüstrilerin krallığı ve servetler de karışınca Burnside'in bu hizmetinin karşılığını cömert ellerden aldığı kuşku götürmezdi.

Raporun sonuçları Kate için bir soruyu daha çözmüştü: Paul önce bu karışımları hazırlamış, ama sonra Burnside'i kendisinden zorla imza almak üzere çalılık bölgeye yollamıştı. Şimdi, kendisi ona tüm haklarını iade edecek ama kendini alçatmadan ve soluğunu harcamadan Paul'u nasıl cezalandıracaktı?

Genç kadın elbette dayısı Frank'ın şu anda yanında olmasını isterdi. Rahip Frank'ın oraya oturup üç yaşındaki bir çocukla ilkbahar festivali hakkında konuşur gibi kendisini rahatlatması ne güzel olurdu. Genç kadın öğleden sonra uykusundan uyandığında bedeni ürtikerlerle doluydu. Her yeri karıncalanıp kaşınıyordu. Yalnızca omuzlarındaki güneş yanığı yara yerleri bu kaşınmalardan rahatsızlanmış değildi. Çağırdığı hastabakıcılar onu birtakım losyonlarla yıkar gibi sildiler. Ama sonra alkolü bol olan bu losyonun sıcaklığı bedenine doldu ve genç kadının ağzı tıkaçlanır gibi oldu. Ona adrenalin vermek zorunda kaldılar.

Ertesi sabah uyandığında Frank dayısını yatağın ucunda ayakta durur ve analiz raporunu okur durumda gördü. Adamın elindeki raporun kapağına okunaklı harflerle *Sayın Rahip F. O'Brien* diye yazılmıştı.

— Başına gelenleri duydum, Kate. Fazla aceleci davranmışsın... deyip sözünü kesen dayısı başını sallıyor ve üstü kapalı mesajlar göndererek yeğenini sanki suçluyordu.

Bir kez daha o konuştu:

— Senin iyileşmeni istiyorum, Kate. Çünkü iki gün içinde çılgınlık dönemi başlayacak. Kameralar her yerde beni ve Fiona Kearney'i izleyecekler. Mahkememiz başlıyor.

Rahip içini çekti. Şu anda tipik, rahatsız olmuş bir İrlandalı erkekti. Şu sözleri de ekledi:

— Şimdi senin için ya da bir başkasının yararına çok şey yapabileceğimi sanmıyorum.

Kate yanıt vermemekte direnip dayısına bakmadı. Kollarını inceledi ve onlarda beyaz ya da açık renkte bir takım lekeler gördü.

— Senin adamın Murray her şeyi Kozinskilere nasıl iade ettiğini bana söyledi. Bu iş ancak böylece akılcı bir biçimde yapılabilirdi, Kate. Bir bakış açısından eski kocanın servetini, bir başka bakış açısından o adamın sana borcunu ikiye katladın. Paul'ün ne duyumsayacağına hiç önem vermiyorum. O adam kendisini belli bir noktanın ötesine atmış durumda...

— Eğer öyle ise, onu nasıl aldatabilirim, Frank dayı?

— Kate, o adam baştan aşağı kendi kendisini aldatmış durumda... Doğrusunu söylemek gerekirse, Michael Collins öyle bir adamın yaşamasına kesinlikle izin vermezdi.

Frank dayının anlaşılması zor azizlerinden biri de Michael Collins idi. Bu ada, IRA denilen İrlanda kurtuluş ordusunun iyi insanlardan oluştuğu ve tartışılmaz olarak iyi hedeflere yöneldiği günlerde, o operasyonun yöneticilerinden biriydi.

Bu durumda Kate, Frank dayısının nasıl olup da Paul Kozinski'yi sivil mahkeme alanından askeri mahkememin yetki alanına çekebileceğini tartışabildiğini merak

ediyordu. Kimyasal analiz raporunun cezalandırması yeterli miydi? Frank dayısının IRA ile de ilgisi var mıydı?

Genç kadın hemen yalana başvurdu:

— Ben, bu şeyi unutmak istiyorum, Frank dayı. Sen de kendi davanla uğraş, dedi.

Rahip Frank yürüdü. Elindeki rulo haline getirdiği raporu karyolanın demirine vurdu. Ve:

— Acaba sayın Başpiskopos Fogarty yüce yetkisini kullanarak bana kısa bir süre için rahipliğimi iade edip, Long Bay'de bir ayını yönetmeme izin verir miydi, diye sordu.

Genç kadın gülümseyerek onu yanıtladı:

— Sanırım sana o izni verebilir.

— Yeni Güney Galler bölgesindeki işlediği suçlarına karşı on iki havariden biri. İzin ver de sana söyleyeyim: Şurada bir rahibin ilk kez zincirlerini lanet olası bir biçimde takışı değil bu...

İşte bu Rahip Frank'ın kendine sakladığı hayallerinden biriydi. Bu hayalde kendisi bir tür siyasal tutuklu, anarşistlerin azizi ve 1798 başkaldırısının takipçisiydi. Sevecen ya da acımasız birisi ona şu ileri yaşında biraz yumuşaması gerektiği fikrini telkin etmeliydi. Ancak Kate bu telkini yapacak gücü ve yürekliliği kendinde göremiyordu.

— Mahkemeye rahip giysileriyle mi çıkacaksın, Frank Dayı, diye sorarken onun alpaka giysileri ve baki-re beyazı rahip gömleği yakasını kast ediyordu.

— Elbette. O pislik yığınlarına teslim olmam, Kate. Ben, bir sonraki meslektaşım kadar rahibim.

Belki de genç kadın onun giysilerinin kışkırtıcı görüntüsünü tartışmak istiyordu. Ancak, dayısının normal bir erkeğin sivil giysileriyle hayal edince, tartışma fikri kendisine de çekici gelmedi. Ve bir şey demedi.

Bu arada Kate annesini de düşünüyordu. Yaşlı kadın bir felakette torunlarını yitirmenin utancını yaşıyordu. Sağlığı da pek iyi değildi. Aile sorunlarını düşünerek ya-

şadığı için uykusuzluktan yakınmaktaydı. Felaketin utancıyla birlikte Kate'in ortadan kaybolup hasta olarak geriye dönüşünün ve kardeşi Rahip Frank'ın toplumda ayıp sayılan eylemlerinin ağırlığını da taşımaktaydı.

Kate annesiyle kendisinin mahkemeye gidip gitmeme konusunu da tartışmıştı. Çünkü, Rahip Frank kızkardeşi yaşlı Bayan Kate Gaffney'e yeğeninin mahkemeye gelmesi gerektiğini söylemişti. Bunun nedeni, Frank dayısının henüz onun sanatoryumdan çıkmaya hazır olmadığını düşünmesiydi. Ve müşterek bahis oynayarak yasaya aykırı davrandığı suçlamalarıyla mahkemeye düşmüş olmasına karşın, Rahip kızkardeşi üzerindeki otoritesini gevşetmemişti.

Genç kadın ise annesine karşı mahkemeye gitmek isteğini şu sözlerle savundu:

— Beni oraya Murray götüreceksin. O, beni basına karşı koruyacaktır.

— Ve sonra, basın şöyle başlıklar kullanacak: *Kayıp Mirasçı Kate Kozinski ile Erkek Arkadaşı Murray Birlik-teler...* Kozinskileri de içermek üzere bütün dünya bu *arkadaşlığın* ne anlama geldiğini kestirmeye çalışacak.

Yaşlı Bayan Kate Gaffney şu anda kendilerinin Kozinskilerden bağımsız kaldıklarını anlayamıyordu.

Annesi gidip de yanına Murray gelince Kate ondan akşam haberlerine kadar odasında kalmasını ve haberlerde rahip Frank ile Bayan Fiona Kearney'in ilk duruşma için mahkemeye girişlerini televizyonda birlikte seyretmelerini istedi.

Ve haberlerde kadın spiker: Şimdi de rahip giysilerini giyinmiş olarak..... Dedi.

Televizyonda o konudaki haber bitince birlikte genç kadının mahkemeye gidiş zamanını saptamaya çalıştılar. Perşembe gününün öğle yemeği sonrasında basın daha az tetikte olacaktı. Saat ikiye geldiğinde Kate'in sabah aldığı yatıştırıcı ilaçlarının etkisi azalacak ve konuşması gerekirse dili daha da açılmaya başlayacaktı. Her ne

olursa olsun, genç kadın kendisini orada bulunmaya hazırlayacaktı.

Hafta başında bir zamanlar Frank dayısının kilisesinin ve şimdi yasama meclisinin üyesi olan bir kişi, Rahip Frank'ı destekleyenler grubunu kurdu. Bu grupta yer alanların hepsi şaşırtıcı kişilerdi. Ama hiçbirisi pek de saygın olmayan Rahip Frank'ın mahkeme harcamalarını ödeyemeyeceğinden kuşku duymuyordu.

Bu gelişme, aydınlık bir kış gününde soluk yüzlü Kate ile Murray'ın el ele tutuşarak yüreklilikle biraz olsun Frank Dayı lehine hava solunan bir atmosferde mahkeme binasına rahatça girmelerini sağladı.

Birçoğunun Murray'ın adını mırıldanıp başını eğerek selamladığı avukatların ve yasal danışmanların birbiriyle söz düellosu yaptıkları bir ortamda asansörü beklediler. Kate'in daha önce filmlerde gördüğü gibi, avukatlar saygın bir şekilde perüklerini takmış ve cüppelerini giyinmişti. Onların bu görünüşlerine pek alışkın olduklarını söyleyebilirdiniz. Belki de bir kadının elini tutan Murray'ın orada oluşu, kendilerinin kim olduğunu ve şimdi ondan nasıl da farklı göründüklerini adamlara anımsatmıştı. Bana bak Murray, der gibiydiler. Hukuk fakültesindeki yüzü sivilceli ve kendinden emin olmayan yeni yetmeler şu anda hiç değilse perük ve cüppeliydiler.

Burası çağdaş bir mahkemeydi. Salona imparatorların kırmızısı renklerle Avustralya'nın sert ağacından yapılmış lambrileri egemendi. Yirminci yüzyılın mimarları on dokuzuncu yüzyıldaki meslektaşlarının yaptıklarını değiştirmiş ve salonu çağdaş bir muhasebecilik şirketinin ana salonundan farksız duruma getirmişlerdi. Böyle bir çevre içinde, Frank dayının mahkemesinin süreceği salondaki merdivenleri tırmanırken genç bir gazeteci ve belki de orada nöbetçi olan tek basın üyesi Kate ile Murray'ın yolunu kesti.

— Bayan Kozinski!... Diyerek genç kadına seslendi.

Murray onunla Kate'in arasına girip gazeteciye sert

davrandı. Onu geriye doğru itti. Kate'i kolundan çekip korudu. Merdivenleri tırmandılar.

Salonun önü açık üç balkonu mahkemeyi üç taraftan sarmaktaydı.

— Tiyatroya benzer burası, diye mırıldandı Murray.

Duruşma başlamıştı. Savcı usule ilişkin bazı şeyler söylüyordu. Murray eğilip yargıcı selamlarken, genç kadın bunu katılamayacağı bir jest olarak gördü.

Balkonlardan ikisini seyirciler, duruşmayla ilgili kişiler ve basın üyeleri doldurmuştu. Yaşlı Bay ve Bayan Gaffney bunların arasında değildi. Üçüncü balkonda mahkeme heyetini koruyan ve sanık Frank dayı ile Bayan Kearney'in kaçmalarına karşı güvenlik önlemi alan polisler yer almışlardı.

Frank dayıya bakan balkonun tam altında yedi erkek ile beş kadından oluşan jüri yerleşmişti. Jürideki erkeklerden biri Polinezyalı ve kadınların ikisi de Rum'lara benziyordu. Onların Rahip Frank'ın ahlak dediği şeye katılmalarına gerek bulunmuyordu.

Pek saygın bir kişi olmayan Frank, Romalı rahiplerin özel günler için sakladıkları türden süt beyazı bir ceket giyinmişti. Ceketinin içinde kara renkli bir rahip yeleği vardı. Görünüşü bir tür kabadayılarinki gibiydi. Kuzey kıyısının zarif rahipleri yazın Avrupa'ya yaptıkları yolculuklarda Roma kentini ziyaret ederken böyle giyinirlerdi.

Daha üstteki bir kürsünün arkasında yargıç oturuyordu. Eskiden Avustralya mahkemelerinde bulunan kanguru ve emu simgeleri kaldırılmış, yerlerine aslan ve tek boynuzlu hayvan simgesi konulmuştu. Tüm İrlanda kahramanları bu aslan ve tek boynuzlu hayvan simgesi altında cezaya çarptırılmıştı. Hiç değilse bu nedenle Frank dayısı, kendi kendine Robert Emmet, Wolfe Tone, Michael Meager, James Connoly gibi bu simgelerin altında ceza yemiş insanlarla aynı çizgide bulunduğu telkinini yapabiliyordu.

Gri takım elbiseli bir adam savcıya yanıt vermek üzere tanık kürsüsündeydi. Yemin etmişti. Frank dayının yüzü şu anda hayat dolu ama düşünceliydi. Avukat Tandy'e elindeki bir notu uzatıyordu. Sonra bakışlarını kaldırdınca yeğeni Kate'i gördü. Bir kez göz kırptı. Bu, başkalarına göre bir tik gibi görülebilirdi. Daha sonra rahip dikkatini tanığa çevirdi.

Savcı tanığı sorgulamaya başlamıştı:

— Bay Teece, siz yakın zamanlara kadar Doğu Avustralya bankasının Mortdale şubesinin müdür yardımcısı idiniz, öyle değil mi?

Bay Teece; Evet, dedi.

— Sanıkları tanıyor musunuz?

— Yalnızca Rahip O'Brien'i tanıyorum.

Bay Teece pek sinirliydi. Eski modaya uygun, çalışmakta olan bir adamın yüzü... Çilli suratı endişeyle sararmış gibiydi. Böyle bir endişe ne anlama geliyordu? Kate, Frank dayısının de kendi kendine bu soruyu sordüğünü kestirebiliyordu.

— Sanık O'Brien ile nasıl tanıştınız?

— Küçük teyzem öldüğünde Rahip O'Brien ile tanıştım. O zamanlar teyzem yalnızca otuz yedi yaşındaydı. Ve geriye kocasıyla iki çocuğu...

— Bu durumda Rahip O'Brien size bir rahatlatıcı rolüyle mi yaklaştı?

Kate, bu ne aptalca bir soru, diye düşündü. Sanki bu soru dayısına yapılan suçlamayı daha kesin hale getirecekmiş gibi soruluyordu.

Teece pek dikkatli bir tanık tavrıyla konuştu:

— Rahip ailemize karşı pek sevecendi.

— Tanıştıktan sonra bağıntıyı sürdürdünüz mü?

— Evet. Rahip ve ben çok iyi anlaşıyorduk. O tam anlamıyla iyi bir din adamı idi.

Böyle olumlu yanıtlara karşın gene de Kate boğazında bir panik kabarcığının ağzının tavanına kadar büyür gibi olduğunu algıladı. Sanki Teece hemen vites değiştirip

bu kez Rahip Frank'ın farklı bir portresini çizecekmiş gibi konuşuyordu.

Savcı bir kez daha sordu:

— Rahip Frank sizden özel bir iyilikte bulunmanızı istedi mi?

Teece biraz düşünüp yanıtladı:

— Bir gün Rahip telefonla aradı ve beni görmek istediğini söyledi. Yanıma geldi ve Edith Timms adına bir banka hesabı açmamı istedi. Onun sırdaş hesap türünden bir işlem olacağını ve normal banka hesaplarını kullanmakta sorun yaşadıklarını anlattı. Bu konu hakkında ona soru sormadım. Zaten soru sormama da bir neden bulunmuyordu. O anda bir dul ya da kaza kurbanı bir yaralı için hesap açtığını düşünmüştüm.

Basın üyelerinin oturduğu sıralardan hoşgörölü bir, iki gülüş sesi duyuldu. Kate özellikle jürinin kadın üyelerine bakarak rahatladı.

Teece anlatışını sürdürdü:

— Bilirsiniz ya, Rahip Frank bir vakıf fonu kurulmasının yasal ayrıntılarında boğulmak istemiyordu. Ona, adına hesap açılacak kişinin adresini sordum. Bunu hiç düşünmemişti. *Kendi adresinin* yazılmasını istemiyordu. Şaşırılmış gibiydi. Rahibe, öyleyse bir süre benim adresimi kullanabilirsiniz, dedim.

Savcı bunun Bay Teece tarafından önerilmiş pek cömertçe bir şey olduğunu kabul etti. Ve o anda hesaba ne kadar para yatırıldığını sordu.

Teece; Otuz yedi bin dolar dolayında, diyerek yanıtladı.

Savcı bunun normal bir dulun parasından çok daha fazla tutarı oluşturduğunu basmakalıp sözlerle açıklayınca Bay Teece, birtakım ziyafet ya da eşya piyangolarında yapılan bağışlarla toplanacak paranın pek ötesinde bir tutar değil, diyerek yanıtladı.

— Edith Timms ile hiç karşılaştınız mı?

Teece; Hayır, dedi.

— Hesaptaki adres sizin adresiniz olarak kalsa bile bu böyle mi oldu?

— O zamanlar bunun bir teknik sorunu olduğunu düşünmüştüm.

... Amirleriniz bunun teknik sorunun ötesinde bir şey olacağını size söylemediler mi?

Teece onların bunu söylediklerini kabul etti. Ancak bu konuda fazla utanmamıştı. O sıralarda hesabın askıda kaldığını düşünmüştü.

Şu anda Edith Timms adına çeşitli banka şubelerinde hesaplar açıldığını ve bunları açtıran Bayan Kearney'in hepsinde kendi adresini bildirdiğini öğrenmesi Bay Teece'yi şaşırtacak mıydı?

Bay Teece başını salladı. Bu noktada Rahip Frank'ın kendisini biraz düşkırıklığına uğrattığını söylemekle yetinecekti. Bütün bunlardan habersizdi.

Bir bakıma Kate de öyleydi. Frank dayısının işlemlerinin alanı, içerdiği kurnazlıklar ve bunları yapış stilden Kate de habersiz kalmıştı. Şu anda giderek daha fazla şaşıırıyordu.

Daha sonra sıra savcının asıl sorusuna geldi:

— Ve bu konuda savunmacı O'Brien size o hizmetleri yapmanız için esas nedeni söyledi mi?

Teece bu soruya yanıt olarak şunları anlattı: Hesap açıldıktan bir ay kadar sonra müşterek bahislerde oynadığını bildiğim Rahip Frank bana telefon edip üç ayrı telefon numarası verdi. Bu numaralardan herhangi birisine telefon edersem, hesabıma üç bin dolar alacak kaydedilmiş olduğunu öğrenecektim.

Pekiye, Bay Teece bunun bir rüşvet olduğunu düşünmüş müydü?

— Hayır, diyen Teece ekledi; Rahip O'Brien'in varlıklı bir adam olduğunu biliyordum. Müşterek bahislerde oynayan bir başka kişiye biraz borç vermesi şaşırtıcı bir şey değildi. Bu yüzden bana verdiği tutar da bir kandırmaca olamazdı. O verilen yalnızca bir hediye idi.

Bu arada ince yapılı ve kendi halinde bir kadın olarak görünen Bayan Kearney avukatı Tandy'e birtakım notları yazıp veriyordu. O da, eski modaya uygun bir kadındı. Bir zamanlar kocası Alderman Kearney'den direktifler almıştı. Şimdi ise âşığı, işlerinin ve duygularının patronu olan ama pek saygın biri olmayan Frank'tan talimat alıyordu. Frank dayı başını savcıya çevirmiş olarak sorgulamayı dinliyor ve sık sık avukatı Tandy'e yazdığı notları uzatıyordu.

Savcı sordu: Banka memurları, varlıklı müşterilerinden hediye almaya yüreklendirilmiş midir?

— Kuramsal olarak bu böyle değilken uygulamada böyle şeyler olur, efendim.

Sorgulama yapma sırası avukat Tandy'e geldiğinde, o da aynen Kate'e benzer şekilde Rahip Frank'ın bu huylarını anlamış gibi göründü. Şu anda Bay Teece'e doğru soruyu, hiç değilse Rahip Frank'ın sorulmasını istediği soruyu sordu:

— Frank O'Brien bu üç bin doların sizin hesabınıza alacak yazıldığını söylediğinde; bunun sizin adresinizin hesapta kullanılışı karşılığı olarak size yapılan bir ödeme olabileceği hiç aklınıza geldi mi?

— Hayır?

Aynen Rahip Frank'a olduğu gibi, bunların hepsi Bay Teece için zamanından önce gömülüştün ve uyanışın ruhu demek oluyordu.

— Bu paranın hesabınıza kayıt edilışinin, bankada bir memur olarak çalışmanızla ilgili olduğunu hiç düşünmediniz mi?

— Hayır?

— Pekiyi, ne olarak düşündünüz?

— Bir arkadaşlık jesti. Açıkelli ve sporsever bir kişiden gelen jest.

Mutlu bir biçimde Teece'in olaydan habersizliğini belirtiş aynen Rahip Frank'ınki gibi yenilmez bir şey olarak kalıyordu. Şu anda Kate'e mahkeme salonundan çık-

malarını öneren Murray'a göre, kürsüye çağrılan bir sonraki tanık olasılıkla Rahip Frank'a daha da büyük bir zarar verecekti.

— Biraz sonra çıkacağız. Hemen çıkacağız, Murray.

Bu seferki tanık Milperra'daki bir bankanın eski müdürü olan yaşlı, iriyarı, neşeli bir adamdı. Ama, eski moda kahverengi bir takım elbise giyinmişti. Bu mahkemeyle ilgili olmayan bir zimmete para geçirme suçundan kesinleşen cezayı çekmek üzere hapiste yatmaktaydı. Ancak bankacılık yaparken birçok kez Bayan Kearney ile Rahip O'Brien bu adamı işinde ziyaret etmişlerdi. Bu eski banka müdürü de, Edith Timms ve Edmund Kelly adına hesaplar açmıştı.

Savcı yaşlı adama şöyle sordu:

— Bu adların uydurma olduklarına ilişkin hiç fikriniz var mıydı?

— Eh, ben biraz Edmund Kelly adını merak ettim. Onun çalılık bölgedeki bir çiftçi olduğunu sanmıştım.

Melbourne cezaevinde asılmış olarak bulunan Ned Kelly, Rahip Frank'ın görüşlerine göre, gene böyle aslan ve tek boynuzlu hayvan simgeli bir mahkemenin başka bir kurbanıydı.

— Bu hesaplar için hangi adresler kullanıldı?

— Aslında böyle hesaplar yoktu. Bu tutarları Rahip O'Brien ve Bayan Kearney için gayri resmi olarak ben tutuyordum.

— *Gayri resmi* olarak demekle neyi kast ediyorsunuz?

— Eh bazen (geçici olarak) bu hesapları çekmecemin altında ya da ofisimdeki kasada saklıyordum.

— O tutarlara banka faizi ödenmiyor muydu?

— Hayır, dedi eski banka müdürü ve ekledi; Ben bunu bir iyilik olarak yapıyordum.

Kate, bunu söylerken yaşlı adamda korkulu bir bakışı görür gibi oldu. Ama, Rahip Frank bu sözleri onayladı. İyi yanıt! İyi evlat! der gibi baktı. Mahkeme salonundakiler rahibi şu gezegen üzerindeki ortak uygarca espri-

lerden yoksun bir kişi gibi görerek şaşkınlığına düşebiliirdi.

Savunma avukatı da bu tanığı sorgulamaya başladı:

— Rahip O'Brien ile ilk kez nasıl karşılaştınız?

— Benim kumar tutkumdan dolayı endişeye düşen karım ona yakınlaşmıştı.

— Karınızın ona yakınlaşmak üzere geçerli bir nedeni var mıydı?

— Evet, o yakınlaşmasa ben cezaya çarptırılacaktım.

— Pekiyi, kendisi de kumarbaz diye bilinen Rahip Frank'a karınız neden gitti?

Bu soru jürinin ve basın üyelerinin kahkahalarla gülmesine neden oldu. Ve Kate şu anda annesinin salonda olmayışını gönöl borcuyla karşıladı.

Çünkü avukat Tandy ile yargıç gülmemişlerdi.

— Rahip O'Brien size hiç öğüt verdi mi?

— Evet, diyen eski banka müdürü anlattı: Rahip O'Brien beni Meçhul Kumarbazlar Derneği'ne gönderdi. Başlangıçta orada gözlemci olarak bulunmak üzereydi bu. Yalnızca fikir almak üzere orada bulunuyordum. Meçhul adı taşımasına karşın, bankada adımın orayla ilgili olarak duyulmasını istemiyordum. Bu yüzden Rahip O'Brien bana üç ayrı telefon numarası verdi. Eğer müşterek bahislerde *oynamak zorunda kalırsam*, iyisi mi oraya telefon etmemi söyledi. O numaralardan birine telefon edersem, orada adıma on bin dolarlık bir alacak bulacağımı da sözlerine ekledi.

— Tutuklandığınızda, bu telefonlara yanıt veren kişiler onlara ne kadar borçlu olduğunuzu söylediler size?

— Onlara 17,737 dolar borçlu olduğumu söylediler. Daha sonra Rahip O'Brien ile konuştuk. Ve o da son konuşmamız oldu.

Kate aynı anda savcının yırtıcı bir hayvan gibi ayağa fırladığını görünce Murray'a; Şimdi gidebilir miyiz, diye sordu.

Ne olursa olsun şu dakika tuhaf bir anı yaşıyorlardı.

Ve basın bu anda dikkatli olmayabilirdi. Ancak Frank dayının hatırı için bile olsa, şu olanlara tanıklık etmek acıydı. Rahibe büyük saygıları bulunsa bile, tüm arkadaşları da onu suçluyor ve dayısı da bunları kendine bir övgü gibi yorumluyordu.

Murray genç kadına yardım etti ve Kate hemen doğrulabilmek üzere savaşım verdi.

Dışarda asansörü beklerlerken Murray şöyle konuştu:
— Senin çok dikkate değer bir ailen var, Kate. Aslında sen kendin de pek dikkate değer bir kadınsın.

Genç kadın yanıt vermedi. Şu anda nabızı Frank dayısı için atıyordu.

— Böyle bir aileye karışacağımı hiç düşünmemiştim, diyen Murray bir kahkaha attı.

Birbirleriyle fısıldayarak konuşan iki avukat göründü. Murray'ı başlarını eğerek selamladılar.

Murray da genç kadına dönüp fısıldayarak konuştu:
— Evime gel ve benimle birlikte yaşa, Kate. Ben hep ihmalci bir arkadaş oldum. Ama çok sabırlıyım. Eğer senin hoşlandığın bu özelliklerse, iyi. İlk karım bunlara dayanamadı.

— Benim önce şu sanatoryumdan çıkmam gerekiyor.
— Oradan çıkınca yanıma gel.

Binadan tam çıkarlarken bir basın fotoğrafçısı çiftin fotoğraflarını çekti. Ertesi gün yarım sayfa boyunda yayınlanan Packer gazetesinde çıkan bu resimde genç kadınla erkeğin birbirlerine çok uyan şekilde pek ince yapılı oldukları görülüyordu.

yirmi beş

SANATORYUM mevsimi sona erdiğinde Kate ya ana babasının yanına ya da Murray'ın evine gitmek zorundaydı. Annesi, çocuklarını yitirmiş genç bir kadının çocukluktaki aile ocağını yeğleyeceğini umut ediyordu. Oysa, Jim Gaffney durumu anlayabilmekteydi. Çünkü bazı açık seçik şeyleri sezinliyordu. Kızının omuzundaki yarık yara yerlerinin Murray ile bir ilgisi yoktu.

Böylece genç kadın, Murray'ın katına taşındı. Birkaç parça giyeceğini çekmecelere ve dolaba yerleştirdi. Son zamanlarda en basit biçimiyle makyaj yapmaya başlamıştı. Tek istediği, yatıştırıcı ilaçların teninde bıraktığı etkiyi maskelemektir. Kendisinden önceki Bayan Stannard'ın rahat rahat yayılarak kullandığı tuvalet masasına gösterişsiz bir makyaj takımı koymuştu.

Haftada bir kez tedaviye gidiyor; orada oturup erkeklerin yalnızlık ve tutkularının onların ruhundaki menteşeyi nasıl yerinden oynattığını, kadınların her şeye sahip olma tutkularının onları nasıl tuzağa düşürdüğünü anlatışlarını dinliyordu. Onların her sabah kalkıp böyle hainlikleri nasıl da sıraladıklarını işitmekteydi. Kendisi tam bir bütün durumunda olduğuna herkesi inandırmak üzere, tedaviye katılanlar için pek akılcı bir öğüdü gelişt-

tirmişti. Diğer hastaları böyle hayaliye yakın bir selamlaymayla karşılamaktan büyük keyif duyuyor, toplumbilim ve ruhbilim sözcüklerini kullanarak onların aklını karıştırıyor, her bir Kaliforniya klişesini onlara tekrarlamadan önce kaşlarını çatıp duraksıyordu. Onun öğütlerinin getirdiği şey, siz kendi kendinizi kınayamazsınız, şeklindeydi. Bu da, herkesi fazlasıyla doyunluğa ulaştırıyordu. Kate ne olursa olsun öğüdünün yarar getireceğine inanmaktaydı.

Sanatoryum ona birtakım reçetelerin yanı sıra ivedi durumlarda telefon edebileceği bazı numaraları da sağlamıştı.

Genç kadın artık çalışmak için tutkuluydu. Bir cumartesi günü öğleden sonra Murray ile birlikte Bernard Astor'u bürosunda ziyaret ettiler.

Oğlunun vaftiz babası ne kadar da yaşlanmıştı!

Daha sonra Kate, Bernard'ın şirketinin yolculuk programlarını (uçak bileti alımı, otellerde yer ayırılması vb. işleri gibi) düzenlemek ve basın bültenlerini hazırlamak üzere o büroda çalışmaya başladı. Artık gençken yaptığı gibi basın toplantıları düzenleyip onlara katılmıyor, sanatçı ve yönetmenlerle birlikte yolculuklara çıkmıyordu. Gene de Bernard ona tam maaşını ödemekteydi. Kate, bu konuda yaşlı adamla tartışmamayı seçmişti. Yakında tüm maaşını hak edecekti. Kısa süre sonra basına yapılacak açıklamaları her zamanki yeteneği sayesinde başarıyla sürdürebileceğini öngörmekteydi.

Kısa süre sonra Kate, Murchison'ların Demiryolu Oteli'ne telefon edebilecek gücü kendinde buldu. Telefonda Jack'ın sesi pek huzursuz ve rahatsızmış gibi duyuldu. Adam, karısı Connie'nin hastanede yattığını ama şimdi iyileşmekte olduğunu söyledi. Karım artık kendi kendisini suçlamamayı öğreniyor, diye ekledi.

— O da nedenmiş?

— Biliyorsun, kız kardeşinin intiharıyla ilgili olarak bana da gerçekçi olmamı söylüyor...

Böyle konuşan Jack şimdi rota değiştirmiş gibiydi. Kate onun kahkaha attığını duydu.

— Tanrım! Seninle Gus'ın yola çıktığınız o gece yüzümüzü hiç kızartmadan ne yalanlar söyledik. Aslında ne diyeceğimizi hiç bilmiyorduk ama yalanları sıraladık...

Sonra Jack; Guthega'nın kasabamın kahramanı olduğunu anlattı. Ama, erkeklerin daha çok Jelly'den söz ettiklerini ve kendisinin de barda Jelly için bir plaka daha koyduğunu ekledi. Ayrıca şunları da açıkladı: Noel, babası Guthega ile bozuşmuş, evden ayrılıp kırsal kesimdeki bazı gösterilere katılarak koyun kırkıyormuş. Böylece Noel yaşamın anlamını kendisi bulacaktı. Gene de oğlan, tüm yaşamı boyunca her an o pompa kutusunun üzerine düşüşünün kendi hatası olduğunu düşünecekti.

— Gus'ı gördün mü, diye sordu Kate.

— Gus nişanlandı, diyen Jack olay kendisine pek komik gelir gibi konuştu. Nişanlısının karavanıyla Yeni Güney Galler bölgesinde dolaşıp okul çocuklarına Avustralya yabanıl yaşamı hakkında konferanslar vererek diolar gösteriyorlarmış...

O gece Kate geriye doğru bükülüp sırtını Murray'ın bedenine dayadı. Adam da yanağını onun yaralı omuzlarına koydu. Genç kadına, Ne güzelsin dedi. Bunlar tam anlamıyla sıradan sözcüklerdi. Kate yaşamındaki boşluğun farkındaydı. Ancak, günlük işini yapmış ve Murray onu bağrına basmıştı. Genç kadın sorumluluklarının bilincindeydi. Onları yerine getirdiğini, kendisi gözetiyordu. Gözetleyici ile görev arasında asla bir bağıntı olmayacağına inanmaktaydı. Ve kendisi her zaman için böyle ikiye bölünmüş gibiydi.

Paul Kozinski'yi cezalandırmanın kara yükü onu kesinlikle bırakmamıştı. Ve isteksizlik gibi küçük bir neden, onun hareketlerini geciktirmeyecekti. Kendisini

Murray'ın kucaklamalarına bırakırken bile, Paul ile karşı karşıya gelmeyi, eski kocasıyla buz gibi tavırlarla konuşmayı ve adamın karnına bir bıçak saplamayı istiyordu. Oysa ki, bu iş için tasarladığı her şey sıra uygulamaya gelince başarısızlığa düşüyordu. Bütün yanlış şeyi yapanlarda olduğu gibi, ceza suçlu Paul'ün kendisine bir kurtuluş getirecek ama bu pek kolay olmayacaktı.

Yeni evliliği için Paul kendisine yeni bir ev satın almıştı. Ancak, bu evliliği henüz elde edebilmiş değildi. Kate ile kilise nikâhı iptal edilir edilmez Rahip Pietecki (Kate bu adamı tanıyordu) dini nikâh törenini yönetecekti. Kate, Paul'ün yeni evini yanan evinin kendisine düşen sigorta ödeme payıyla aldığını biliyordu. Genç kadın bu sigortadan kendisine düşen payı almamıştı. Para bir yerde, olasılıkla bir avukatın yazıhanesinde bekliyordu. Alevlerle oluşan bir ödüle Kate el sürmeye niyetli değildi.

Kozinskilerin yeni evi Woollahra'daydı. Orası, kente on dakikalık mesafede ve Paul'ın işine çok uzak olmayan bir semtti. Ev aşırı boyası renkli yüksek bir bahçe duvarının arkasında gizliydi. Bu duvarın ortasında bir yerde kapı kolu parlak cilalı pirinç olan ağır bir bahçe kapısı vardı. Kapının yanındaki zilin üzerinde gene bir pirinç plaka üzerine KOZİNSKİ adı yazılmıştı.

Murray, Frank dayının duruşmalarının iyiye gitmeyeceğini sevecenlikle ileri sürmeye başlamıştı. Cezaevlerine hiçbir zaman yakın olmayan genç adam, oradaki koşulların Frank dayı için iyi olabileceğine Kate'i inandırmaya çalışıyordu:

— Elbette kimse cezaevine düşmeyi istemez, derken gerçeği kabul eder gibi konuşup ekledi. Ancak, senin dayına hem suçlular hem de gardiyanlar saygı gösterecek-

lerdir. Kimse ona dokunmayacak ve saldırmayacaktır. Dayın orada, eski kocan Paul'den daha iyi zaman geçirecektir. Üstelik tutukluların çoğu Katolik asıllıdır.

Lafı ayrıca Kozinskiler suçludur demeye getirmekle Murray, Kate tarafından daha bir saygınlık kazanıyordu. Murray kendine güveni, olgunluğu ve alışılmışın dışındaki önyarılarıyla Kate'i büyülemektedir.

Ancak Frank dayısının zorlanacağını düşünerek Kate rahatsız olmaktaydı. *Çevresine duvar çekilmiş* sözcükleri sanki Kate'in kafasını doldurmuştu. Bu şekilde Frank dayı duvarların arasına gömülmüş olacaktı.

Şimdi de amansız düş görücü biri olan genç kadın çevresine duvar çekilme hayallerinden uyanıp haykırdı ve Murray'ın artık bunu görmeye alıştığı şekilde soluk almaya çabaladı. Murray hemen odanın ışıklarını yakıp onun yaralı omuzlarını okşadı. Genç kadın da giderek düzelen kendi soluk alışlarını dinledi. Şu saatte Frank dayısının kilit altına alınışını ve annesinin bundan duyacağı utanıcı düşünmek dayanılmaz şeylerdi.

Kate, dayısının avukatı Tandy'nın çok güzel bir savunma yaptığı duruşmaların son günü bir kez daha mahkemeye gitti. Ancak rahibin topluma verdiği din hizmetlerinin dışında avukatın söyleyeceği başka bir şey bulunmuyordu. O sözleri de, Piskopos Fogarty'nın rahipliği askıya alma kararını anımsatarak savcı çürütebilirdi. Çünkü, başarılı rahipleri piskopos açığa almazdı!

Frank dayı gene saygın bir rahip gibi beyaz ceketini giyinmişti. Bayan Kearney'in üzerinde çiçek desenli bir giysi vardı. İkisi orta yaşlı güzel bir çifti oluşturuyorlardı. Kate, onların neden kendine çok güvenliymiş gibi göründüklerini anlayamıyordu. Yargıç, savcı ve avukatların bilmediği bir şeyi mi biliyorlardı? Herkesin düşündüğünden daha fazla mı güvencedeydiler? Ya da onlarda bir amaç uğruna şehit düşen mazlumların dinginliği mi vardı?

Sonunda jüri üyeleri salondan dışarı çıktı. Bugün geriye gelmeyeceklerdi artık. Murray'ın elini tutarak mahkemeden çıkan Kate bir anda kendisini birçok gazetecinin arasında buldu. Ama, onun adına konuşmaları Murray yaptı. Oysa genç kadın bu düzenlemeden memnun değildi. Çünkü, Murray'ın olayları Rahip Frank gibi görmesine olanak bulunmuyordu. Gene de genç kadın sesini çıkarmadı.

Sonra Kate ile Murray, Jim Gaffney ile Kate Gaffney-O'Brien'i yemeğe götürdüler. Yaşlı çift için çok üzülmüyorlardı.

Jüri ertesi gün öğle yemeğinden önce mahkeme salonuna döndü. Rahip Frank'a yüklenen suçları aklına getirdikçe Kate'in kalbi annesininkiyle aynı ritimle atıyordu. Bir saniye içinde ana kız tek kadın olmuş gibiydiler. Yerinde ayağa kalkan Frank dayı gözlerini kaldırıp onlara baktı, ağzıyla tuhaf bir hareket yapıp iki elini de havaya kaldırdı. Dublin'de Robert Emmet daracağına bundan daha zarif hareketlerle ya da ölümsüzlere ilişkin kendine güvenle gitmiş olamazdı. Şu anda Kate dayısına erdemin değil de hareketlerinin stiline en büyük ödülü getirdiğini sezinleyebiliyordu. Bu stili, adamı her türlü yargılamanın altında canlı tutacaktı.

Sözgelisi, sanki bunu göstermek ister gibi, kadından uzaklaştırılmadan önce Frank dayı, Fiona'nın elini öpmüştü.

Bir kez daha, evlenmeden önce soyadı O'Brien olan yaşlı Bayan Kate Gaffney sanki bir şeyden yoksun kalmış gibi olduğu yere yıkıldı.

Sanığa cezası dokuz gün içinde saptanıp verilecekti. Hepimizin bildiği biçimde, bu tecil edilecek türden bir ceza olmayacaktı. Ancak yargıç, Rahip Frank'a verilecek cezanın yasayı çiğneyen herhangi bir kişininkinden daha fazla olmayacağını bildiriyordu. Ayrıca yargıç sözlerine, rahibin Yeni Güney Galler bölgesinin müşterek bahis oynama yasalarını çiğnemiş olmasına karşın, topluma

karşı görevi gereği yapacaklarını herhangi bir şekilde aksattığını savcının kanıtlayamadığını da eklemişti. Her ne olursa olsun, geniş bir cemaat içinde şimdi de Rahip O'Brien'in pek çok hayranı vardı.

Yargıç, daha sonra başka bir mahkemede bir başka yargıcın yöneteceği duruşmalarda rahibin yasaya uygun olmayan kazançlarının saptanacağı, kamulaştırmalar yapılacağı ve para cezalarının sanığa ödettirileceğini de bildirdi.

Ve dokuz gün sonra Rahip Frank'a verilecek hapis cezası da beş yıl olarak belirlendi.

Dayısının cezaya çarptırılışı Kate'i bir tür gözetim etkinliği yapmaya itmişti. Okyanus Caddesi üzerindeki bir park yerinden o evi görebiliyordu. Her gün iş saatinden sonra gelip orada duruyor ve bir buçuk saat süreyle arabada oturup evi gözetliyordu. Bir gün akşama doğru Paul'ün plakası KOZCON (Kozinski İnşaatları'nın kısaltması) olan Jaguar markalı arabasının aşiboyalı duvardaki garaj kapısının önünde durduğunu gördü. Her nasılsa bu aşiboyası genç kadına Bourke kentinin dışındaki toprak kaplı yolda yükselen açık kırmızı renkli toz bulutu gibi gözüktü. Orada Gus'ın yengesinin kamyonetinin arka kesiminde muşambalara sarılı olan yaralı Burnside ile Chifley'in ölüsünü yan yana yatırmışlardı.

Paul arabasıyla garaja girerken Kate her zaman alıştığı gibi, bir an kendisini yitirdi ve sonra kendine geldi. Yeni ama kendisinin kurtuluşuna pek uyan ufak gösterişsiz Japon arabasının ön koltuğunda oturuyordu. Yanında uzanan geniş yolda sürücüler çılgınca hız yapıp şerit değiştirirken Kate kolayca incinebilir oluşundan dolayı neredeyse sevinç duymaktaydı.

Sydney bize ilkbahar mevsimiyle birlikte aydınlığı ve

çoşkulu havasını getirir. Frank dayının cezaevinde gerçekten Murray'ın dediği gibi güvenlikte olduğunu öğrenen Kate şimdi annesiyle daha sık buluşmaya başlamıştı. Woolloomoola'daki Bernard Astor'un bürosuna yakın olan ve az sütlü ekspres kahve yapan kafeteryaları birlikte teker teker keşfediyorlardı. Kate'in iyi bir kız evlat olma çabası Yaşlı Bayan Kate Gaffney'i çok sevindirmekteydi.

Korkutucu olaylarla geçen bir yılın sonunda Kate bir gün annesine elli yedinci yaş günü için hediye almak üzere David Jones mağazasına girdi.

Yürüyen merdivenle büyük mağazanın üst katına çıkıp erkek giyim bölümünün önünden geçerken karşılaştığı Perdita Krinkovich ile neredeyse çarpışacaktı.

O anda dikkatini dağıtan bunca şeyin arasında ilk kez bir şey Kate'i sarstı. Perdita, kendisinin Kozinski adına göz dikmişti. Kate kendini bu addan vazgeçmekten nefret eder durumda bulunca pek şaşırmıştı. Bu ada yatırım yapılmış bir bedeni vardı. Bu adın temsil ettiği çöl parçası için, genç kadın ödemelerde bulunmuştu.

Her iki kadın aynı anda göz göze geldiler. İki tarafın da hazırlıklı olmadığı bir an yaşandı.

Kate, Perdita'nın ağzının açıldığını ve alt dudağının yabanılca geriye doğru çekilir gibi olduğunu gördü. Aynı anda *artık belli oluyor* denilen biçimde Perdita'nın gebe olduğunu ayırt etti.

Bu benim çocuğum, diye düşündü. Şu kadın benim çocuğumu da çalmış.

Genç kadın yana, el çantalarının konduğu tezgaha doğru sendeledi. Eğer dengesini kazanabilse oradan kaçardı. Ama, Perdita'ya saldırma olasılığı da vardı.

O anda Perdita'nın; Oh Tanrım!... Diye mırıldandığını işitti.

Paul Kozinski'nin sevgilisi geriye döndü ve tezgahların arasında aksayarak yürüyüp uzaklaşmaya başladı. Alışveriş eden yaşlı ve genç kadınların arasına bir an

önce karışıp onların giysi ve beden kalabalığı arasında bir önce gözden kaybolmak istiyordu.

Şu anda Kate koşup onu izlemek istemediğini anlayıp şaşırды. Üstelik insanlık ve kızkardeşlik duyguları kendini öne çıkarıyordu. Arka tarafında yürüyen merdiven vardı. Konuşarak merdivene yaklaşan iki şişman kadından canlı hareketlerle özür diledi ve onlardan önce aşağı inen yürüyen merdivenin ilk basamağına ayak bastı.

Alt katta şimdi de büyük mağazanın görevlendirmeyi sürdürdüğü bir kapıcı vardı. Bu olsa olsa Londra'nın ünlü Harrod's mağazasından alınmış bir kopya olabilirdi. Adama yaklaşp hemen bir taksiye gereksindiğini anlatı:

— Şu anda haber aldım. Annemi hastaneye kaldırmışlar... dedi.

Kapıcı onu, taksi beklerken meydan kavgası yapan gürültücü kadınların arasından geçirirken; Bizi başışla-
yın aziz bayanlar!.. Umut ederim kusura bakmazsınız!.. Bu bayanın ivedi bir durumu var!.. Diye seslendi.

Taksi sürücüsü Koreli olduğu için Kate şanslıydı. Adam olayın ivedi olduğunu anlayabiliyor ama kapıcının hastane sorunu hakkındaki saçmalıklarını dinlemiyordu. Daha sonra Elizabeth caddesinin yoğun trafiğı arasında ırkına özgün ataklıkla arabayı olabildiğince hızlı sürmeye çalıştı. Parramatta yoluna geldiğinde genç kadının kendisine verdiği Abbotsford adresine doğru döndü. Kate, Frank dayısının evine gidiyordu.

Kate'e kapıyı Bayan Prendergast açtı. Yaşlı kadın on yedi yıldan beri pek saygın biri olmayan Rahip Frank'ın ev işlerini yürütüyordu. Ancak bu incecik kadın işverenin kötü alışkanlıklarından hiçbirine ortak olmamıştı.

O anda Kate'i tanıyan yaşlı kadın Kate'e sürekli olarak Bayan Gaffney demeye başlamıştı. Holde önden yürürken Kate'e dönünce gözlerinde yaşlar görüldü.

— Bunların Rahip Frank'ın başına gelmesi ne korkunç bir şey, dedi.

— Dayım her şeyi iyi karşılıyor. Rahatının yerinde olduğunu söyledi.

Genç kadın, yatıştırabilmek için bir süre onunla konuşmak zorunda olduğunu düşündü.

Bayan Prendergast şöyle konuştu:

— Eğer vergi ve borçlarını ödemek için mallarını elinden alırlarsa bu ev de gidecek ve ben sokakta kalacağım.

1959 yılında kocasının ölümünden sonra bu kadın bir süre çevresine muhtaç kalmıştı. Bu anısını yinelerken Rahip Frank'ın kendisi için bir garantiyi oluşturduğunu söyledi.

— Öyle bir şey olamaz. Bu evi satışa çıkarırlarsa, babam satın alacağını söylüyor.

Babasının böyle bir şeyi söylediğini duymamasına karşın, Kate öyle yapmasını babasına anımsatacaktı.

— Bu evi babam satın alacaktır, diye yineledi.

Bayan Pendergast bir esrime durumuna ne çabuk da kendini kaptırıyordu.

— Oh, herkes Bay Jim Gaffney'in bir aziz olduğunu bilir, dedi.

— Doğrudur. Babam pek sadık bir adamdır. Frank dayımın çalışma odasını görebilir miyim? Babam onun bazı sorunlarını çözmeye çalışıyor. Bu yüzden gerekli bulunduğu belgelerin bir listesini, buradan onları almam için bana verdi...

Bayan Prendergast yaşamını bundan sonra garantiye alacak aziz Bay Jim Gaffney için her kapıyı açacağını söyledi.

Ve Kate, Frank dayısının çalışma odasına tek başına girdi.

Odadaki şöminenin üzerinde duvara gömülerek yerleştirilmiş oval biçimli uzun bir ayna vardı. Kate çocukluğundan beri kilisede dayısının görevli olmadığı zamanlarda kaldığı ve cemaatinin denetiminden uzakta istediği

şeyleri özgürce yapabildiği bu odaya aşınaydı. Duvardaki aynanın yan tarafında, odadaki ahşap mobilyaya pek uymayan üzeri vernikli küçük tahta bir çıkıntı vardı. Kate'in çocukluğunda deneyip de gördüğü gibi bu çıkıntıya basılınca büyülü bir şey gibi hareket oluyor ve aynanın arkasındaki küçük bölme ortaya çıkıyordu. On bir yaşındayken bunu bulduğunda Kate çok keyiflenmişti. Yeni Güney Galler bölgesindeki Abbot'sford'da bir evde bulunan gizli bölme... Filmlerdeki gerçek dünya ile gizli bölmeler sanki Frank dayının evinde de sürüyordu. O yaşta bunu görmek Kate'e çok şaşırtıcı gelmişti.

Küçük tahta çıkıntıyı bulmak şimdi de kolaydı. Yerini bulunca Kate ona bastı ve ayna aynen yirmi yıl önceki gibi çemberleri üzerinde döndü. Ve aynen o günlerdeki gibi gizli bölmenin içinde tozlu bir kâğıt karmaşası göründü. Belki de bunlar on bir yaşındayken gördüğü kâğıtlardı. Bölmenin bir ucundaki köşede kabzası yukarıda duvara ve namlusu aşağıda gizli bölmenin zeminine dayalı dikina duran iri bir revolver (altıpatlar ya da toplu tabanca-Çev.) vardı. Yanında gene tozlar altında kalmış, üzerinde .32 kalibre yazılı bir kutu bulunuyordu. Genç kadın uzanıp kutuyu eline alarak salladı. Tama yakın dolu olduğunu gördü.

Kate içgüdüleriyle bu silahın bir ruhsatı bulunmadığını biliyordu. Bu tabancanın kullanılmasıyla hiçbir şekilde Frank dayıya ulaşılmaması gerekirdi.

Ve bu toplu tabancanın Rahip Frank tarafından verilen dini öğütlerle yatıştırılan bir polisten alınmış olması pek güçlü bir olasılıktı.

Kate gri-mavi renkli tabancayı kahverengi kabzasından tutup almaya çalıştı. Önce fazla güç harcamadan hafifçe tutup almak istedi ama onu yerinden kaldıramadı. Bu kez tüm gücünü kullanıp kabzayı kavradı. Silah yerinden kalkıp elinde kalınca korkunç ağır olduğu anlaşıldı. Alıştırma yapıp onun ağırlığına uyum sağlayabilmek üzere genç kadın elinde silahla çalışma odasında sağa so-

la yürüdü. Filmlerde öğretildiği gibi silahı açıp topun mermi kovanlarını yokladı. Kovanlardan dördü doluydu. Kuşkusuz bu, Frank dayısının iki mermiyi kullanmış olduğunu göstermez miydi?

Çok tozlu olmasına karşın (bu durum Kate'e pek rahatsız edici geliyordu), silahın iyi bir biçimde yağlanmış olduğu görülüyordu. Bu silahın işe yarayacağı belliydi.

Frank dayının altıpatları Kate'in büro çantasına tam olarak sığarken çantanın yanları şişiyor ve belki de saten astarları lekeleniyordu.

Kentte dikkatleri çekmeden revolverle deneme atışı yapılacak bir yer yoktu. Ama Kate, mermi kovanlarını boşaltıp silahın mekanizmasıyla deneme atışları yaptı. Silahtan güvenilir, işe yarayacağı anlaşılan takırtılar duyuldu. Çalışması, sesi ve elde duruşu çok iyi olan silah belli ki iş görecekti. Genç kadın durumdan doygunluğa ulaşmıştı ve bu nedenle günün şu saatinde kendinden emindi.

Evet, bu artık akşam saatiydi.

Paul'ün aşıboyası rengi yüksek bahçe duvarları olan villasının karşısındaki espres kahve sunan kafeteryada oturacaktı. Niyeti, kafeterya kapanınca sokakta beklemektir. Ancak bu gerekli olmayacaktı. Saat yediyi birkaç dakika geçse Paul eve üçüncü çocuğunu doğuracak kadınla birlikte gelecekti. O Jaguar markalı arabasının içinde otururken aşıboyası renkli garaj kapısını otomatik aygıtla açacaktı. Kapı çok saygılı bir şekilde törenle ağır ağır yukarıya doğru kalkıp açılacaktı.

Garaj kapısı robotlara özgü yavaşlıkla kalkıp tavandaki yerine oturana kadar Paul arabayı hareket ettirip onun altına getirmeye niyetlenmeyecekti.

İşte bu, onun selamlanacağı andı. Kate'in gelişini yan aynadan görünce genç adam camı indirmeyecek ya da hiç değilse bunu yapar diye ona güvenilmeyecekti. Kate

ona camdan ateş edecekti. Camı parçalayıp kurşunları yerine ulaştırmak üzere Kate bütün mermi kovanlarını doldurmuştu. Olay Perdita için korkutucu olacaktı. Ancak, insanlar korkuyla yaşamaya alışkındılar. Paul'ün çocuklarıyla birlikte yaşamaktan korkması olağandışıydı. Ve acılar sizi tüketse bile, herkes için olduğu gibi siz de ömür boyu yaşamı yaşama etkinliğini yapmalıydınız.

Kate'in bu nöbeti tutmak için Murray'a söyleyeceği özür öncekiler gibi, akşam yapılacak bir iş toplantısına katılması gerekliliği olacaktı. Murray hiçbir zaman öykülerin anlatılış şekline meraklı değildir. Onun soruları genellikle şöyle olur: Toplantı ne hakkındaydı? Genç adam yalnızca şunu öğrenmek ister: Sonuç iyi miydi, kötü mü? Onunkiler tam bir kriket oyuncusunun soruları gibidir. Top çukura girdi mi, girmedi mi? Kazandık mı, berabere mi kaldık?

Genç kadın şu anda çok derin bir uykudaydı. İlaç almadığı halde kafası düşlerle karışmıştı.

Kate'in Paul ile olan işini bitirmek istediği akşam, eski kocası evine geç geldi. Kafeterya kapanmış ve genç kadın sokağa çıkmak zorunda kalmıştı. Sokak boyunca gidip geliyor, bir emlak alım satım bürosunun vitrinindeki resimlere ve fiyatlara bakıyor, kafasında Sydney'in pahalı bir kent oluşu düşüncesini doğruluyordu. Sokakta asılı haber afişlerini de okumuştı. Şu anda beklerken vakit geçirdiği şeyler, bir işle görevli kişinin başka birini beklerken yaptığı şeylerdi. Bir sakız ağacının gölgesine sinmişken ağacın gövdesinden gelen köpek idrarının kokusunu algıladı. Şimdi sevgilisiyle kaçınılmayacak sonu yaşayıp ondan ayrılmak üzere son kez onunla buluşmayı bekleyen bir âşık gibiydi.

Şu anda gölgelerin arasından bakan genç kadın Jaguar arabanın aşıboyası renkli duvara doğru yaklaştığını gördü.

Araba durdu. Kate kapağı açık çantasına elini sokmuş ve tabancasını kavramış olarak Jaguar'a doğru yürüdü. Çantasında bir şeyi arayan bir kadın gibi görünmek istiyordu. Görünüşü inandırıcıydı. Hiçbir paniğe neden olamazdı. Ama şu anda arkasından, ağaçların gölgesinin arasından çıkan bir kişinin sol dirseğini tuttuğunu algıladı. Dönüp bakınca onun kendi yaşında iriyarı bir adam olduğunu gördü. Sokak lambasının ışığında adamın sıradan takım elbise giyinmiş ve mavi renkli kravat takmış olduğunu, gözlerinde durdurucu bir bakışla baktığını fark etti. Jaguar arabaya dönüp bakan Kate, Paul Kozinski'nin elindeki narin elektronik komuta aygıtıyla garaj kapısını yukarı doğru kaldırtıp açmaya başladığını da ayırt etti. Ancak, gene takım elbiseli iki adam hemen arabaya yaklaşmış, pek gürültü çıkarmadan yan cama vurmaya başlamışlardı. Onları görünce Paul camı indirmek zorunda kalmıştı.

Kate'in dirseğini tutan adam kendisini tanıttı: Federal Devlet Polis Örgütü'nden müfettiş Winter. Şu anda Paul ile konuşan sivil polisler ise, Yeni Güney Galler bölgesi dolandırıcılık masası elemanlarıydı. Böyle anlatılınca Paul'un en az iki suç işlemiş olduğu anlaşılıyordu. Bunlardan biri Federal devlete, diğeri bölgesel yönetime karşı suçlardı. Paul Kozinski ayrıca aile içinde de suç işlemişti. Kate onu polislere anlatabilirdi.

Sivil polisler Paul'un arabayı garajın içine doğru sürmesine izin verdiler. Kendileri de arabanın yanında yürüyerek garaja girdiler.

Polis müfettişi, Kate'e şunları söyledi:

— Evde bir arama yapacağız. Bunun için mahkeme emri var. Ortalık çok karışacak. Şu anda size bir taksi çağdırmama ne dersiniz?

Genç kadın çantasındaki toplu tabancayı çıkarınca adam tek gözünü kapadı.

— Ben onu bu silahla vuracaktım, dedi Kate.

Polis hiç acıtmadan incelikle silahı genç kadının elinden aldı. Emniyetini kapadıktan sonra mermi kovanlarını inceledi. Sonra emniyeti açıp tabancayı oradaki duvara çevirerek tetiğe bastı. Mekanizma yalnızca takırtı seslerini çıkardı.

— Bununla ancak Bay Kozinski'yi korkutabilirsiniz. Çünkü bizler, iyi iş yapıp bu silahın ateşleme pimini çıkarmışız. Bunu da profesyonel bir eleman yapmış. Bu silahı kimden aldınız?

— Bir arkadaşımдан ödünç almıştım, dedi Kate.

Adam hemen silahı Kate'in el çantasına koydu ve: Eğer ben de bu tabancaya el koyarsam pek çok bürokratik işler çıkar başıma, dedi.

Kate bu polisten hoşlanmıştı. Adamın pek incelikli tavırları vardı. Göz kapaklarına çeşitli hareketler yaptırarak birçok gizi bildiğini ima ediyordu sanki.

Genç kadın el çantasının kapağını kapatırken yapacağı iş engellenmiş ve planları bozulmuş gibi duyumsadı. Ancak, büyük bir düşkünlüğünü yaşamamıştı. Sanki melekler Canberra'dan ve Macquaire Sokağı'ndan gelip de Paul'ü cezalandırma işini üstlenmişlerdi.

Şu anda Winter sanki şarkı söyler gibi konuşuyordu:

— Dinleyin Bayan Kozinski, Paul bizden yeterince pislik görecek. Tamam mı?

Adam sokağa doğru bir adım atıp elini kaldırdı ve bir taksiyi durdurdu. Genç kadın taksiye atlayıp oradan uzaklaşırken arkasında aşırı boyalı duvarın ortasındaki bahçe kapısı açılıyor ve üniformalı on iki polis villanın bahçesine giriyordu.

Evde bir yerde, Perdita Krinkovich hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktaydı.

yirmi altı

ARTIK Paul Kozinski'yi sıkıtiğıımız pençemizi biraz gevşetmenin zamanıdır. Bu belki Kate'in ondan bir dereceye kadar öç alması ya da bizim yatışmamız yüzünden olacaktır.

Ama, eğer şu ana değin yazmamışsa bile, biz Kate'in Perdita Krinkovich'e bir mektup yazacağını öngörebiliriz. Perdita belki yakında Kozinski ailesinin bir üyesi olacaktır. Ve Perdita şimdi de aşiboyalı bahçe duvarları olan villada yaşamaktadır. Ancak, villa şu anda sahip değıştirmekte ve Paul'den gayrı bir kişinin; sözgelişi, özel bir bankanın ya da Avustralya vergi dairesinin malı olmaktadır. Kate bu mektubunu Perdita'ya kötölük etmek amacıyla değil, Paul'u yaşamla dirimsel bağlarından koparmak için yazmaktadır. Mektubunda Kate, Perdita'nın kederini paylaştığını belirtmektedir. Çünkü Paul, polislin evini ararken kendilerine pek kötü davrandığını basına açıklamıştır. Bunun kanıtı, olayın şoku ve yaşadığı korkuyla gelecekte eşi olacak gebe nişanlısının çocuğunu düşürmüş olmasıdır. Bu olayla insan tutkulu biri olmaya hazır zemini bulmuştur.

Ve Kate daha şimdiden Paul'ün (ya da Avustralya devletinin malı olan) villasının karşısındaki kafeteryada so-

luk yüzlü Perdita ile karşılıklı oturup ekspres kahve içmektedir. Şimdi de evinde olan Paul her gün mahkemele-re gitmektedir. Başlangıçta Perdita onun mahkemeye gi-dişinde eşlik etmekteydi. Ama şimdi, kadının kendi yara-rı ya da Paul'ün çıkarları nedeniyle oraya gitmemesi Per-dita'dan istenmiştir. Çünkü, Paul'ün anladığı kadarıyla mahkeme kişinin aşkını göstereceği bir yer değildir. Pa-ul kadına, senin izleyici sıralarında bu denli sarsılmış gi-bi baktığını görmek canımı acıtıyor, demiştir.

İşte böylece, Perdita ekspres kahvesini Paul'ün dışın-da en dürüst düşmanı ile birlikte içmektedir.

Paul Kozinski ise, bir kabine üyesine rüşvet vermek-le, yasaları çiğnemekle ve arazi ile çevre yasalarına aykırı işlemler yapmakla yargılanmaktadır. Perdita'nın Ka-te'e söylediklerine göre, bunlar Paul için mahkemelerde henüz başlama aşamasıdır. Yeni Güney Galler bölgesi da-vaları bitirince, Paul bu kez federal devletin açacağı mahkemelerde yargılanacaktır.

Yerel mahkemelerde Paul'ün en az beş yıl, babası yaş-lı Bay Kozinski'nin dört yıl ceza yemesi garantilenmiştir.

Yaşlı Bayan Kozinski ise, kendisini bazı dini özürlerle yatıştırmakta ve arkadaşlarına her tarafı Nazilerin sardı-ğını ve onların ruhlara egemen olduğunu söylemektedir. Kozinski İnşaatları yalnızca bir alıcı şirket olarak kal-makta, ancak çevreye iş yapma umutları yitirilmektedir.

Aşırı boyalı bahçe duvarları olan villa rayiç bedelden yüzde otuz eksikine satılmış ve Perdita, Bayan Kozinski tarafından kendisine sağlanan bir başka eve taşınmıştır.

Yaşlı Bayan Kozinski'ye bir şey söylemeden, Perdita, Murray ile Kate'in yemeklerine katılmaktadır. Murray, Kate'i kendisine ihanet eden kişiye karşı cömertçe dav-randığı için övmekte, ama bunu söylerken bakışlarında bir kuşkunun izleri görülmektedir. Akılcı bir davranışla Murray bu tür sevecenliğe ve kız kardeş yaklaşımlarına inanmamaktadır. Ve sonunda Kate dördüncü kişi olarak Murray'ın en dışadönük arkadaşı olan bankacı Ferris'i

bu akşam yemeklerine çağırınca kuşkusu Murray'ın kafasında iyice belirginleşmiştir. Perdita namuslu ve sadık bir kadın olarak birkaç ay Peter Ferris'e yüreklilikle direnir ama sonunda yenilgiye uğrar. Çünkü Ferris hoş ve kişilere işkence çekirtmeyen bir kişidir. Parasını saygın bir biçimde kazanmıştır. Yitirilmiş çocukların lanetini üzerinde taşımamaktadır.

Bu arada Kate, Frank dayısını sürekli olarak cezaevinde ziyaret etmekte, onunla konuşmakta ve Üzüntülerin Kraliçesi olduğuna ilişkin ondan haberler almaktadır. Daha sonra cezaevinin spor alanında belki pek saygın biri olmayan Rahip Frank bu Ferris-Perdita sorununu Paul Kozinski'ya açacaktır. Ve Kozinski rahibe bir kriket sopasıyla saldıracaktır. Bu da ona iki yıllık bir mahkumiyet daha getirecektir.

İşte bütün bunlar bizi öykümüzün başladığı yağmurlu geceye getiriyor. Haber ajansının vitrinindeki poster, cezaevi yatağının bile Frank dayının adı kötüye çıkmış ününü iyileştirmediğini açık seçik gösteriyor. Ancak, Rahip Frank iyi davranışları nedeniyle bir yıl içinde cezaevinden çıkmayı umut ediyor.

Ve son olarak Murray, yağmurun ötesinde bir evde Kate'i bekliyor. Kate ise bu öykünün durağan bitişine uygun bir noktaya varmış durumda...

Biz, ona her şeyiyle en iyileri diliyoruz.

Thomas Keneally yayınlarımız arasında yer alan, filmi pek çok ödüle değer görülen *Schindler'in Listesi* adlı romanı ve diğer yirmi üç yapıtıyla Avustralya'nın önde gelen edebiyatçılarından birisi olduğunu kanıtlamıştır. Keneally devlet kurumlarında çalışmış, ülkesinin ve ABD'nin ünlü üniversitelerinde profesörlük yapmıştır. Şimdi de Kaliforniya üniversitesinde bu görevini sürdüren yazar, evli ve iki çocuk babasıdır. Zamanını Sydney - Kaliforniya arasında geçirmektedir.

İçdenizin Kadını, bir yangın ve sel felaketini atlatıp da ayakta kalabilen yürekli bir kadının ilginç öyküsünü anlatmaktadır...

ISBN 975-10-0878-6

İNKILÂP KİTABEVİ